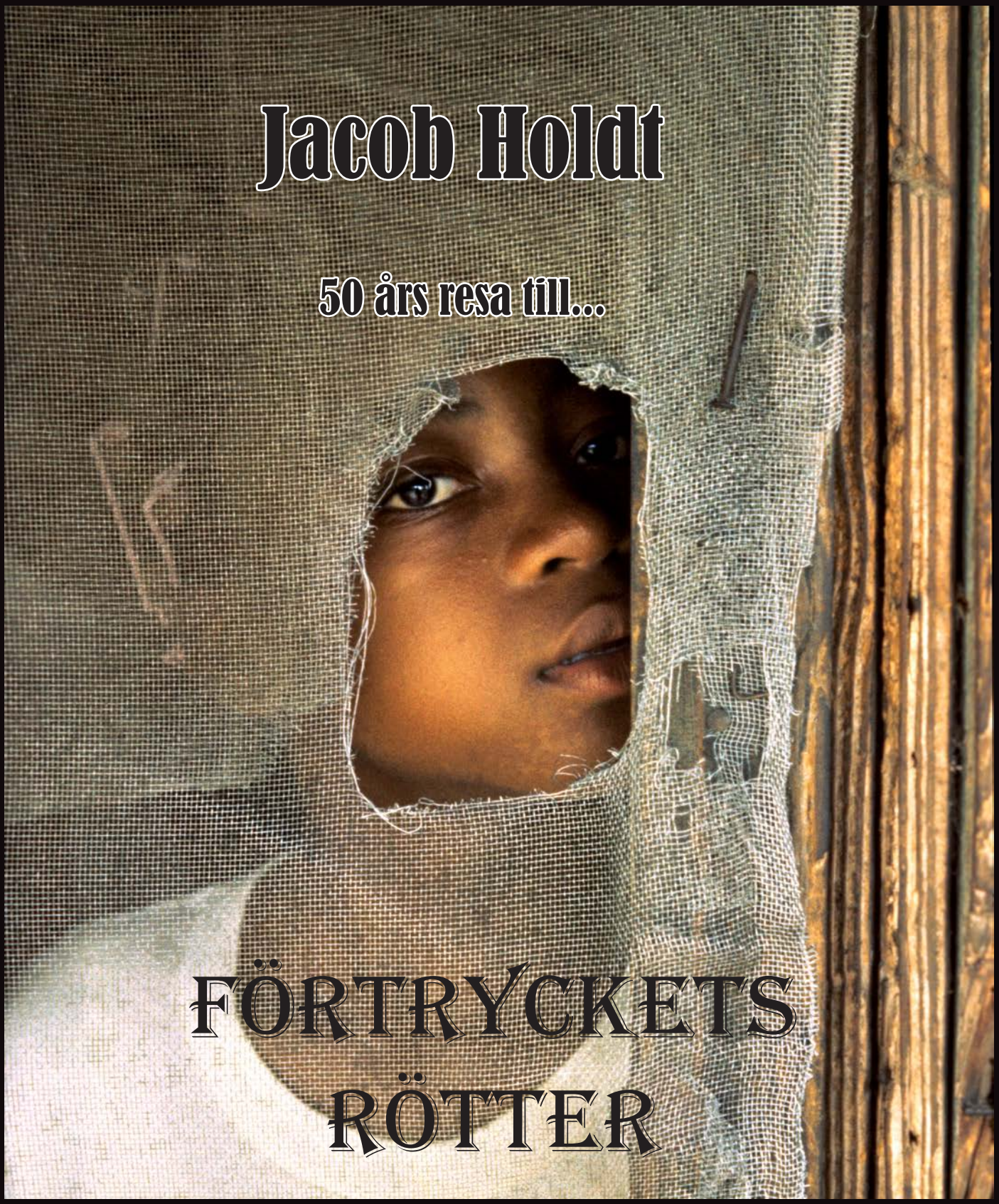

Jacob Holdt

50 års resa till...

FÖRTRYCKETS RÖTTER

EKSEMPEL PÅ MULIGT OMSLAG

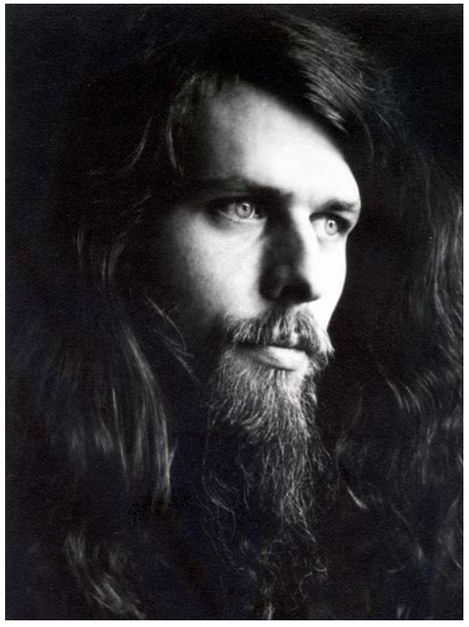

“Inte sedan Jacob Riis bok publicerades av samhällskritik, How the Other Half Lives, har det funnits en så kraftfull redogörelse för amerikanska livet som American Pictures. Presentationen vid filmfestivalen i Cannes skapade en sensation.”
San Francisco Film Festival

“En av de bästa tolkningar av svartvit psykologi - särskilt av sydstatare - som jag någonsin stött på.”
James Baldwin

Viktigt!!!
Här kommer en annan text skriven av min förläggare av Roots of oppression.

Exempel på text på insidan av fliken...

Jacob Holdt växte upp bara 15 mil från Jacob Riis hemstad i Danmark. Liksom Riis, vars ankomst till Amerika föregick Holdts nästan till datumet med ett sekel, tillbringade han sina första sex år som luffare. Likheten mellan de två går dock längre än omständigheterna kring deras födelse, uppväxt och resor. Deras fotografering och medkännande, ganska osofistikerade skrivande är också liknande. Båda två förespråkar sociala reformer och insisterar på att “den andra halvan av det amerikanska samhället är allas ansvar”.
Roots of Oppression är emellertid också en undersökning av den rasism Holdt uppfattar växa i sig själv när han gradvis förlorar sin status som outsider och integreras i sitt nya samhälle och internaliserar även dess mer olyckliga värderingar. Även om han är en utfattig vagabond förstår han att hans vita privilegium ger honom ansvar.
Han insisterar på att hans bilder måste ses som en beskrivning, inte av dem i en svart underklass som krossas av effekterna av sådan rasism, utan av en vit social sjukdom som är så störande att det är lättare för de flesta att fokusera (fotografiskt eller på annat sätt) på symptomen snarare än på orsaken. I sin ovanliga exponering av denna sjukdom har Roots of Oppression ett brådskande budskap till alla vita.

“Jag såg ditt bildspel på ett universitet i Washington DC på 1980-talet och det gjorde ett outplånligt intryck på mig. När jag pratade om att göra en utställning med Louisiana-museet i Danmark skickade de Louisiana Channel för att videofilma mig i min studio i LA. Och de gav mig din bok American Pictures i present och frågade om jag råkade känna till den. Jag började bara skratta, för jag har flera exemplar av den - jag köper extra exemplar till vänner varje gång jag ser den i en bokhandel. Det viktigaste som slog mig från första gången jag såg boken var att jag helt enkelt aldrig hade sett bilder som jag tyckte var så korrekta i sin återgivning av södern som jag kände till.”
Arthur Jafa

50 års resa till...

Förtryckets rötter

Jacob Holdt

Förtryckets rötter
Bildlayout och design av Jacob Holdt baserat på en modul som utformats av Kitte Fennestad för den ursprungliga boken “American Pictures” som publicerades av Per Kofod.
.
Uppdaterad text 2021
© American Pictures Foundation och Jacob Holdt
ISBN 87-??????????
Alla rättigheter förbehållna. Utgiven av ????>

Utrymme för förlagstext

En bok är sällan en persons verk, och en foto- och resebok blir verkligen ett mycket gemensamt arbete. Jag har i den här boken beslutat att inte nämna eller ändrat alla utom några få riktiga namn. Detta gör mig ledsen eftersom alla utom några få exploaterande gatufoton är resultatet inte bara av människors gästfrihet, utan oftast också av deras starka samarbete, interaktion och förtroende för mig - samt deras senare godkännande. Bland de människor som hjälpt till att göra boken vill jag särskilt tacka dem som gav mig uppmuntran och ekonomiska donationer under mina första utblottade vagabondår: Alice Turak (10 dollar), John Ray (20 dollar), Susan Kennedy (30 dollar), Cary Ridders (50 dollar), Allan Tunick (15 filmrullar). Ett särskilt tack till Eveleen Henry och Marly Sockol för att de förvarade mina diabilder och till Tommy Howard för att han lånade ut sin gamla Buick med flera tankar bensin till mig för att jag skulle kunna ta mig fram på de små vägarna i NC där jag inte kunde lifta.
Tack också till Dick Boggle för att han donerade sin bil, vilket gjorde det möjligt för mig att ta med mig bildspelet till de flesta av personerna i boken när jag återvände till USA för första gången. För kritik och feedback under många år, genom vilken många av idéerna i boken växte fram, är jag djupt tacksam mot Tony Harris, som under 30 år var min partner i rasismworkshops i hundratals amerikanska och europeiska skolor. Och till de tusentals eleverna i mina workshops, som öppnade sina hjärtan och lärde mig om en mycket djupare rasism och smärtan bakom den än vad jag ursprungligen kunde se och fotografera som en naiv och ytlig vagabond. Och till de svarta som - även om mitt bildspel ofta var för smärtsamt för dem själva att se i deras mestadels vita universitetsmiljöer - ändå insisterade på att de vita skulle “se och förstå min smärta” och som gång på gång tog mig tillbaka till sina campus av den anledningen.

Mer kommer att följa....

Med kärlek Jacob Holdt
Ubuntu-huset
Köpenhamn, Danmark
www.american-pictures.com

EN LEKTION OM FÖRTRYCK

50 år av förtryck mellan svarta och vita i Amerika, upplevt och fotograferat av en vit resenär, förhoppningsvis med några insikter och inspiration för befrielsekämpar världen över.

DEL ETT - SIDA 6:

“Förtryckets rötter”

Förtryckets grundläggande och historiska mönster

INTERMEDIUM - SIDA 200:

“Att förstå det vita hatets rötter”

Studier av förtrycket under barndomen av människor i hatgrupper och seriemördare av svarta

DEL TVÅ - SIDAN 240:

“Ghettot i våra sinnen”

Insikt i hur vi vill göra bra..... och ändå hamnar i Förtryck av svarta i Amerika och minoriteter i andra länder.

EFTERORD - SIDAN 456:

Mina tankar om läkning

På varje sida finns länkar till videor med transkriberade sånger, intervjuer och uppdaterade berättelser om de personer som ingår i boken. Eller se en översikt här.

Utgångspunkt

Innan vi börjar vår resa där vi försöker förstå och agera på de mörka krafter som skiljer oss åt, får vi inte glömma de upplysande mänskliga trosbekännelser som förenar oss.

Rebellen: Det finns ingenstans i världen en stackars varelse som lynchats eller torterats i vilken jag inte mördas och förödmjukas....
...*Aime Cesaire: "Les Armes Miraculeuses"*

Vi ombeds att älska eller hata ett visst land och ett visst folk. Men vissa av oss känner alltför starkt vår gemensamma mänsklighet för att göra ett sådant val.
...*Albert Camus*

Vi måste lära oss att leva tillsammans som bröder eller gå under tillsammans som dårar.
...*Martin Luther King*

Hata synden, älska syndaren.
... *Mahatma Gandhi*

Bortom frågorna om rätt och fel finns ett fält.
Jag kommer att möta dig där.
....*Rumi*

I Afrika finns det ett begrepp som kallas "ubuntu" - den djupa känslan av att vi är mänskliga endast genom andras mänsklighet; att om vi ska åstadkomma något i den här världen kommer det i lika hög grad att bero på andras arbete och prestationer.
.....*Nelson Mandela*

Ubuntu

"En person är en person genom andra människor" - bekräftelsen av ens mänsklighet genom att erkänna en "annan" i hans eller hennes unikhet och olikhet. Kan vi integrera denna gamla "afrikanska dröm" - "vi finns för att du finns, och eftersom du finns, finns jag definitivt" - med idén om "den amerikanska drömmen"?

VIKTIGT! Bilderna i den här boken porträtterar inte svarta och svart kultur eller vita och vit kultur eftersom de oproportionerligt mycket kommer från den svarta underklassen och den vita överklassen. De är allegoriska visuella uttalanden som används i en liknelse om förtryck. Och det är inte en bok om det historiska förtrycket av svarta, utan om "historien sedd i nuet" så som jag upplevde den under mina 50 år i Amerika; mönster som är parallella med dem som jag såg i mitt antirasistiska arbete i tredje världen och i Danmark, där jag på ålderns höst därför skapade dialogcentret The Ubuntu House. Alla förtryck har offer, men vanligtvis har människor levt i dem så länge att de individuellt inte tenderar att se sig själva som offer, utan som starka och motståndskraftiga människor - trots att all statistik visar att de som grupp är offer och hålls tillbaka av osynliga (icke-fotograferbara) krafter.
Jacob Holdt, The Ubuntu House, Köpenhamn, Danmark.

Ubuntuhusets beskyddare Zindzi Mandela, dotter till Winnie och Nelson Mandela.

Med Zindzi Mandela i centrum firar vi i vårt Ubuntuhus den mänsklighet som vi delar över alla konstgjorda etniska, religiösa, sexuella och nationella gränser.

1995 - Queens, NY

Where did all the anger come from?

...so what's in store?

i'm talking about race war!

"Get yourself together"

"Open your eyes, get wise"

Race war....people getting killed in the streets

blood on your feet

the ends don't meet,

and who're they going to blame it on, me?

1995 - Queens, NY

Where did WE go wrong?

Try the media, try the PD, try your TV,

anybody but yourself.

But once the bullets starts flying

people starts dying

its all because of lying

history books they teach hate

I did have no escape from the racist faith

it's like South Africa, we'll start killing

race war, race war, race war, race war, race war...

Förord till Förtryckets rötter

"Det var den bästa av tider, det var den sämsta av tider, det var vishetens tidsålder, det var dårskapens tidsålder, det var trons epok, det var otrohetens epok, det var ljusets årstid, det var mörkrets årstid, det var hoppets vår, det var förtvivlans vinter." Charles Dickens: En berättelse om två städer

Dessa berömda ord beskriver utomordentligt väl mina känslor när jag 1970 försökte överbrygga två samhällen - mitt eget danska med mitt nya amerikanska - samt min ovälkomna nya identitet som "vit", med en separat parallell i det "svarta" samhället. Hopp och ljus tycktes omsluta alla några år efter medborgarrättsrörelsens triumf, som förde med sig ett löfte om en bättre och rasmässigt integrerad framtid som snart skulle komma. Precis som mörker och förtvivlan tycktes omsluta alla som försökte stoppa mordet på miljontals vietnameser. Slaktens omfattning gjorde mig och miljontals unga människor över hela världen ganska antiamerikanska, och jag hade inget intresse av att stanna i USA när jag liftade från Kanada på väg till Latinamerika. Under mina första dagar i landet blev jag hotad med pistol av arga svarta, men jag blev också inbjuden att bo som enda vita i Angela Davis Che Lumumba Club och togs med i grupper som Black Panthers och omfamnades av vita antikrigsgrupper. I denna bländande skymning mellan mörker och ljus förlorade jag snart min ursprungliga orientering när jag reste genom detta (nord) amerikanska samhälle som kämpade för att hitta sin egen nya identitet. Jag blev helt förälskad i ungdomarna i deras sökande efter sanning - och därmed i Amerika. Jag hade då ingen aning om att denna kärlek skulle fortsätta, liksom mitt arbete med ungdomar, under resten av mitt liv.

Jag skrev oändliga dagböcker och brev till mina föräldrar om de människor som bjöd in mig i deras liv, och till min lycka skickade de mig en billig halvbildskamera "så att du kan skicka hem några bilder om dina upplevelser". Jag hade aldrig fotograferat tidigare, men jag fann att det var ett mycket snabbare sätt att minnas människor och händelser (än med ord) och efter nästan sex år återvände jag hem med 15 000 bilder. Länge använde jag kameran som min fotografiska dagbok, men efter att jag övervunnit min inledande rädsla för ghettokvarteren, som gjorde att jag blev rånad gång på gång, var det som om jag togs i hand och drogs in i en värld som jag inte visste fanns. Under mina danska skolår hade vi hört talas om Martin Luther King och medborgarrättsrörelsen, men det hade inte förändrat vår förhärskande världsomfattande syn på Amerika som ett i grunden vitt land.

Uppenbarligen föredrog de flesta amerikaner också att se det på det sättet, och eftersom de flesta chaufförer som hämtade mig var vita, fann jag mig snabbt i rollen som budbärare

1973 - Denmark, SC

1973 - Washington, DC

1975 - San Quintin, California

mellan två helt skilda och ojämlika samhällen. I min egen naivitet såg jag inte detta som (resultatet av) rasism, utan var otrolig över att vita kunde tillåta svarta att leva under så fruktansvärda förhållanden - ofta precis intill - utan att göra något åt det. Vad värre är, de "såg" det inte ens, eller så rättfärdigade de det eftersom de inte såg svarta som medmänniskor. Samma vita skulle göra vad som helst för mig som utlänning, och eftersom jag i gengäld såg dem som anständiga, kärleksfulla människor, ansåg jag inte att de var riktiga rasister och använde nästan aldrig ordet rasism - ett ord som jag tio år tidigare förknippade med medborgarrättsrörelsen och som tillämpades på Ku Klux Klan. Nej, jag ansåg att alla dessa kärleksfulla vita bara var dåligt informerade och att de lätt kunde ändras, till exempel när jag tog med dem för att besöka mina svarta vänner på andra sidan spåren. På detta sätt började mitt utbildningsprojekt. Jag tog fler och fler foton och satte dem i små böcker med passande bibel- och Shakespeare-citat för att visa dem för mina chaufförer och värdar på motorvägen.
Jag gjorde det också av självviska skäl eftersom de ofta var så rörda att de gav mig ett par dollar eller en matsäck "för att stödja ditt projekt, för dessa bilder måste ses av alla amerikaner". Ju mer jag kunde röra dem, desto mer tid skulle jag spara genom att slippa lifta två gånger i veckan till storstäderna och ligga på blodbanker i fyra timmar i taget för att sälja min plasma för fem eller sex dollar - tillräckligt för två filmrullar. Detta var min enda inkomst sedan jag anlände till Amerika med endast 40 dollar, en summa som räckte i fem år tack vare amerikanernas otroliga gästfrihet.
Efter ungefär tre år började jag känna att jag arbetade på något projekt för att utbilda vita amerikaner - en efter en. Vändpunkten kom den 8 mars 1974, när en kvinna tog med mig för att se ett bildspel om kolgruvearbetare på Santa Fe College, FL. Det fanns bilder, berättelser och musik, och även om det var mycket primitivt var det oerhört kraftfullt och fungerade genom att snabbt byta bilder så att det nästan verkade filmiskt. Och det användes två skärmar, vilket jag genast kunde se skulle vara ett effektivt sätt att förmedla min egen chock över att uppleva klyftan mellan det vita och svarta Amerika. Ofta hade lärare plockat upp mig och bjudit in mig för att tala inför sina klasser på högskolor. Hur mycket effektivare skulle inte mitt budskap bli om jag kunde omvandla mina små bilderböcker till bildspel som presenterades för hela klasser åt gången? Jag måste erkänna att jag på den tiden inte i min vildaste fantasi hade föreställt mig att jag bara några år senare skulle komma att presentera dem för upp till 2 000 studenter åt gången på amerikanska universitet. Icke desto mindre var jag från och med nu medveten om att jag arbetade med ett bildspel. Detta var bara ett år innan jag var tvungen att fly Amerika - ett år då jag satt fast i ett äktenskap i San Francisco. Jag tillbringade mycket av den tiden improduktivt och skrev många ansökningar för att få pengar för att köpa bättre kamerautrustning - "Om jag bara kunde få en riktig Nikon!" - men förgäves. Inte ens när svarta satt i stiftelsens styrelser. En svårighet som jag hade under dessa år, när alla kände att "rasproblemet hade lösts" och saker och ting gick framåt, var att många framgångsrika svarta kände sig obekväma med mina bilder - både av skam över att deras egna bröder fortfarande levde under dessa förhållanden och ännu mer av rädsla för att bilderna skulle ge svarta

1987 - Före föreställningen i Boston College

Ofta behövde studenterna bara sådan reklam när jag återvände till campus.

negativa stereotyper i det vita medvetandet. Min egen känsla var att dessa stereotyper redan var så djupa att de vita behövde informeras om sitt eget ansvar för att svarta i oproportionerligt hög grad tvingas in i fattigdom och kriminalitet. Även om jag inte använde ordet "rasism" lika ofta som "systemet för vårt dagliga förtryckande tänkande" (min term för "systemisk rasism", innan frasen myntades, vilket gjorde oss ansvariga, inte "systemet"), kände jag att mina bilder tydligt visade den mänskliga förödelse som rasismen hade skapat runt omkring oss.
De många moraliska frågorna om vad som händer med ditt eget vita sinne när du under flera år rör dig främst i den svarta underklassens förödelse, utan mycket interaktion med bättre bemedlade svarta, kommer också att diskuteras i den här boken. Ett resultat var att jag under det sista året kände att jag inte kunde avsluta mitt projekt utan att åka till länder som Haiti, Jamaica, Kuba och Brasilien, med deras olika former av slaveri, om jag genuint och objektivt ville se, förstå och beskriva skillnaden mellan "sann svarthet" och "resultatet av förtryck". För i den meningen är alla vi som lever i ett samhälle med systemisk rasism fångar i Platons grotta. Det skulle dock ha varit ett oändligt akademiskt projekt som var långt ifrån att nå för en gymnasieavhoppare som jag. Så jag gör inte anspråk på att med den här boken vara mer än en "gatukännare" grottmänniska i mitt försök att ge röst åt de lika vilsna "gatukännare" i ghettot som alltid skulle säga: "Hörru, det här är inget annat än slaveri". Kan det, frågar jag mig i en bok som jag läser från en grodas synvinkel, finnas någon sanning i sådana uttalanden i ett så kallat "fritt samhälle"? Som jag nämnde skulle samma samhälle inte ge mig grundstöd för mitt projekt. Till slut var jag tvungen att återvända till Danmark, men inte förrän efter att nästan ha blivit mördad och levt i ständig rädsla för att FBI skulle konfiskera mina foton.
Jag var mycket desillusionerad när jag flyttade tillbaka till mitt barndomshem, en prästgård i byn. Min far, en pastor, lånade mig pengar till tre diaprojektorer och på mindre än två månader gjorde jag ett bildspel som jag presenterade i hans lokala kyrka. På den landsbygden hade jag ingen tillgång till ett bibliotek för att göra efterforskningar, och Google hade ännu inte uppfunnits.
Det var som om fem års uppdämd social ilska bara strömmade ut ur mig. Jag trodde att jag alltid skulle kunna göra efterforskningen när jag åkte tillbaka till Amerika med "showen" (ett bildspel som åtföljdes av bandad musik), men ryktena om den spreds så snabbt att den snart presenterades över hela Europa av svarta amerikanska volontärer, ofta med tusentals människor i kö för att få se den (även om jag fortfarande inte hade tid att kontrollera fakta, så bekräftade de svarta allt).
På mindre än ett år gjordes en bästsäljande bok av den, och vi inrättade en stiftelse för att ge all vinst från föreställningen och boken till kampen mot apartheid i Sydafrika. Men bara en månad efter publiceringen fick jag veta av KGB att Sovjetunionen hade för avsikt att använda den över hela världen mot president Carters politik för mänskliga rättigheter, genom att peka på bilderna för att (felaktigt) hävda att de mänskliga rättigheterna var lika dåliga i Amerika som i det kommunistiska Ryssland. Eftersom jag var en stor beundrare av Carter - den första amerikanska presidenten som inte

1991 - Till och med min tionde föreställning här i Stanford U. var fullsatt i den största auditoriet.

störtade demokratiskt valda regeringar i hela tredje världen - beslöt jag att stämma honom för att stoppa försäljningen av min bok över hela världen. Därefter flyttade jag tillbaka till Amerika med mitt bildspel, där jag kände att det hörde hemma.

Här blev det också en omedelbar succé, och under de kommande 30 åren stod jag på scenen i en ny högskola nästan varje kväll under mina turnéer - ofta med bara stående platser. Här upplevde jag också mörker och ljus på samma gång. Jag var inlåst i mörka auditorier fem timmar per natt och bytte diabilder var femte minut. Efter 7 000 föreställningar slutade det med att jag hade tillbringat 35 000 timmar av mitt liv i mörker. Vilket slöseri med liv om det inte hade varit för det ljus - eller den ömsesidiga upplysning - som jag upplevde nästa dag i mina rasismworkshops. I dessa deltog "chockade" studenter som nu var fast beslutna att utrota sin egen rasism och svarta som förstod hur internaliseringen av rasismen hade skurit deras vingar. Här lärde jag mig mer om rasismens kostnader för vita än vad jag någonsin gjort under mina fem år av vagabondering genom dess svarta förstörelse.

Ändå talade jag och Tony Harris, min svarta assistent, med sin djupa psykologiska insikt och sin förmåga att dra nytta av sina egna ghettoerfarenheter, nästan aldrig om rasism. För det tog timmar och ofta hela dagar att hjälpa eleverna att bli medvetna om och läka de skador som de individuellt hade drabbats av i sin uppväxt - även de mest framgångsrika och på ytan "privilegierade" Ivy League-studenterna.

Vanligtvis var det mycket urladdning eller gråt i rummet när de alla gradvis insåg hur deras smärta var gemensam och hur de satt i samma båt tillsammans - svarta och vita. Efteråt startade de ofta veckovisa dialog-/läkningsgrupper för "American

1975 Raleigh, NC - Återigen bråk med Angela Davis om idéerna i föreställningen.

Pictures unlearning racism" på campus efter att Tony och jag hade lämnat - och inom ett år tog de tillbaka programmet till campus för att hjälpa till att chocka fler studenter till liknande grupper för att lära sig att lära sig. Vi fick många brev från dem om hur det gradvis hade "rensat deras sinnen" och "höjt deras intelligens". Som ett resultat av detta var de mer "närvarande" på lektionerna och fick högre betyg i skolan. Det var ett levande vittnesbörd om hur rasism och annat förtryck skadar vårt tänkande, vår intelligens och vårt välbefinnande.

Att bekämpa rasism, insisterade vi, var i vårt eget intresse. Ändå var vi inte så naiva att vi trodde att vi kunde få slut på deras rasism. Vi försökte bara göra dem till engagerade antirasistiska rasister, antisexistiska sexister osv. Medvetna om att de alltid skulle vara offer för samhällets systematiska rasism, men engagerade i att arbeta med dess effekter på dem själva i solidaritet med dem som rasismen krossade - särskilt när de fick maktpositioner som gjorde det möjligt för dem att bidra till att förändra den systematiska rasismen. Jag fick ofta inbjudningar att följa med dem 15-20 år senare, när deras grupper träffades igen för att utvärdera hur föreställningen hade förändrat deras liv nu när de hade positioner i regeringen och storföretagen. Mycket av det de lärde mig försöker jag förmedla i denna svåra bok.

Ja, "svår" för de flesta. För alla som vet lite om campuslivet i Amerika vet hur kort studenternas uppmärksamhetsspann är. När talare kommer till campus börjar studenterna ofta gå ut efter en halvtimme om de inte tror att de kan använda föreläsningen för att få högre betyg. Om de hade vetat hur långa mina föreläsningar var skulle de aldrig ha dykt upp till dem. Ännu mindre om de hade vetat att de handlade om rasism!

1987 - Pratade med James Baldwin hela natten efter att han hade sett den fem timmar långa showen.

Så vi var alltid tvungna att lura dem att komma, och när de väl var där - vilket de berättade för oss - kämpade de med sina skuldkänslor över uppsatser som de absolut måste skriva samma kväll. Ändå stannade de oftast i hela fem timmar. De hoppade till och med över alla lektioner nästa morgon för att i stället gå på våra rasismworkshops.

Hur lyckades jag uppnå detta och få fullsatta hus - till och med på Harvard, där de vid mitt första besök berättade för mig att de samma vecka hade tre världsberömda statsmän som talade (som bara hade lockat ett 20-tal studenter)? Barrack och Michelle Obamas "Harvard Black Law Student Ass" tog mig tillbaka 18 gånger under åren - och det var bara stående publik. Det var samma sak i de andra Ivy League-skolorna.

Som jag förstod det, efter att ha läst deras många uppsatser och brev om upplevelsen, var det för att jag (oavsiktligt) hade förtryckt dem. De genomgick ett systematiskt förtryck - eller snarare "omvänt förtryck". Låt mig förklara.

Nästan överallt såg jag eleverna på samma sätt som de såg sig själva: som i grunden goda, välmenande, omtänksamma människor som verkligen ville göra gott för de svarta, de fattiga och samhället. De såg inte sig själva som rasister och rationaliserade ofta bort det: "Jag är en god kristen, så jag kan inte vara rasist" osv.

De kände att de gjorde rätt, men under de timmar som programmet pågick bröt jag gradvis ner deras försvar och visade dem steg för steg hur de gjorde fel, hur allt de gjorde förtryckte de svarta. I pausen (efter de två första timmarna) hade många fortfarande sina försvarsmekanismer intakta och i sina hjärtan skyllde de på andra (t.ex. människor i södern) för att de var de verkliga rasisterna. Eller några få, t.ex. en sjukhusadministratör i Philadelphia, skulle angripa mig, budbäraren. Men efter fem timmar hade alla deras flyktvägar blockerats, alla deras försvar hade brutits ner, och jag såg dem kväll efter kväll gå ut gråtande, med huvudet böjt av skuldkänslor. Vissa, som sjukhusföreståndaren, frågade: "Hur kan jag sätta in pengar i ert projekt så att det kan spridas över hela Amerika?".

När lärarna bad de vita eleverna att sätta ord på sina känslor blev jag förvånad över att de nästan ordagrant valde samma känslor som de svarta uppräknade när de ombads sätta ord på vad de dagligen lider av på grund av vårt rasistiska tänkande, som ständigt säger till dem att de gör fel och skyller allt på dem, vilket gör att de nästan inte har någon utväg, inget ljus i slutet av tunneln. När man själv känner att man gör rätt, men från födseln oändligt bombarderas med budskap om att man har fel, hamnar man sannerligen inte i särskilt konstruktiva känslor. Detta är vad effektivt förtryck handlar om, och de vita studenterna upplevde det plötsligt i sig själva, vilket var så chockerande att de nästa dag skolkade från lektionerna för att försöka läka sin rasism - en förändring som jag tror inte skulle ha kunnat åstadkommas under en två timmar lång akademisk föreläsning (utan bilder och musik), inte ens av de bästa av mina huvudkonkurrenter på föreläsningsrundan, som Angela Davis eller Coretta och Yolanda King.

Av denna anledning tvingade vissa universitet, som konservativa Dartmouth, till och med alla sina nybörjarstudenter att gå igenom mitt program för "omvänd förtryck" innan de började undervisningen. Jag bör påpeka att jag hade en långvarig konflikt med Angela Davis efter en intervju med henne om svart självhat i mitt första program. Till och med efter en personlig presentation i hennes eget hem höll hon aldrig med mig och vägrade att finansiera

1991 NYC - Mellan föreläsningarna på campus tillbringade jag nätterna med hemlösa.

showen varje gång hennes studenter på UCSC tog med mig tillbaka. Lyckligtvis hade jag stöd och godkännande från de flesta andra ledande svarta talespersoner, till exempel James Baldwin. Människor i Frankrike och Amherst försökte alltid föra oss samman. Till slut körde han två timmar i en fruktansvärd snöstorm för att se föreställningen, varefter vi pratade hela kvällen. Han tyckte att det var det närmaste han någonsin hade upplevt att beskriva sin egen syn på den vita rasismen, men han var redan sjuk och tyvärr dog han bara ett par månader senare av magcancer. I slutändan var Yolanda King min starkaste konkurrent under Black History Month, men på något sätt gick vi samman och satte ihop en show för president Clinton på Kennedy Performing Arts Center som en hyllning till Martin Luther King. Jag presenterade den också på King Center for Nonviolent Social Change i Atlanta. Efteråt ville familjen visa den där permanent, “för den visar bättre än något annat vad Martin kämpade mot, vilket dagens svarta ungdomar inte vet så mycket om”.
Och så fortsatte jag i 30 år tills vi fick den första svarta presidenten vald, varefter jag drog mig tillbaka i tron att saker och ting rörde sig i rätt riktning. Återigen var jag lite naiv, och resten är historia ....
Rasismen exploderade i Europa och i mitt eget land, Danmark, där jag nu kände att det var min plikt att vara samma slags budbärare i ett splittrat samhälle. Jag såg med fasa hur Trump inspirerades av hur rasistiska europeiska politiker vann val genom att använda splittrande, hatfylld retorik. Efter många år av amerikanska politiker som talade politiskt korrekt och endast använde sig av kodad rasism hände detta nu även i Amerika. När vi som ett resultat av detta började se öppet hat och rasism explodera i Amerika - Klan-grupperna som jag

1985 - Jag presenterar min föreställning utomhus för att stödja bojkotten mot Columbia Univ.

hade arbetat med kom nu ut i det fria, och polisens rasism tillät dem att öppet rättfärdiga dödandet av svarta - kände jag att det var svårt för mig att sitta som ett passivt vittne.
Och när jag såg uppkomsten av den största rörelse mot rasism som jag hade upplevt under alla mina år i Amerika ville jag på något sätt stödja den. Särskilt när jag såg hur många av de idealistiska unga deltagarna inte förstod hur den ilska som drev Black Lives Matter-rörelsen hade mycket djupare rötter än dagens visuellt registrerade mord på svarta män. Hur kunde jag hjälpa till att visualisera för dem allt det förtryck som ledde fram till det effektivt? Det publiceras nu många bra böcker om detta - inte minst av svarta - men knappast några med bilder som visar allt lika effektivt som dagens videor. Och då kom idén att försöka göra en bok som mitt gamla effektiva bildspel som bombarderar läsaren med bilder som visar rötterna till allt förtryck som jag själv personligen har bevittnat. Låt mig se om jag kan förtrycka mina läsare och väcka samma försvar och känslor hos er - på papper - som jag kunde göra med min publik i mörka rum. Jag kommer även att inkludera musikaliska länkar till låtarna längs vägen. Kanske kommer det att ta längre tid än 5 timmars inre kamp att läsa den som en bok, men i slutändan kan ni också här kontrollera och se om era reaktioner på mitt omvända förtryck är desamma som de var under 30 år för “de bästa och smartaste” av eleverna. Låt oss gå till början av min “show”:
Detta är en bildlektion om förtryck och de skador det orsakar oss. Det viktigaste är vuxnas förtryck av barn. Överallt i världen skadas barn mycket tidigt av vuxnas irrationella beteende. Detta leder till allvarliga mönster av lidande som resulterar i ett sårande beteende. Senare i livet återskapar vi dessa lidandemönster på våra egna barn eller på varandra,

1978 - Tillsammans med min kollega Tony Harris i Oslo Concert House.

t.ex. genom sexistiskt, rasistiskt, nationalistiskt, totalitärt, antisemitiskt, antimuslimskt, homofobiskt, ålders-, handikapp- eller klassförtryck.
Hos de flesta av oss har dessa mönster blivit så kroniska att vi blir defensiva när vi blir ifrågasatta och slutar med att skylla på offren. Vi vågar inte inse att vi i sådana system är både offer och förtryckare. Det finns få platser i världen där förtryckets huvudingredienser är så uppenbara som i förhållandet mellan svarta och vita i USA. Från denna tragedi tror jag att vi alla kan lära oss något om oss själva.
När man går igenom den här boken är det viktigt att förstå den skada vi går igenom i ett segregerat samhälle. Svart eller vit, vi föds naturligt öppna och nyfikna utan medfödda rasistiska fördomar. Sedan går saker och ting snett. Vi hör saker som “Niggers are dirty, stupid and lazy. De hör hemma på botten.” För det kärleksfulla och tillgivna barnet är detta irrationellt, förvirrande och sårande. Medan vi skadas tänker vårt sinne inte längre rationellt och ett stelt ärr skapas i vårt tänkande. Efter år av sådana sårande budskap slutar vi med att acceptera och internalisera dessa begränsade definitioner av oss själva och vårt samhälle.
Med en utlännings ögon hoppas jag att det blir lättare att se hur sådana rasistiska attityder förlamar vår karaktär, oavsett hudfärg. Även om det finns gott om rasism i Europa hade jag turen att ha min barndom i Danmark under år då jag inte skadades allvarligt av social otrygghet och rasistisk betingning. Jag hade också tur att de första människor jag bodde med i Amerika inte var vita. De flesta europeiska besökare bor först hos vita amerikaner, som varnar dem: “Gå inte tre kvarter åt det här hållet eller två kvarter åt det hållet” och omedelbart skrämmer dem till att acceptera vit rädsla och rigid segregation. Min erfarenhet var precis tvärtom. Det första amerikanska hem som tog emot mig var ett svart hem på södra sidan av Chicago. Med all deras kärlek, värme och öppenhet kände jag mig genast hemma och såg de vita endast som kalla, avlägsna ansikten på TV eller i fientliga förorter. När jag senare reste in i den vita världen var jag inte längre lika sårbar för dess rasistiska mönster av skuld och rädsla.
Jag liftade 118 000 mil och bodde i över 400 hem i 48 stater. Jag hade anlänt med endast 40 dollar. Två gånger i veckan sålde jag min blodplasma för att tjäna de pengar jag behövde till filmen. Att resa i ett sådant djupt splittrat samhälle var oundvikligen en våldsam upplevelse:
4 gånger blev jag attackerad av rånare med pistoler, 2 gånger lyckades jag undvika skärsår från män med knivar, 2 gånger drog rädda poliser pistoler mot mig, 1 gång blev jag omringad av 10-15 svarta i en mörk gränd och nästan dödad. 1 gång blev jag överfallen av Ku Klux Klan, flera gånger flög kulor omkring mig i skottväxlingar, 2 gånger blev jag arresterad av FBI och 4 gånger av Secret Service. Jag levde med 3 mördare och otaliga brottslingar.....
...men jag har aldrig träffat en dålig amerikan!
Att jag överlevde har jag att tacka min envisa tro på dessa ord av Jose Marti:
Du måste tro på det bästa hos människor och misstro det värsta. Annars kommer det värsta att segra.
Jag hoppas att du delar min kärlek till det här landet när du läser boken.... ....och efteråt kommer att arbeta tillsammans svart och vitt för att göra slut på den smärta vi gör varandra och på så sätt läka den splittring och det våld som vi åsamkar vårt samhälle. För att påbörja vår smärtsamma resa mot detta mål, låt oss ta en båtresa tillsammans....

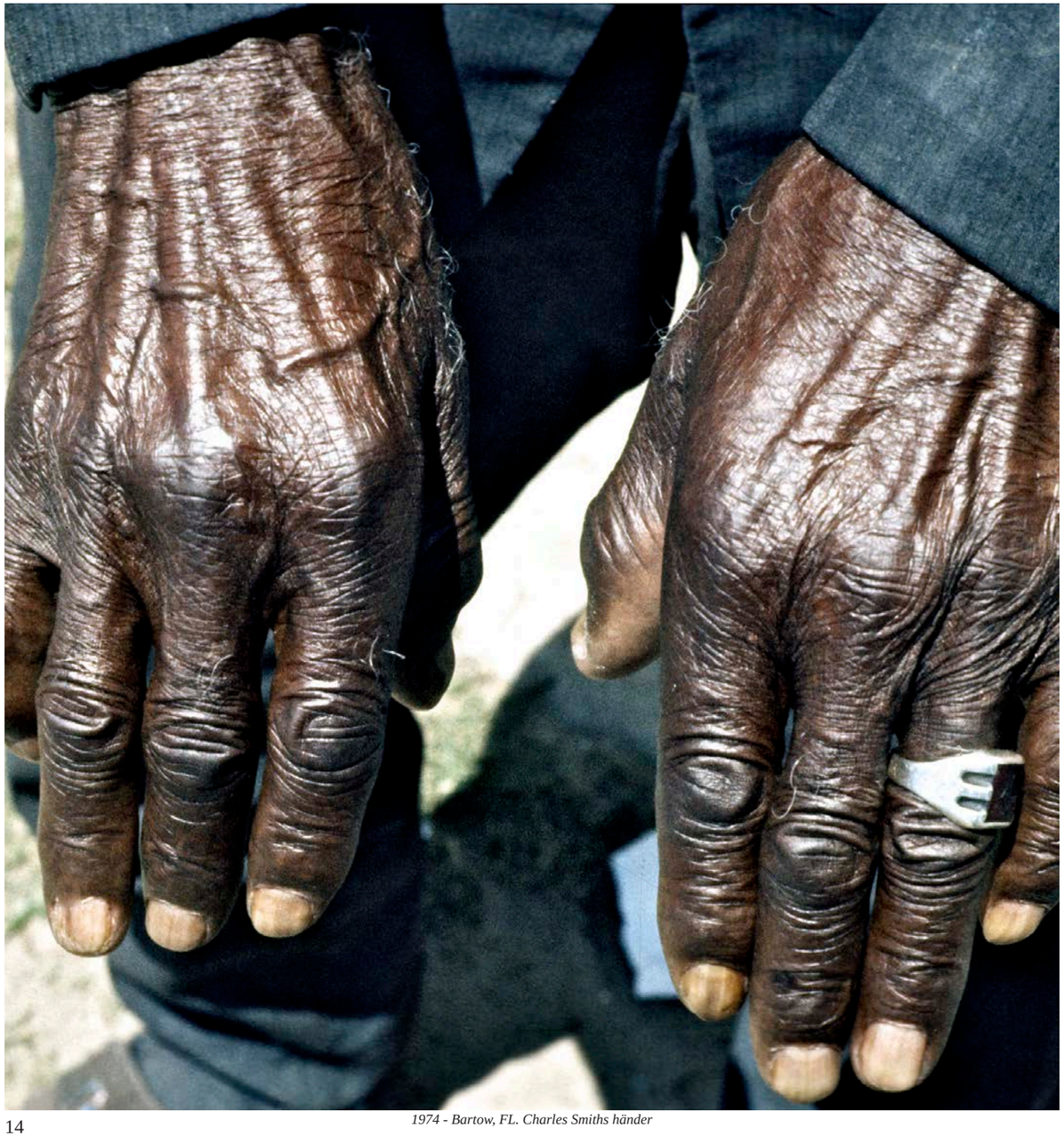

1974 - Bartow, FL. Charles Smiths händer

Skepp ohoj!Skepp ohoj!Skepp ohoj...
Så långt ögat kan se
män, kvinnor och barnslavar
som kommer till Frihetens Land,
där livsmönstret redan bestämts.
Så unga och så starka,
de väntar bara på att bli frälsta.

Herren ska veta att jag är trött
och jag vet att du också är trött.
Horisonten runt,
se hur solen lyser ner på dig.

Skepp ohoj! Skepp ohoj!
Känner du inte hur havet rullar,
känner du inte den kalla vinden som blåser förbi?
Det finns så mycket fisk i havet,
vi rider bara, rider bara
på vågorna, vågorna...

#015

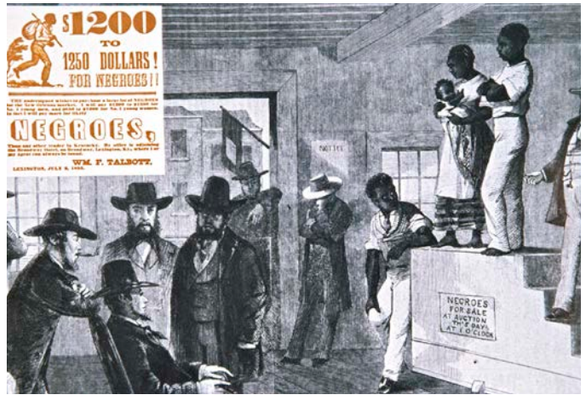

Jag hade trott att slaveriet låg långt tillbaka i historien, men i Florida träffade jag Charles Smith, som hävdade att han var 134 år gammal och tydligt mindes att han förslavats i Afrika.
- Jag kommer till USA, när jag bara var tolv år gammal.
- Såldes du som slav till USA?
- Ja, vänta, låt mig berätta det nu. De tog mig från Afrika... Det var på slaveriets tid. Jag hade aldrig sett en vit person i Afrika. Jag frågade min mamma om jag kunde gå ner till båten och träffa den vite mannen. Hon sa ja, och jag har inte sett min mamma sedan dess. Vuxna människor tog med sig barnen för att se "sockerträden" nere i luckorna. Vi kände att båten rörde sig, men trodde att det var vinden. Han tog oss aldrig tillbaka. Vi såg aldrig sockerträden. Den färgade ville kasta av mig. Jag minns det som om det var igår. Legree, kaptenen på båten, ville inte att jag skulle kastas av. Vi kom in i det här landet och såldes i New Orleans. Ställdes upp på ett block och bjöds ut. Den högstbjudande vann...

En svart socialarbetare som hade plockat upp mig och sett mina bilder när jag vagabonderade i Florida hade berättat för mig om Charles Smith och tagit mig till hans lilla hus. Både han och andra svarta i området berättade för mig att Charles Smith är annorlunda än andra svarta och faktiskt ser ner på dem. Smith hade varit för ung för att förstå varför de äldre afrikanerna kastade honom överbord, vilket enligt historiker var ganska vanligt för att rädda barnen från slaveri. När han köptes av en bonde i Texas 1854 var han redan för gammal för att uppfostras som slav och drabbas av det inre ärr som slavar får när de tvingas vara underdåniga för att undvika grymma bestraffningar eller död vid minsta tecken på motstånd.
Även om Charles Smith förmodligen har antagit och återberättat sin fars historia som sin egen, är det en gripande beskrivning av miljontals andra tillfångatagna afrikaners öde. Jag upptäckte att detta överlevnadsbeteende fortfarande plågar svarta amerikaner, och det slog mig att om slaveriet har lämnat så djupa psykiska ärr har sann frihet ännu inte uppnåtts. Många av de saker som jag kom ihåg från tidningarna under min skoltid såg jag nu, under min resa, i ett nytt ljus. Jag kom ihåg hur USA på 60-talet äntligen blev en demokrati där alla medborgare hade rösträtt och blev därför förvånad när jag hörde att Louisiana, till exempel, har mer än 257 000 analfabeter. Är det inte en demokratis skyldighet att utbilda sina medborgare?

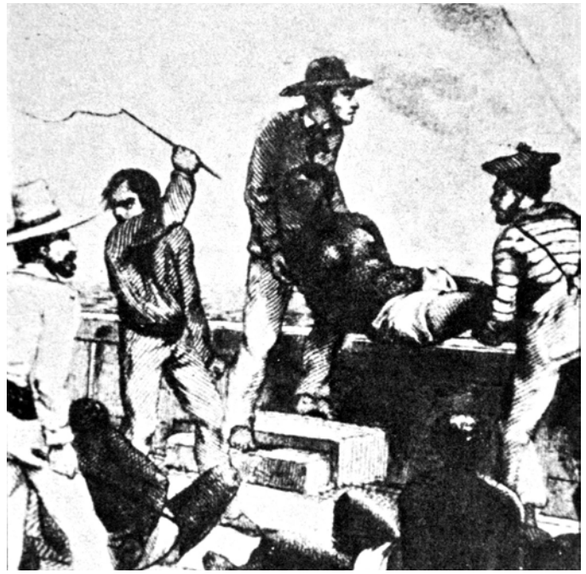

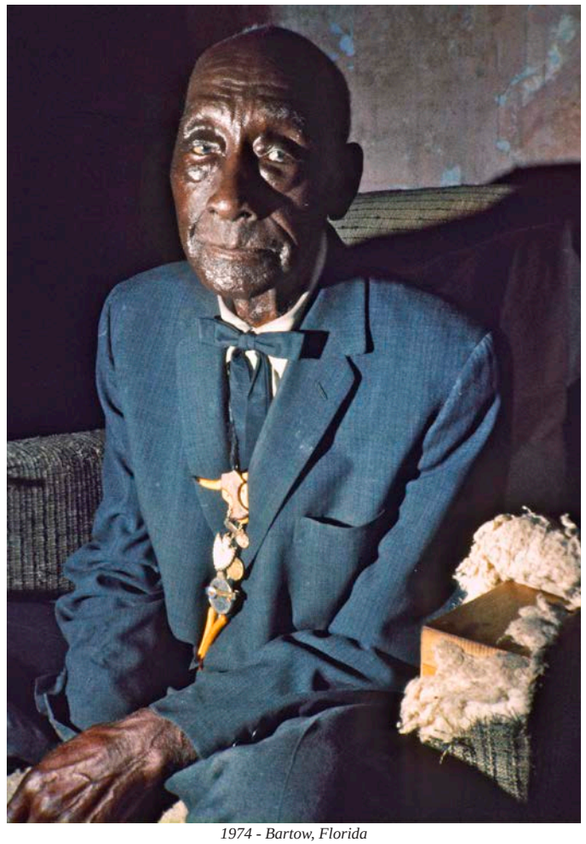

1974 - Bartow, Florida

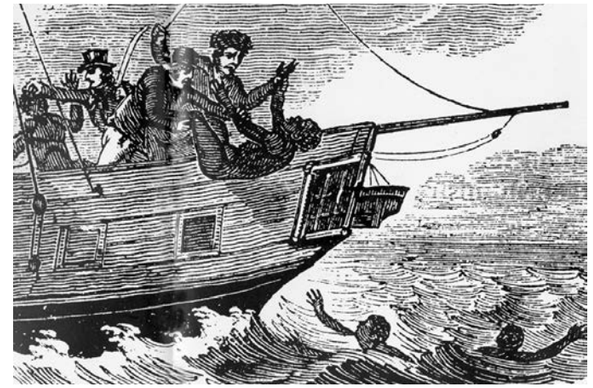

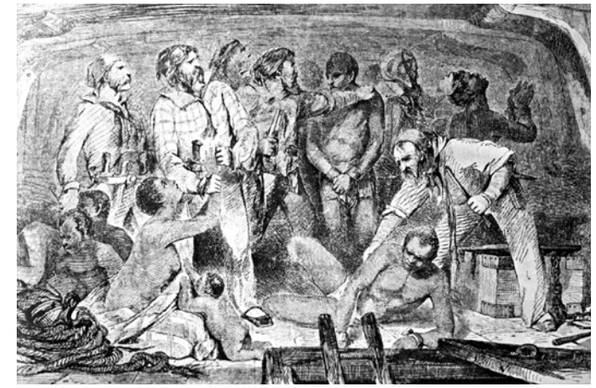

1974 - Bartow, Florida

Historiskt foto av polishundar mot svarta i Birmingham, AL.

Martin Luther King och den medborgarrättsrörelse som han kom att symbolisera förändrade de mest uppenbara och primitiva formerna av diskriminering. Men den viktigaste delen av hans dröm gick i graven med honom:
"Jag har en dröm om att en dag på de röda kullarna i Georgia ska söner till före detta slavar och söner till före detta slavägare kunna sitta tillsammans vid brödraskapets bord. Jag har en dröm om att mina fyra små barn en dag kommer att leva i en nation där de inte kommer att bedömas efter sin hudfärg utan efter sin karaktär. Jag har en dröm om att en dag kommer varje dal att upphöjas och varje kulle och berg att bli lågt..."
Martin Luther Kings vackra drömmar delas av mig och de flesta andra vita. Under min resa lärde jag mig dock snart, och det förstärktes i och med valet av Trump, att den enda som gick i uppfyllelse kan vara att afroamerikaner inte längre bedöms på sin hudfärg utan på sin karaktär. Det sorgliga är att de karaktärsdrag som svarta utvecklat efter århundraden av förtryck inte lever upp till normerna hos vita, vars karaktärsdrag och ekonomiska "kullar" är formade av att vara förtryckare. Att se hur mycket afroamerikanska karaktärsdrag skiljer sig från dem hos både vita och svarta invandrare hjälpte mig att förstå den enorma underkastelse av sinnet som slaveriet och vårt fortsatta utanförskap orsakar. I den optimistiska kampen för medborgerliga rättigheter hade jag aldrig drömt om att ett av Martin Luther Kings "fyra små barn" en dag skulle bli inte bara min konkurrent som talare för Black History Month, utan samtidigt en allierad i kampen mot fortsatt förtryck. Eller att jag en dag skulle bli inbjuden att visa mitt bildspel permanent ovanpå Martin Luther Kings grav, medan hans dotter Yolanda själv överlämnade det till president Clinton och samarbetade med mig för att "stoppa våldet". Att utestänga och marginalisera andra människor är att begå våld mot deras mänsklighet. Att vårt våldsspråk i dag inte bara förstås utan också talas av dem som har varit tvungna att höra det i århundraden borde inte komma som någon överraskning.

1975 - Tuskegee, AL

1975 - Beaumont, Texas

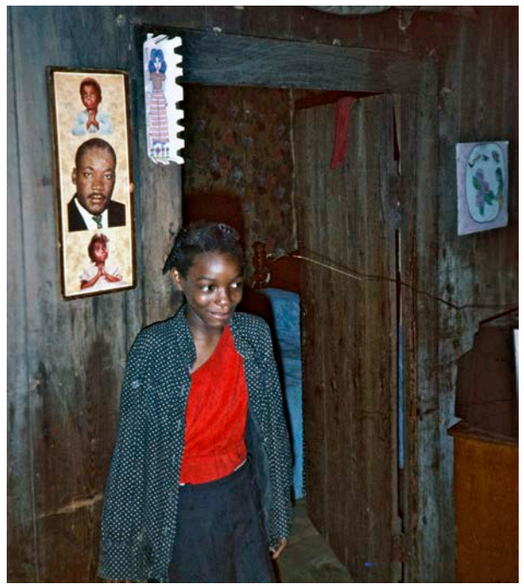

1975 - Texas

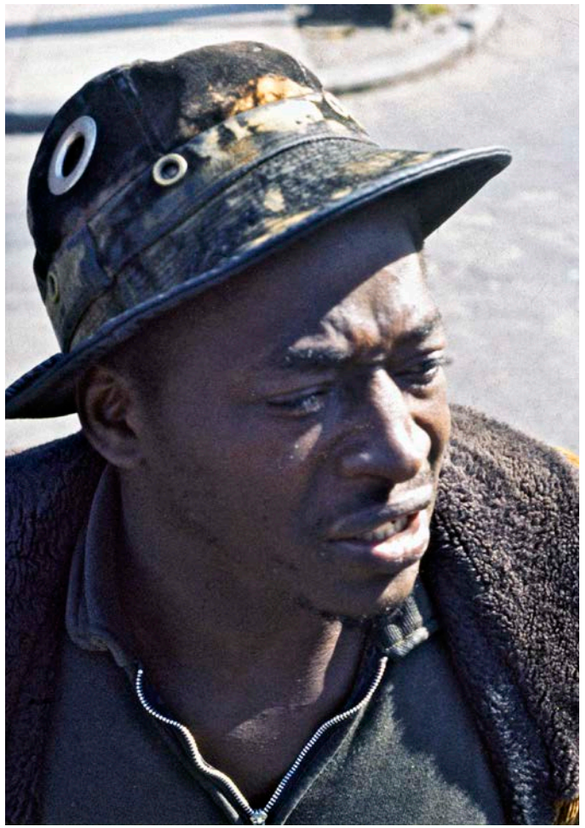

1973 - Norfolk, VA

1972 - New York

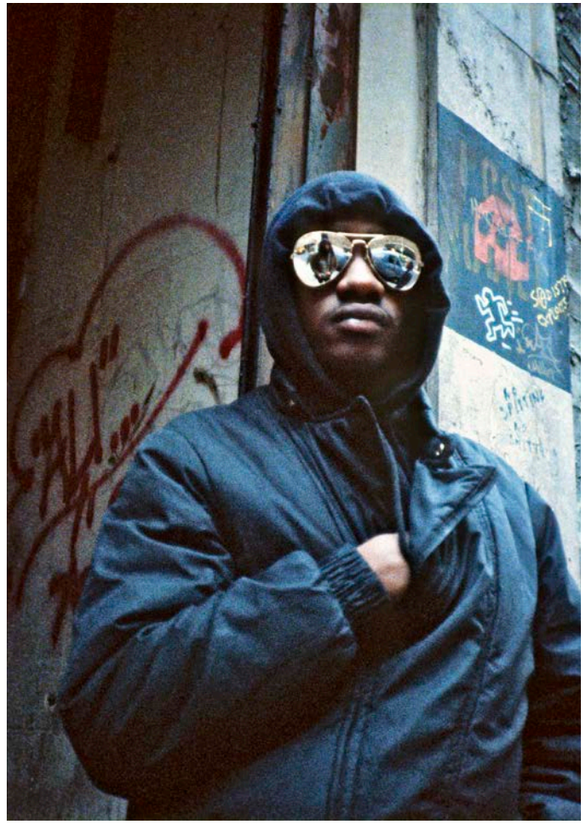

1987 - Harlem, NY

Men när man som jag kommer från Europa och till exempel aldrig har sett en pistol, får man en chock som man aldrig kommer att glömma första gången man hör tonen i detta språk. Efter bara några dagar i detta nya land blev jag överfallen av pistolmän - en karaktärstyp som jag aldrig hade träffat. På samma sätt var den rädsla jag kände en rädsla som jag aldrig tidigare hade upplevt: rädslan för en annan människa.

Min resa efteråt blev till stor del en resa in i denna människa. Och ju mer jag kom att förstå och gilla denna människa, desto mer började jag se hur jag själv kunde ha orsakat denna ilska i ett förtryckarsystem som från dag ett hade tvingat mig och andra invandrare över på förtryckarens sida, vare sig jag som dansk turist hade velat det eller inte. Kunde jag genom mitt beteende till och med vara orsaken till denna ilska? Skulle jag någonsin själv kunna sluta hysa en sådan ilska?
Från den dag jag upplevde denna våldsamma amerikanska verklighet började jag förstå i vilken utsträckning rädsla och ilska präglar förhållandet mellan förtryckare och förtryckta.

Jakobs brev 5: 1-6

Amos 5:11, Prædikerens bog 5:9-12, Mattæus 19:16-24

I New Orleans bodde jag med en svart mördare som hette Nell. Liksom de andra mördare som jag har känt eller bott med var han en ganska vanlig person som bara hade blivit mördare av en slump eller snarare på grund av sin sociala bakgrund. Naturligtvis tog det tid innan han berättade om sitt förflutna, eftersom han hade rymt från ett fängelse i Nevada och var efterlyst, men liksom andra brottslingar hade han ett behov av att dela med sig av det som tyngde honom med en annan människa som han kunde lita på. Ingen kan leva ensam med en så tung börda. Vi bodde med några andra människor ute i den östra delen av New Orleans, och Nell försökte, så långt som omständigheterna tillät, att leva ett normalt, respektabelt liv. Eftersom han visste att han skulle skickas tillbaka till ett livstids fängelsestraff om han blev inblandad i något försökte han så mycket som möjligt hålla sig borta från brottslighet och försörjde sig främst som blodgivare. Jag trodde inte att hans chanser att förbli fri resten av sitt liv var särskilt stora, men jag försökte hårt att göra hans andetag av frihet så lycklig och uppmuntrande för honom som möjligt. Jag ansåg att han redan hade straffats tillräckligt innan han begick något brott genom den fattigdom och förnedring som samhället hade utsatt honom för under hans barndom.

Det var när jag uttryckte denna åsikt under ett av våra nattliga samtal som han anförtrodde mig sitt brott, och efteråt knöts vi ännu närmare varandra genom detta hemliga förtroende. Vi tog ofta promenader eller gick till blodbanken tillsammans. För det mesta kunde vi överleva genom att sälja blodplasma två gånger i veckan, eftersom blodbankerna i New Orleans på den tiden var de högst betalande i USA: 6,10 dollar per besök. Endast sällan tvingades jag stjäla ost och andra småsaker från stormarknader för att bli mätt. Jag ville inte att Nell skulle göra det, eftersom han kunde få livstids fängelse för det, medan jag med mitt vita privilegium visste att jag skulle kunna prata mig ur en sådan pinsam situation med de anställda om jag åkte fast. Nell förföljdes alltid av sitt öde på detta sätt. Men aldrig slog det mig så kraftfullt som den kväll jag såg honom sist.

Vi hade gjort det dumma misstaget att gå nerför gatan tillsammans i det svarta kvarter där vi bodde, och därmed dragit till oss polisens uppmärksamhet. Det är en dödssynd för en vit man och en svart man att gå tillsammans i ett svart kvarter, eftersom de genast misstänks för att vara knarkhandlare. Men eftersom vi var djupt i samtal när vi svängde in i området glömde vi bort att skiljas åt. Det dröjde inte länge innan en patrullbil stannade upp bredvid oss på en av de svagt upplysta gatorna i det östra ghettot. Poliserna var av den trevliga jovialiska typen som egentligen bara ville skrämma oss, och sa därför att vi kunde gå fria om vi bara överlämnade våra marijuanacigaretter till dem. Jag har sett polisen använda den här metoden så många gånger i svarta stadsdelar, eftersom de inte behöver rapportera det beslagtagna gräset utan kan röka det själva. Jag hade själv inget med mig, men visste att Nell hade en eller två jointar, som de flesta andra. Men plötsligt greps Nell av sitt ödes paranoia - den paranoia och misstro mot sina medmänniskor som nästan alla i hans sociala bakgrund har - och han vägrade att lämna över jointarna. För min egen del skulle jag inte ha tvekat ett ögonblick. Jag hade fullständigt förtroende för poliserna. Nells misstro mot poliserna gjorde att han fastnade som ett lås och agerade irrationellt. Polisen är tränad i att observera den typen av reaktioner hos brottslingar och de steg genast ut ur bilen för att visitera honom. De hittade bara två små jointar och hans kniv, men eftersom han inte hade något ID-kort tog de honom till stationen för att ta fingeravtryck. Jag visste direkt att jag aldrig skulle få se Nell igen. Han hade blivit snuvad av den paranoia och skuldkänsla som är gemensam för alla fattiga svarta, oavsett om de har begått ett brott eller inte. Det var samma paranoia som ursprungligen hade gjort honom till mördare.

Efter att Nell hade försvunnit från “den här världen” verkade New Orleans plötsligt som en spökstad och jag stod inte längre ut med att bo i samma hus. Jag ville lämna staden, så jag försökte lifta i riktning mot Baton Rouge. New Orleans är en av de svåraste platserna i Amerika att få skjuts på, och jag väntade på motorvägen med min skylt i timmar i hopp om att bli upplockad innan polisen kom. Plötsligt stannade den enda Rolls Royce som jag någonsin fått skjuts med mitt på den trefiliga motorvägen för att plocka upp mig. Det var mitt i rusningstid och vi skapade genast en stor trafikstockning av tutande bilar. Precis när jag hade stigit in i bilen kom polisen vrålandes bakom oss för att ge oss en böter för att vi hade stannat olagligt. Mannen som hade plockat upp mig sa att han skulle ta hand om det, gick tillbaka till poliserna och gav dem utan ett ord sitt kort. När poliserna såg hans namn blev de helt leende och vänliga och följde honom tillbaka till sin Rolls Royce, klappade honom på axeln samtidigt som de försäkrade honom om att det bara var en bagatell och att vi inte skulle oroa oss för det längre. Jag undrade naturligtvis vem den här killen kunde vara som kom undan så lätt utan att ens få en biljett. Han berättade att han hette Wayne A. Karmgard och att han hade

1974 - Palm Beach, FL

plockat upp mig eftersom jag stod med min skylt “Touring USA from Denmark”. Han hade aldrig plockat upp en liftare tidigare, men han tyckte plötsligt att det kunde vara roligt eftersom han själv var av dansk härkomst. Normalt sett får denna information mig att genast klamra mig fast och kliva ur bilen så fort som möjligt. Jag har för länge sedan förlorat all lust att umgås med dansk-amerikaner, som alltför ofta ger mig bara en känsla: en känsla av skam över att vara dansk. Till danskar som besöker Amerika ger jag följande råd: om du vill få ett bra intryck av landet, håll dig borta från denna befolkningsgrupp, som ofta utgör en av de mest rasistiska och reaktionära vita grupperna i USA. 80 procent av dem röstar republikanskt har jag hört. Allt de kan prata om är hur underbart det är att slippa de höga skatterna hemma i Danmark. De flyr från allt mänskligt ansvar för att få sina skatter sänkta. Jag har träffat dansk-amerikaner som var “glödheta” socialdemokrater hemma i Danmark, men som på bara fem år hade förvandlats till de mörkaste reaktionärer. Dansk-amerikaner står i skarp kontrast till amerikanska judar, som är den enda vita grupp som jag känner en stark harmoni med. Denna grupp har en mycket djup förståelse för de svartas villkor och för de sociala mekanismer som på samma sätt gjorde dem till Europas “negrer” under så många århundraden.

Men jag kan ändå inte säga nej till en dansk-amerikan i en Rolls Royce. Jag började genast underhålla honom med reseberättelser så att han skulle bjuda hem mig. Jag betonade särskilt mina upplevelser med Rockefeller och Kennedy, eftersom alla små miljonärer ser upp till de stora miljonärerna. Jag visste att han skulle bjuda hem mig och känna att detta förde honom lite närmare Rockefellers. Det fungerade och det slutade med att jag åkte tillbaka mot New Orleans. Han ägde stadens finaste och dyraste hotell, mitt i hjärtat av de franska kvarteren. Alla i staden kände honom, och senare fick jag veta att han ägde en stor del av de franska kvarteren och var bostadsspekulant (slumlord). En fantastisk svit i hans hotell, “Maison de Ville”, ställdes till mitt förfogande och jag fick veta att jag bara skulle ringa på klockan när jag ville ha något. Svarta servitörer i nypressade uniformer serverade mig allt på silverbrickor med överdriven servilitet. Jag satt ute i hotellets trädgård och lät en svart servitör ge mig den ena saken efter den andra i ett försök att få honom att öppna sig, men det var omöjligt. Han kände nog hela sin existens hotad när jag tilltalade honom som en normal människa. Jag satt och funderade på hur märkligt det var att Nell just nu “serverades” av vita fångvaktare i helvetet, medan jag serverades av svarta servitörer i himlen. Det var som om allt i våra liv på ett naturligt sätt hade fört oss till var sin plats, och vår korta vänskap bara hade varit en glimt av utopin. Men det slog mig att Nell, som svart, faktiskt hade kommit längre, för var han inte friare än denna trasiga tjänare som bara kunde hålla huvudet uppe genom att lära sig att njuta av sitt eget förtryck här i denna rika dansks sadomasochistiska universum? Var inte Karmgard en mäktig förtryckare samtidigt som han till synes var en öm, tyst och olycklig människa som hade lärt sig att till det yttersta utnyttja de mekanismer som gavs honom i detta samhälle? Dessutom sade folk att han var den rikaste homosexuelle i staden, vilket innebar att han själv tillhörde en förtryckt minoritetsgrupp. Var det inte samma osäkerhet som den utsatta minoriteten som hade drivit honom in i denna olyckliga position som hade drivit många

1973 - New Orleans

judar i Europa in i en liknande ekonomisk trygghet genom tiderna? Tryggheten i denna omgivning var illamående. Jag kände mig rastlös och ensam. Det var ett favorithotell för de rikaste och mest glamorösa filmstjärnorna, men det fanns ingen mänsklig kontakt. Skulle jag gå ut på gatan och hitta en fattig människa som jag kunde dela min lyxiga svit och en flaska vin med? Nej, man ska inte köpa vänskap med rikedom, tänkte jag. Inte ens lånad rikedom. Jag stannade bara där en natt, en fruktansvärt ensam natt.
I åratal hade jag delat hem och sängar med människor, och det kom som en chock att plötsligt ligga där helt ensam. Efter min silverfatfrukost nästa dag rusade jag hals över huvud tillbaka till friheten, fast besluten att hitta några människor att bo med. På Bourbon Street kom två unga flickor springande fram till mig för att få min autograf. Eftersom de var turister hade de gått in på det berömda hotellet av nyfikenhet och hade sett mig sitta där vid frukosten under palmerna och därför antagit att jag var en filmstjärna. För ett ögonblick kände jag mig frestad att spela "filmstjärna" och kanske få stanna hos dem, men valde sedan att berätta sanningen. Då förlorade de allt intresse för mig och jag insåg att jag var tillbaka på jorden igen.

1973 - Natchez, MS - Min tjänare Earline Gaynes - och senare livslång vän.

På grund av de många turisterna är det omöjligt för en vagabond att hitta någonstans att bo i New Orleans.
Mot kvällen var jag mycket hungrig och mindes Bonnies Grill på Decatur Street, som Nell en gång hade visat mig. Bonnie var en enormt fet vit kvinna som drev en smutsig liten kaffebar. Bonnie var den typ som bara kunde tala till folk med grova, dåligt humör och som alltid tjatade ut dem, men ju hårdare hon pratade med folk, desto mer älskade hon dem. Hon kunde lätt ha tjänat bra pengar på kaféet, men i stället var hon alltid pank eftersom stället besöktes av de fattigaste gatubarnen, och Bonnie gav gratis måltider hela dagen till människor som inte hade några pengar. Bonnie kom ihåg mig och visste att jag inte hade några pengar, så hon sköt genast en stor skål gryn framför mig, och senare hamburgare och andra godsaker. Hon stod där i all sin oändlighet med händerna i höfterna och tittade på mig utan ett ord, men jag visste att hon gillade mig eftersom jag hade känt Nell. Utan att nämna Nell sade hon efter en lång tystnad: "Du kan komma och bo hos mig nu." Så jag flyttade in i Bonnies smaklösa och röriga lägenhet. Det fanns löss och loppor och flera centimeter damm överallt.
Det som hände under de följande dagarna var märkligt, för

1973 - Natchez, MS

även om vi knappt kunde kommunicera med varandra och inte hade någon sexuell relation blev vi snabbt närmare varandra än vad jag har varit med någon annan person på min resa. När vi insåg att vi förmodligen var de enda som Nell hade anförtrott sitt förflutna åt blev vi oskiljaktigt bundna till varandra. Att leva med Bonnie var som att leva på en vulkan av mänsklig värme. Hon är den enda som jag känner till som fortfarande driver den "underjordiska järnvägen". Att leva med henne var att nästan varje natt väckas av en svart man på flykt från lagen. Här fann de alla en tillflyktsort. Bonnie älskade svarta män, särskilt de som på ett eller annat sätt hade gjort uppror mot förhållandet mellan herre och slav. Hon hade alltid varit sådan. Tidigare hade hon bott i Jacksonville, Florida, men hade blivit misshandlad och fördriven från staden av de vita. Hon hade åkt till New Orleans, som anses vara en friare sydstatsstad. Egentligen var hennes egna två barn försummade och behövde kläder, hälsosam mat och vitaminer, men å andra sidan hade de genom sin mors agerande uppfostrats till att inte hata och var på sitt sätt mycket friskare än de flesta vita barn. Under hela sin barndom hade de sett mördare, tjuvar, våldtäktsmän, knarkare och andra förbrytare ta sin fars plats

1973 - New Orleans

i sin mammas säng, men de hade upplevt dem alla som människor eftersom de såg dem genom sin mammas ögon. Bonnie vägrade att acceptera och se endast deras förtryckta identiteter och genom denna djupare tro på människor skapade hon faktiskt människor. För dessa barn hade termer som "mördare" och "neger" ingen betydelse, eftersom männen i Bonnies hem alla uppträdde som deras "pappa", och det var så barnen såg dem. Det var alltid glädje när en "pappa" kom ut ur fängelset. Bonnie suckade lite eftersom de aldrig skulle få se Nell igen, men hon var redan förberedd på att ta emot en ny Nell. Bonnie och jag utvecklade en tyst förståelse och tillgivenhet för varandra som med åren växte till en så stark kärleksrelation att jag gång på gång återvände till New Orleans för att bo hos henne. Bonnie vet inte om hon är judisk, dansk, irländsk eller polsk. Hon är bara amerikan, säger hon.
Utdrag ur originalbrev i min tidiga primitiva stil.

Ps. Jag har lämnat mina stereotypa generaliseringar om vissa minoriteter här just som en motpol till Bonnies genuint amerikanska attityd, som var en direkt föregångare till en senare mer inkluderande tidsanda.

1974 - landsbygden i Elizabethtown NC

1973 - Allendale County, SC

På min resa till Florida på vintern upptäckte jag var denna rädsla och fientlighet, som blommade ut i mitt skrämmande möte på gatorna i norr, hade sina rötter. Få svarta plockar idag bomull, men att träffa dem som fortfarande är fångade bakom bomullsridån, mitt i 1970-talets välståndssamhälle, verkade så surrealistiskt att jag genast kände mig kastad tillbaka i historien - kvävd av bomullen vars vita tyranni en gång i tiden höljde allt svart liv i Södern.
När jag arbetade på bomullsfälten upptäckte jag att verkligheten var helt annorlunda än den som antyddes i de historiska foton och karikatyrer som jag mindes av leende, nästan barnsligt glada bomullsplockare.
Leendena på den här bilden var faktiskt de enda jag såg på bomullsplantagerna - när en av plockarna inte kunde förstå hur min kamera fungerade.

1973 - Allendale County, SC

2004 - rural Arkansas

1973 - Allendale County, SC

1973 - Allendale County, SC

1975 - rural Macon County AL

1995 - rural Bullock County, AL

1975 - rural Edgecombe County, NC

1973 - Allendale County, SC

1996 - rural Selma, AL

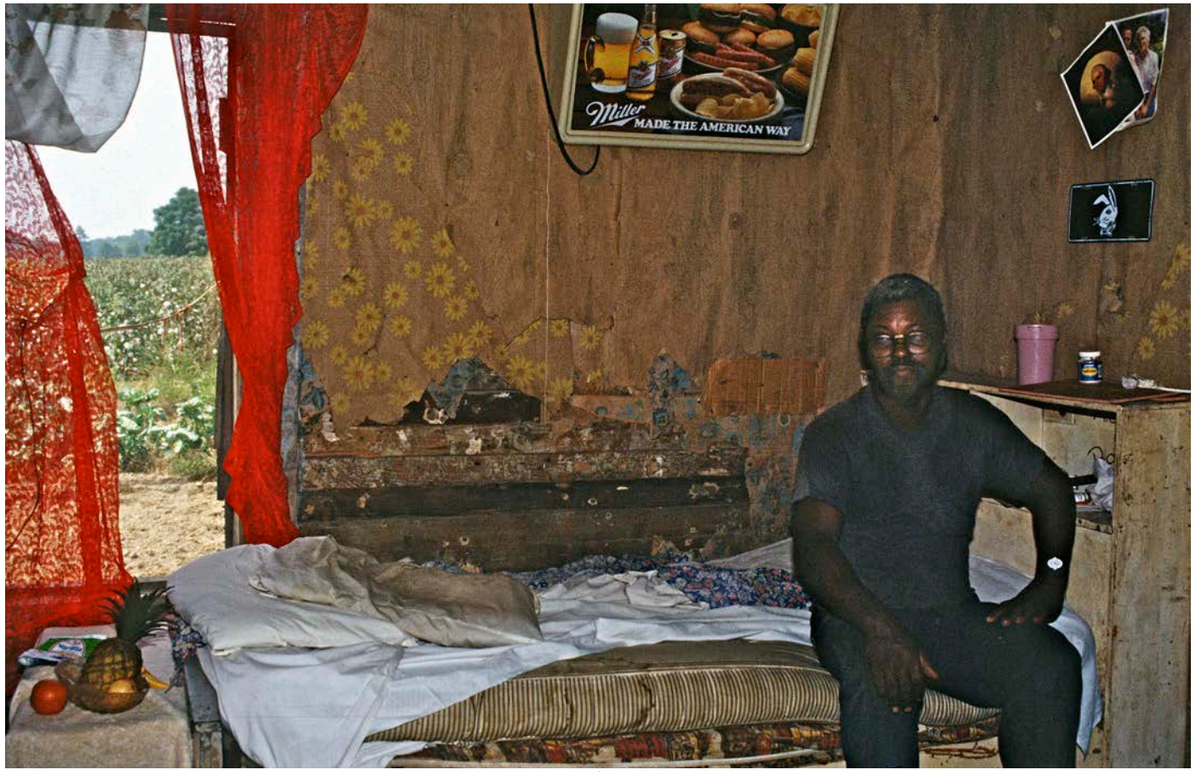

1996 - bomullsplockare på landsbygden i Selma, AL

Det tog mig lång tid att övervinna deras fientlighet och rädsla för mig som vit, men till slut fick jag bo hos Martha och Joe i utbyte mot att jag gav dem all bomull jag plockade. Trots att jag slet från morgon till kväll och hade ont i hela kroppen lyckades jag aldrig plocka för mer än fyra dollar per dag. De andra var mer erfarna och kunde tjäna över sex dollar per dag. Detta var relativt samma sak som i dag, där jag ser Martha och många av de andra arbeta för Walmart och fortfarande inte kan dra upp sig själva med hjälp av stövelskaftsremmarna. Vi arbetade på ackord och fick fyra cent per pund. Den vita markägaren sålde sedan vidare på marknaden för 72 cent per pund. Jag började förstå hur godsägaren kunde ha råd att bo i en stor vit herrgård medan hans svarta plockare bodde i baracker.

Vid stängning kom markägarens son för att väga bomullen och betala oss på plats. Vi var utmattade och det var ingen glädje att ta emot pengarna, som knappast kunde räcka till fotogen till lampan hemma i baracken, som förmodligen inte var större eller bättre än de som slavarna ursprungligen bodde i. Hur kan dessa människor kallas fria när allt runt omkring dem påminner dem om det gamla förhållandet mellan herre och slav?

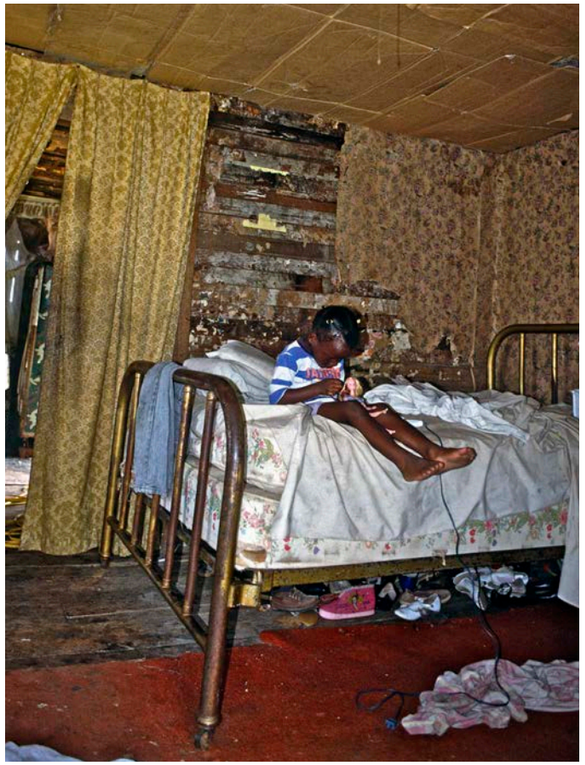

1996 - rural Selma, AL

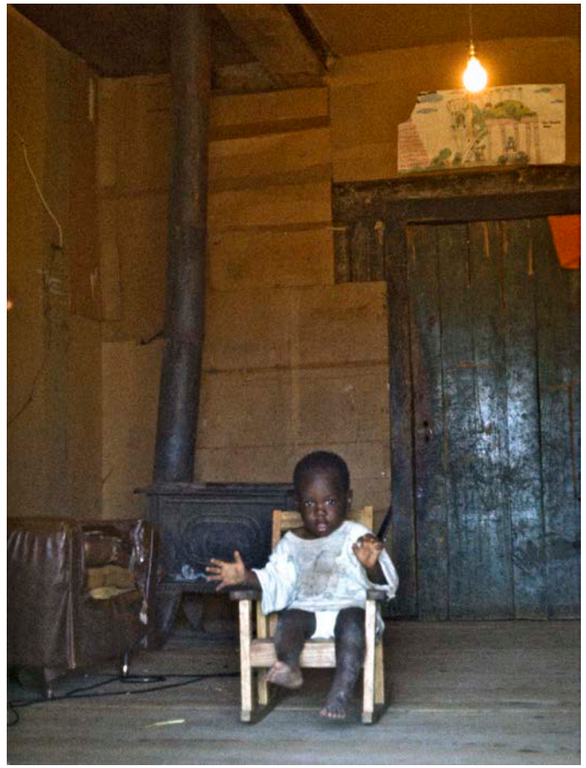

1973 - Tunica, LA

1990 - rural Burke County, GA

1995 - rural Edgecombe County, NC

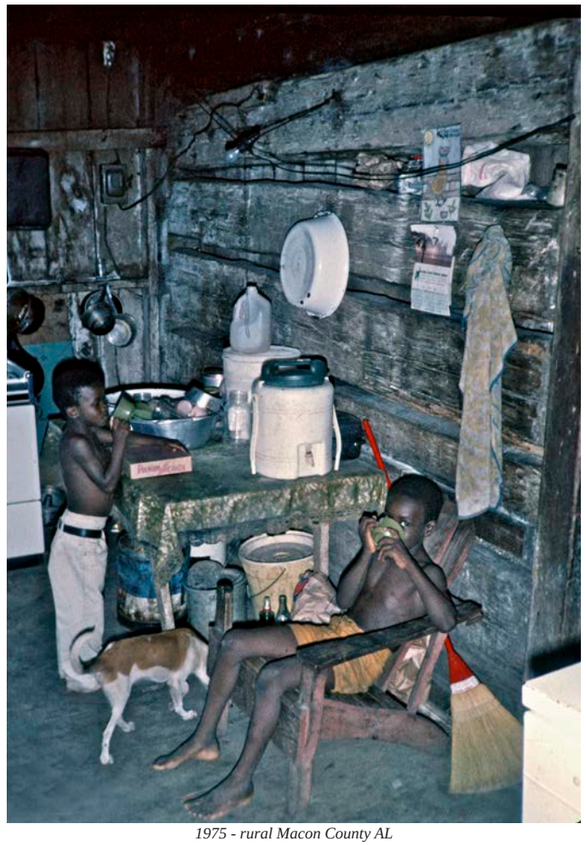

1975 - rural Macon County AL

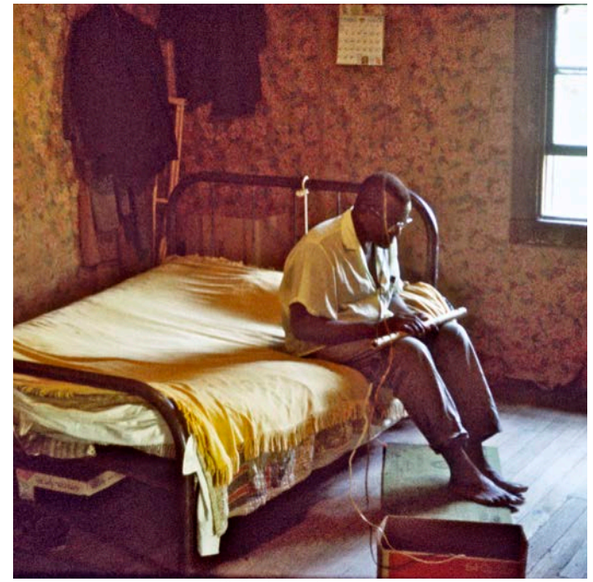

1978 - Bullock County, AL

1974 - Apopka, FL

1975 - rural Edgecombe County, NC

1973 - Zebulon, NC

1974 - Washington, NC

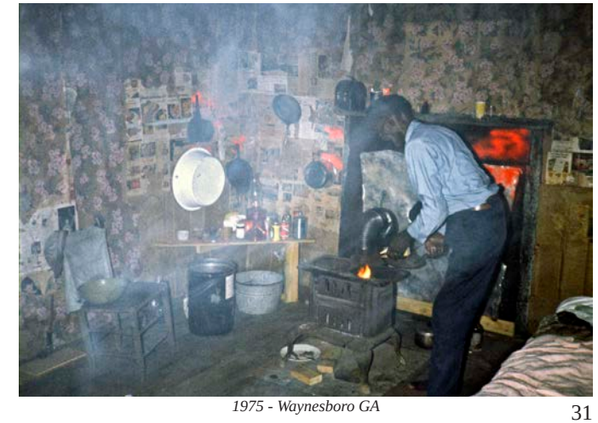

1975 - Waynesboro GA

1974 - Washington, NC

1974 - Alachua, FL

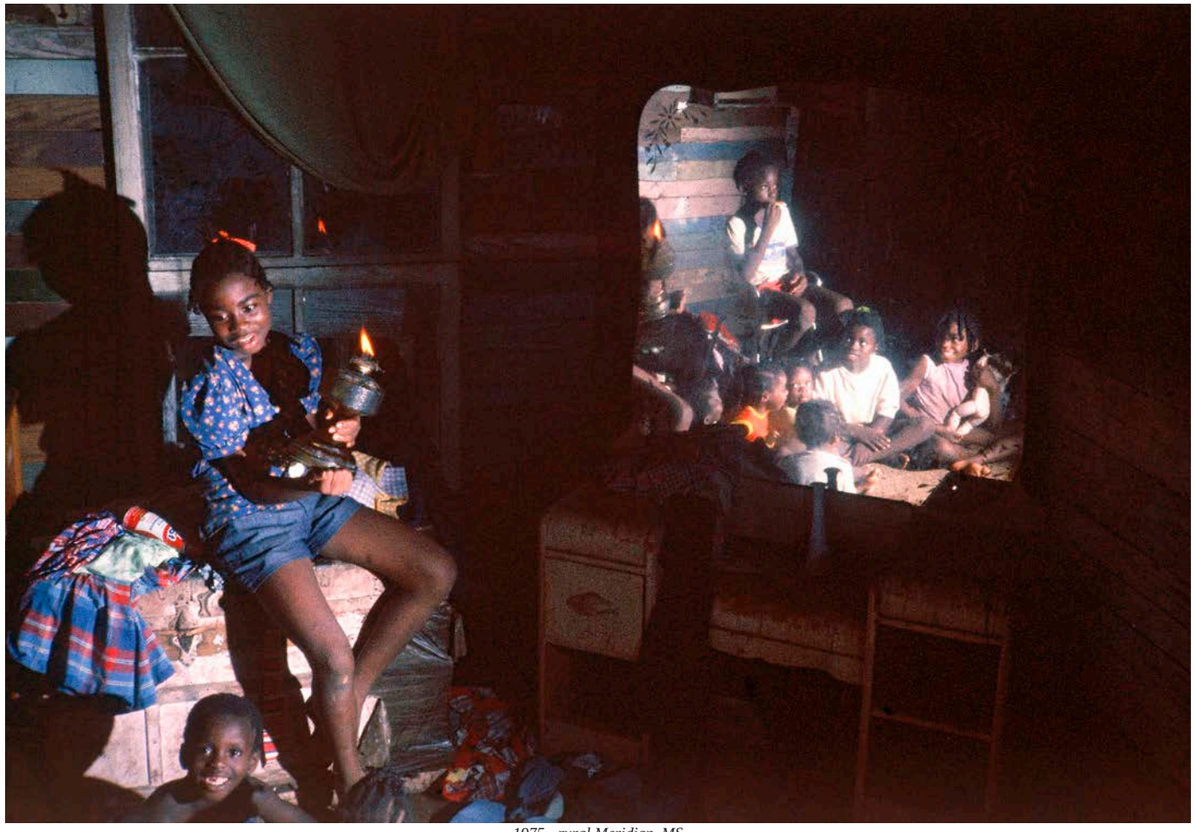

1975 - rural Meridian, MS

1974 - Allendale County, SC

2004 - rural Arkansas

Slave driver
The tables are turned now
catch a fire
you’re going to get burned now.
Every time I hear the crack of the whip
my blood run cold
I do remember on a slave ship
how they brutalized my very soul.

Today they say
that we are free
only to be chained in this poverty!
Good God
I think it’s illiteracy
it’s only a machine that makes money.

Ett århundrade tidigare hade vita ansett att det var deras “naturliga rättighet” att investera i människor som privat egendom. Timme efter timme, i en uppdaterad version av denna tro, svepte välbärgade nordbor förbi oss på bomullsfälten i sina stora husbilar på väg till soliga Florida. (Många av de universitet i norr där jag senare talade, till exempel Harvard, finansierades en gång i tiden av slaveriet). I dag förbränner var och en av deras rullande husbilar lika mycket bensin på en timme som vi kunde köpa efter en hel dag av bomullsplockning. Varför kan pappersvändare i New York och Massachusetts, som redan har enorma hem, ha dessa husbilar medan bomullsplockarna inte ens har en vattentät hydda att bo i?

#033

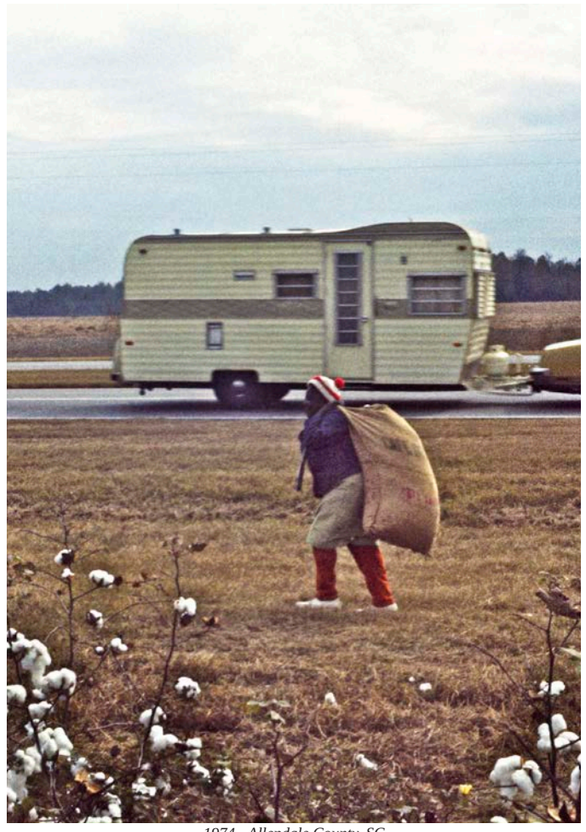

1974 - Allendale County, SC

1974 - rural Bethel, NC

På tobaksfälten såg jag också att de vita ägde och styrde allting, medan de svarta var tvungna att följa efter dem, både på våren, när tobaken planterades och arbetslösa kvinnor tittade på från sina hyddor, och i augusti, när den plockades. “Det är ett riktigt negerarbete”, hörde jag vita säga. “De är redan svarta så tjäran fastnar inte lika mycket på dem.”
Enligt lag är arbetarna garanterade en minimilön, men den är bara 1/3 av Danmarks. Vad värre är, eftersom tobaksplockning är säsongsarbete och det inte finns mycket arbete resten av året, var det verkligen en mager inkomst de skrapade ihop. Dessa människor, som skulle ha kunnat få jämlikhet och frihet om de bara fått ett par cent per sålt cigarettpaket, hade under arbetet ansiktsuttryck som bara en slav skulle kunna ha.

1974 - rural Bethel, NC

1988 - rural Bethel, NC

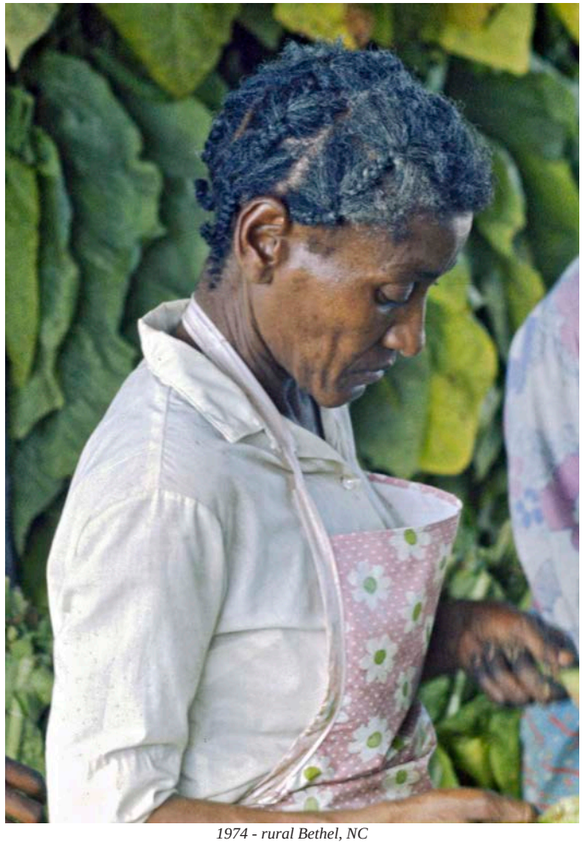

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1986 - Wendell, NC

1986 - Wendell, NC

Senare under sommaren torkades tobaken och såldes på auktion. På få andra platser fortsätter vi så synligt och med våld att prägla herre-slavförhållandet i de svartas medvetande. Vart jag än går ser jag vita köpare från tobaksbolagen som går i täten och ger snabba diskreta signaler med spetsiga fingrar och viftande huvuden, medan de svarta rusar bakom dem och packar tobaksbuntarna. De vita kör rakt in i auktionshallen i stora flashiga bilar. De äter tallriksstora biffar till lunch vid inomhusbord, medan de svarta måste äta sina bruna matsäckar utomhus.

I dag har de flesta svarta övergett tobaksfälten till förmån för underbetalda, illegala invandrare från Latinamerika.

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

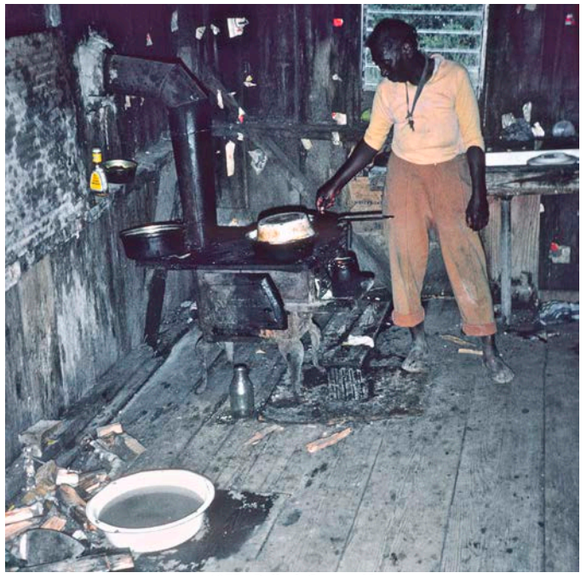

1975 - Bullock County, AL

1973 - Zebulon, NC

1973 - Tunica, LA

1975 - rural Meridian, MS

1975 - rural Macon County, AL

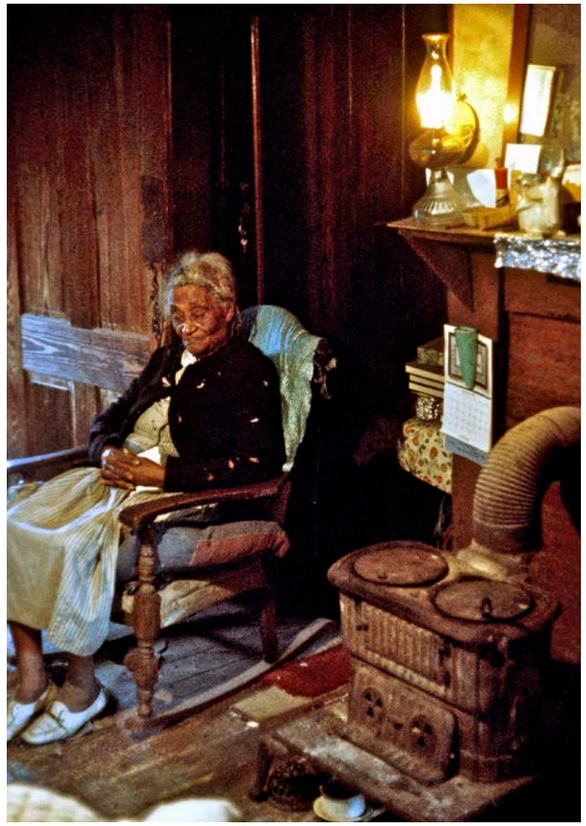

1978 - Waynesboro, GA

1975 - rural family TN

1975 - rural LA

1996 -Houma, LA

1974 - rural store LA

1973 - Labarre, LA

På vintern brukade jag hålla till i de sydligaste delstaterna, och ett år under julen hamnade jag på sockerplantagerna i Louisiana. Medan jag hade uppfattat slaveriet på North Carolinas tobaksfält främst som ett sinnestillstånd, blev jag här chockad över att finna rent feodala, serfliknande förhållanden. De vita ägde inte bara plantagerna utan även husen där de svarta arbetarna bodde. Skyddsrummen låg runt hans stora plantagehem i små kluster - precis som under slaveriets tid. De vita ägde också allt annat i dessa små byar, inklusive den enda butiken, känd som “the company store”. Priserna var 30 procent högre här än i butikerna i de större städerna, dit arbetarna inte hade råd att gå och dit de för övrigt ofta inte kunde läsa gatuskyltarna (många var analfabeter).

Deras genomsnittliga inkomst låg under 3 000 dollar per år, vilket ofta räckte för att försörja en familj på 6-10 personer. För att överleva började arbetarna därför låna av hyresvärden och hamnade snart i skuld. Vanligtvis betalade de inte med kontanter i hans butiker utan fick mer kredit och drevs långsamt in i ekonomisk träldom.
Människor som inte får lön för sitt arbete kan bara kallas slavar. Genom att hamna i en sådan ond cirkel ägdes de i själva verket av godsägaren: de kunde inte lämna hans plantage förrän de betalat av sin skuld. Och det kunde bara ske genom ett mirakel.

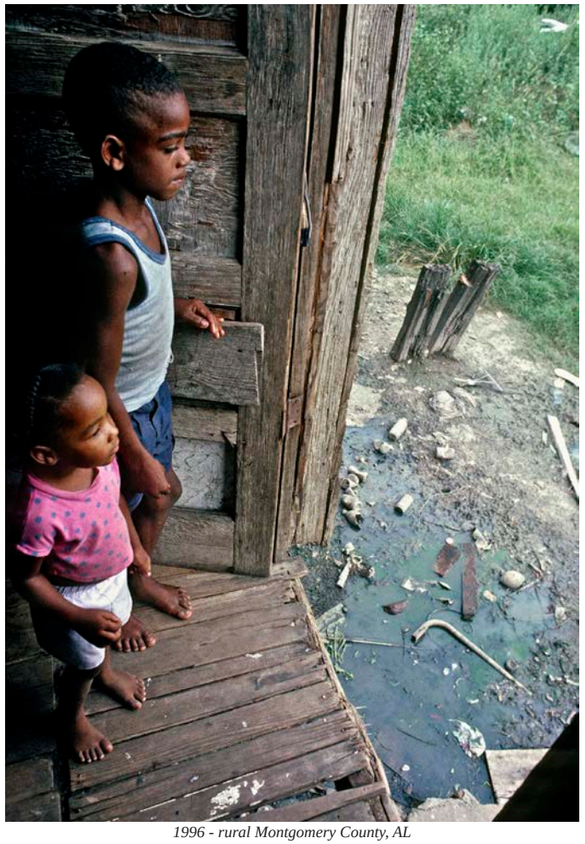

1996 - rural Montgomery County, AL

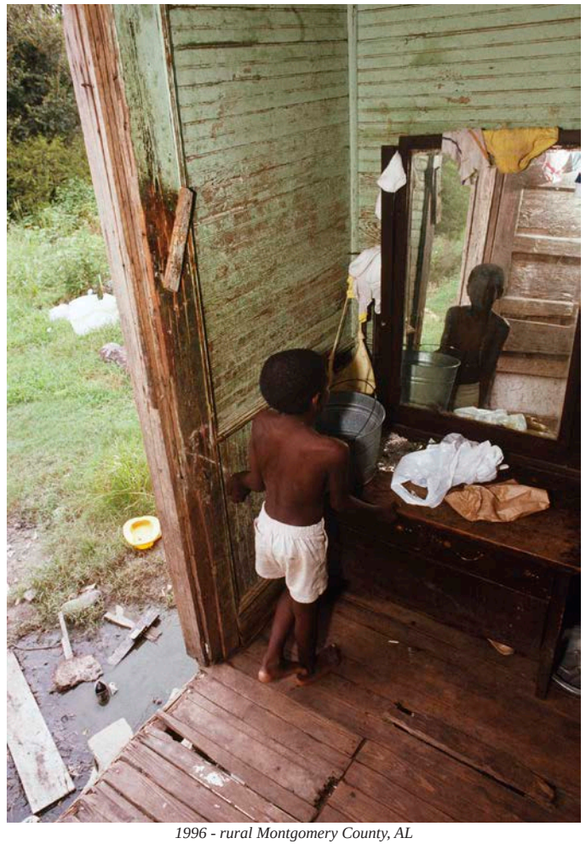

1996 - rural Montgomery County, AL

1990 - rural Burke County, GA

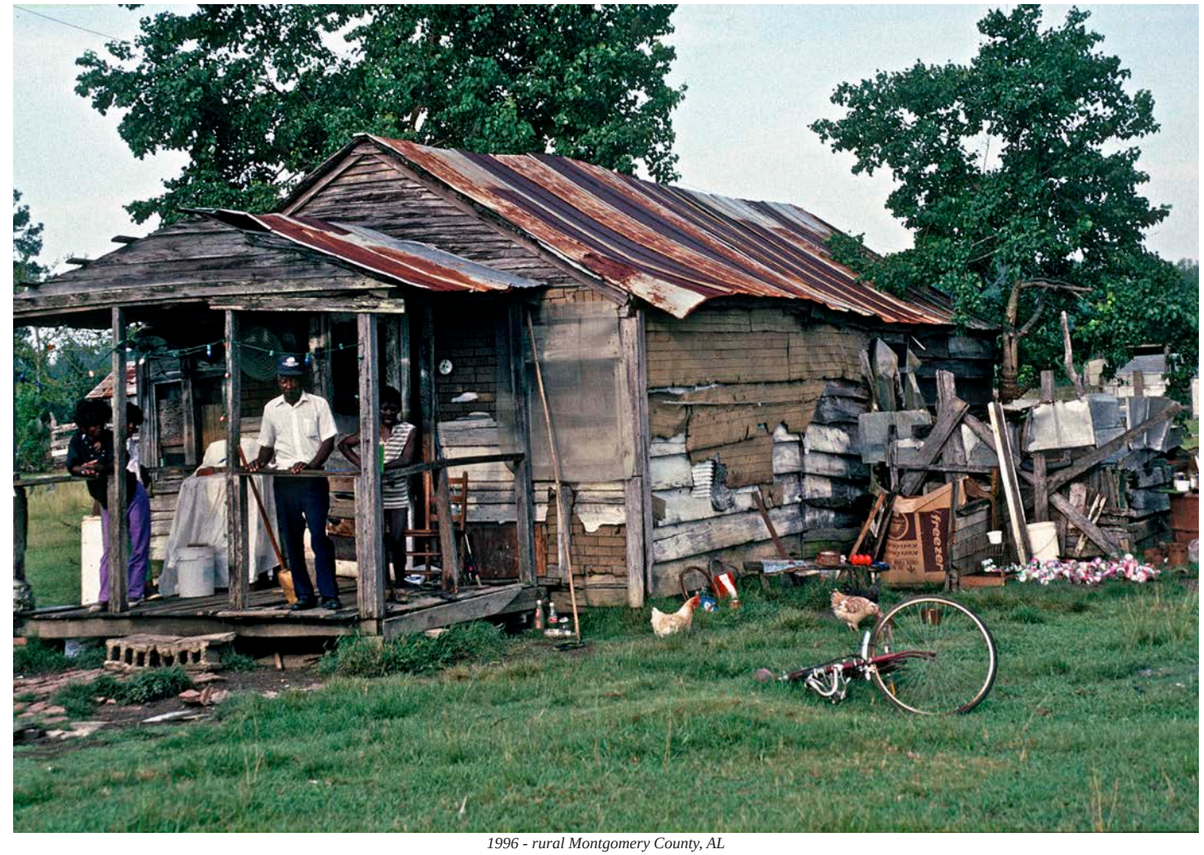

1996 - rural Montgomery County, AL

När jag var i New Orleans 1973 publicerade en tidning artiklar om denna feodalism strax utanför staden, med sentimentala skildringar av barn på sockerplantagerna, som bara fick en apelsin en gång om året - till jul.
En tårfylld kampanj startades för att skicka julklappar till barnen, och tandläkarstudenter ordnade gratis tandläkarbussar när det visade sig att de aldrig hade haft råd att gå till en tandläkare.

Jag fick senare reda på att andra hade gjort insatser för att organisera dessa slavarbetare. En vit katolsk präst försökte organisera de svarta - mötena hölls i hemlighet eftersom de ständigt blev beskjutna - men förgäves. De svarta, som mindes ett tidigare uppror på 1930-talet där många dödades, var rädda för att förlora allt. Även om detta förmodligen hade gått till historien för de vita, upptäckte jag snart överallt i det svarta samhället att en slav minns i generationer.

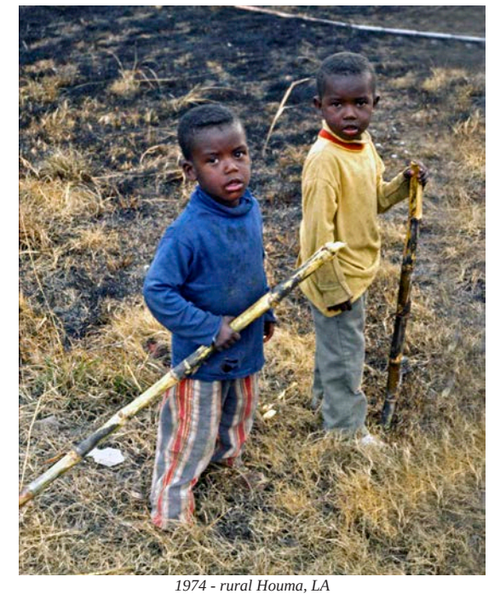

1974 - rural Houma, LA

1973 - Tunica, LA

1975 - östra Meridian, MS - idag ett köpcentrum

På grund av deras rädsla för vita repressalier var det nästan omöjligt att leva med plantagearbetarna. När jag äntligen lyckades hitta ett ställe och hade gått och lagt mig hade ryktet om mig redan svept genom staden som en blixt. Plötsligt rycktes dörren upp och George Davis, en arg granne, stack pistolröret i min mage och jagade ut mig i vinternatten.
Senare samma kväll förbarmade sig Virginia Pate, en fattig änka, över mig och lät mig dela säng med fem av hennes barn i en hydda långt ute i träsket. Det blir kallt på morgonen när kaminen slocknar, och eftersom barnen drog filten mot sig själva frös jag den första natten. Men nästa morgon började Virginia laga gamla täcken så att jag inte skulle frysa nästa natt. Jag kommer aldrig att glömma denna änka, som jag har besökt nästan varje år. Hon var villig att trotsa de vita även om hon själv inte vågade bo under samma tak som jag (hon sov i sin syster Eleanoras hydda). Jag gick på jakt i träsket tillsammans med hennes son Morgan efter bältdjur och andra djur. Vi hämtade dricksvatten från takrännan. George Davis mördades senare av Virginias brorsdotter och brorson.

1973 - Tunica, LA

1973 - Natchez, MS

Jag gav Virginia Pate min bok 1978

Jag hade inte i min vildaste fantasi föreställt mig att min vänskap med Virginia Pate skulle pågå i nästan 40 år fram till 2012 då jag kom för att ta farväl av henne strax före hennes död. Otaliga vänner inklusive en Ku Klux Klan-ledare hade jag tagit med mig för att träffa henne under åren. När danska filmteam kom för att göra filmer av henne tog hon med dem runt till alla de platser där jag hade bott med henne och hennes familj. Genom henne blev jag också medlem av hennes större familj med sju systrar och fyra bröder. Liksom för många andra familjer i den här boken gjorde jag utarbetade släktträd för att hålla reda på hennes ökande antal barn, 17 barnbarn och 10 barnbarnsbarn. Hennes barn Morgan, Doretha och Oliver kom ofta upp på scenen med mig för att svara på frågor från min publik, “hur det var för dem att dela säng med en konstigt utseende vit man”.

Virginia försökte strypa Ku Klux Klan-ledaren Jeff Berry 2005.

Sista besöket hos Virginia på sjukhuset 2012

Hennes syster Beryl eller “Black” roade alla mina vänner. Trots att hon var djupt religiös, satt hon som fångvaktare i det lokala Angola-fängelset i tornet 12 timmar varje natt. “Skulle du skjuta på dina två brorsöner om de försökte fly?” “Självklart, jag skulle skjuta alla som bara kommer i närheten av stängslet.” För det var hennes syster, Elnoras två tvillingar, Bertha och Bertram, som dödade George Davis - som första kvällen nästan hade dödat mig med sitt hagelgevär i Virginias hus. Jag träffade inte Bertha som visas här förrän 1994 när hon släpptes, men med sitt 75-åriga straff kommer Bertram aldrig att komma ut ur Angola.

Och detta för mig till min punkt om varför det är så viktigt att föra människor samman. Jag hade träffat dem alla den 13 april 1973 när jag försökte komma in i Angolas fängelse eftersom svarta i New Orleans hade berättat för mig att när man väl hade kommit in där kom man aldrig ut igen. Jag hade börjat fotografera för Svarta pantrarna och året innan hade tre aktivistiska pantrar från New Orleans felaktigt anklagats för att ha knivskurit en vit vakt. De sattes i en ram helt och hållet in för sin aktivism för Pantrarna och kastades i isoleringscell på livstid. 1994 bjöd jag in Anita Roddick till mig. Hon hade över en natt blivit miljardär när hon tog upp sitt kosmetikaföretag The Body Shop på börsen och ville ha min hjälp att investera i det svarta samhället. Så när jag och Bertha berättade för henne om “The Angola Three” startade hon en världsomspännande kampanj för deras frigivning. Hon lyckades ta sig in i fängelset för att besöka de tre “politiska fångarna”, där Woodfox berättade om hur han överlevde genom att lära sig via Black Panthers och läsa i sin cell om det svarta förtryckets historia: “När jag började förstå vem jag var, ansåg jag mig vara fri”. Nu hade Anita makten att göra en förändring för förtryckta människor - och använde den för att få de tre pantrarna frisläppta efter 30-42 år i isoleringscell - den längsta tiden i amerikansk historia. Detta är vad som kom ut av min vänskap med Virginia Pate och varför jag älskar det här fotot som Anita tog av oss tillsammans. Året efter bjöd Anita in mig till sitt slott bredvid drottningens Balmoral. Det vita privilegiet har många ansikten.

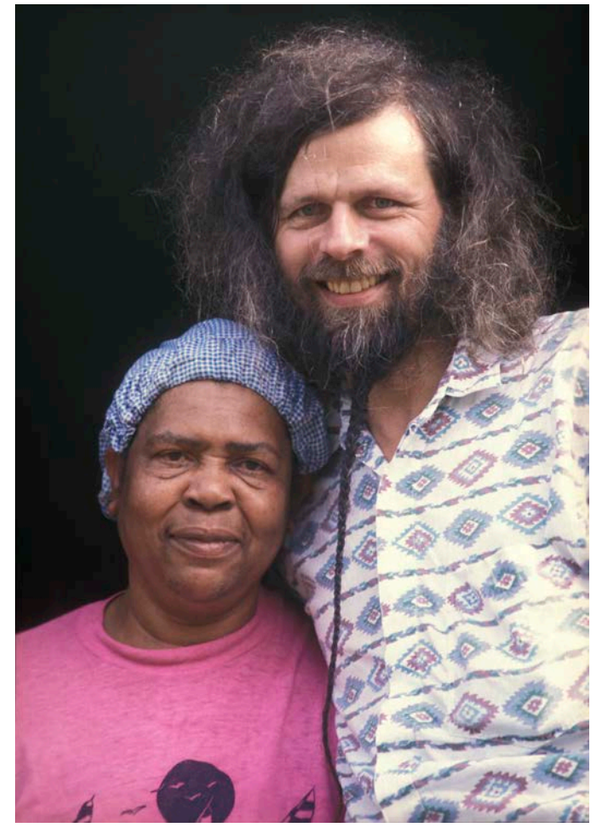

Foto av Virginia Pate och mig taget av Anita Roddick 1994.

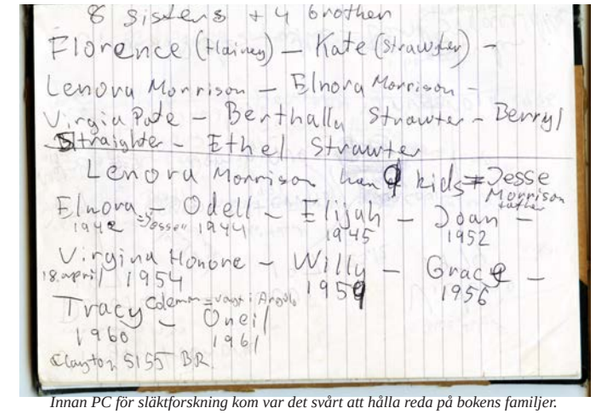

8 sisters + 4 brother
Florence (Hainey) – Kate (Strawter) –
Lenora Morrison – Elnora Morrison –
Virgina Pate – Berthalla Strawter – Berryl
Straighter – Ethel Strawter
Lenora Morrison born 9 kids = Jesse Morrison
Elnora – Odell – Elijah – Joan –
1942 = Jesse 1944 1945 1952
Virgina Honore – Willy – Grace –
18 april 1954 1959 1956
Tracy Coleman = vaxt i Angola – Oneil
1960 1961
Clayton, 5155 BR

Innan PC för släktforskning kom var det svårt att hålla reda på bokens familjer.

Från kampen för att befria Angola 3

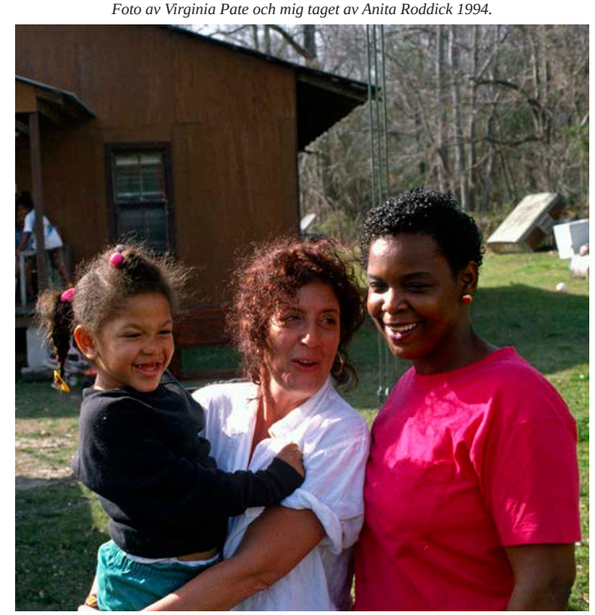

Anita Roddick 1994 med Virginias brorsdotter Virginia Honore, gift med en fängelsevakt.

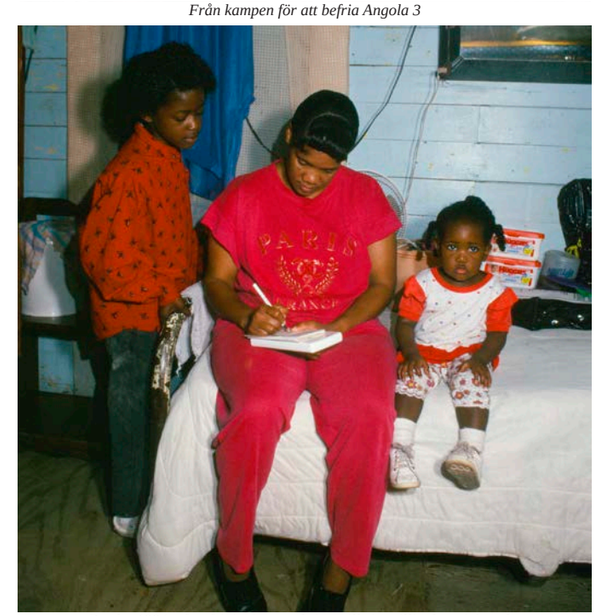

Bertha 1994, efter frigivningen, skriver till sin tvillingbror i Angola.

1974 - Immokalee, FL

1996 - Belle Glade, FL

Under mina vagabondår, 1970-76, anklagade Floridas justitieminister ägare av sockerplantager för slaveri. Några få fängslades för att de faktiskt kedjade arbetarna, men en kort tid senare åtalades sådana slavägare helt enkelt inte. Efter en utmattande arbetsdag drevs männen i lastbilar som boskap till slavläger, ofta omslutna av taggtråd. Strax före mitt besök välte två sådana lastbilar, varvid en dödades och 125 andra skadades. Istället för att få ersättning fick männen sparken. Inne i lägren, ofta med över 100 personer per rum, vågade bara en arbetare prata med mig. Vi gömde oss i ett badrum eftersom de avskedades för att de pratade med vita. Dessa slavläger ägs av Gulf & Western, men de verkliga slavhållarna är regeringen och allmänheten, som betalar upp till hälften av driftskostnaderna för att slippa billigare importerat socker.

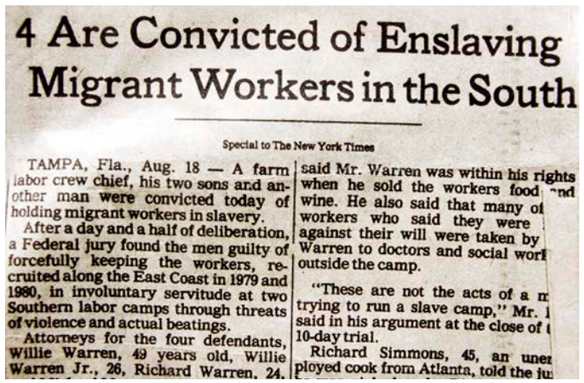

4 Are Convicted of Enslaving Migrant Workers in the South

Special to The New York Times

TAMPA, Fla., Aug. 18 — A farm labor crew chief, his two sons and another man were convicted today of holding migrant workers in slavery.

After a day and a half of deliberation, a Federal jury found the men guilty of forcefully keeping the workers, recruited along the East Coast in 1979 and 1980, in involuntary servitude at two Southern labor camps through threats of violence and actual beatings.

Attorneys for the four defendants, Willie Warren, 49 years old, Willie Warren Jr., 26, Richard Warren, 24,

said Mr. Warren was within his rights when he sold the workers food and wine. He also said that many of workers who said they were against their will were taken by Warren to doctors and social work outside the camp.

"These are not the acts of a m trying to run a slave camp," Mr. said in his argument at the close of 10-day trial.

Richard Simmons, 45, an unem ployed cook from Atlanta, told the ju

1983 - New York Times

1974 - Palm Beach County, FL

1996 - Benson, NC

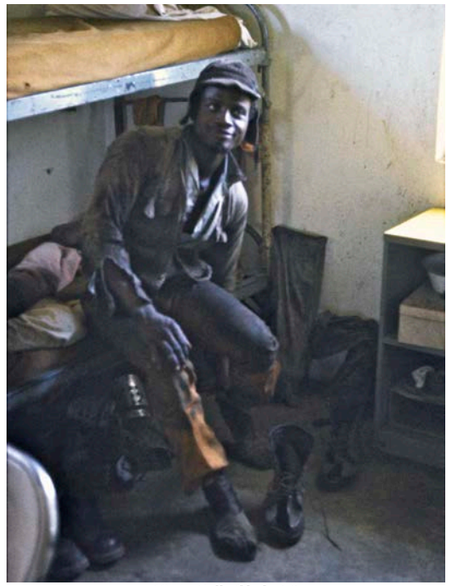

1974 - Belle Glade, FL

1974 - rural Palm Beach County, FL

1974 - Palm Beach County, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Hwy 29, FL

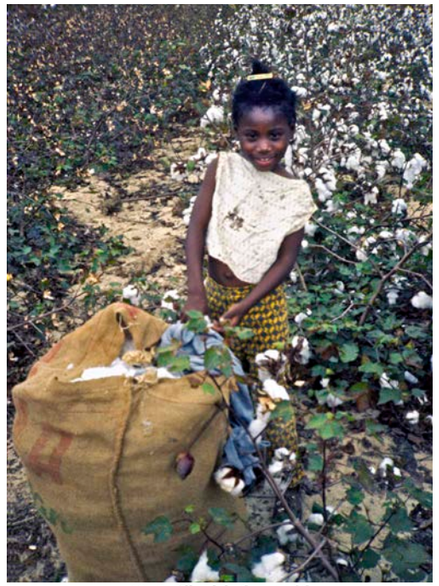

1974 - Allendale County, SC

2009 - Belle Glade, FL

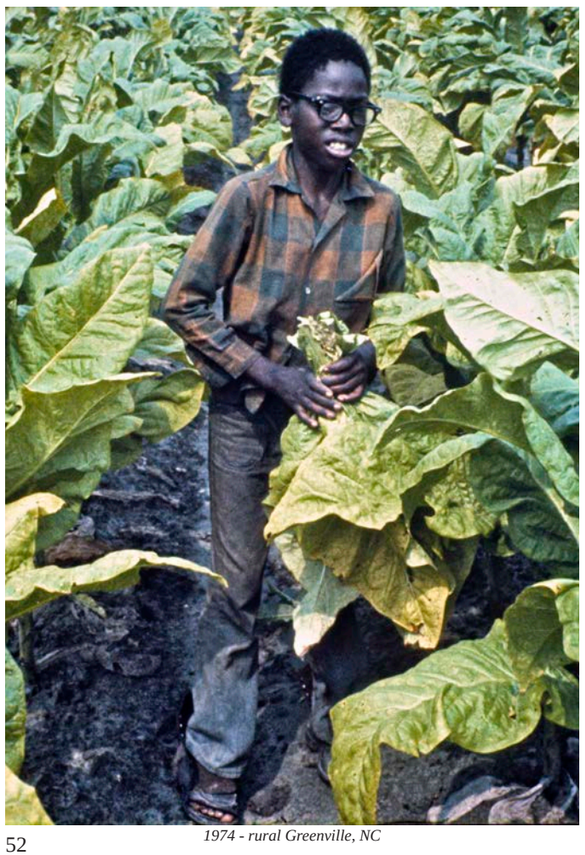

1974 - rural Greenville, NC

I dag hittar jag fler och fler av dessa slavläger och tar ofta med mina chockade universitetsstudenter för att besöka dem. I North Carolina har jag hittat barer där “slavfångare” kidnappar berusade män som de tar med sig till sina läger. Dessa läger separerar och förstör den svarta familjen, precis som slaveriet alltid har gjort. Fruar och barn är inte tillåtna i lägren. Flera män jag talade med hade inte sett sina familjer på upp till åtta månader. En blodbesudlad svart liftare som jag plockade upp efter en föreläsning sent en kväll hade blivit så misshandlad av vakterna under sitt flyktförsök att jag var tvungen att behandla hans sår. Han berättade om en annan vars ben krossades av vakterna efter ett flyktförsök och som nu var tvungen att gå på kryckor. “Välkommen tillbaka till den fria världen”, sade jag. Men han skakade på huvudet. Han var på väg upp till lägren i North Carolina, och att rösta med fötterna var inget riktigt val för någon som fängslats av likgiltiga amerikanska väljare i detta gulag. På andra håll såg jag migrantläger där hela familjer kunde bo tillsammans men var så beroende av varandras inkomster att de inte hade råd att låta sina barn lämna arbetet för att gå i skolan. Än idag plockas mycket av USA:s frukt av barn under 16 år. Det är värt att komma ihåg när vi i Europa bombarderas med billiga amerikanska fruktprodukter att dessa inte bara är resultatet av löner som bara är hälften så höga som i Skandinavien, utan också “vredens druvor” från lantarbetarna, som vi har valt att inte förse med något socialt skyddsnät som vårt. De har inga arbetslöshetsförmåner, ingen gratis sjukvård eller utbildning, inga hyresbidrag, barntillägg, daghem eller förskolor. När de blir sjuka svälter de och vräks som Sonny, till höger, 2009 i Belle Glade. Den billiga frukt som vi njuter av gör oss skyldiga till ett de facto slaveri.

1974 - Belle Glade, FL with white landlord

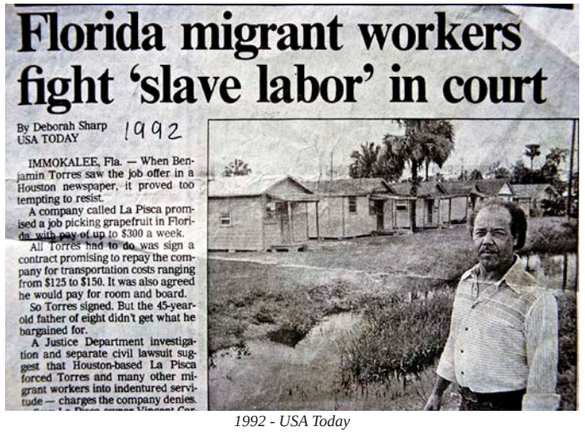

Florida migrant workers fight ‘slave labor’ in court

By Deborah Sharp
USA TODAY

1992

IMMOKALEE, Fla. — When Benjamin Torres saw the job offer in a Houston newspaper, it proved too tempting to resist.

A company called La Pisca promised a job picking grapefruit in Florida with pay of up to $300 a week.

All Torres had to do was sign a contract promising to repay the company for transportation costs ranging from $125 to $150. It was also agreed he would pay for room and board.

So Torres signed. But the 45-year-old father of eight didn't get what he bargained for.

A Justice Department investigation and separate civil lawsuit suggest that Houston-based La Pisca forced Torres and many other migrant workers into indentured servitude — charges the company denies.

1992 - USA Today

2009 - Belle Glade, FL

1996 - Immokalee, FL

1974 - Apopka, FL

En dag såg jag Coca-Colas namn på lastbilarna som kör apelsinjuice från lägren till nordstaterna och fick reda på att Coca-Cola, under namnet Minute Maid, äger en hel del av dessa slavläger. Coca-Colas slavläger är inte de värsta i Florida även om många barn lider av bristsjukdomar och anemi, vilket gör dem utmattade och utmärglade.
När min bok först kom ut skickade Coca-Cola mig ett brev där de medgav hur fruktansvärda förhållandena var, men också att de nu hade inlett reformer och erbjöd sig att flyga ner mig dit så att jag kunde vittna om att de hade förbättrat förhållandena. Jag var glad över att min samhällskritik belönades med en semester i Florida. Men när jag kom tillbaka några år senare var den enda synliga förändringen ett namnbyte på några av skorstenarna.

1974 - rural Homestead, FL

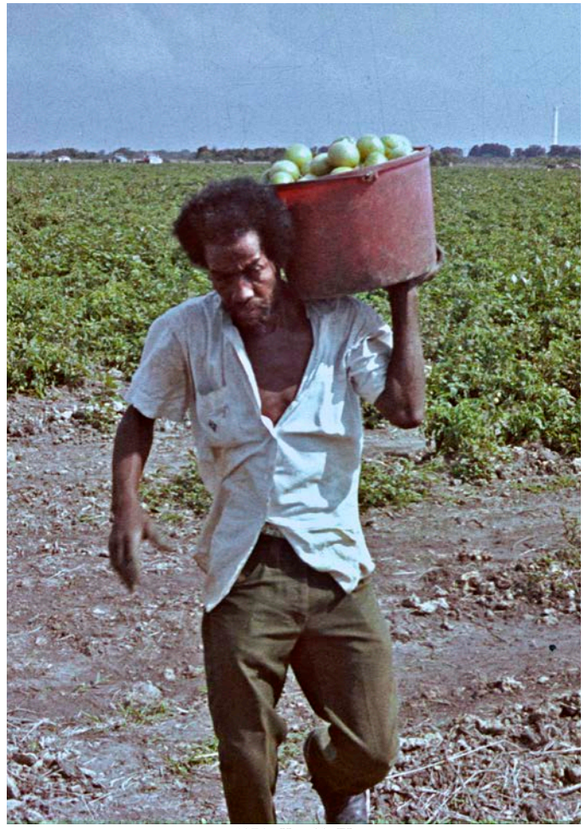

1974 - Hwy 29, FL

1975 - NY

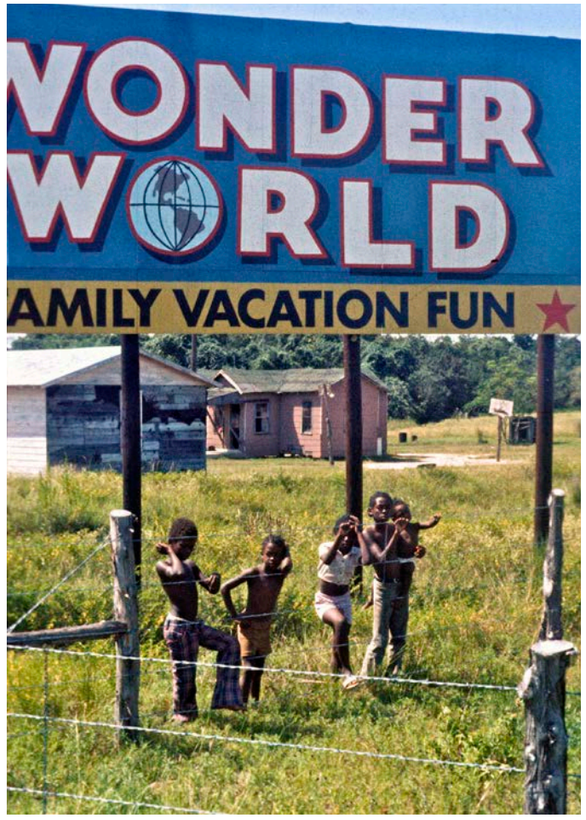

1974 - rural TX

1974 - rural Homestead, FL

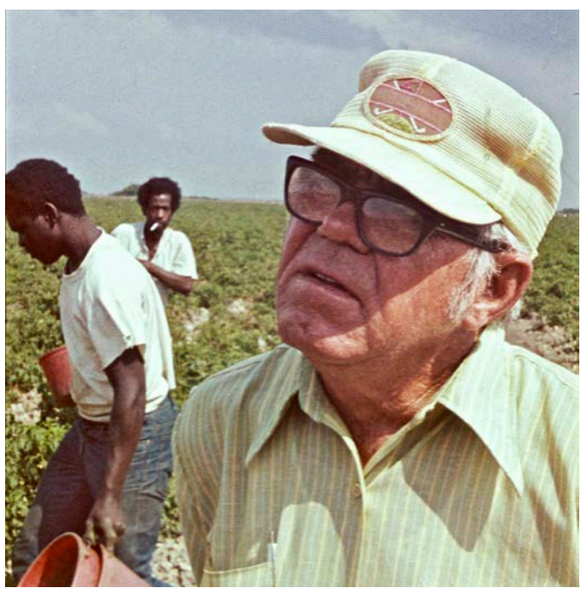

1974 - Hwy 29, FL

I södra Florida kom jag att bo hos en vit tomatodlare som berättade att han tjänade nästan en miljon dollar om året på migrantarbetare. Jag blev utsparkad när han upptäckte mina fotografier av “negrer”:

- Vad är nu ditt huvudsyfte? Det är inte bara turnéer. Jag är inte född i går. Jag ska säga dig sanningen, du är från den där medborgarrättsgrejen i norr.
- Nej, jag studerar bara jordbruk för en bok ...
- Om du stannar med dessa slumpartade människor kommer du att få en sån slumpen bok, eller hur? Det beror på vilken typ av människor du pratar med. Du säger att du pratar med både vita och färgade.
- Jag litar på alla.
- Du kommer att finna att färgade människor behandlas bättre här än någon annanstans i USA. De är lyckliga.

Jag har alltid försökt respektera dessa sydstatsrasisters ärlighet, så när min bandspelare senare avslöjade att jag i diskussionens hetta hade sagt en (vit) lögn till honom kände jag mig lite deprimerad. Jag hade då ingen aning om att mina foton en dag skulle hamna i en bok.

#056

1994 - rural Bullock County, AL

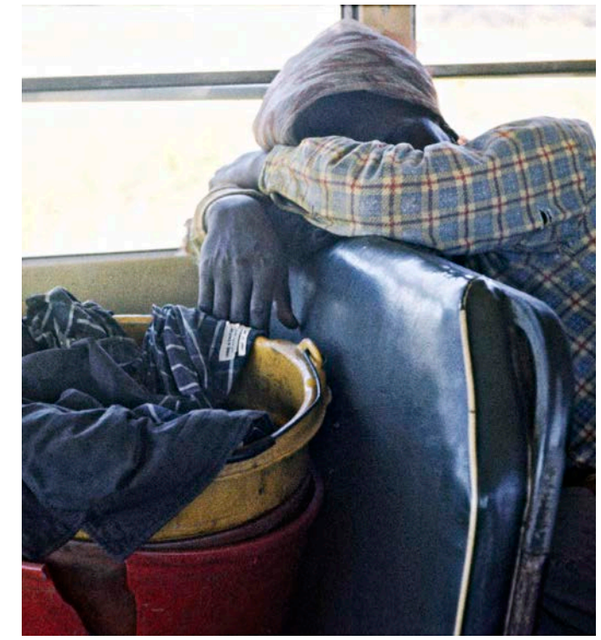

1974 - Hwy 29, FL

Senare kom jag att bo tillsammans med några av hans fältarbetare, som var svarta och flyktingmexikaner.
Deras situation är minst sagt deprimerande. Många är för förstörda för att tala om sin situation, men denna kvinna, som var en av de få fattiga vita på fälten, berättade för mig, i sin lilla hyrda hydda, om förhållandena:
-Har du någonsin fått socialbidrag eller matkuponger? - Om jag kunde få det skulle jag göra det, för jag behöver det verkligen. -Hur mycket tjänar din man vanligtvis i veckan?
- Inte mycket, kanske 35-40 dollar i veckan. Det räcker knappt för att betala hyran och för något att äta.
-Och du arbetar sju dagar i veckan?
- Sju dagar i veckan för 40 dollar, ja!
-Fanns det tillfällen då du inte hade något att äta?
- Det har funnits tillfällen då jag inte hade något, inte ens en cigarett. Jag har varit nere där jag bara hade socker, vatten och bröd i tre veckor. De människor som inte har det, de lider verkligen. - Men vem skulle du ge skulden för allt detta? - Regeringen. Den försöker svälta ut oss.
-Du skyller inte på någon av människorna här?
- Nej, jag skyller inte på mitt folk. Jag skyller på min regering.

1974 - Immokalee, FL

- Jag är glad att du inte skyller på de svarta eller mexikanerna. Det är många som gör det.
- Nej, det här kommer från regeringen själv. Det är anledningen till att det har varit alla upplopp och alla dessa saker... Jag har fått mina kläder och allting bränt ut tre gånger.

#057

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

Det var en trevlig överraskning att hitta en fattig vit som inte indirekt gav de svarta skulden för sin egen olycka eftersom det är vanligt bland fattiga vita att göra dem till syndabockar. I hennes stad Immokalee fängslades flera av de vita ägarna till slavläger av Floridas riksåklagare.

Men förhållandena har blivit mycket värre sedan mina första besök, då beväpnade vakter sköt mot alla inkräktare. När NBC anlände blev journalisterna beskjutna och misslyckades med att filma något. Till och med vita rednecks som är benägna till våld varnade mig för att åka dit och vågade inte köra mig ens i dagsljus. Det slutade med att jag bodde där i en vecka med några fattiga migrantarbetare, men än i dag är jag förvånad över att jag klarade mig med livet i behåll. På något sätt lyckades jag bli vän med en av de svarta vakterna, som gav mig lite mat och följde mig på avstånd på gatorna för att “skydda” mig. Både han och polischefen berättade för mig att 25 döda kroppar hade hittats på gatorna under det senaste halvåret i denna stad med endast 3.000 invånare. Varje natt kunde jag höra skottlossning.

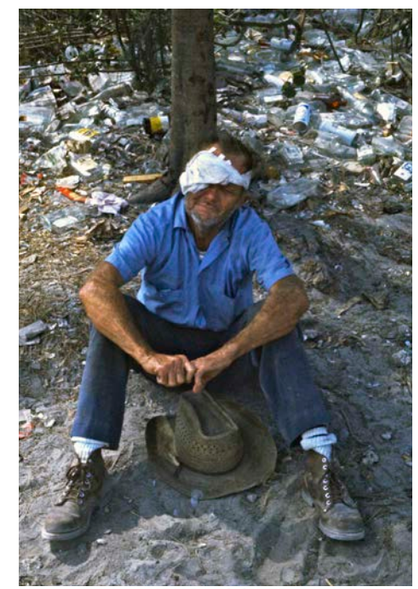

1974 - Immokalee, FL

Jag såg mer blod där än någon annanstans i Amerika men vågade bara fotografera några få saker. Den här mexikanen blev knivhuggen medan jag satt bredvid honom. Varje morgon fanns det längs vägen en rad med lumpna individer som hade blivit nedslagna och rånade på allt kvällen innan och som nu försökte lifta ut ur staden. Men många kom aldrig ut ur detta slavläger. Det som kom att intressera mig mest var inte de döda kropparna utan de levande - människor i vilka allting var utdött. Dessa utmattade stackare, som hade lyckats överleva genom att arbeta hårt sju dagar i veckan, hade sakta gett upp och låg nu bara och väntade på att dö. På nätterna sov de på gatorna. En av dem är inklämd mellan Pepsi- och Coca-Cola-automaterna. Tjugofem år senare hade bilden inte förändrats. År 2008 vann Immokalee Worker's Anti-Slavery Campaign sin rättsprocess mot vad USA:s justitieminister kallade "rent slaveri". När jag körde hem en liftare till Immokalee 1996 skrev min medresenär, norskan Eli Saeter, om resan i sin bok: "Utanför huset där vi nu befinner oss hittade vandraren två dödade människor. Den ena hade fått huvudet bortskjutet. Den andra var knivhuggen. Jag är rädd. Jag vågar inte sova. Jacob är utmattad, har kört alldeles för långt. Han sover som en sten."

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

Jag fick snart så många dödshot på grund av min fotografering att jag, likt de förrymda svarta slavarna för länge sedan, fann en tillflykt hos indianerna utanför staden. Här bodde jag tillsammans med den här seminolekvinnan. Jag tyckte att det var romantiskt att bo i en palmbladshydda, men romantiken skulle inte bara vara ett par dagar. En natt väcktes jag av rop som beordrade mig ut ur hyddan. Jag kände att min sista timme hade kommit, men jag hade inget annat val än att kliva ut i strålkastarna på en pickup från vilken män med vapen skrek till mig med mexikansk accent: "Du ska vara ute ur stan före soluppgången. Annars kommer du aldrig att få se en ny soluppgång!"
Jag visste att de menade allvar, och kvinnan vågade inte längre hysa mig, så jag smög ut ur staden som en skugga, tacksam över att Seminolerna hade gett mig skydd som de en gång hade gjort för svarta.

Att jag verkligen hade levt utanför lagen såg jag flera år senare när jag återvände och upptäckte att seminolerna hade inrättat USA:s första kasino för indianer och lagt grunden för en mångmiljardindustri som skulle ersätta alligatorbrottning och deras tidigare typer av spel. Ändå skulle jag inte bli förvånad om vita för länge sedan tog över den på samma sätt som de tog över så många svarta företag.

1974 - Immokalee Reservation, FL

1974 - Immokalee Reservation, FL

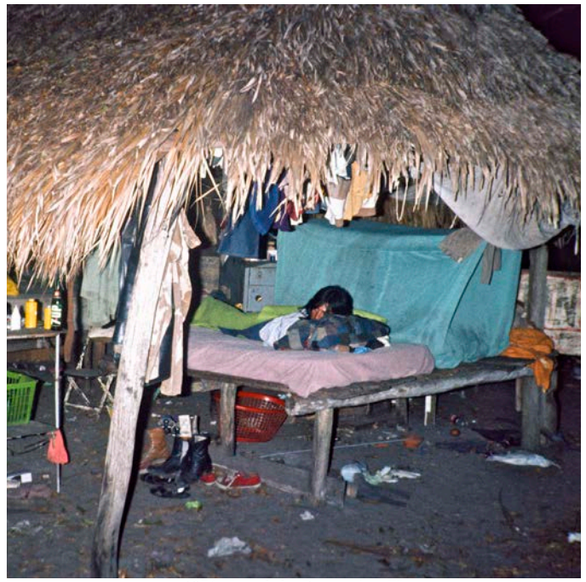

1974 - Immokalee Reservation, FL

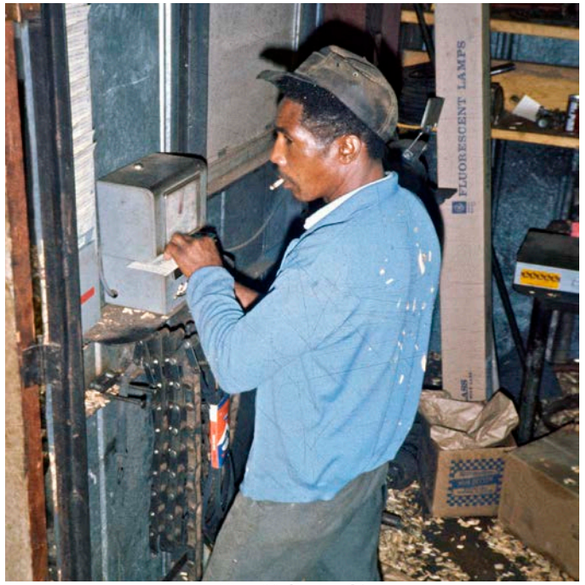

1975 - Washington, GA

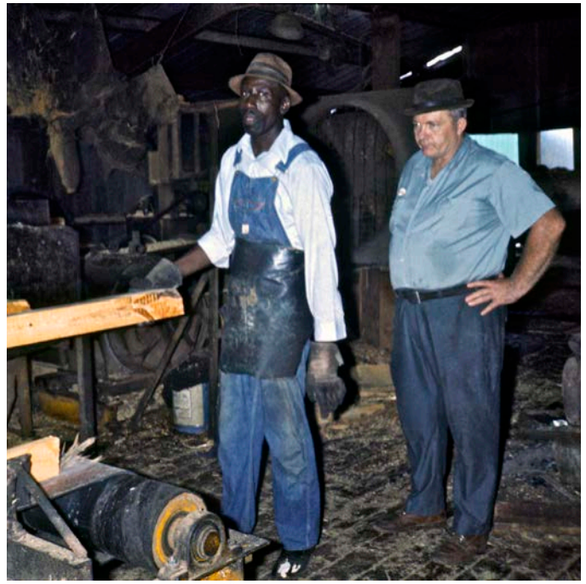

1975 - Washington, GA

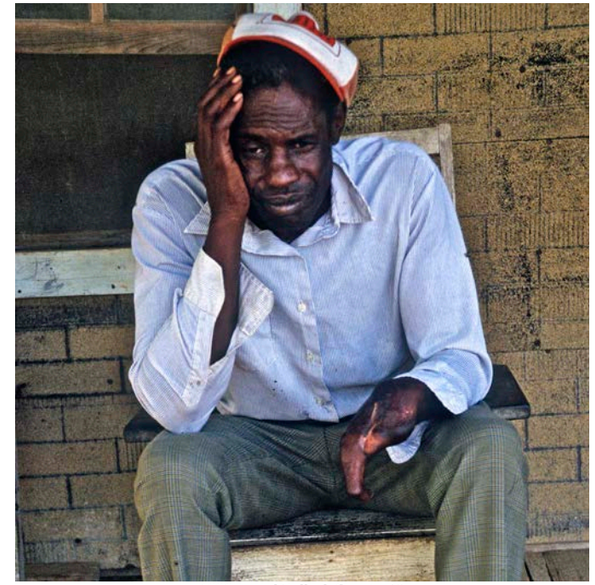

1996 - rural Bullock County, AL

I ett samhälle som gör sådana våldsamma ingrepp i livet, i ett land där europeiska begrepp som arbetsledning och fackföreningar är ljusår från arbetarnas medvetande, blir tidsklockan lätt slavemästarens nya piska - en symbol för vårt eviga våld. När jag fem år senare återvände till Sam Kator (foto på sidan 65) för att ge honom min bok fann jag att han hade blivit ihjälslagen av polisen i en fängelsecell. Att resa i de svarta amerikanernas värld blir oundvikligen en resa in i själen och i historien hos varje person man möter. Man börjar förstå de drag och tendenser som vi har inpräntat i de svarta människornas själar och kollektiva medvetande genom slaveriet samt hur vi sedan dess inte bara har förevigat och återupplivat både deras och våra egna lidandemönster, utan även intensifierat dem.

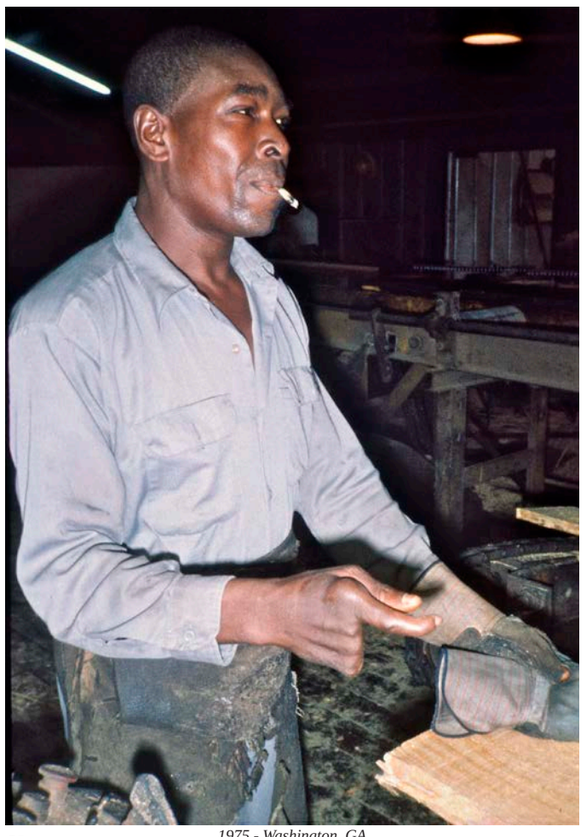

1975 - Washington, GA

1996 - Immokalee, FL

I mitt sökande efter svar på varför vi ständigt ser en fiendebild i våra medmänniskor - en bild som vi använder för att rättfärdiga våld - funderade jag på de arbetsförhållanden som fortsätter att göra oss trubbiga i kropp och själ. Hårt arbete utförs fortfarande av svarta medan vita leder det. Många svarta har dödats i dessa sågverk och ännu fler fötter och fingrar har skurits av - som den här arbetaren. I Centralamerika såg jag hur USA ger militärt stöd till det blodiga förtrycket av fackföreningar, men jag blev chockad över att det nästan inte fanns några fackföreningar i sydstaterna som kunde skydda dessa arbetare. Dessa arbetare fick ingen ersättning när sågen kapade av deras fingrar och de var tvungna att vara tillbaka på jobbet två dagar senare, för som en av dem fick höra: “Det finns en massa hungriga negrer utanför som väntar på att få arbete”.

1973 - Tunica, LA

1996 - rural Bullock County, AL

1974 - rural Bullock County, AL

Poor slave, take the shackles off your body,
poor slave, put the shackles on your mind.

Please listen to me carefully
and if I'm wrong then correct me.
But if I'm right my song do praise,
now let's see if we agree:
The definition of a slave
means one not free entirely
so a slave is still a slave
if he can't think independently.

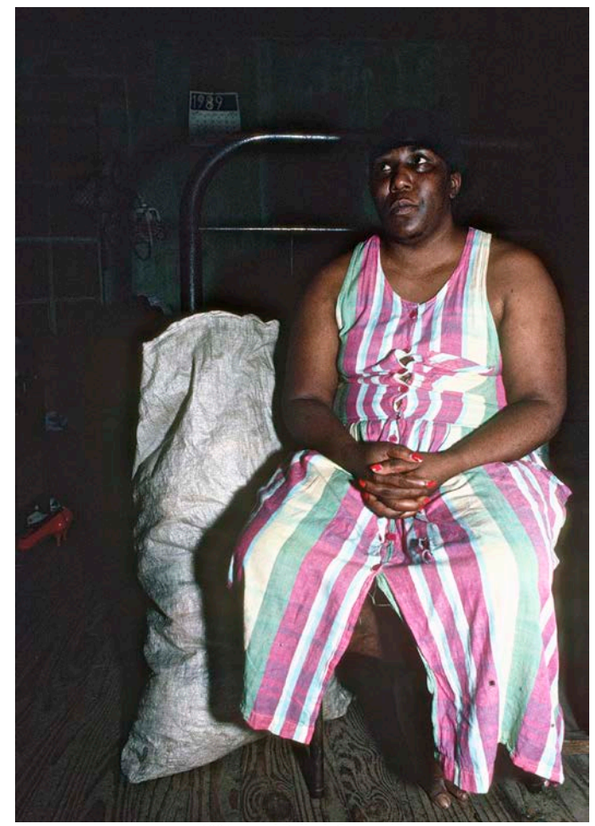

1994 - rural Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

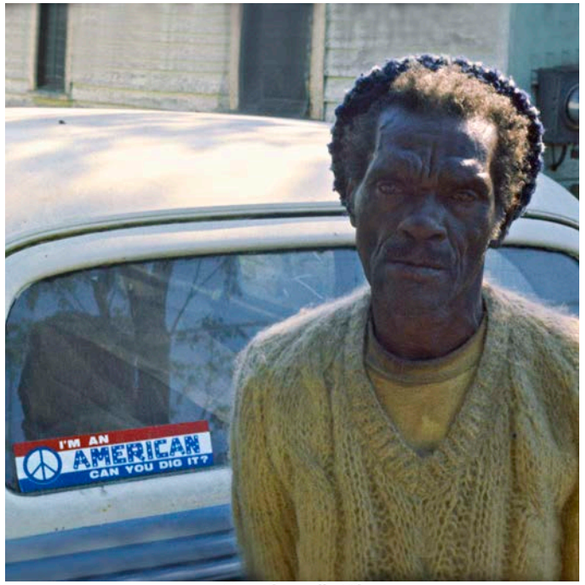

1974 - Greenville, NC

1973 - St. Francisville, LA - still Jim Crow

1975 - Dallas, TX

1994 - Tunica, LA

A tree is still a tree
though it sheds its leaves when winter comes.
But it blooms again in spring
for it did not lose its roots at all.
But a slave remains a slave
without the knowledge of his roots
until he's taught the past
not just some, but all the truth.

Poor slave, take the shackles off your body,
poor slave, put the shackles on your mind.

1974 - Immokalee, FL

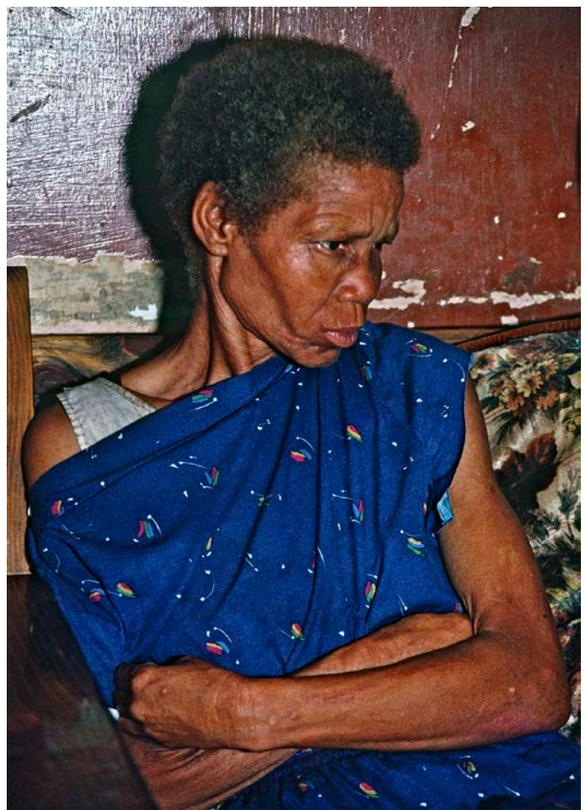
1996 - Bullock County, AL

1974 - rural Alachua, FL

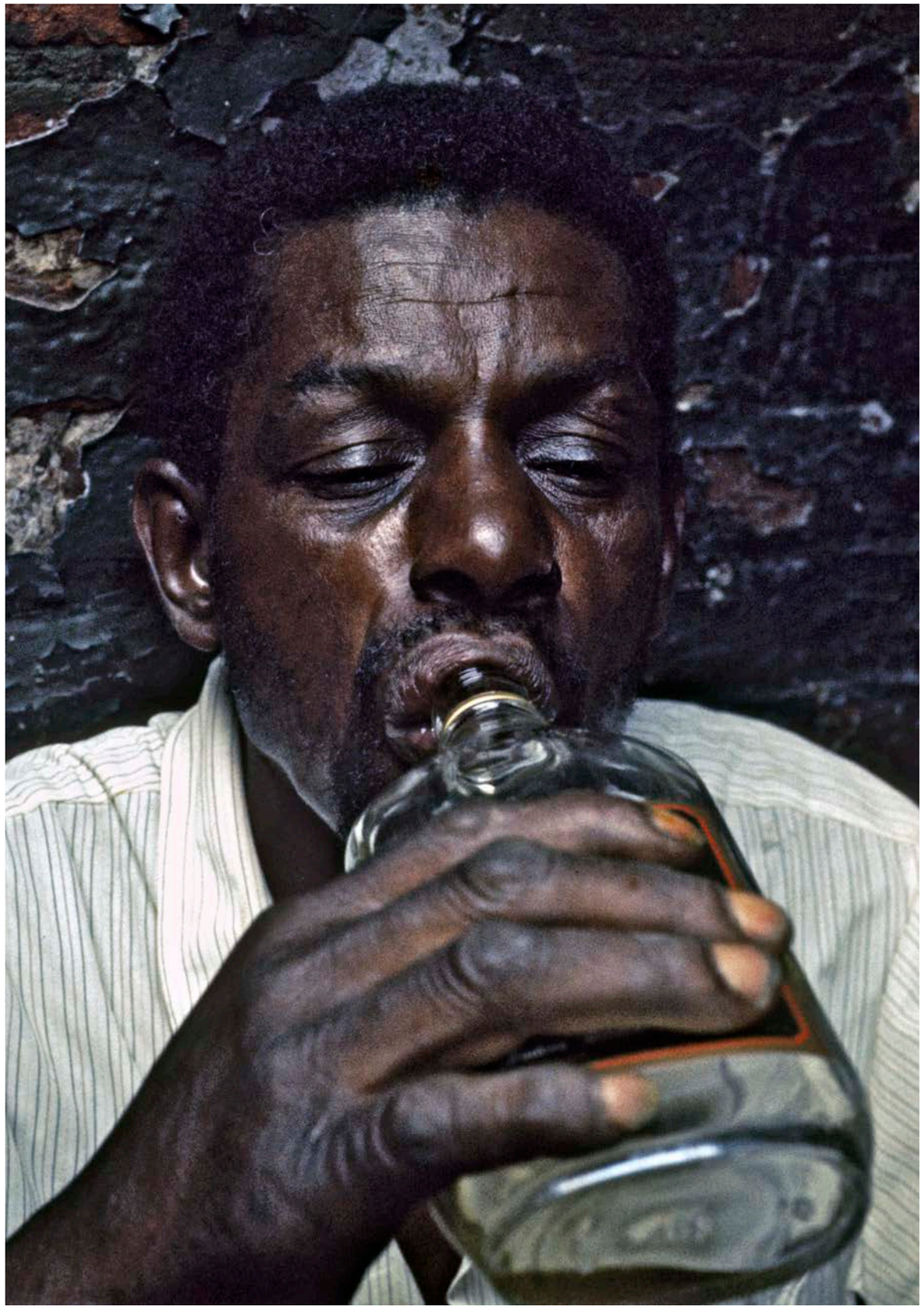

1973 - Baltimore

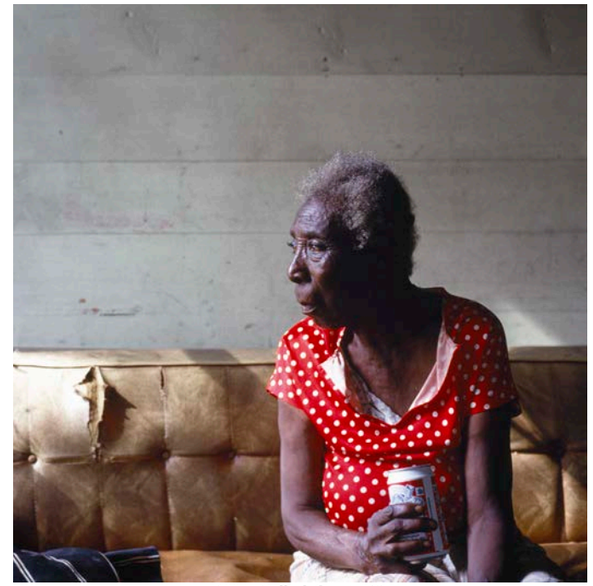

1994 - Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

1978 - Zebulon, NC

There was a brother the other day
telling me he's feeling high
but I just sadly had to sigh
for drugs and booze ain't glory,
and if I had the chance to get high
I would tell the truth and not a lie,
for the highest high a man can get
is from wisdom, knowledge and understanding.

Poor slave, ease the pressure off your body,
poor slave, put it on your mind...

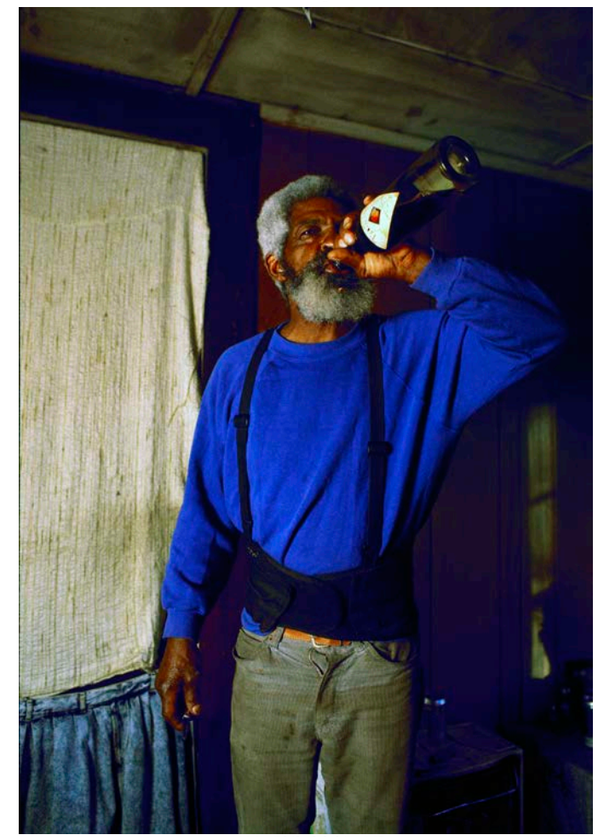

1996 - Philadelphia, MS

#065

När jag levde med underklassen förstod jag hur de fysiska bojorna också blev mentala bojor. Dessa skjul där vi sedan slaveriet har instängt vår slaktade bror Kain är helt omänskliga och medger inte en känsla av frihet eller möjlighet att utvecklas intellektuellt och kreativt. För hundra år sedan bodde vi grannar med svarta. Att se våra grannar förpassade till sämre levnadsförhållanden är obegripligt och sårande för det oskyldiga vita barnet. När vi växer upp manipuleras vi långsamt till att utveckla fientliga bilder - med resultatet att den naturliga glädjen att umgås med svarta i USA eller invandrare i Europa undertrycks våldsamt. När den onda cirkeln av förtryck på detta sätt är uppfylld blir det naturligt för vita att rationalisera bort hur dessa utstötta lever precis bredvid sina egna lyxbostäder i eländiga skjul, ofta mindre än denna ursprungliga slavstuga.

1978 - Bullock County, AL

1974 - ursprunglig slavstuga på plantagen, SC

1973 - near Bamberg, SC

Eller som vita studenter ofta säger efter mina föreläsningar: “Innan jag såg din föreställning slog det mig aldrig att riktiga människor bodde i dessa skjul!”.
Ändå är den dystra avgrunden i våra sinnen, som återspeglas av dessa slumförhållanden, mycket värre än på mina fotografier. Bilderna visar inte hur vinden visslar genom sprickorna, vilket gör det omöjligt att hålla värmen på vintern, eller de hängande ruttna golven med så breda klyftor att ormar och ohyra kryper rakt in i vardagsrummet. Den maktlöshet jag känner när jag försöker fotografera dessa kvävande känslor speglar den maktlöshet som de påtvingar våra instängda offer. Även om jag hade haft råd med ett vidvinkelobjektiv för att registrera trångboddheten kunde bilderna inte visa avsaknaden av rinnande vatten, toaletter, duschar och elektricitet. Jag såg tusentals amerikaner växa upp i fotogenlampans sken.

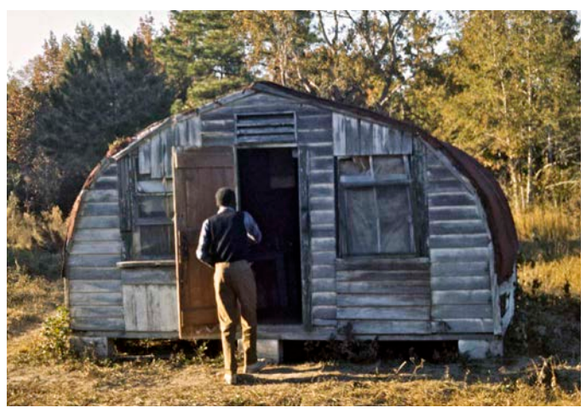

1974 - rural Savannah SC

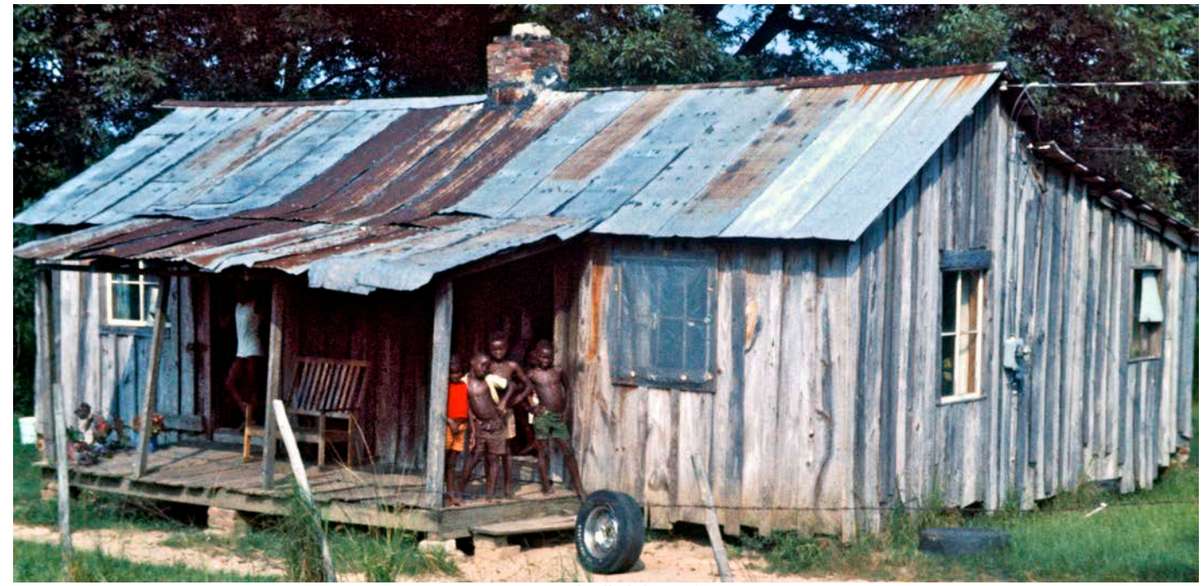

1975 - rural Bullock County, AL

1973 - rural MS

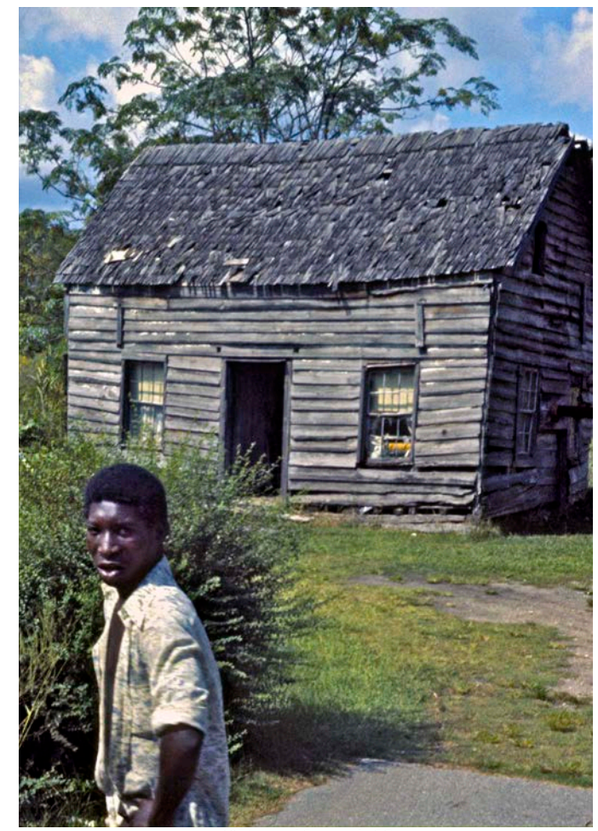

1974 - rural Savannah, SC

1974 - rural La Crosse, FL

1974 - Jacksonville, FL

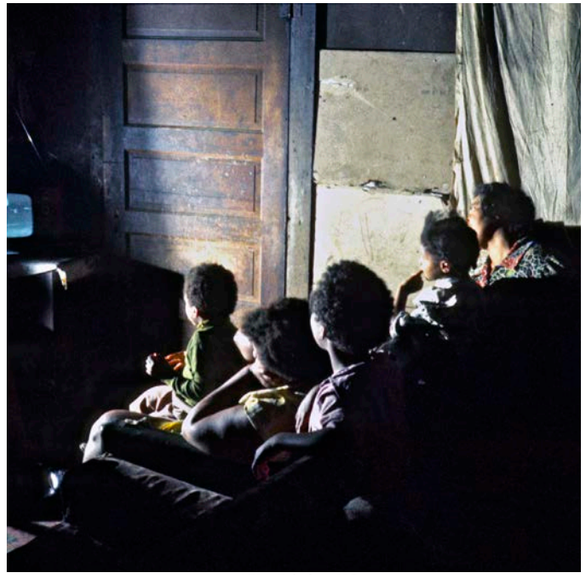

1973 - Zebulon, NC

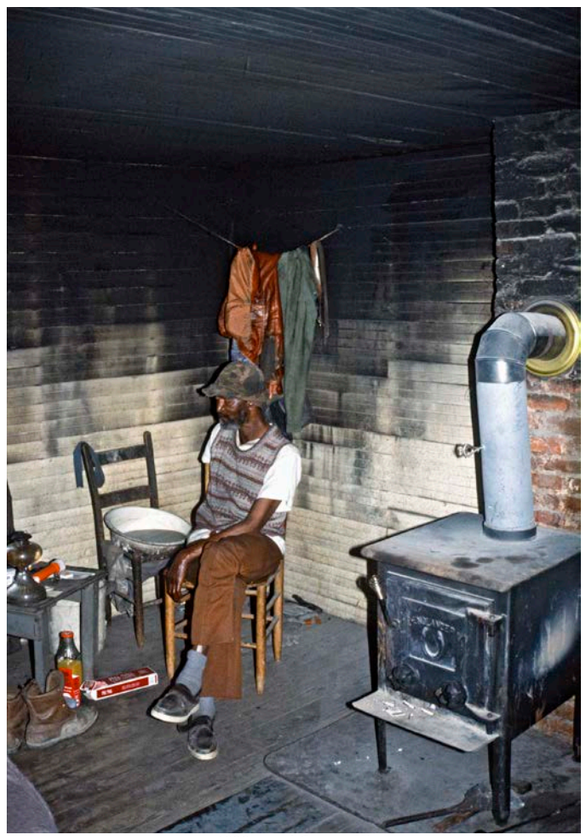

1996 - rural Capron, VA

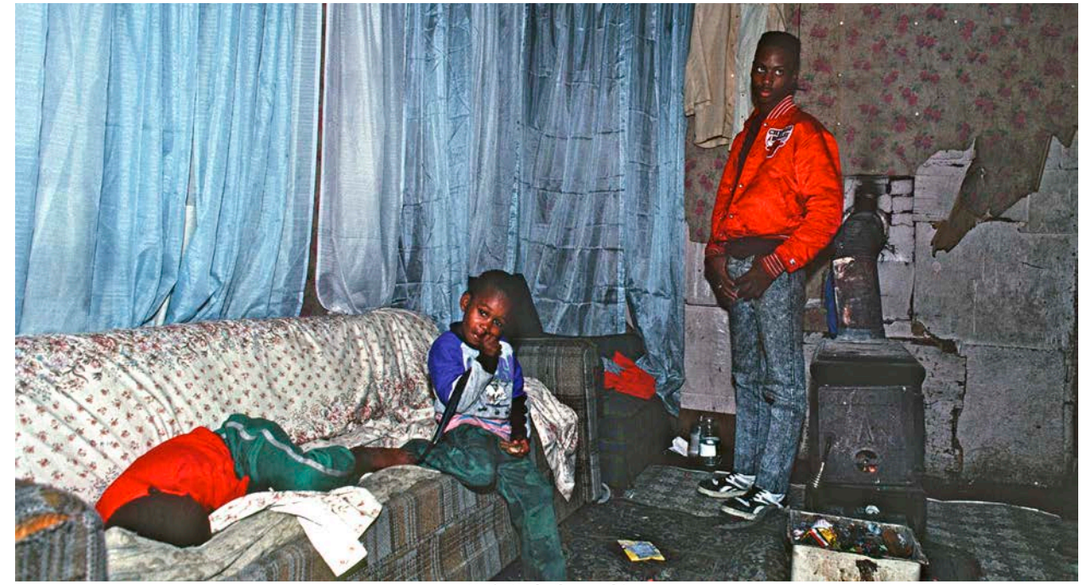

1990 - Burke County, GA

1975 - rural Burke County, GA

På samma sätt kände jag mig inte kapabel att skildra den märkliga psykiska känslan av att plötsligt förflyttas till ett tillstånd som vi i Danmark inte har känt till under de senaste hundra åren (även om det är förtjusande, efter allt kvävande buller som kännetecknar de amerikanska hemmen, att plötsligt stå i tystnaden utan TV eller radio). Liberala vita, som inte är rädda för att deras ljus ska släckas, hävdar ibland under mina föreläsningar att svarta borde vara lyckliga av samma anledning. Med en sådan romantik avslöjar vi en skrämmande okänslighet för den ofrivilliga fattigdomens psykologi.
Och även om du kanske är fri från invasionen av det rika samhällets reklam i din hydda, så har du ändå dina utsikter förstörda av de aggressiva, allestädes närvarande reklamskyltarna precis utanför.

Byggbaracker idag

På 70-talet tog jag tusentals foton av baracker för att ge dem till Schomburg Collection i Harlem i tron att de snart skulle vara historia. Så fel jag hade. Jag ser fortfarande förfallna baracker överallt. Här är några från min senaste turné 2012.

2003 - Union Parish, LA

2009 - St. Francisville, LA

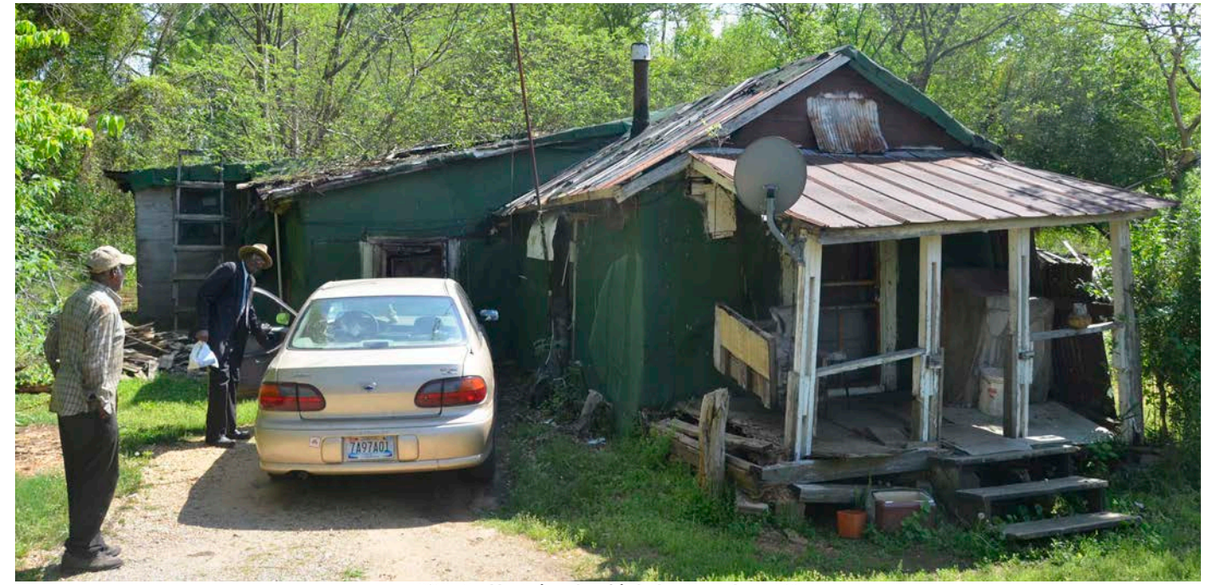

2012 - Predikant på väg hem från kyrkan, Perry County, AL

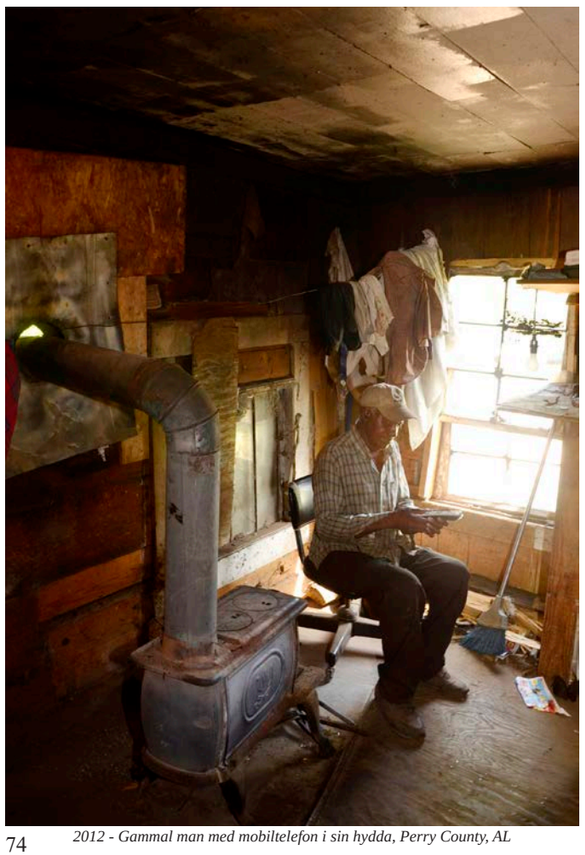

2012 - Gammal man med mobiltelefon i sin hydda, Perry County, AL

2009 - St. Francisville, LA - 98-årig blind kvinna.

2012 - Predikant som slappnar av i sin hydda efter kyrkan, Perry County, AL

1975 - rural Tuskegee, AL

1975 - Bullock County, AL

1973 - Orangeburg County, SC

1975 - Bullock County, AL

1973 - Natchez, MS

1974 - Palm Beach, FL

1974 - Alachua County, FL

På samma sätt kände jag att det var svårt att fotografera USA:s rika överklass. Till skillnad från dagens skrytsamma rika visade de rika skuldkänslor på 1970-talet. Klyftan mellan rika och fattiga har ökat dramatiskt sedan 1970-talet, då USA hade uppnått sin största jämlikhet någonsin. På den tiden tillät överklassen endast "blygsamma" herrgårdar och ranchar runt om i landet. Jag kunde bara fotografera ett rum i taget, vilket på intet sätt visade de verkliga dimensionerna av deras herrgårdar. Även om den fotografiska klyftan mellan rika och fattiga var liten, kändes de psykiska språng jag tog från kåk till plantagehem eller från stadsghetto till miljonärshem alltid som om jag hade gjort en resa från jorden till månen.
Så jag använde Søren Kierkegaard som min vägledning:
"Vår tids filosofi är som den rike mannen som i en mörk men stjärnklar natt går ut i sin bekväma vagn med sitt lysande huvud - tänder och bär med sig sitt eget ljus och mörker. Han njuter av sin trygghet och av det ljus som kastas på den närmaste omgivningen, men han förstår inte att denna starka bländning bländar honom och hindrar honom från att se de stjärnor som den fattige bonden till fots eller i sin lamplösa vagn kan observera till fulländning på himlens vidder."

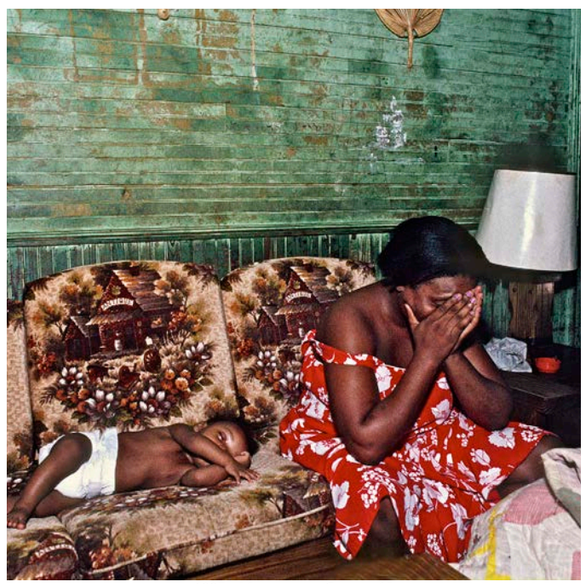

1995 - Montgomery County, AL

1971 - Newton, MA

1974 - Daytona Beach, FL

1974 - Cambridge, MA

1975 - Oglethorpe County, GA

1974 - Greenville, NC

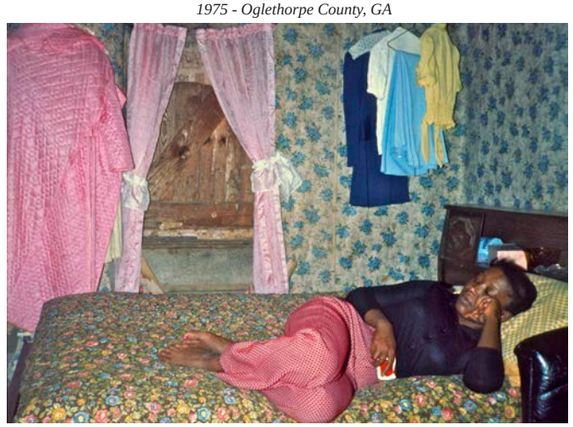

1975 - rural Burke County, GA

Om liftning och psykiska språng

Hitchhiking i Amerika är ett evigt försök att försöka övervinna människors rädsla och göra det till en positiv upplevelse för dem att plocka upp dig. När du ser de spännande röda bromsljusen och rusar fram i mörkret och sliter upp bildörren bara för att titta in i pipan på en skrämd förares pistol vet du att det är till ömsesidig fördel och säkerhet att du tvingas visa upp innehållet i dina fickor eller ditt pass på detta sätt. Förtroende kan främjas med en snygg, genomarbetad skylt. Jag experimenterar med alla möjliga slagord som “Saving fuel for you” (under bränslekrisen 1973) och “Bible belt - and no Good Samaritan?”, men tyvärr är det enda som ger människor verkligt förtroende att annonsera att jag inte är amerikan. Förtroende är en förutsättning för demografisk lifting. Att åka med kvinnor betraktas bland liftare som en särskild psykisk uppmuntran och trygghet efter alla aggressioner från så kallade “rednecks” och “perversa typer”. Men kvinnor är också ett problem. Eftersom utlänningar vanligtvis tycker att vita amerikanska kvinnor är extremt öppna och till skillnad från kvinnliga chaufförer i Europa bjuder de ofta hem dig och gör sig själva extremt sårbara. Å ena sidan är det viktigt att alltid låta kvinnan sätta gränserna för den nya vänskapen. På så sätt finns det en viss chans att undvika den sexism som oundvikligen åläggs dig som man. Samhället har aldrig gett dig valet att välja om du vill bli sexist eller rasist eller inte, i stället får du försöka motverka de negativa handlingar som orsakar så mycket lidande. Utan en medvetenhet om ditt lidande är du dömd att skada de förtryckta med dina “mästervibrationer”. Å andra sidan kan du inte bara - som med manliga förare - flyta med in i vilken situation som helst, eftersom du då lätt kan orsaka sårade känslor. Att vara en bra vagabond är svårare än att vara en replikör. Även den mest kompetenta vagabond gör misstag här, inte minst för att du själv är så sårbar och de enorma svårigheterna på vägen gör att du ofta blir förälskad i typer som du annars aldrig skulle öppna dig för. Jag hade en slående erfarenhet av att ge sådana skadliga signaler när en förare erbjöd mig den så kallade “kärleksdrogen” MDA som gör en otroligt förälskad i alla människor. Men nästa åktur jag hade var med en stel 80-årig kvinna som på grund av min okontrollerbara kärlek inte kunde låta bli att bli påverkad och som under de följande timmarna började bete sig som en förälskad tonåring. Så vi lämnades båda lite korkade när berusningen försvann. Bland det vackraste man upplever som vagabond är dock sådana relationer med gamla människor som man på ett eller annat sätt lyckas undvika i det normala livet. De är den mest harmoniska gruppen för liftaren eftersom de - till skillnad från arbetande människor - lever med samma tidskänsla som vagabonden och dessutom kan ge din resa dess viktiga fjärde dimension: det historiska perspektivet. När du hör uttalanden från dem som “Vad det här landet behöver är en ny stor depression för att föra oss alla samman igen” upplever du det enorma utanförskap som gör att det är så viktigt för dessa människor att vara tillsammans med vagabonden. Men de hyperaktiva kan döda dig med sina psykiska språng! I Florida plockade en 72-årig rik man, den ökände “Wild Bill” Gandall, upp mig. När han hörde att jag fotograferade gjorde han mig till sin privata fotograf. Han ville att jag skulle avslöja de “smutsigt rika” på Palm Beach och tog med mig till de mest exklusiva festerna, där vi vältrade oss i champagne, kvinnor och multimiljonärer. Direkt efteråt tog han med sig både mig och lyxiga gåvor över till de svarta slummen i West Palm Beach eller slavlägren utanför staden. I nästa ögonblick skulle han sedan köra runt för att rapportera dessa “kriminella” förhållanden till polis, domstolar och stadsfullmäktige. Från sex på morgonen till två på natten stormade och rasade han över orättvisorna. Om vi gick vilse stannade han var som helst för att fråga om vägen. En kväll stod han utanför en fullsatt förortskyrka. Han sprang in, stoppade gudstjänsten, presenterade mig som en prästson från Danmark och höll sedan en dundrande indignerad predikan varefter han dirigerade kören. Efter en halvtimme låg församlingen i anfall av rungande skratt och han kom plötsligt ihåg sitt egentliga uppdrag och skickade kyrkobesökarna till sina bilar för att hämta kartor, varefter en stor cirkel låg på kyrkogolvet för att hitta “Indian Road”. Varje dag hade han nya projekt. En dag lärde han sig av några ungdomar om “ekologiskt jordbruk” och blev så inspirerad att vi genast satte igång med att skaffa fyra lastbilslass gödsel från Everglades för att flyga över det till hans egendom på Bahamas. Efter en vecka som denna var jag helt besegrad av brist på sömn och proportioner och var tvungen att åka. Åh, vad jag njöt av friheten på motorvägen igen! Men nästa åktur var med en 82-årig kvinna som var så hyperaktiv att hon bara sov när jag faktiskt körde. Om hon inte hade skickat mig upp till Philadelphia några dagar senare för att hämta en av hennes bilar och låtit mig använda hennes kreditkort för att bjuda in mina stackars vänner från bomulls- och tobaksfälten samt förbipasserande drivare och liftare till de finaste restaurangerna på vägen tillbaka till Florida, hade hon mycket väl kunnat slita ut mig helt.

Brev till Mog, en amerikansk vän.

1973 - Orangeburg County, SC

En anledning till att jag aldrig kan tröttna på att resa i Amerika är att det är det enda land jag känner till där man nästan dagligen kan ta sådana psykiska språng. Ibland, när jag bodde med till exempel en fattig socialbidragsmamma i ett ghetto i norr, liftade jag norr om staden, där de rika bor, för att inte belasta hennes matbudget. Ofta plockades jag upp av en välbärgad affärsman, och när jag underhöll honom med mina reseberättelser blev jag ibland bjuden hem på middag i hans stora hem med central luftkonditionering. Under middagen berättade jag om hur mamman med tre barn i ghettot sällan hade råd med anständig mat. Om jag var med en konservativ familj brukade de förr eller senare säga att jag absolut var välkommen att bo hos dem så att jag inte behövde återvända till dessa förhållanden. Men liberala familjer lastade vanligtvis upp mig med dyra matvaror från frysen och körde mig hela vägen till gränsen av gettot och gav mig pengar för en taxi resten av vägen. “Här kommer Robin Hood”, skulle jag säga och skratta stolt när jag kom hem. Att vara en bra vagabond, hade jag lärt mig, är en fråga om att ge och ta. En läkare i Skokie gav mig åtta grytstekar till en socialbidragsmamma i södra Chicago, och en affärsman

1973 - Orangeburg County, SC

i norra Philadelphia gav mig en stor påse med polletter så att sonen i min familj i södra Philly inte skulle behöva gå till Temple University.
Jag fann sällan samma översvallande medkänsla för de fattiga i Södern, men jag upplevde psykiska språng även där.

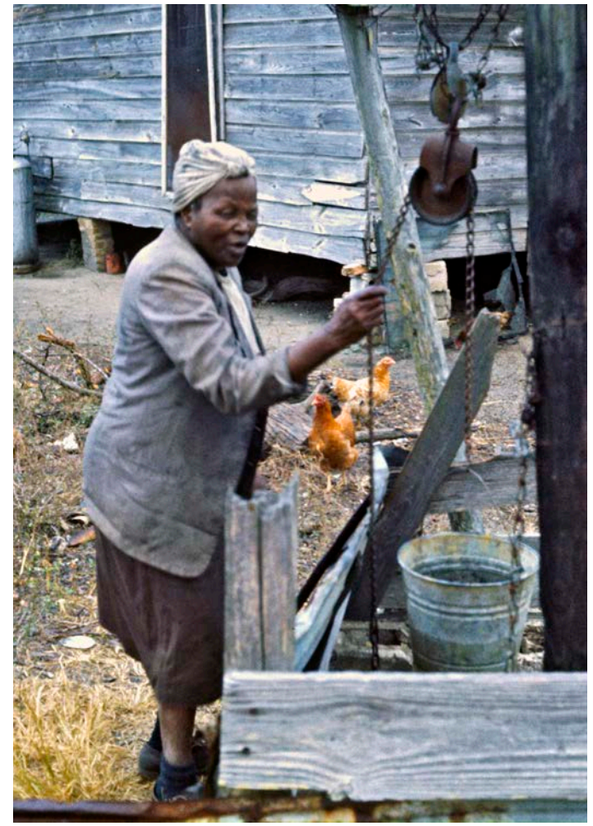

1973 - Orangeburg County, SC

En morgon högg jag ved åt den här 104-åriga kvinnan i South Carolina. Hon och hennes 77-åriga dotter Scye Franklin var vanligtvis tvungna att hugga sin egen ved. Deras hydda liknade de medeltida husen i friluftsmuseet i Köpenhamn fast den hade en brunn (många hade inte det). Scyes man var 97 år och alla tre sov i samma säng för att hålla sig varma när eldstaden blev kall på morgonen. Deras hus ägdes av den vita hyresvärden (som bodde bakom träden på baksidan), till vilken de betalade 30 dollar i månaden.
Sedan dess, när jag liftade förbi och visade förarna mina foton, sa de: “Du måste ha tagit dessa på 60-talet”. Jag svarade: “Kom och hälsa på mina vänner i den där stugan där ute på fälten”. De skulle sitta med Scyes familj och titta ner i misstro och skam över de breda sprickorna i hennes golv, och sedan ge henne lite mat och mig några dollar för mina fotografier. Dessa donationer gjorde det möjligt för mig att föreläsa under de kommande 40 åren, och jag tog ofta med mig mina rika studenter och vänner - till exempel mångmiljonären Anita Roddick här (ägare av kosmetikkedjan The Body Shop) - för att besöka mina vänner i kåkstäderna, även efter år 2000. Anita skickade

1973 - Orangeburg County, SC

1994 - Anita Roddick i Bullock County, AL

senare stora checkar till dem och skrev om dem i sina böcker: “Fattigdom är en skam för oss alla. Jag försökte se om The Body Shop kunde starta ett småskaligt ekonomiskt initiativ i de samhällen som vi besökte.” Mötet mellan superkapitalisten och subproletariatet är alltid ömsesidigt givande.

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

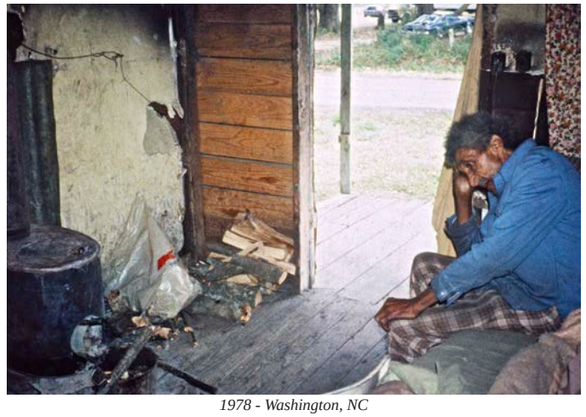

1978 - Washington, NC

Att byta miljö så snabbt kan vara chockerande när det fysiska avståndet bara är några kilometer. Men när man vandrar runt i många år inser man att ett sådant psykiskt vagabonderande är nödvändigt för ens överlevnad. Efter att ha formats av en dansk medelklassmiljö fann jag det överväldigande att leva helt och hållet i ghettohem under mycket lång tid med deras trångboddhet, ständiga buller och psykiska förtryck. Efter ett tag fann jag det nödvändigt att söka mig till mer välbärgade hem där jag kunde tillbringa några dagar i mitt eget rum och få sinnesfrid. Men jag blev snart uttråkad här och hittade tillbaka till ghettobostäderna. I Washington, NC, bodde jag i fyra svarta hem, tre av dem utan elektricitet eller rinnande vatten. När jag bodde hos den här unga kvinnan Cay Peterson (bredvid fotogenlampan) var jag tvungen att sova hela natten i en fåtölj eftersom hon sov på en soffa med ett barn. Det fanns inget mer utrymme. Min situation var ännu värre nästa natt i ett skjul där mamman skrek hela natten med en genomträngande sopran på sin son, James Paige, för att han hade tagit med sig en vit kille hem för att dela sin säng. Jag gömde hans pistol i en hög med kläder av rädsla för att de skulle använda den mot varandra. I ett annat skjul blev jag utsparkad av en arg granne som hatade vita. Det var svårt att förstå detta ständiga avståndstagande från de flesta svarta, som vägrade släppa in en vit innanför dörrarna. Jag såg först inte att detta var en naturlig reaktion på vårt eget avvisande av vita när vi under just dessa år aktivt drev in miljontals svarta i ghetton. “Du får inte fraternisera med förtryckaren”, sade våra utstötta, vilket vi ser parallellt i dag bland Europas marginaliserade muslimer.

1974 - Washington, NC

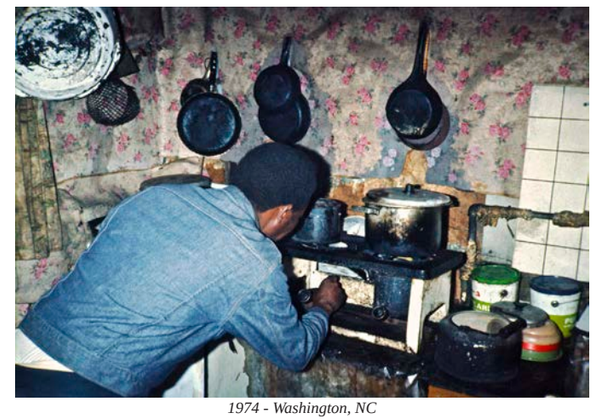

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

Förhållandena i dessa hem var så eländiga att jag till slut gick runt med en konstant huvudvärk av hunger och sömnbrist. En natt var jag så sjuk och överväldigad av trötthet att jag befann mig på väg till stadens fängelse i hopp om att få lov att tillbringa natten där - en flykt som jag aldrig tidigare hade sökt. Men som alltid när jag utsattes för smärta och lidande öppnades himmelens portar. Utan denna nästan religiösa tro kan vagabonden inte överleva. Strax före fängelset hämtade en ung vit kvinna mig och tog mig till det mest påkostade hem jag bott i på länge. Det fanns privata tennisbanor och golfbanor som var lika stora som halva ghettot i den staden, en inomhuspool - till och med flygplan och segelbåtar. I ghettohusen hade jag kunnat höra varje ljud, oavsett om det var utomhus eller privat, genom papperstunna väggar.

Här hade vi en intercom för att kommunicera mellan de olika delarna av huset. Det fanns till och med en fiskdamm inomhus som var lika stor som några av bassängerna i barackerna när det regnade. Varifrån hade allt detta överflöd kommit? Svaret är inte alltid så enkelt, men folk berättade senare för mig att kvinnans far, en advokat, ägde många av de förfallna ghettohusen i den här staden, en stad där 60 procent levde under fattigdomsgränsen. Jag undrade hur jag hade hamnat i hans hem just när det elände han hade hjälpt till att skapa i ghettot praktiskt taget hade drivit mig till fängelse. Återigen kände jag de svartas anklagelse mot mitt vita privilegium och hur allt i samhället tvingar in oss invandrare på den vita sidan av förtrycksmönstret i USA.

1992 - New Orleans

1975 - SanFrancisco

1974 - New York, NY

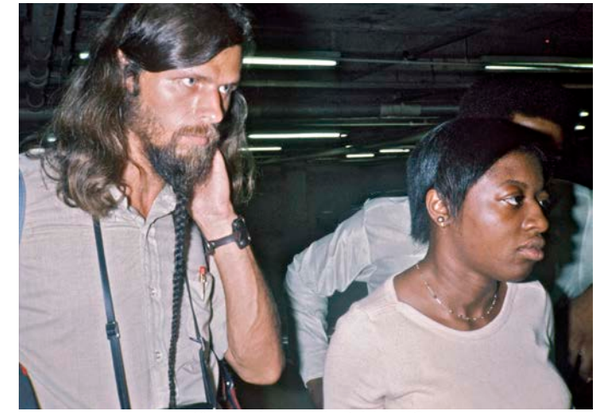

1975 - med Joan Little, Raleigh, NC

1975 - Angela Davis i Oakland, CA

Andra hade inte samma tur. Just då satt en svart kvinna vars familj jag kände i stadsfängelset. Hon hade blivit våldtagen av den vita fängelsevakten och blev snart världsberömd eftersom hon, Joan Little, dödade våldtäktsmannen. Vita våldtäkter av svarta är inte ovanliga i Södern, men det var häpnadsväckande att Joan Little hade haft modet att döda sin våldtäktsman. Utan en stor kampanj för mänskliga rättigheter skulle hon ha dömts till döden i denna delstat, där till och med inbrott var straffbart med döden.

Över hela världen föds barn med öppna och kärleksfulla sinnen, med en aptit på livet. Men i Amerika brutaliseras denna underbara oskuld tidigt av regeringens skadliga och obegripliga budskap - att det är rätt att ta en annan människas liv! Denna brutalisering återupprepar de senare i livet, varvid våldet ökar, medan det i Danmark minskade när vi avskaffade dödsstraffet.

De psykiska språng jag hade gjort i Joan Littles hemstad hade av en slump gett mig insikt i de ekonomiska förutsättningarna för vit överhöghet.

Sådana kontrastresor är nödvändiga för att se samhället klart och tydligt. Jag kan t.ex. inte stanna länge i vita hem innan jag börjar se med deras ögon, se “negrer” som underlägsna. Förtryckare över hela världen utvecklar denna förödande syn på dem som de har skadat.

Jag försöker alltid vara öppen för sådan hjärntvätt, för om man inte tillåter sig själv att gå in i förtryckarens världsbild har man ingen möjlighet att älska dem och förstå den smärta vi får när vi som öppna och kärleksfulla barn lärde oss att avhumanisera våra närmaste grannar. Utan att förstå våra djupare motiv och vår smärta skulle jag inte kunna förstå varför rasismen fortsätter generation efter generation trots vårt högtravande ideal om “älska din nästa”. Under mina år som vagabond kunde jag dock bryta mig loss från denna hjärntvätt och återvända till den svarta kulturen.

1974 - Washington, NC

Credo

Kära Edwina.
Jag har äntligen kommit till ett hem med en skrivmaskin, vilket ger mig en chans att berätta lite om vad som har hänt sedan vi var tillsammans senast. Det har slutat med att jag bor tillsammans med två unga vita kvinnor här i Greensboro. De behandlar mig som om jag hade kommit till himlen, vilket har en överväldigande effekt på mig efter de senaste veckornas helikoptertillvaro. Den ena av dem, Diane, är en modell och en kriminolog av vänstertyp, och hon gillar mina bilder så mycket att hon gör allt i sin makt för att ge mig pengar för att köpa mer film. Jag får vänta minst ett halvår, men hon har lovat att hon vid det laget kommer att samla in pengar åt mig genom att berätta för folk att de ska användas till ett hem för handikappade barn eller något liknande. Jag tycker att det låter lite osmakligt, men hon säger att det kanske kommer att lära dem att det är regeringens uppgift att tillhandahålla sådana mänskliga rättigheter, och inte något som bör överlåtas till privata välgörenhetsorganisationer. Jag tvivlar på att hon verkligen kommer att kunna samla in något till mig. Varje gång jag har haft ett sådant litet hopp har jag blivit besviken. Jag antar att jag fortfarande måste nöja mig med att sälja blod och med de små gåvor av pengar som jag får på vägen genom att underhålla folk med mina bilder och upplevelser. Förra veckan hade jag en inkomst på nio dollar, vilket är den bästa någonsin: fem dollar från en intresserad försäljare som plockade upp mig, två dollar från en svart kvinna i Tonys pappas grill och två dollar från en kille i West Virginia som tyckte att min bild på knarkare med huvudstaden i bakgrunden var intressant och köpte den. I affären ingick hans matsäck som innehöll tre kycklingben.
Nu, sedan jag har fått mina fotoböcker gjorda, gör det mig så glad varje gång jag upplever en sådan positiv reaktion. Men det skrämmer mig också lite ibland. På ett ställe började en kvinna gråta när hon såg mina bilder, och jag visste inte vad i hela världen jag skulle göra. Det är konstigt med amerikaner. De har levt mitt i detta lidande hela sina liv utan att tänka på det, och sedan plötsligt, när de ser det fruset på ett fotografi, kan de börja gråta. Vissa anklagar mig för att försköna de svarta, men jag förstår det inte; jag fotograferar dem precis som jag ser dem, och ett fotografi ljuger inte, eller hur?
Men ju mer jag funderar över det, desto mer inser jag att denna parallaxförskjutning i vårt sätt att se på svarta måste bero på att de har levt i detta herre-slavförhållande under så lång tid att de helt enkelt inte är kapabla att se svarta som mänskliga varelser.
Men när vita från södern ändå reagerar positivt på mina bilder tror jag att det beror på att de i själva verket är missnöjda med att se med dessa “mästarögon”. De längtar efter att bli människor, och i det ögonblick jag kan “bevisa” för dem att svarta är människor och inte slavar, eviga barn eller undermänniskor gör detta dem själva till människor och inte längre till herrar eller supermänniskor eller vad som helst. Om jag inte tolkar det på detta sätt, hur ska jag då förklara att till och med de värsta rasisterna här nere ger mig pengar då och då, även om de mumlar ett och annat om att de tycker att “det är lustigt hur jag springer runt och fotograferar negrer”. Jag måste erkänna att det ofta verkar svårt när jag försöker skildra förhållandet mellan herre och slav som en institution att inte sluta skildra det som om människor i detta system verkligen har denna “natur”.
Ofta känner jag att min egen syn blir kontaminerad av detta smygande gift i Södern, eftersom jag lägger stor vikt vid att respektera dessa människors värdighet, särskilt de äldres. De har levt i denna herre-slav-tradition hela sitt liv, och både för de svarta och för de vita känner jag att det skulle göra våld på dem att försöka slita dem ur denna tradition (även om de kommande generationerna absolut måste undvika denna förlamning av sinnet). Jag försöker därför aldrig tvinga på dem mina åsikter, utan försöker förstå deras åsikter och lära mig av dem. Just därför att jag från början respekterar deras värdighet bygger jag ofta upp så starka vänskapsband med dem att jag genom dessa vänskapsband kan få dem att respektera och lära sig av min ståndpunkt. Som vagabond i södern är det absolut nödvändigt att kunna kommunicera genom vänskap i stället för att uppmuntra till fientlighet och konfrontation.
Men om man kan göra det - och till och med få konstant kärlek och beundran, som jag har turen att få, eller nästan dagligen höra meningar som “Jag avundas dig” eller “Vet du att du är en mycket lycklig person?”. - då vandrar du på en tunn linje där du lätt hamnar i gyttja genom din internalisering.
Denna klyfta mellan min utopiska verklighet (kärleken till människor genom att föreställa sig dem som människor i ett fritt samhälle) och min faktiska verklighet (att älska människor som de är i sitt nuvarande ofria tillstånd) är lika svår att överbrygga som en flod som ständigt blir bredare och bredare, så att man långsamt förlorar den andra utopiska stranden ur sikte, samtidigt som man undan för undan drunknar i lera på sin egen strand. Det verkar dock som om om man tolkar “leran” (den faktiska verkligheten) på den här sidan av floden på rätt sätt (det vill säga om man gräver

ner till människors djupaste längtan, även om de fortfarande inte ser sambanden mellan allting), så ger de dig det material som gör det möjligt för dig att bygga ett elfenbenstorn som är så högt och vackert att du kan sitta där uppe och tala om för folk på stranden nedanför dig hur fint det ser ut på den andra stranden.
Men eftersom du själv inte har någon personlig kontakt med den andra stranden - en kontakt som skulle ha kunnat förändra din egen karaktär och hela din själ - finns det inget sätt för dig att förmedla din vision till människorna nedanför, eftersom de inte ser några bevis för att du själv faktiskt har blivit “berörd” eller förändrad. För visionära idéer gör dig inte nödvändigtvis mer kärleksfull och medmänsklig än de som kämpar för att hjälpa varandra att hålla huvudet ovanför leran (utmaningen för de flesta amerikaner idag). De glömmer därför snart budskapet i din berättelse, men finner själva berättelsen om mina oamerikanska bilder så intressant att de låter dig bygga elfenbenstornet ännu högre och förstärka och försköna det.
I frustration och depression över att inte kunna förmedla ditt budskap ner till dem blir du mer och mer osäker och har ett större behov av erkännande och beundran av det elfenbenstorn du har byggt - ännu mer än av att de erkänner varför du ursprungligen ville bygga det. Till slut blir du så förvirrad och osäker att endast deras erkännande av själva tornet, dess skönhet och form, räknas för dig. Och du bygger det högre och högre, tills du når upp till de cyniska höjder där du inte längre riktigt kan se vare sig din egen eller den motsatta banken, och de börjar se likadana ut.
Dessutom har du nu nått en sådan höjd att du förlorar kontakten med människorna på din egen bank också och beslutar dig för att skicka ut ditt elfenbenstorn i bokform så att folk har något att roa sig med där i leran. Trots att det du egentligen började med var att bygga en bro till den motsatta utopiska banken, slutar du med att bygga ett torn på din egen bank. I stället för att hjälpa människor ur leran gör ni i själva verket deras situation värre, eftersom ni nu har gett dem något att antingen vara glada över eller gråta över där de befinner sig, och ni förstärker på så sätt denna leriga flodbank.
Dessutom är ert elfenbenstorn moraliskt förkastligt just därför att det är byggt på en grund av lera: ert konstverk är det direkta resultatet av exploateringen av de människor som ni ursprungligen hade i åtanke att hjälpa, och ju högre ert torn blir, desto längre bort tar ni er från deras lidande. Det är tankar som dessa som har gjort mig alltmer deprimerad under de senaste månaderna. Jag hör ständigt människor säga: “Vad jag avundas dig att du kan resa bland de svarta på det sättet” eller liknande, och jag inser att jag redan har avlägsnat mig så långt från leran. Och det är när jag trots denna längtan inser att det är omöjligt att skapa en bro, som jag kan bli så desperat att jag känner att pistolen borde vara mitt verkliga vapen snarare än kameran. Men genast uppstår frågan i vilken riktning jag skulle skjuta, eftersom jag - som ni vet - anser att alla är lika fastklämda i denna flodbank - och därmed både skyldiga och oskyldiga på samma gång. Var är den regnmakare som skapade lerpölen?
Och därför fortsätter jag att vada här i gyttjan och försöker bara hålla min kamera tillräckligt ren för att den skall kunna registrera offren - utan att riktigt tro mig själv att det någonsin kommer att vara till någon nytta.

Nåväl, men vad jag egentligen ville berätta för er var lite om vad som har hänt sedan vi skiljdes åt. En av de första som plockade upp mig var en välbärgad judisk affärsman (judar plockar alltid upp mig för att tacka mig för att Danmark räddade ett antal judar under kriget, trots att jag inte ens var född på den tiden och trots att jag alltmer känner att jag är lika mycket amerikan som dansk). Han hade inte riktigt lust att ta med mig hem, eftersom han var helt utslagen, dels för att hans affärer gick dåligt och dels för att hans bror var döende i cancer. Han var starkt påverkad av lugnande medel, men han insåg att han behövde någon att prata med och tog därför med mig hem till sin fru. Det var en mycket stark upplevelse för mig. Helt skakade väntade de från ögonblick till ögonblick på ett samtal från sjukhuset om att brodern var död, och mot denna dystra bakgrund gjorde mina bilder ett enormt starkt intryck på dem. När jag åkte nästa morgon tackade de mig mycket och han försökte uttrycka upplevelsen med tårar rinnande nerför kinderna genom att citera “Jag brukade gråta för att jag inte hade några skor tills jag träffade en man som inte hade några fötter”. Innan jag åkte köpte han 15 filmrullar till mig.
Från Philadelphia åkte jag sedan till Norfolk för att stanna över natten på min väg söderut. Jag gick runt i ghettot för att leta efter ett ställe att bo på och pratade med några av de gamla kvinnorna som åkte runt med sina små handvagnar för att samla ved i ghettots ruiner. En av dem berättade för mig att hon på grund av inflationen nu bara hade råd med fyra svansar av gris om dagen i stället för fem. Det var märkligt att höra detta i skuggan av världens största flottbas. Det slutade med att jag bodde hos en 32-årig ensamstående svart mamma. Hon var inte den typ som normalt bjuder in mig, men hennes farbror hade tagit med mig till hennes

lägenhet för att visa mig hur hennes tak läckte, i hopp om att jag var en journalist som kunde få staden att reparera det. När han gick, kom jag så bra överens med kvinnan att hon lät mig stanna. Hon hade just fått sitt första barn och det var en underbar upplevelse att se henne ägna nästan varje minut åt att ta hand om det. Jag satt i timmar och tittade på. Hon var också djupt religiös, och när barnet sov satt vi och bad tillsammans eller så läste hon högt för mig ur Bibeln medan hon höll min hand. Hon satt där länge och stirrade upp på en bild av Jesus precis under det droppande taket med en blick som var så intensiv och full av kärlek att jag blev mycket rörd. Efter ett par dagar i staden åkte jag ner till Washington, North Carolina, och anlände strax efter mörkrets inbrott. Jag gick runt hela kvällen och letade efter skydd för natten, men alla var rädda för mig och trodde att jag var en “bustman” (civilklädd polis). Först sa en man att jag kunde bo i hans farbrors hus på soffan. Han tog mig till ett gammalt rödmålat skjul som var smutsigt och utan ljus. Hans farbror kom ut med en oljelampa i handen och var oerhört arg och använde sin käpp för att demonstrera, men vi lyckades komma in och jag fick några gamla kycklinglår på en smutsig tallrik i det hörn av skjulet som fungerade som kök, trots att det inte fanns något rinnande vatten. Men gubben var fortfarande arg och det blev värre och värre, och till slut kastade han ut mig med sin käpp. Han skulle inte ha några vita i sitt hus, dundrade han. Sedan tog han stora brädor och plankor och spikade upp dem framför fönster och dörrar av rädsla för att jag skulle bryta mig in, och gick iväg ut i mörkret, fortfarande skrikande och skrikande. Han litade inte på de vita. Längre ner på gatan ringde en kvinna från en veranda och erbjöd sig att dela en burk öl. Senare, när jag satt och försökte samtala med hennes sjuke man, som satt i rullstol och inte kunde prata, märkte jag att hon stirrade på en bild av Kristus på väggen. En stund senare antydde hon att jag skulle komma in i det otroligt stökiga sovrummet på baksidan. Jag undrade vad maken tänkte om detta, oförmögen att göra ett försök. Där inne omfamnade hon mig först och stirrade på mig med stora vattniga ögon. Sedan föll hon plötsligt ner vid mina fötter, och medan hon höll om mina vrister kysste hon mina smutsiga skor och viskade “Jesus, Jesus”.
Jag har, som ni vet, ofta blivit “misstagen” för Jesus bland svarta från södern på grund av mitt hår (vilket är en av anledningarna till att jag behåller mitt löjliga flätat skägg), men i de flesta fall gör deras humor att vi kan skratta tillsammans åt deras Jesus-identifiering. Ni kommer förmodligen att se det som ännu ett exempel på “slavens”

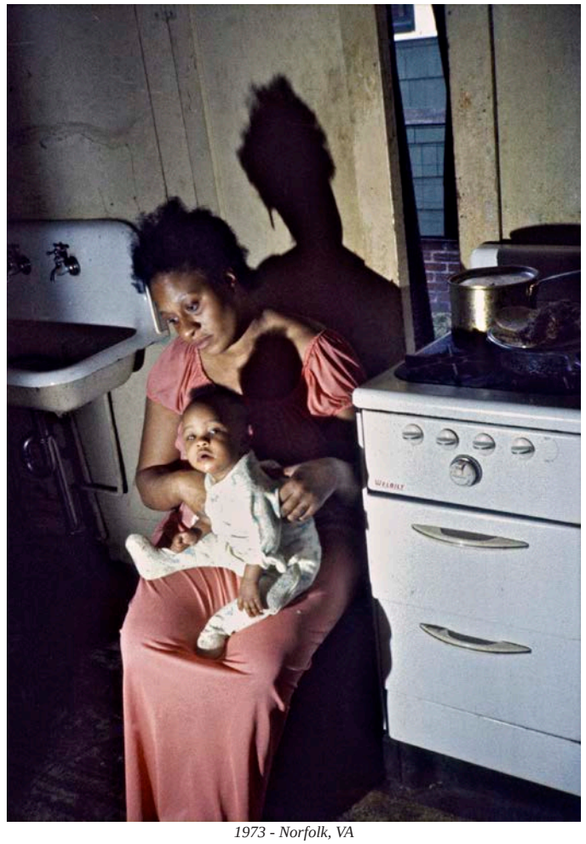

1973 - Norfolk, VA

identifiering med eller till och med direkta förälskelse i “herren”. Vad som än ligger bakom är det förmodligen till viss hjälp för mig när det gäller att bryta igenom rasbarriären. Men i en så chockerande situation som denna hade jag helt enkelt ingen aning om vad jag skulle säga, eftersom jag inte visste om det skulle vara fel att skaka henne ur hennes religiösa upplevelse. Jag sökte efter ett passande bibelcitat... det meningslösa med den samaritiska kvinnan som drack ur Jakobs brunn... men jag kunde inte få ett ord över mina läppar. Jag stod där i mer än en timme innan jag hade modet (grymheten) att bryta hennes trance. Det var en så stark upplevelse att jag inte kände att jag kunde stanna där över natten.
När jag vandrade runt på gatorna igen mötte jag vid tiotiden en ung svart kvinna som måste ha varit lite berusad, för hon frågade direkt om vi inte kunde bli vänner (ovanligt från min erfarenhet av svarta kvinnor i Södern). Hon sa att om jag kunde hitta ett ställe att bo på den här kvällen skulle hon komma och bo hos mig. Jag tvivlade på att det skulle fungera, men vi gick in på en av de där sydstats-”jointarna” (speakeasies) och pratade med hennes kusin om möjliga platser. Plötsligt började hon kyssa mig vilt överallt och

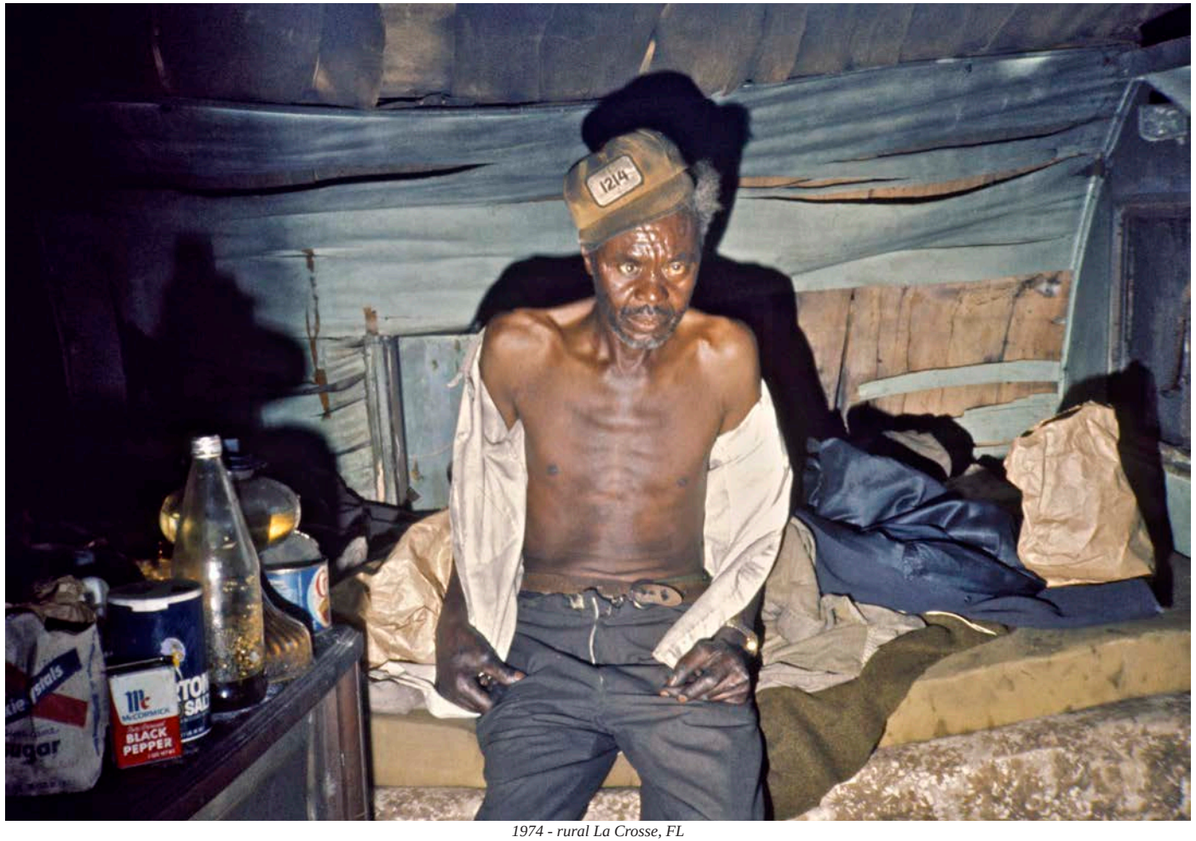

1974 - rural La Crosse, FL

frågade snällt: “Är du en hippie?”. Jag sa nej, men hon förstod inte. Egentligen var det här stället inte det säkraste stället att umgås på. Runt omkring oss i mörkret kunde vi svagt se 15 till 20 “superflies”. Ett par av dem kom över och varnade mig i en vänlig ton för att det var ett farligt ställe, men jag svarade med övertygelse: “Jag är inte rädd för någonting”, vilket brukar imponera på dem, eftersom de själva är rädda för sin egen skugga på dessa ställen.
Men sedan bröt helvetet ut. Någon måste ha berättat om mig för killen som kvinnan var “ihop med”, för plötsligt kom han springande in med en stor kniv och gav sig först på sin kvinna. Som tur var använde han inte kniven, men han slog den stackars kvinnan i bitar, slog henne i ansiktet och gav henne en rejäl omgång stryk, värre än jag sett på flera månader. Jag måste ha varit ganska kallblodig den kvällen, nu när jag tänker på det, för jag tog genast fram min kamera och försökte sätta fast blixten, men just då kom två killar springande över och tog tag i mig: “Det är bäst att du sticker härifrån. När han är klar med henne kommer han att ge sig på dig.” Och de bar mig praktiskt taget ut från stället. Jag såg aldrig kvinnan igen. Även om jag har sett den här typen av saker så ofta blev jag mer upprörd, eftersom jag på något sätt själv hade varit orsaken till det. Med min upplevda förtryckarstatus är det som om jag inte kan uppnå djupare mänskliga relationer utan att bli antingen offer eller bödel. För det mesta är jag förstås ett offer (av förståeligt avvisande), men eftersom jag alltid försöker gå till botten med människor händer det då och då att jag överskrider den osynliga linje som skiljer offer från bödel. Detta hatar jag, eftersom jag då tvingas ta saken i egna händer i stället för att låta andra människor styra saker och ting. Så långt kom jag dock inte den här kvällen, och jag börjar frukta att jag så småningom har blivit så förhärdad att jag har förlorat min egen viljestyrka. Kanske var det denna tanke som tjatade på mig och fick mig att reagera annorlunda än vanligt senare på kvällen. För när jag hade gått runt i ännu ett par timmar lyckades jag till slut få tak över huvudet hos två gamla luffare. De var fulla som fan och det var en otrolig röra. De hade inte ens råd med fotogen, så det fanns inget ljus. Vi skulle alla tre sova i en säng. Det fanns centimeter av jord under den och var 25:e minut var en av oss tvungen att gå upp för att sätta ved på spisen, eftersom det var väldigt kallt. Först sov jag mellan dem, men sedan insåg jag att de båda var homosexuella. Så jag flyttade över intill väggen så att

jag bara skulle ha en att slåss mot, men det visade sig att han var den mest kåta. I den här typen av situationer brukar jag resignera med vad som händer, men den här natten kände jag inte för det, kanske på grund av den tidigare erfarenheten i den där syltan. Han var vad man skulle kunna kalla en “smutsig gubbe” med skäggstubb och saliv, men det var inte orsaken. Jag har varit med om mycket värre saker än så. Jag hade förmodligen bara kommit till den punkt där jag var trött på att bli utnyttjad av homosexuella män. Jag hatar att skada människor, men jag antar att jag den här kvällen försökte bevisa för mig själv att jag åtminstone hade lite viljestyrka kvar. Så jag låg på sidan med ansiktet mot väggen. Men han klöste och slet så hårt i mina byxor att jag var rädd att de skulle slitas sönder, och eftersom det är det enda paret jag har hade jag inte råd att offra dem.
Så jag vände mig om med ansiktet mot honom, men han fortsatte och tryckte sitt stora stånd mot mina revben och började kyssa mig överallt - kyssar som stank av Boone’s Farm äppelvin. Det värsta var att han hela tiden viskade saker i mitt öra som “Jag älskar dig”. Jag älskar dig. Åh, så jag älskar dig.” Ja, det var kanske tillräckligt sant i det ögonblicket, men det gjorde mig galen att lyssna på det. Som ni vet känner jag att särskilt bland svarta män har detta ord överanvänds. Jag tror inte att det är något man kan säga första kvällen man går till sängs med någon. Det enda som saknades var att han sa “Åh, du gillar mig bara inte för att jag är svart”. Men som tur var fick jag slippa den. Nåväl, han fick äntligen sin napp, men det tillfredsställde honom inte, eftersom han var den typen av homosexuell som går för det sterniga. Han blev bara mer och mer upphetsad och blev till slut så kåt att jag kände mig riktigt skyldig, men ändå gav jag inte en tum till. Han försökte och försökte. Till slut förstörde han det vackra läderbältet som du gav mig den gången när jag inte kunde hålla upp mina byxor längre. Det gjorde mig så jävla arg att jag tog tag i hans stora kanon med båda händerna och vände den hårt mot den andra killen som snarkade som en ångbåt. “Varför har ni två inte roligt med varandra och lämnar mig i fred. Jag vill sova.” Men det hjälpte inte, så kampen fortsatte hela natten med att jag var femte minut vände kanonen åt andra hållet (ungefär fyra gånger mellan varje nytt lass ved).
Till slut gick killen vid åttatiden och jag fick ett par timmars sömn. Senare på dagen träffade jag honom på den lokala kaffebaren. Han kom över och frågade om jag var arg på honom. Jag svarade: “Självklart inte, vi är fortfarande goda vänner. Jag var bara så jävla trött i går kväll.” Han blev så glad att han började dansa runt och fick alla där att skratta åt honom. Han var en av dem som är utstötta bland både svarta och vita. Jag blev väldigt ledsen, för jag kände att jag hade förstört något inom mig själv. Jag kände en djup irritation över att jag inte hade kunnat ge honom kärlek. I hans ögon var jag ett slags storfräsare och det skulle ha gjort honom lycklig om jag hade gett mig själv fullt ut. Det var bara ett eller annat inom mig som gjorde “klick” den kvällen, så hela nästa dag kände jag en djup avsky för mig själv. Jag hittar ständigt många brister i mina relationer med människor, men det värsta är när mina brister skadar sådana människor, som redan är skadade och förstörda på alla möjliga sätt av det samhälle som omger dem.
Om jag inte ständigt kunde ge sådana förlorare lite kärlek skulle jag helt enkelt inte kunna stå ut med att resa så länge som jag har gjort. Det enda som har någon mening för mig på min resa är att vara tillsammans med dessa ensamma och skeppsbrutna själar. Min fotografiska hobby är egentligen, när allt kommer omkring, inget annat än ett utnyttjande av lidandet, som förmodligen aldrig kommer att bidra till att lindra det. Men ändå kan jag inte sluta registrera den, för på något sätt måste den komma ut till omvärlden.

Den styrka jag får genom att vara tillsammans med dessa extrema förlorare, och den kärlek jag ofta får från dem, är det som trots allt ger mig ett svagt hopp om att mina bilder ska kunna tala även till samhällets vinnare. Att jag ändå reagerade så negativt den kvällen kan också bero på att jag nyligen hade en liknande upplevelse som sårade mig djupt. Det var samma dag som jag lämnade dig i Plainfield. En av de första som plockade upp mig på vägen i New Jersey var en vit kille i femtio eller sextioårsåldern. Han började genast tala om hur han alltid hade varit det svarta fåret i familjen och använde till och med uttrycket “smutsig gubbe” om sig själv. Jag ser ofta detta självhat bland äldre homosexuella och känner igen mig i den känslan, eftersom jag av andra skäl har varit det svarta fåret i min egen familj.
Han bad mig följa med honom hem och prata med honom, och jag kunde inte säga nej, även om jag hade i åtanke att åka till North Carolina samma dag. Efter att vi hade pratat hela dagen tog han mig på kvällen med till biografen där han var filmvisare. Han körde en John Wayne-film av det vanliga slaget. Mitt i filmen började han smeka mina lår. Det förvånade mig egentligen inte, men jag tyckte att det var så ironiskt att han hela tiden stod där och kommenterade filmen, särskilt scenerna med två knytnävar, och hejade på John Wayne: “Ge dem en smäll, slå ut dem” osv. Hur kunde han i så hög grad identifiera

sig med John Waynes skrämmande universum av manlig chauvinism och machoförtryck, som mer än något annat hade förtryckt honom under hela hans liv och gett honom detta våldsamma självhat? Under pausen gick jag runt i det stora köpcentrum där biografen låg. Vart jag än gick följde den säljstimulerande plastmusiken från högtalarna mig, och jag kände plötsligt en fruktansvärd avsky för Amerika, som jag felaktigt satte likhetstecken med min John Wayne-upplevelse. Men mitt i denna avsky kände jag att även om dessa människor i så hög grad är sina egna förtryckare måste det vara möjligt att nå fram till dem och slita dem loss från detta sadomasochistiska mönster. På kvällen, när jag kom hem till honom, försökte jag se all skönhet i honom. Det var inte lätt, för han var verkligen av den typ som samhället har fördömt som motbjudande och obscent, men med all den energi som jag just hade fått från min vistelse hos dig hade jag ett sådant överskott den kvällen att jag verkligen tror att jag kände glimtar av kärlek till honom.
Men sedan hände det som skulle besegra mig. I nattens hetta i sängen halkade min peruk av, och mitt långa hår föll ut. Jag kunde tydligt se hans förvåning och avsmak, men han försökte hålla tillbaka det och mumlade något i stil med: “Tja, du är åtminstone inte en smutsig hippie.” (När jag liftade och för att överleva bland konservativa vita bar jag vanligtvis en peruk med kort hår och rullade in mitt 17 tum långa skägg). Men från och med den stunden krossades vårt förhållande, och jag lyckades inte få honom att öppna sig igen. Han hade förmodligen föredragit att sparka ut mig direkt där och då, men jag fick stanna eftersom det hällde den kvällen. Trots att han var kort och hade korta, stubbiga ben var han så fet att jag var tvungen att sova helt ute på sängkanten och kunde bara undvika att ramla av genom att stödja mig hela natten med en hand på golvet. Jag kunde därför inte sova, utan låg bara där och tänkte på hur märkligt det är att människor kan ha så starka fördomar att de till och med tar dem med sig i sängen. Eftersom det fortfarande öste ner nästa morgon funderade jag på om jag skulle stanna en dag till och försöka bryta isen, men det var uppenbarligen inte vad han hade tänkt sig. Nästan utan att mumla ett ord körde han mig ut till huvudvägen nära Milltown, där jag stod i det strömmande regnet de kommande sju timmarna, eftersom folk som bekant aldrig hämtar en när man behöver det som mest. Du måste vara galen när du står ute i regnet, tänker de. Det var då som den judiske affärsmannen äntligen fiskade upp mig. Som ni förstår var jag nästan lika djupt nere som han, även om jag inte berättade för honom om min deprimerande upplevelse.

Edwina i 1974 - Plainfield, NJ - Edwinas familj 2005 besökte mig i Danmark.

Nåväl, jag ska berätta mer om Washington, N.C., i ett senare brev och avslutar bara med att säga att jag nu är på väg ut ur den depression jag befann mig i på grund av dig då, även om minnet av dig fortfarande hänger som ett tungt mörkt moln över min resa. Det är fortfarande ett mysterium för mig hur jag kunde bli sårad av vårt förhållande och varför det tog den riktning det tog. Även om du är yngre än jag utvecklades det ändå till något av ett mor-son-förhållande, vilket jag inte på något sätt kunde ha föreställt mig i början av min kärlek till dig. Din styrka och visdom lät dig inte förföras till ett förhållande som var så orealistiskt som vårt skulle ha blivit. Du tillhör den svarta borgerligheten, och även om jag älskade att kasta mig in i dina lyxiga stoppade möbler borde jag ha insett direkt att det inte var min värld. Du var fascinerad av mitt vagabondliv och stödde mig i mitt projekt med din känsla av svart stolthet, men din stolthet hotades ändå av den värld jag representerade. Ända sedan dina förfäder fick utbildning av slavmästaren har din familj upprätthållit denna klasskillnad, och jag kan inte låta bli att känna att denna milsvida psykologiska klyfta som du har uppfostrats att känna mellan dig själv och det ghetto jag normalt rör mig i, var det som faktiskt förstörde vår relation. Men hur jag än analyserar det och försöker förstå det är det svårt för mig att acceptera att det skulle sluta så mellan oss. Det lidande jag gick igenom hos dig vill jag aldrig uppleva igen, men som vagabond har jag ändå blivit så pass fatalist att jag tror att det har varit bra för något, och att det kommer att göra det lättare för mig att identifiera mig med och bli ett med andras lidande, även om det lidande jag ser runt omkring mig i det här samhället naturligtvis är av en mycket våldsammare karaktär än det jag upplevde med dig. Trots detta kommer jag fortfarande att använda ordet “lidande” för att beskriva den process som jag gick igenom med dig. Utan detta lidande hade du inte kunnat slå mig så mycket ur balans. Från det ögonblick då du insåg att vi inte var rätt för varandra och din kärlek svalnade till en viss distansering upplevde jag en växande desperation i mig själv. Jag är av naturen inte särskilt aggressiv, som du vet, och inte ens särskilt självskyddande, men konfronterad med ditt begynnande avvisande upplevde jag en ökande aggressivitet som blev mer och mer outhärdlig. Med all din psykologiska insikt kände du förmodligen av det. Hur som helst brann den upp den kvällen när jag flyttade in i din säng utan att ha blivit bjuden, och därmed bröt mot min fasta princip på resande fot: kränk aldrig människors gästfrihet.
Men om jag verkligen ska illustrera den psykologiska desperation som jag kände över dig i min kärlek, en desperation som var starkare än någon annan jag någonsin känt gentemot en kvinna, så kan jag inte göra det bättre än att låta W.E.B. Dubois välkända citat beskriva min sinnesstämning:
“Det är svårt att låta andra se den fulla psykologiska innebörden av kastsegregationen. Det är som om man från en mörk grotta i en sida av ett hotande berg ser världen passera och talar till den; talar artigt och övertygande och visar dem hur dessa inbäddade själar hindras i sin naturliga rörelse, sitt uttryck och sin utveckling; och hur deras frigörelse från fängelset skulle vara en fråga om inte bara artighet, sympati och hjälp för dem, utan en hjälp för hela världen. Man talar jämnt och logiskt på detta sätt, men märker att den förbipasserande skaran inte ens vänder på huvudet, eller om den gör det, tittar nyfiket och går vidare. Det tränger gradvis in i fångarnas medvetande att de förbipasserande inte hör, att en tjock plåt av osynlig men fruktansvärt påtaglig glasplåt finns mellan dem och världen. De blir upphetsade, de pratar högre, de gestikulerar. Några av de förbipasserande stannar av nyfikenhet; dessa gestikulationer verkar så meningslösa; de skrattar och går vidare. De hör fortfarande antingen inte alls, eller så hör de bara svagt, och inte ens det de hör förstår de. Då kan människorna inom dem bli hysteriska. De kanske skriker och kastar sig mot barriärerna, och inser knappt i sin förvirring att de skriker i ett vakuum utan att höras och att deras upptåg faktiskt kan verka roliga för dem som står utanför och tittar in. De kan till och med, här och där, bryta igenom i blod och vanställdhet, och finna sig själva inför en förskräckt, oförsonlig och helt överväldigande mobb av människor som är rädda för sin egen existens.”
Jag tror inte att denna bild av mitt sinnestillstånd under dessa dagar är särskilt överdriven, så vansinnig var min förälskelse. Men det förvånar mig att du på ett så tidigt stadium kunde se hur skevt vårt förhållande var. Ett äktenskap mellan oss skulle, när allt är sagt och gjort, ha haft denna osynliga glasbarriär mellan oss, med mig inne i grottan, som jag har ägnat så mycket av mitt liv åt, och med dig på utsidan. Med all din överklassnatur skulle du aldrig ha kunnat leva det liv som jag lever i grottan och som jag försöker visa för omvärlden med mina bilder. Jag vet att jag i mitt sinne på ett eller annat sätt alltid kommer att vara inne i grottan, medan du vet lika väl som jag att du alltid kommer att vara på utsidan trots en viss inblick i grottan. Varje gång jag grävde mig för djupt ner i grottan och kände mig vilse, kunde du alltid med din visdom och djupa mänskliga insikt förklara det för mig och sätta allt i perspektiv. Det var därför inte förvånande att du mer och mer blev ett slags mor för mig trots allt mitt motstånd. Det jag är rädd för är att du trots din förståelse för grottan fortfarande har varit så präglad av din klass att du vid den kritiska punkten när glasbarriären bryts, när allt är sagt och gjort, kommer att återfinnas bland den förskräckta och oförsonliga mobben. För att undvika detta måste vi fortsätta att arbeta tillsammans. Om ett äktenskap mellan oss var orealistiskt, och för mig i grottan oundvikligen destruktivt, är det i alla fall inte orealistiskt att det finns en djup vänskap mellan oss. Om du fortsätter att stödja och ge mig råd kan vi i en sådan vänskap gradvis bryta ner glasbarriären och bygga upp ett förhållande av sådan styrka och värde som våra två raser kommer att ha i det postrasistiska Amerika, när vår gemensamma kamp är över. Genom vår fortsatta vänskap kan jag på så sätt bygga bron över floden, så att mitt arbete inte bara blir en vit mans elfenbenstorn. Min kärlek till dig har fortfarande karaktären av förälskelse mer än av vänskap. Din skönhet och mjuka, stora afro, din mjuka djupa (och moderliga) röst och dina söta läppar som brukade kyssa mig vaken på morgonen plågar mig fortfarande i mina tankar. Men så snart jag har lämnat detta grottliknande sinnestillstånd, kanske om bara några månader, kommer jag att vara tillbaka i Plainfield, och vi kan börja bygga upp vår vänskap - en vänskap utan vilken vi aldrig kommer att lyckas bryta ner glasbarriärerna och bygga en bro till ett nytt och vackert Amerika. Tills dess förblir du min älskade, men avlägsna och ouppnåeliga Edwina.

Med kärlek, Jacob.

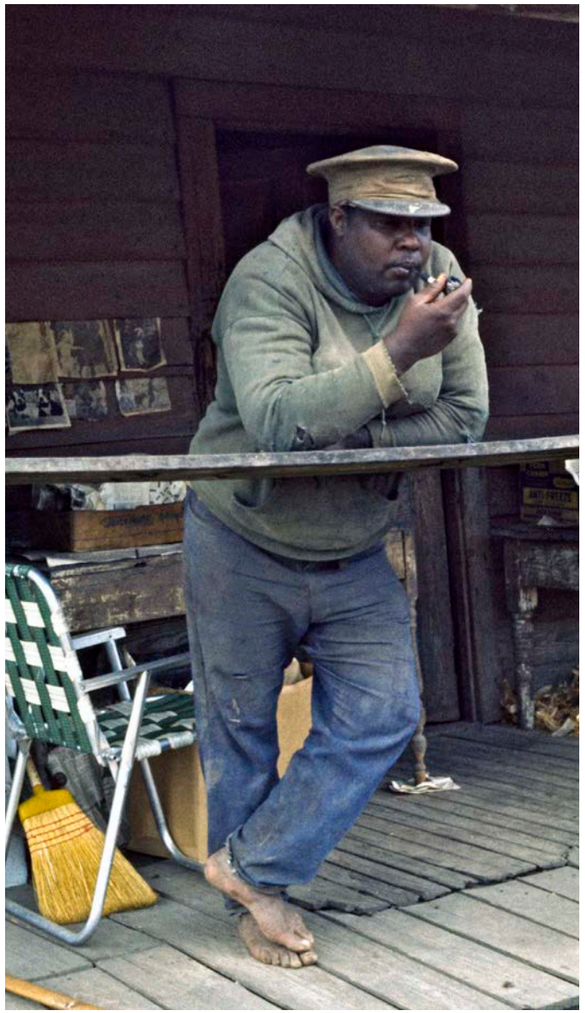

1973 - Orangeburg County, SC

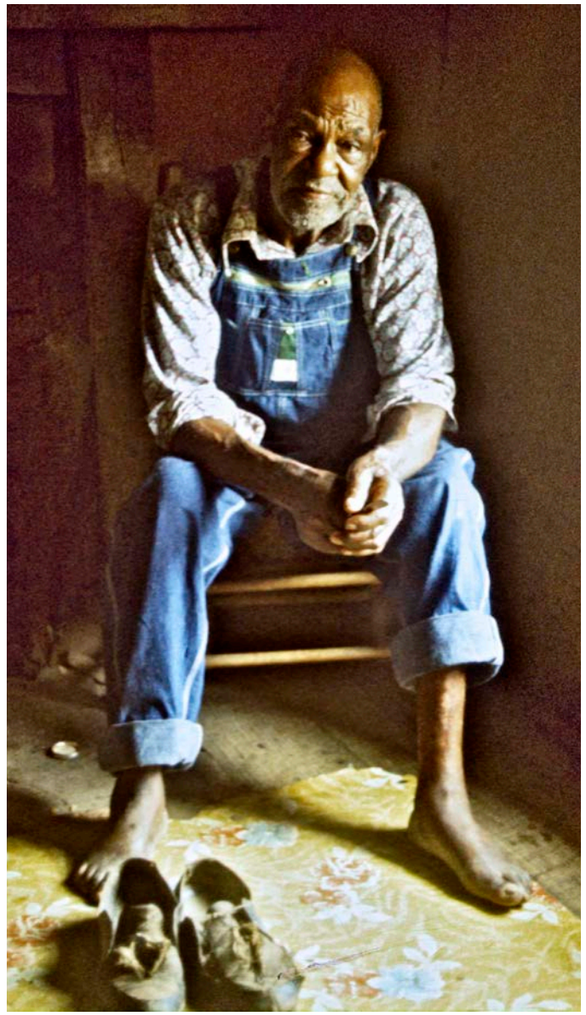

1975 - Bullock County, AL

I Alabama bodde jag med Jack Ray, som hade grundat och ägt flera banker. Jack var en av de mer liberala männen i Alabama och anställde svarta som kassörer. Han var en kärleksfull empatisk person, så det gjorde ont när han kallade dem för “niggers”, som folk gjorde där omkring. Ofta fick jag som stackars luffare en stark önskan att skaffa mig en formell utbildning för att kunna inleda en karriär och stiga upp till överklassen, men när jag som här fick chansen att leva det så kallade goda livet gjorde det mig oftast så sjuk att jag snabbt flydde till landsvägen igen. För varifrån kom alla pengar som Jack hade köpt sitt lyxiga hem utanför staden? Han berättade att han hade gjort sig en förmögenhet genom att ge lån till fattiga svarta sharecroppers så att de kunde köpa en mulåsna eller flytta från sin ruttna hydda till en strömlinjeformad plastvagn och ansluta sig till det nya plastproletariatet med mer än 30 miljoner amerikaner. Men många andelsjordbrukare hade inte ens råd med dessa moderna skjul. De har tillräckligt svårt att betala av på sina mulor och står i skuld till både banken och den vite markägaren, till vilken de ofta var tvungna att betala den större delen av sina skördar, precis som vi i det feodala Europa betalade kyrkan och godsägaren. Det amerikanska systemet startade efter inbördeskriget, då varken plantageägare eller frigivna slavar hade några pengar. Drivna av hunger att arbeta för lite eller inget, gjorde utblottade svarta avtal med sina tidigare slavägare för att låna mark, bostäder och utsäde. Vinsten skulle ha delats. Men skulder och ohederlig bokföring förde vanligtvis sharecroppers in i en situation som var materiellt värre än den hade varit under slaveriet (herren hade åtminstone ett intresse av att ge dem mat). Systemet har

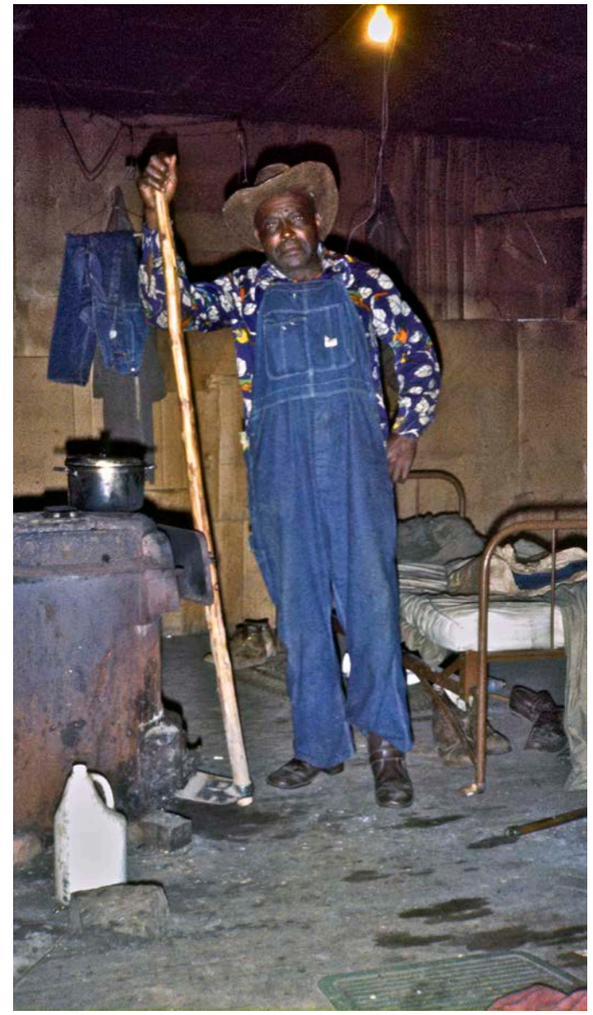

1975 - Oglethorpe County, GA

1973 - Gadsden, AL

1973 - Gadsden, AL

fortsatt från generation till generation, och ovanpå den eviga skulden till godsägaren kom skulden till kommissariebutiken och slutligen till banken, vilket allt bidrog till att skapa en vit överklass. Redan när han hämtade mig 1973 hade Jack Ray gjort sig så rik att han kunde flyga runt med mig i sin privatjet. När jag återvände fann jag att hans bankimperium hade blivit ännu större, och han bjöd mig på middag på en klubb för enbart vita. Som sponsor av allt från stipendier till orkestrar gick han med i handelskammaren 1993. Jack L. Ray Family Park tillägnades honom, men inga svarta deltog i festligheterna. Kanske för att hans viktigaste bidrag till samhället bestod av en penningpolitik som bidrog till att fördubbla alla vita amerikaners nettoförmögenhet från 6 till 12 gånger mer än alla svarta amerikaners nettoförmögenhet mellan vårt första möte och hans död 2006.

1974 - Charleston, SC

1973 - Yazoo City, MS

Senare besökte jag denna arrendator som bodde nära bankmannen. Både han och hans fru var 78 år gamla och borde ha slutat arbeta för flera år sedan. Men han sade: “Jag måste arbeta tills jag faller död ner på fälten. Förra året fick min fru hjärtproblem, så nu måste jag göra arbetet själv”. Två gånger om året gick han till den lokala affären för att köpa lite mjöl och lite socker. Det var allt han någonsin köpte. Jag frågade vad de åt till frukost. “Ett glas te och lite rapsgrönsaker”, svarade han. Hur är det med lunchen? “Bara rapsgrönsaker”, svarade han. Vad åt han till kvällsmat? “Mest rapsgrönsaker.”

En annan arrendator som flådde en kanin talade med mig:
- Men gick du ofta till sängs hungrig?
- Ja, herrn, oftare än inte. Men ibland gav folk oss lite bröd eller en måltid.
- Vita människor?
- Ibland vita, ibland färgade. Ibland fick vi ingenting och gick till sängs hungriga. Vi gick till sängs en miljon nätter hungriga. Ibland ville vi jaga, men var för svaga för att fånga kaniner.

Mina försök att ta reda på villkoren för dessa sharecroppers stötte på en nästan ogenomträngglig mur av rädsla och hotelser. Jag hade föreställt mig att denna rädsla var helt och hållet historiskt betingad. En natt, efter ett besök hos en sådan andelsägare, var jag emellertid på väg att vandra den 10 mil långa vandringen längs en återvändsgränd till min hydda när jag “överraskades” av en pickup med strålkastarna riktade mot mig och med pistoler som stack ut. Jag lyckades prata mig ur denna knipa, men så småningom insåg jag att sådana hotelser var djupt rotade i det våldsamma peonage-systemet, som genom misshandel, fängelse och mord har hindrat andelsägare och lantarbetare från att fly från sin “skuld”.

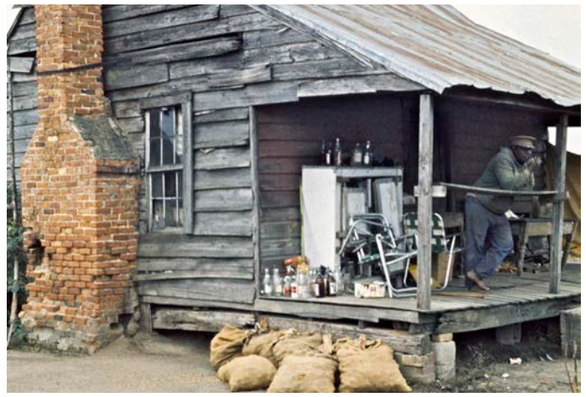

1973 - Orangeburg County, SC

1994 - Pahokee, FL

1975 - Burke County, GA

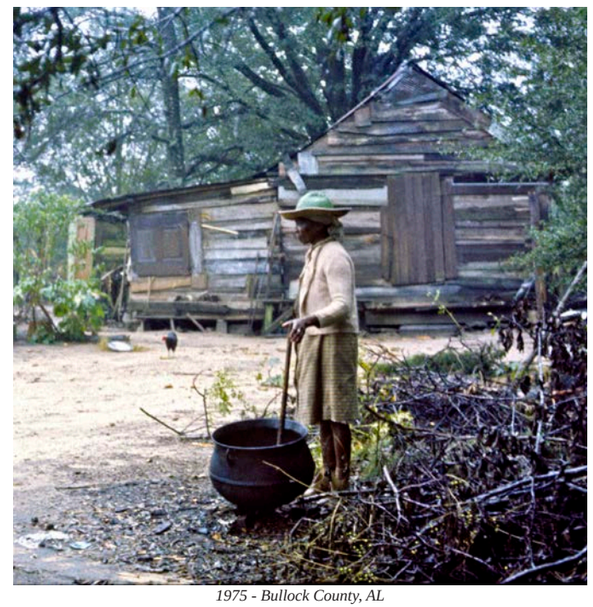

1975 - Bullock County, AL

1974 - Elizabethtown, NC

1975 - Notasulga, AL

Under andra världskriget (då USA hyllades som frihetens land) medgav det amerikanska justitiedepartementet att “det finns fler negrer som hålls av dessa skuldslavar än vad som faktiskt ägdes som slavar före inbördeskriget”.

Ändå gjorde justitiedepartementet ingenting för att åtala dessa slavägare, som till och med bytte och sålde peons till varandra. Även om antalet fall av peonage ökade under 1970-talet var det bara ett fåtal som hamnade i domstol, och bara de grymmaste, som ett fall 1980 där en plantageägare kedjade fast sina arbetare för att hindra dem från att fly, nådde pressen (och den amerikanska allmänheten).

På 1990-talet publicerade Atlanta Constitution en stor artikel om en jordägare som hade flytt till Bahamas, ett skatteparadis, och övergav sina skuldtyngda arrendatorer, som inte visste om de hade blivit köpta eller sålda. Ju mer jag började tränga in i denna underström av skräck och terror, desto mer kände jag att 1900-talet hade ett mycket våldsammare inflytande på det svarta psyket än slaveriet.

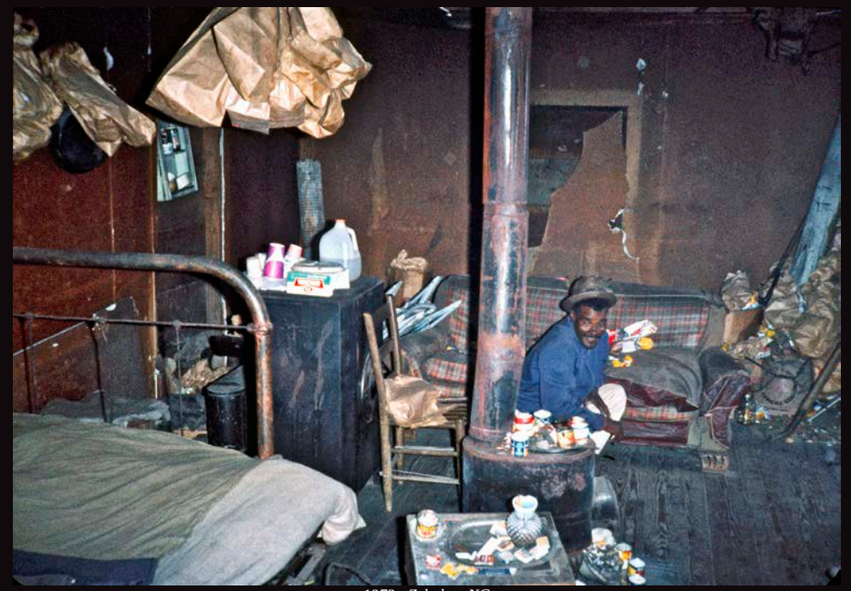

1973 - Zebulon, NC

1990 - Bullock County, AL - 96-year old woman

1974 - Washington, NC

1973 - Zebulon, NC

Mosel och barnen 1973 - 5-åriga Gwen till höger vid TV:n. De hade alltid TV.

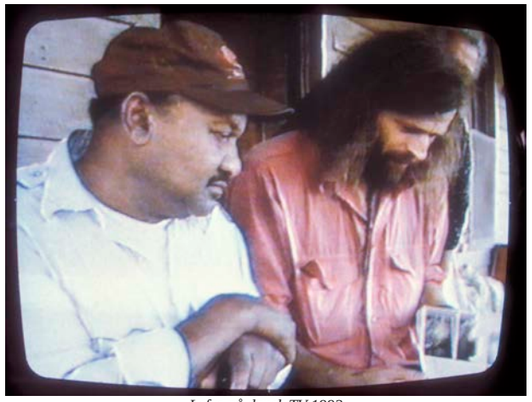

Lefus på dansk TV 1992

Från vänster Kenny, Gwen med bok, Rene, Betty Jean och Mosel 1978.

Lefus dog den 17 mars 2004, 77 år gammal. Jag träffade Mosel strax före hennes död 2008.

Gwen med boken 2003. Som laboratorietekniker mailar hon mig om familjen.

Hur viktigt det är att vagabondera i den fjärde dimensionen - med tidsfaktorn inkluderad - visar min vänskap med Lefus Whitley. För bilder ljuger ofta även för fotografen själv. Lep, en gangster i New York, bjöd 1973 hem mig för att besöka sina föräldrar i skogarna i North Carolina. Där tog jag fotot av hans far Lefus som är full och apatisk vid TV:n på sidan 99. Sådana "ärliga" bilder av Lefus gjorde det senare svårt att få in min show i gymnasieskolor av rädsla för att de skulle förstärka elevernas negativa fördomar om svarta som "lata" och "apatiska". Jag är rädd att jag till och med själv såg honom på det sättet, eftersom han varje gång jag besökte honom under åren låg berusad på golvet utom en gång 1991 då vi tvingade honom att sätta sig upp för att vara med i dansk TV. Jag behövde alltid hjälp av hans son för att hitta hans familj djupt inne i skogen i nya ruttna hyddor eftersom han brände ner de tidigare i fyllan. Så mina fördomar varade i 30 år tills jag 2003 reste runt för att göra videointervjuer med mina vänner om deras egen uppfattning av sina liv, tvärtemot MINA tolkningar i min show. För både familj och grannar bekräftade att Lefus aldrig hade missat en enda dag på jobbet i hela sitt liv. Som hårt arbetande arrendator i sin ungdom drack han bara lite på helgerna, men det förvärrades när han förlorade sin mark när

När jag senast såg Lefus 2003 hade han slutat dricka.

vita markägare tvingade ut de kvarvarande svarta bönderna. Han blev då byggnadsarbetare, och hans arbetslag hämtade honom varje morgon klockan fem och körde honom till Raleigh där han byggde större delen av den skyskrapa som man kan se i delstatens huvudstad i dag. Under alla dessa år drack han bara efter arbetet och efter att ha gett sin fru Mosel vad hon behövde för att uppfostra familjen - det vill säga när jag var på besök på kvällen. Min ytlighet berodde på att jag aldrig bodde med familjen, eftersom jag alltid bodde med hans son Lep. Jag hade varit "lat", inte Lefus, vilket återigen lärde mig att aldrig döma människor förrän vi har levt med dem 24 timmar om dygnet.

Flera år senare gjorde Bruce Springsteen samma misstag när han stal den här bilden för att lägga in den på sitt bästsäljande album "57 channels and nothing's on" utan att fråga eller betala varken mig eller Lefus ett öre. I motsats till vårt stigmatiserande tänkande om människor som Lefus som "lata, snyltande n....." hade han fram till sin död den 17 mars 2004 aldrig fått något stöd från samhället. Så varför låter vi "det höga samhället" komma undan med både landgrapping och snyltande? Bruce Springsteen må vara "Born in the USA", men som jag alltid har sagt, "min vän Lefus byggde Amerika!".

Lefus blev världsberömd 1992

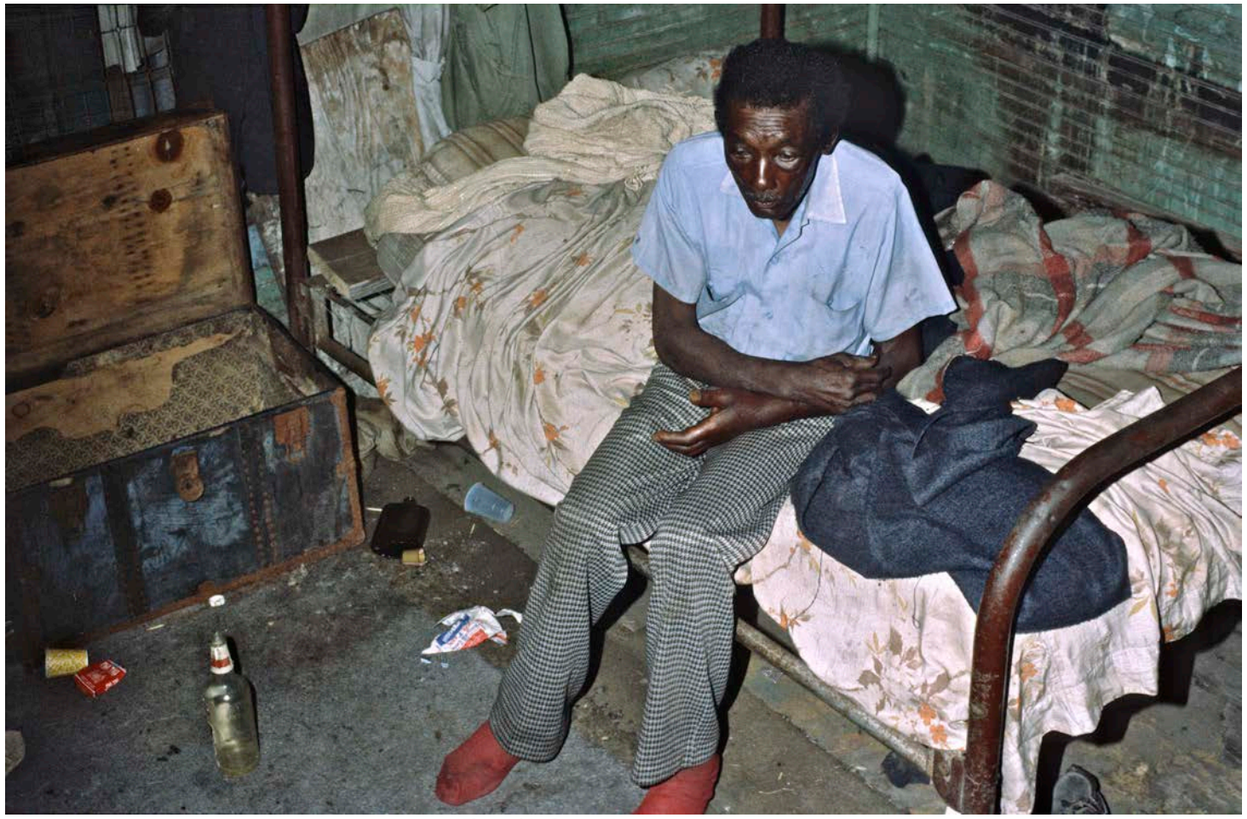

1978 - rural La Crosse, FL

1994 - Pahokee, FL

1974 - Manhatten, NY

Min vän Jack Ray, som nyligen fått ta del av denna våldsamma okunnighet, passade omedvetet in ytterligare en bit för mig i det mönster av hunger och skräck som jag såg i 70-talets underklass på landsbygden.
Rasismen hemsöker alla länder men är mer synlig i Amerika eftersom den är sammanflätad med hänsynslöst klassförtryck - den största klyftan mellan rika och fattiga i den industrialiserade världen. Utan en skyddande välfärdsstat för att hålla marknadskrafterna i schack blir många så fattiga att de förlorar både sin frihet och initiativet att trotsa marknaden. När 2 procent i dag äger 80 procent av allt i USA är det lättare att förstå varifrån denna bankirens minkpäls kommer. Det enda han inte kunde köpa var verklig lycka. Gång på gång ser jag att överklassen tvingas ersätta minkpälsar, alkohol, nervpiller och kokain med personlig lycka.

Jag började känna mig poler åtskild från den rådande vita okunnigheten, som för evigt tycks vara oförmögen att förstå varför deras egna vita förfäder kunde “klara sig” på kort tid, medan de svarta efter mer än 100 år av “frihet” fortfarande kämpar.

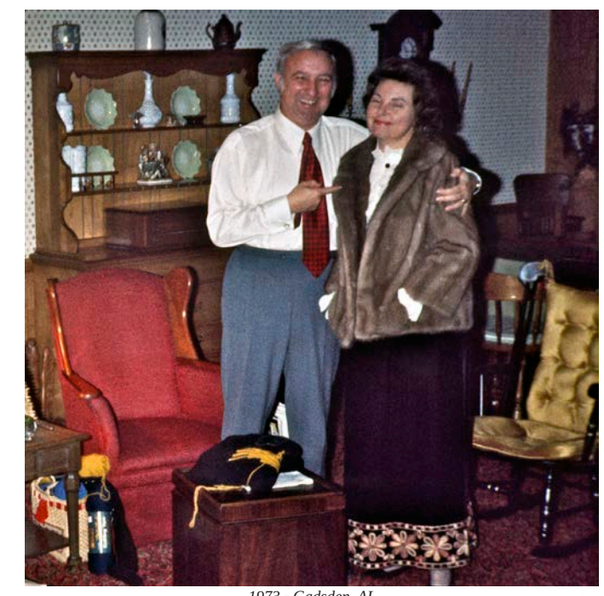

1973 - Gadsden, AL

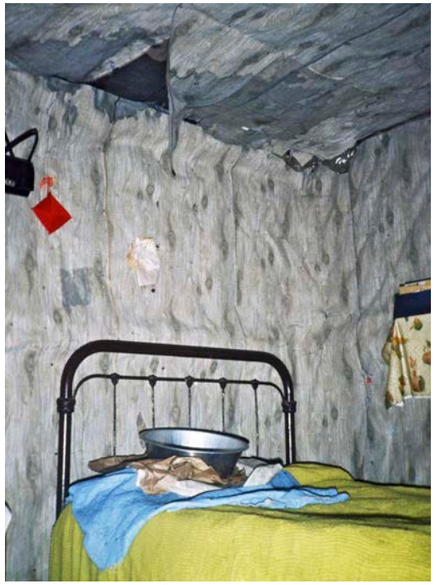

1975 - Tuskegee, AL

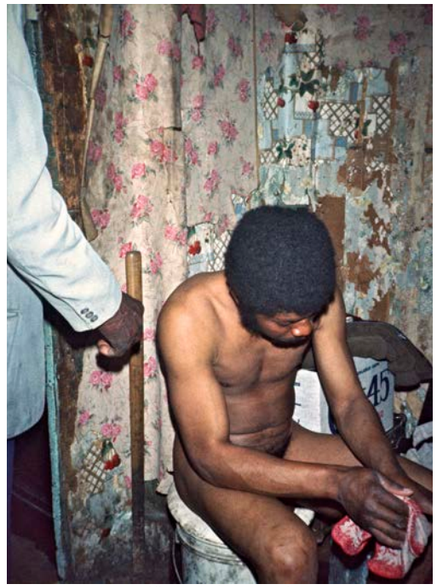

1974 - Washington, NC

1996 - rural Selma, AL

1974 - Washington, NC

1975 - Bullock County, AL (Marys farfar 102 år gammal, dödade sin fru kort därefter).

1974 - Vanceboro, NC

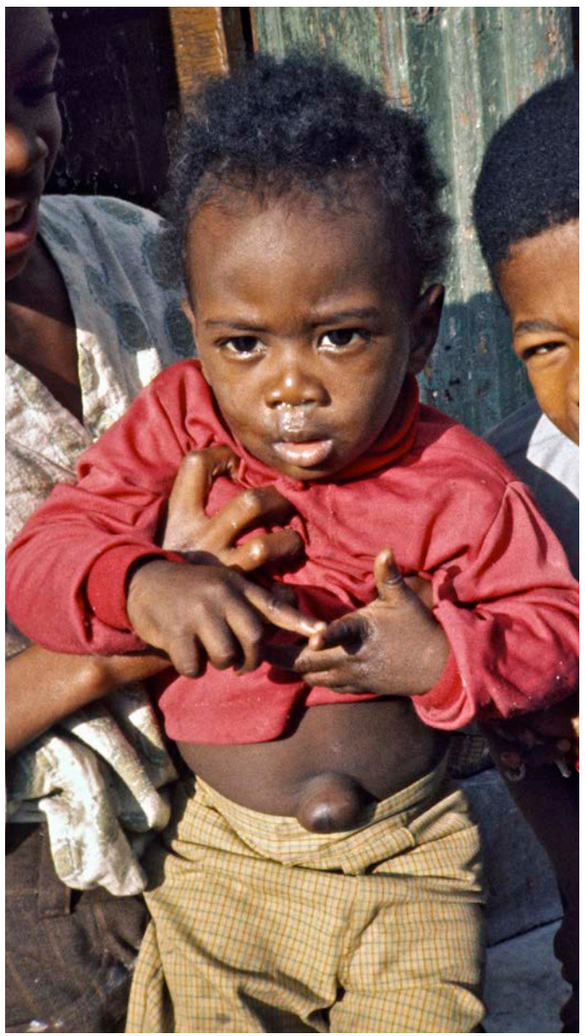

1973 - Baltimore

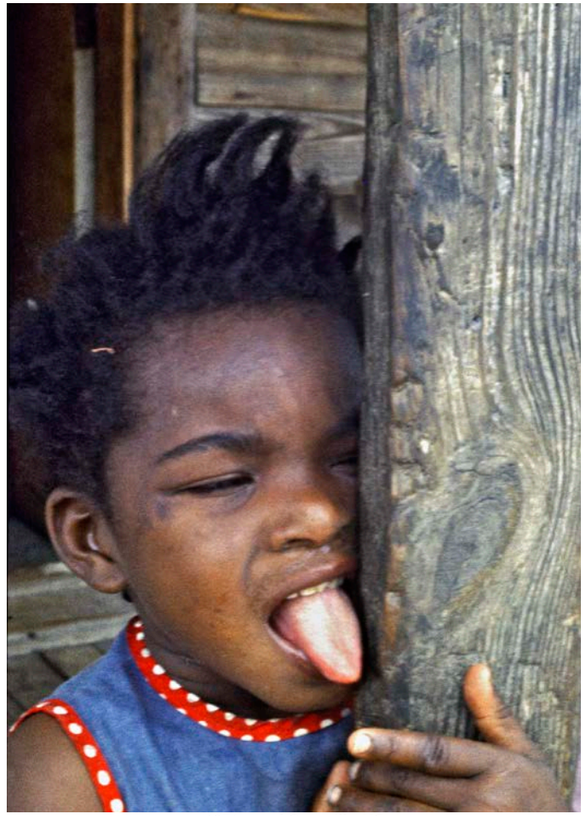

1974 - rural Greenville, NC

Den hunger och de orsaker till hunger som jag såg hos bankmannen var inte unik. Traditionell amerikansk visdom insisterar på att om en man går hungrig har han bara sig själv att skylla - för att han är ovillig att arbeta. Så varför såg jag så ofta de hungriga arbeta hårdare och längre än de som orsakade deras hunger?
Det är barnen som en sådan social cynism skadar mest. Undernäring ger dem nedsatt motståndskraft mot sjukdomar, vilket är anledningen till att svält vanligtvis kallades “lunginflammation” på dödsattesten. Överallt i södern såg jag dessa små gravstenar gömda på fälten. I många distrikt var spädbarnsdödligheten bland svarta barn 8-10 gånger högre än bland vita. Som jämförelse var den svarta spädbarnsdödligheten bara dubbelt så hög som bland vita under slaveriet (vilket den är för landet som helhet idag). Med andra ord dör mer än 6 000 svarta barn varje år på grund av att de inte har samma sjukvård och näring som vita. Ännu fler av dessa spädbarn skulle kunna räddas varje år om de hade tillgång till samma veckobesök av sjuksköterskor före och efter födseln, vilket vi tar för givet i en välfärdsstat som Danmark. Bangladesh har en förväntad livslängd som är längre år 2021 än i 10 län i Mississippi.

1974 - rural Pireway, NC

Jag fann det svårt att fotografera hunger eftersom få var synligt utmärglade. Många var faktiskt överviktiga eftersom de var tvungna att äta mycket kolhydrater för att få i sig tillräckligt med protein, som Blondie Ecells mamma (som syns här). När jag återvände för att ge henne ett exemplar av boken skämdes hon över att jag hade kallat henne överviktig. Sedan dess har fetma blivit så vanligt bland de fattiga att mycket av skammen är borta. Medan vi bättre bemedlade vita tidigare kritiserade slöheten hos undernärda svarta kritiserar vi i dag deras fetma.
Jag har ofta undrat om jag som fotograf själv diskriminerade när jag försökte förändra vita rasister med mina bilder - eller om jag själv var föremål för deras rasistiska åsikter. Men det finns ingen ursäkt för hunger i ett högt utvecklat samhälle. I motsats till rasismen är fattigdom och undernäring enbart ett resultat av hur vi röstar. Och sedan 1970-talet har amerikanerna i varje val röstat för att öka klyftan mellan rika och fattiga. De glömmer att länder som Danmark, Sverige och Japan, som har uppnått störst jämlikhet i inkomst och hälsa (och därför inte krossar initiativet hos lika många), uppvisade den största ekonomiska tillväxten i världen under 1900-talet.

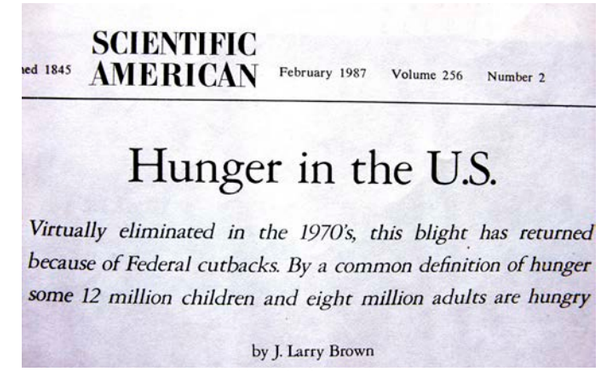

ed 1845 **SCIENTIFIC AMERICAN** February 1987 Volume 256 Number 2

Hunger in the U.S.

Virtually eliminated in the 1970's, this blight has returned because of Federal cutbacks. By a common definition of hunger some 12 million children and eight million adults are hungry

by J. Larry Brown

1987 - Scientific American

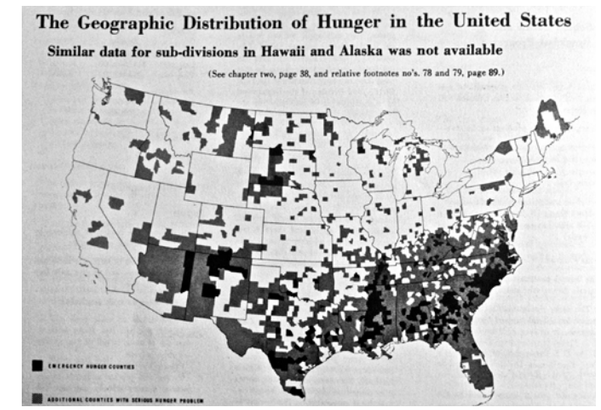

1974 - Daytona, FL

1992 - Dayton, OH

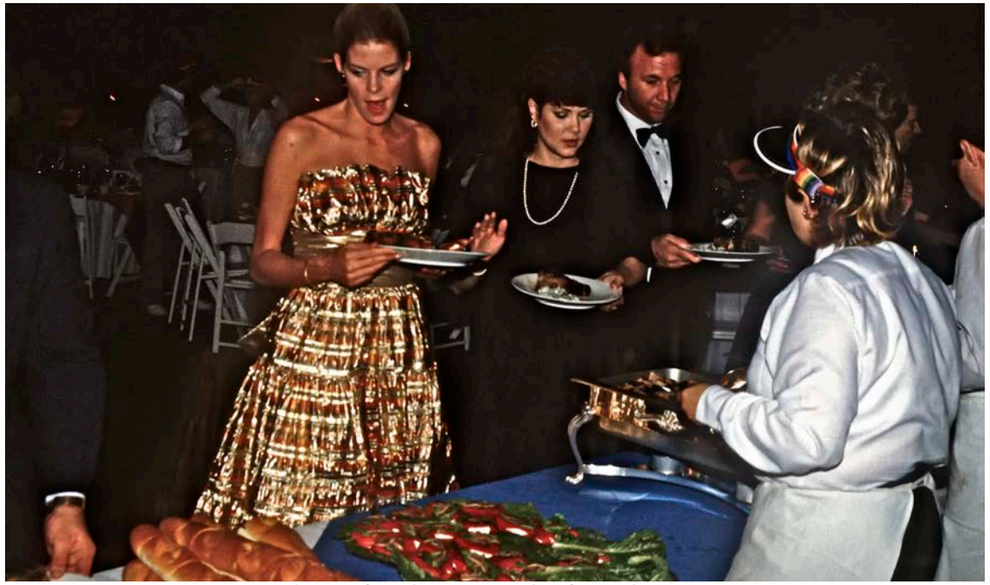

1984 - privat fest med B.B. King som anlitats för att spela i Houston.

Svältande man i Pahokee, FL 1990 mindre än en timme från miljonärerna till höger i Palm Beach.

1974 - miljonärer i Palm Beach, FL

USA
1996

1996 - rural Selma, AL

USA
1975

1975 - Pireway, NC

Yes, and it's happening right here in the U.S.A. Right this minute as you read these words. Who's Caroline? One of thousands of hungry children throughout the rural South suffering from a lack of nourishment so severe it affects her present health and the development of her mind and body.

In the words of a white Southern doctor to a Senate committee . . . "*Malnutrition* is not quite what we found; the boys and girls were hungry, weak, in pain, sick . . suffering from hunger and disease and, directly or indirectly, they are dying from them—which is exactly what *starvation* means."

A few years ago, the NAACP Emergency Relief Fund was established to do something about this critical situation. And it's working. In the last three years, alone, 112,988 of the neediest people have been assisted. What's more, by providing the money for buying Federal food stamps, the food purchasing value of this assistance has multiplied an average of nine-fold!

Thus your tax-deductible $10 contribution to the NAACP Emergency Relief Fund buys about $90 worth of urgently needed meat, milk and bread. Just $25 can feed a large family for a month!

Please help by sending as little or as much as you can. Today?

Thank you.

NAACP
EMERGENCY RELIEF FUND.
DEPT BB, BOX 121,

1973 - NAACP

1974 - anywhere

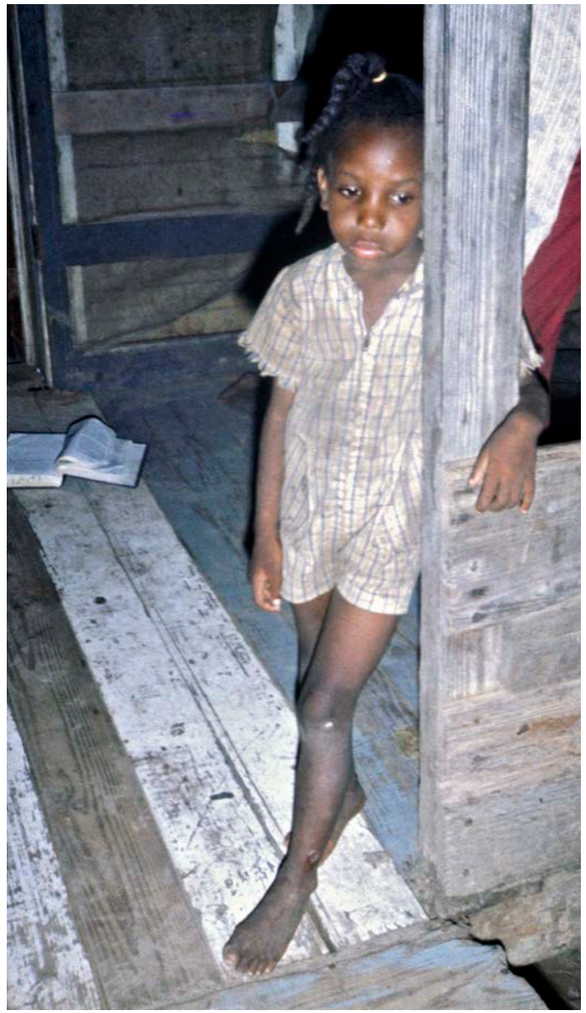

1975 - rural Meridian, MS

Den hunger vi indirekt tillfogar våra utstötta förstärker vår rasistiska syn på dem. Under de år jag reste fann jag att vita i allt högre grad gav offren, snarare än den federala politiken, skulden för deras slöhet. De dödsfall som markerades av gravstenar representerade bara toppen av isberget. En dålig kost gör människor slöa och mottagliga för många sjukdomar, vilket är en av anledningarna till att den förväntade livslängden för svarta är sju år kortare än för vita (vilket återigen framgår under Covid-19-förhållanden). Historiskt sett har många svarta barn på grund av hunger lidit irreversibla hjärnskador, vilket också orsakar lathet, apati, utanförskap och oförmåga att arbeta. Jag fann det svårt att komma nära dessa sura, tillbakadragna barn - de var otroligt rädda för främlingar. Igen och igen, när jag bodde i nedgångna hyddor, åt jag majsbröd, gryn och bakade bönor med fettklumpar. I bättre bemedlade hem serverades jag mer traditionell "soul food", som grisknogar, svinmage, chitterlings, grisöron, grisfötter och svansar, samt liknande fettsmulor från den vite mannens bord. Hundratusentals fick mindre än de 3,5 pund bacon och fläskkött som en fälthand fick varje vecka under slaveriet. Jag fann den värsta hungern på avlägsna bakvägar och bland äldre i städerna. En hungrig hund är ett tecken på att det finns hungriga människor i närheten. På vintern, när hungern var som värst, såg jag svarta som grävde upp rötter på vita ägda fält. Många svarta kvinnor i Södern äter jord. När jag först besökte landet åt nästan 50 procent av de svarta kvinnorna i Alabama, Mississippi och North Carolina lera. Enligt New York Times skedde det fortfarande år 2000. Den här kvinnan, som var utmattad av anemi, ledde mig till en sluttning där hon grävde efter den "mat" som hon delade med sin son.

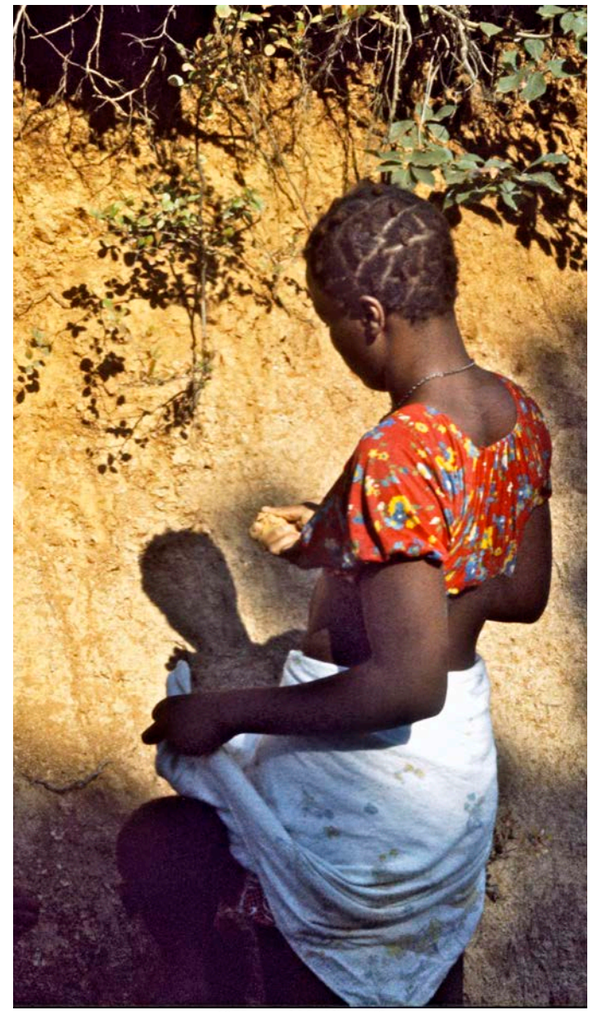

1975 - rural Meridian, MS

- Äter du någonsin jord? - Ibland...
- Smakar det gott?
- Ja. (Förvånad) *Har du aldrig ätit det?*
- Nej, men jag skulle vilja prova. Vad är det för sort, lera? Röd lera?
- Ja, den är verkligen röd....
- Vad kallar du det?
- Vi kallar det söt jord...
- Jag trodde att det hette Mississippi lera. Det är vad de kallar det i norr. (Många svarta i norr fick jag reda på hade den skickad av familjen i söder).
- Äter du någonsin tvättstärkelse?
- Ibland.
- Vem mer äter smuts här?
- Min mamma och min moster där borta. Alla, tror jag.

#115

1975 - rural Meridian, MS

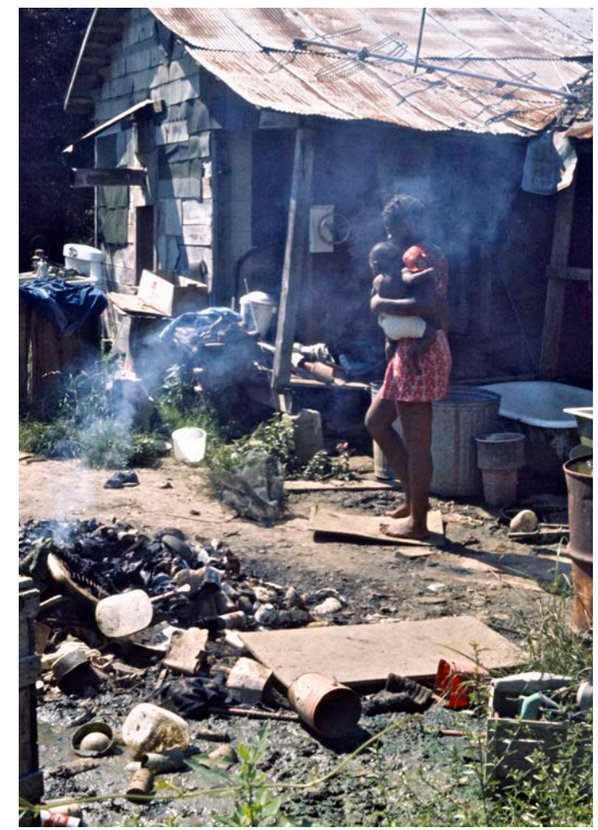

1975 - rural Meridian, MS

1975 - Philadelphia, MS

1973 - Vanceboro, NC

1974 - Greenville, NC

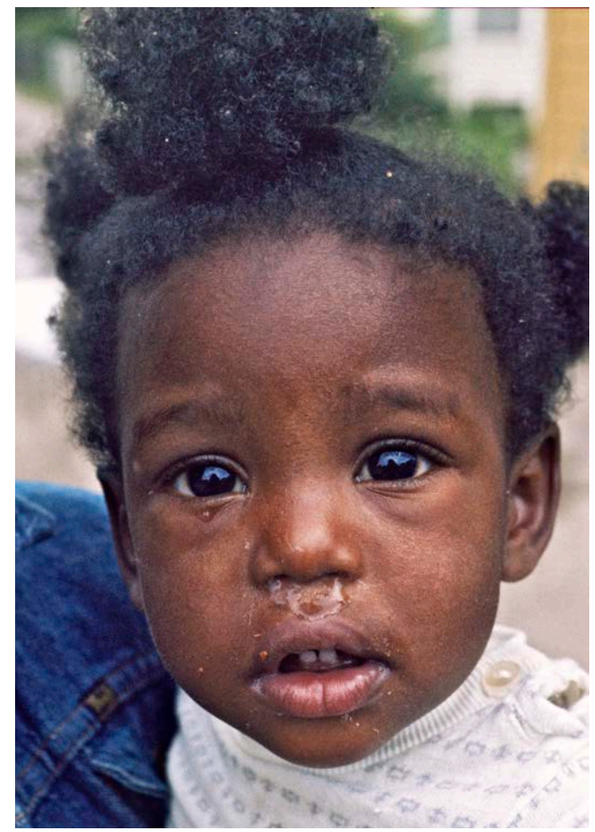

1973 - rural Wallace, NC

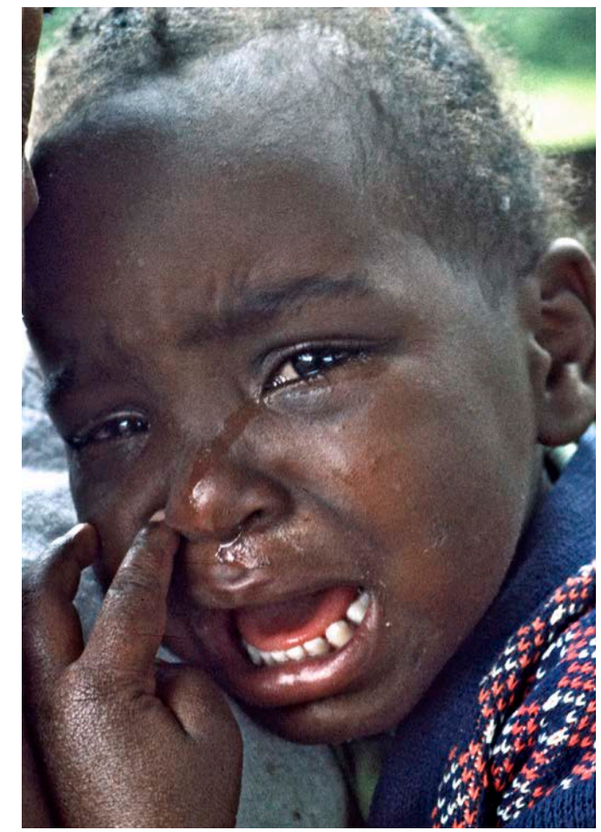

1974 - rural Morehead City, NC

1973 - New York

Det personliga mötet med det ständiga gnällandet, rastlösheten och de snoriga näsorna hos barn som gråter oavbrutet för att de är hungriga verkar nästan vara en lättnad - är oändligt mycket bättre än de tomma ögonen och den döda tystnaden hos barn som hungern har gjort så apatiska att de inte längre kan gråta. Kan vi själva gråta? När jag svalnade mig i de ändlösa köpcentrumen med deras bedövande muzak grät jag nästan över kontrasten till den extrema fattigdom jag just hade sett. Över hur lätt och lättsinnigt vi genom sådana flyktvägar låter den sortens hunger mejsla in i de svartas erfarenheter genom hela den amerikanska historien. Jag föddes inte in i detta förtryck, men hur skulle det påverka mig att under mitt liv bevittna vad som händer med ett folks själ? Att se mödrar lägga sina barn i graven? Eller att se mödrar dö i en brutal takt (13 600 svarta kvinnor dör årligen i samband med förlossning)? Endast 3 481 skulle dö om de hade tillgång till vit sjukvård - mindre än 2 000 om de hade tillgång till europeisk sjukvård. Hur kan vi spendera miljarder på att utforma nya bilmodeller varje år samtidigt som vi dömer våra barn till att bara ligga på 15:e plats när det gäller barnadödlighet (17 686 spädbarn dog i onödan 1977)? Gör oss bombarderade av reklam för bilar och andra varor blinda för mänskliga värden och det lidande som finns runt omkring oss? Vad säger det om våra prioriteringar att bilkyrkogården i bakgrunden är inhägnad, men inte den mänskliga kyrkogården i förgrunden? Prioriteringar som lät GM förstöra de elektriska spårvagnarna i amerikanska städer 1936 för att sälja fler bilar, och som för alltid fångade oss i betongspaghettilabyrinter, som den i Los Angeles, som till slut orsakade 500 dödsfall per år tack vare det årliga utsläppet av 460 000 ton bilföroreningar - för att inte tala om att svarta barn i innerstaden blev förlamade av blyförgiftning.

1974 - New Bern, NC

1974 - New Bern, NC

1974 - rural Eastern NC

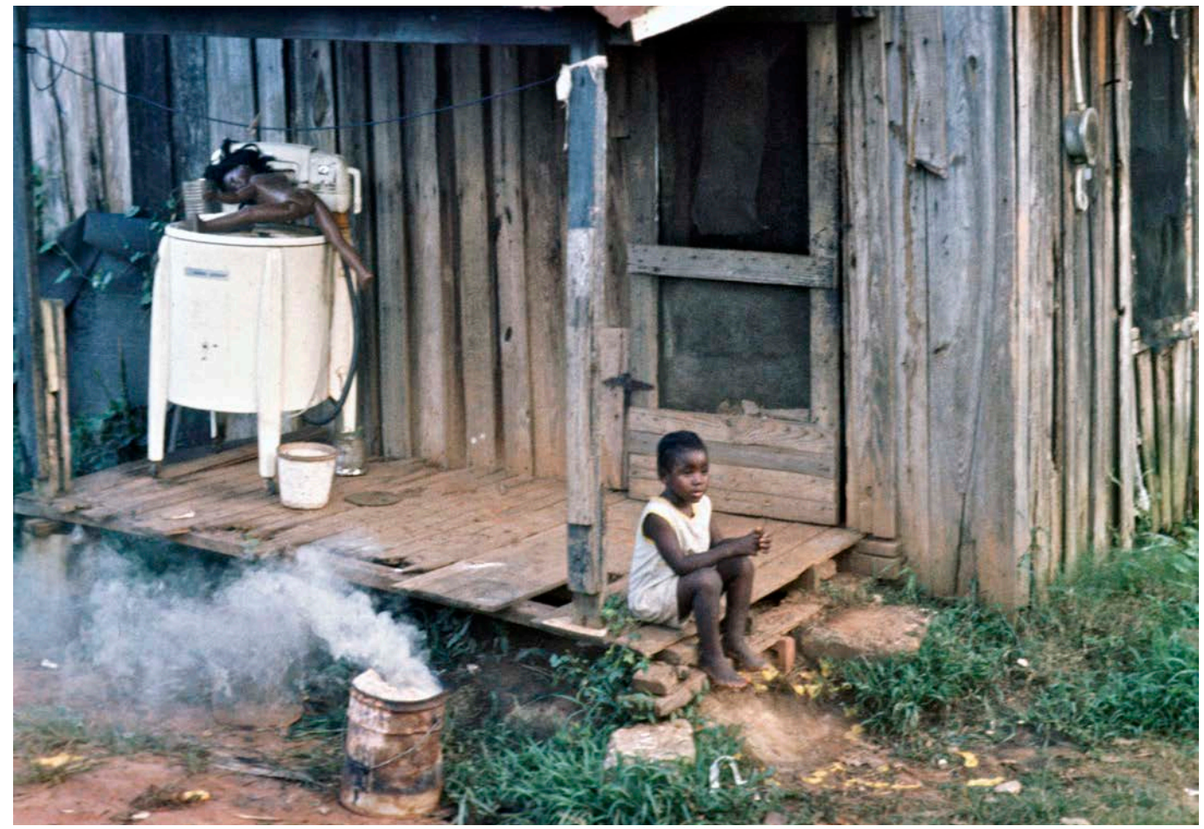

1975 - Philadelphia, MS

1991 - New York

1996 - NYC

1974 - 42nd St, NYC

1974 - NYC

1973 - NYC. Rolls royce with black chauffeur

Den ideologiska förblindning som insisterar på att människor “ror sina egna båtar” upprätthålls genom ihärdiga vädjanden till vår själviskhet och girighet. Vårt systems lagar, som är osynliga för de flesta människor, manipulerar oss med oupphörlig Horatio Alger-propaganda, med berättelser om Rockefeller och “the self-made man” - lektioner i hur man kan uppnå framgång. Den enorma exploatering och det enorma lidande som krävs för att skapa till exempel en Jeff Bezos och hans tidsklockslavar utelämnas. Vägen till framgång framställs som en väg med hinder, som en beslutsam man med de nödvändiga egenskaperna kan övervinna. Belöningen väntar i fjärran. Vägen är ensam och för att nå framgång måste man anta vargliknande egenskaper: äta eller bli ätit. Man kan bara lyckas på bekostnad av andras misslyckande.

1974 - Miami Beach, FL

1974 - New Orleans

2009 - Harlem, NY - under finanskrisen

Jag chockades på 1970-talet av att se USA:s stora ojämlikhet, men det var svårt att fotografera den dynamik som skapade de många offer jag såg på gatorna. Ändå var jag ibland ganska visionär: Den här banken, E. F. Hutton & Co, som ägnade sig åt penningtvätt för maffian, förlorade miljoner på Svarta måndagen och var nära att få den globala kapitalismen att krascha 1987. Sedan slogs den samman med Lehman Brothers och utlöste finanskrisen 2008 och lyckades nästan störta den globala kapitalismen. År av "Reaganomisk" avreglering i kombination med värdelösa subprime-lån, varav många gavs till den kämpande svarta medelklassen, tvingade miljontals människor att bli av med sina hem. Nu såg jag svarta som dessa i Harlem i matköer. Efter krisen blev den genomsnittlige vite mannen tjugo gånger så rik som den genomsnittlige svarta mannen, trots att de vita bara hade varit sex gånger rikare när jag kom hit 1970.

Wealth Gap Grows Between Whites and Minorities

The median wealth of white households is 20 times that of black households and 18 times that of Hispanic households, according to a Pew Research Center analysis of newly available government data from 2009.

These lopsided wealth ratios are the largest since the government began publishing such data a quarter century ago and roughly twice the size of the ratios that had prevailed between these three groups for the two decades prior to the Great Recession that ended in 2009.

20-to-1

The median wealth of white households is 20 times that of black households and 18 times that of Hispanic households, according to an analysis of newly available government data from 2009.

2011 - Pew Research Center

1971 - NY. - Denna bank E. F. Hutton & Co. gick samman med Lehman Brothers och orsakade finanskrisen.

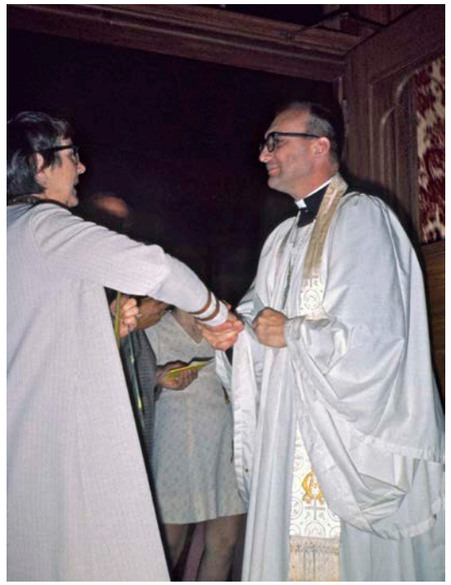

1975 - San Francisco

1974 - anywhere

1973 - Charleston, SC

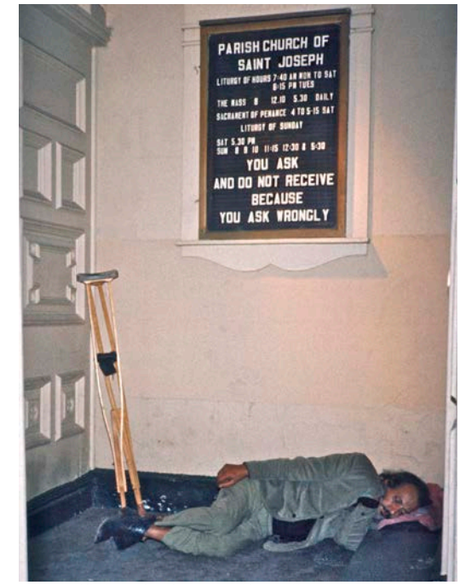

1974 - NYC - Du ber och får inte för att du ber fel.

1975 - Bullock County, AL

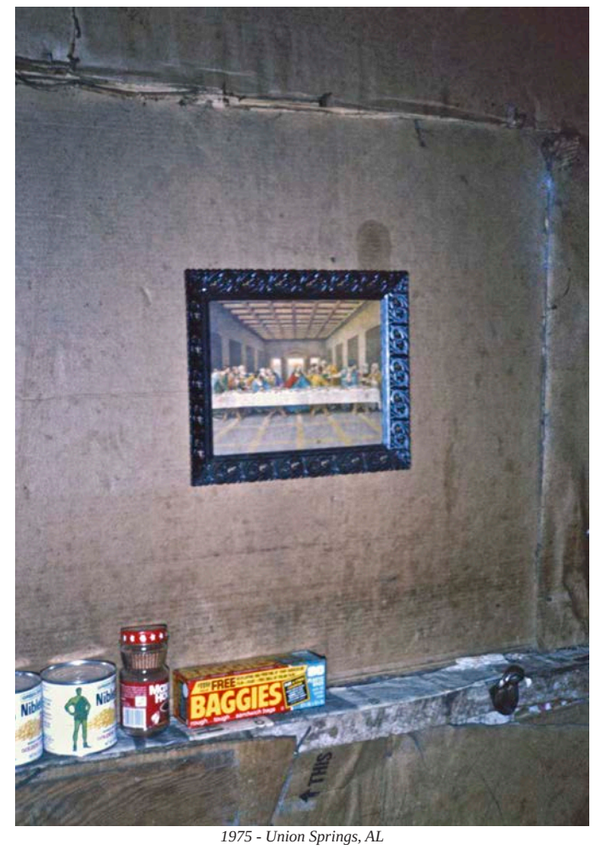

1975 - Union Springs, AL

1978 - Waynesboro, GA

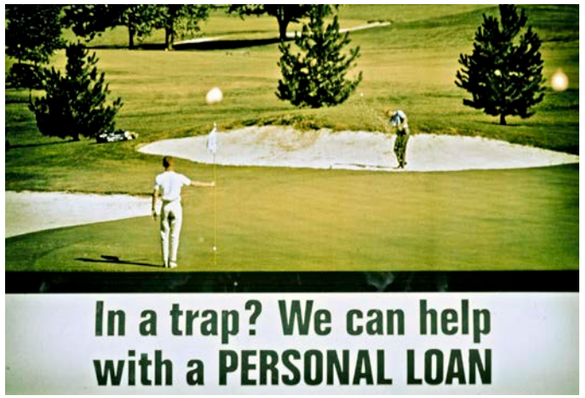

1974 - anywhere

Det är lätt att se hur denna vargfilosofi manifesterar sig. Gigantiska penningpalats mitt i svarta slumområden omfattade bara en av de mer avskyvärda aspekterna av denna filosofis patologiska natur. I dag finns pengarna bara i vita områden och omges av en armé av hemlösa svarta som inte existerade på 70-talet. Bredvid smutsiga kvarter som är angripna av råttor och våld kan man gå in i banker som är byggda som marmorslott med enorma guldtrimmade valv. Ja, det finns gott om pengar i bankerna, som innehas av försäkringsbolag och bland dem som äger dem. Men varför då, frågar jag - med gatans och vagabondernas moral - finns det inga pengar till min handikappade vän Lee, som måste sitta på gatan varje dag och tigga för småpengar? Lee berättade för mig att han hade studerat juridik på universitetet i sin ungdom men var tvungen att sluta när han fick polio. Han studerar fortfarande och jag tog med mig flera böcker till honom om det ämne som intresserade honom mest, nämligen affärsjuridik, vilket han fortfarande trodde skulle vara ett sätt att dra sig upp med hjälp av sina stövelskaftsremmar.
Lee var inte bara ett offer för sin egen fickfilosofi, utan en karikatyr av den sociala sjukdom som bestämmer att amerikanska läkare ska tjäna så mycket pengar att de fattiga inte har råd med dem. Medan alla andra rika länder har gratis sjukförsäkringar arbetar amerikanska läkare för vinst, med resultatet att tusentals dör av orsaker som inte skulle vara dödliga i Europa. Före Obamacare hade 50 miljoner människor inte råd med någon sjukförsäkring alls. Varför ska medelklassen betala mindre än 4 procent av sin inkomst för sjukvård medan de fattiga betalar mer än 15 procent (för en slentrianmässig vård av tredje och fjärde klass)? Resultatet är att de mest välbärgade vita amerikanerna är lika friska som danskarna, men att hälsan hos de (svarta) fattiga är jämförbar med hälsan hos befolkningen i underutvecklade länder. Varför finns det färre läkare per capita i svarta ghetton än i Centralafrika? Och varför gör de aldrig hembesök där?
I Norfolks ghetto tillbringade jag en hel dag med att trösta en ensam, sorgsen man vars fru hade dött kvällen innan eftersom han inte kunde få henne till en läkare, och jag kunde

1973 - 5th Ave, NYC

inte låta bli att bli överväldigad av skuldkänslor. Jag mindes de många morgnar i min barndom då jag bad om att få träffa en läkare för min “magont” eftersom jag inte hade gjort mina läxor. Få har råd att ropa varg, som jag hade gjort, mitt i ett vargsamhälle där sjukvård för vinst är en dödlig verksamhet: 24 000 svarta dör årligen på grund av brist på “vit sjukvård”, 39 500 amerikanska kvinnor dör årligen i barnsäng på grund

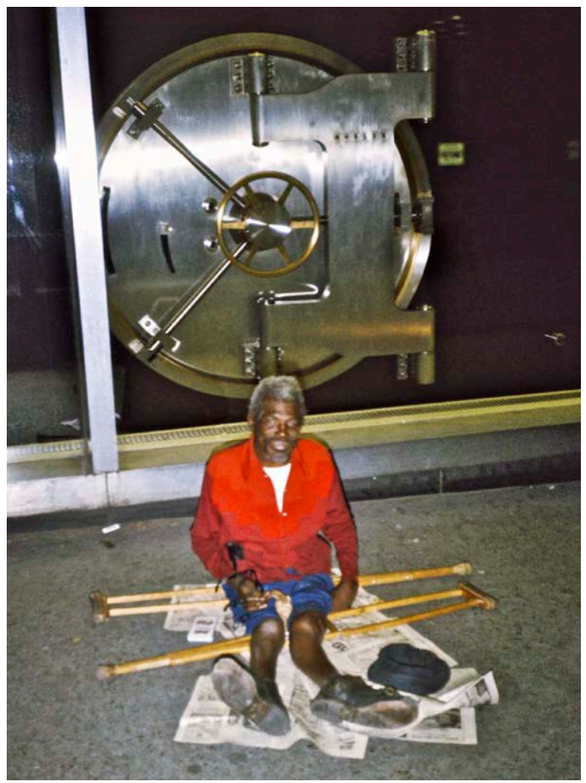

1973 - 5th Ave, NYC

1971 - New York, NY

1973 - 5th Ave, NYC

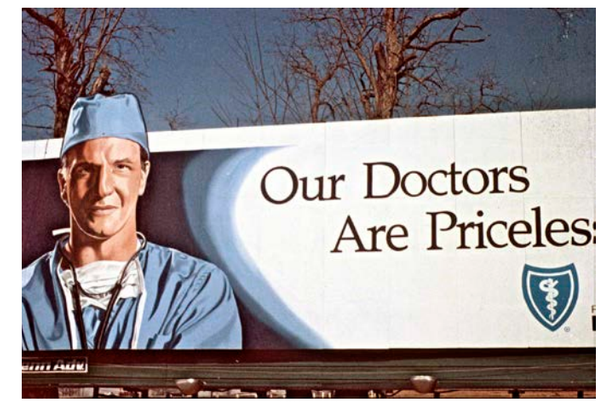

1987 - MS

av brist på “skandinavisk sjukvård”, och den amerikanska mannens förväntade livslängd ligger bara på 35:e plats bland FN:s medlemsländer. Eftersom amerikaner betalar nästan dubbelt så mycket för sin privatiserade sjukvård som européer och dessutom måste betala mer än priset för ett hus för bara fyra års universitetsstudier, förstår ni varför de flesta inte längre har råd eller tid med våra sex veckors betalda semestrar. De förstår inte att just för att danskarna betalar dubbelt så mycket i skatt har vi så mycket pengar över, när alla räkningar är betalda, att även arbetare har råd att resa runt i världen. (Jag använder Danmark som exempel eftersom Bernie Sanders också gjorde det när han kandiderade till presidentposten 2020).

1975 - Waynesboro, GA

Dödsstatistiken visar bara ytan. Willie Williams sitter här ihopkrupen hela dagen i en fåtölj och stirrar tomt på de två män som en gång hade gett honom så mycket hopp: Martin Luther King och Robert Kennedy. Hans fru Julia ligger i sängen, sjuk och försvagad av hunger. Hon har inte råd med specialkost för diabetiker eftersom de bara får 72 dollar i månaden. De är ensamma, bortglömda av samhället i en värld av tomhet som bara avbryts av det glättiga regnet som droppar genom taket.
Den mest fördärvliga av fattigdomens sjukdomar är utan tvekan apati, det sinnestillstånd som miljontals människor kastas in i när de inser att de inte kan hävda sig i en värld med vargfilosofins uppåtsträvande optimism - och helt enkelt ger upp kampen.

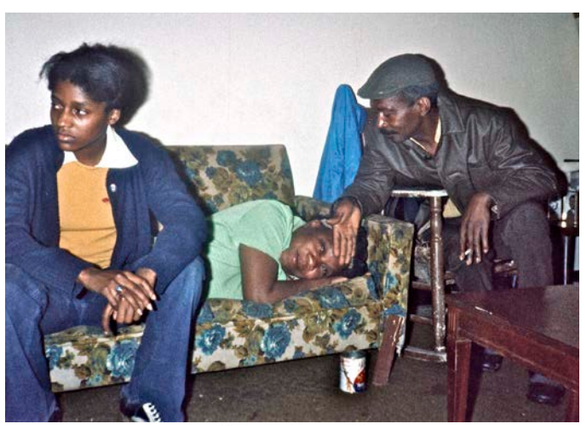

1974 - Washington, NC

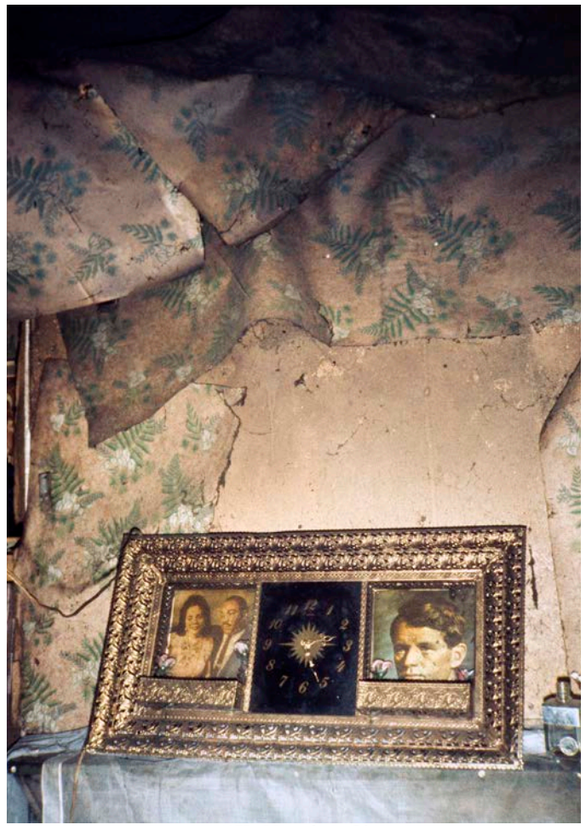

1975 - Waynesboro, GA

1975 - Waynesboro, GA

1998 - NYC

De behövande i USA är en minoritet och ser överflöd överallt där de ser. Som ett resultat av detta saknas den solidaritet och stolthet som ofta kännetecknar landsbygdssamhällen i fattiga länder; fattigdomen blir grymmare och mycket mer psykologiskt destruktiv här än någon annanstans i världen.
I Amerika får man ständigt höra att det är ens eget fel om man är fattig. På så sätt faller man in i ett våldsamt självhat, ett morbidt tillstånd som jag finner oöverträffat någon annanstans i världen. Detta sinnestillstånd förstör den samhälleliga kärleken, de osynliga trådarna av ömsesidigt beroende och tillit som binder människor samman i ett sunt samhälle. Förstörelsen av kärleken sår ökad misstro och rädsla. Även om rädslan tycks styra alla i ett sådant samhälle förlamar den först och främst de fattiga.

1975 - Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

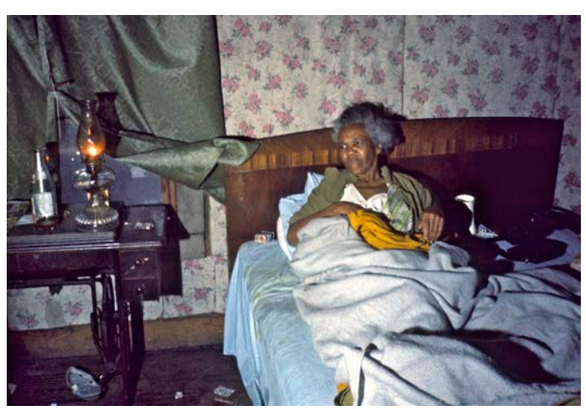

1974 - Tarboro, NC

1991 - NYC

1990 - New York, NY

1978 - Zebulon, NC

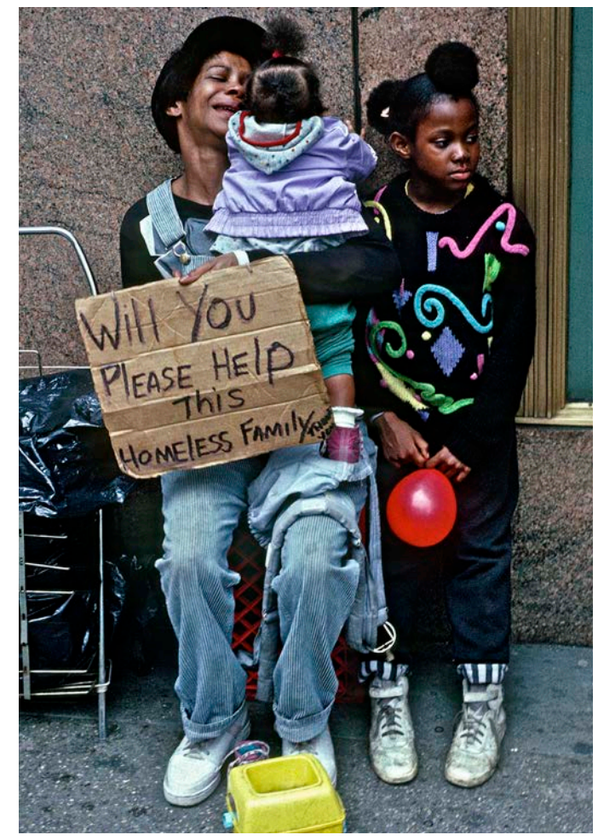

1995 - NYC

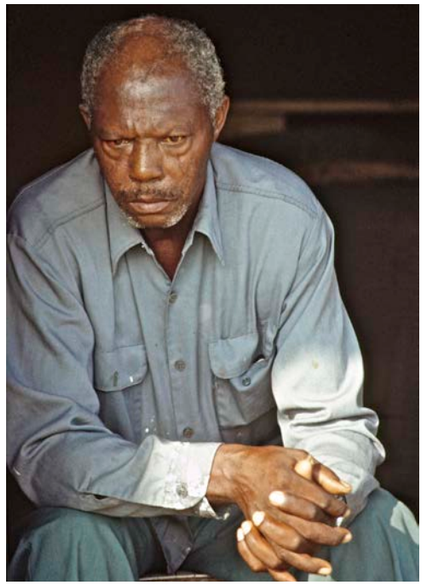

1996 - rural Houma, LA

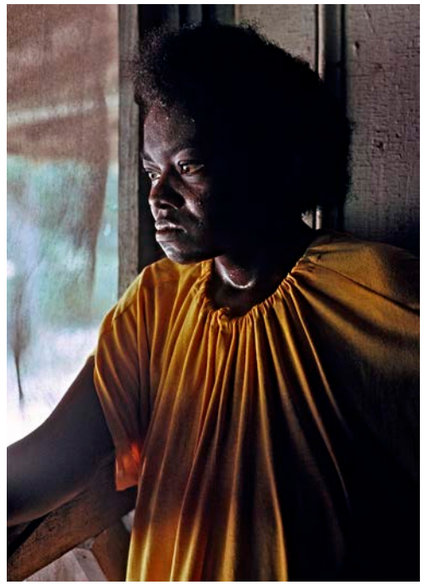

1995 - Bullock County, AL

En av de saker som jag tycker är svårast att vänja mig vid i Amerika är denna allestädes närvarande rädsla - och de reaktioner som följer av den. Inte bara den primitiva rädslan för andra människor utan mer skrämmande är den institutionaliserade rädslan för ålderdom, sjukdom och osäkerhet, som verkar förmörka så många människors gyllene år och får dem att tänka och handla på ett sätt som verkar helt irrationellt och självförstörande när man, som jag, har formats av en “vagga-till-grav”-välfärdstrygghet. En önskan att hålla fast vid den vita överhögheten är ett av de resulterande lidandemönstren bland offren för en sådan rädsla. Detta gjorde i sin tur att svarta, som denna kvinna som till en början flydde från mig, fruktade vita.

- Är du rädd för vita här?

- Jag bråkar inte med vita på något sätt.

- Vad är det för fel på de vita?

- De vita, de förstör dig. De får dig att förlora ditt hem, får dig att förlora din man, får dig att förlora din man om du har en. De får dig att göra allt som inte är rätt ... Jag pratar om dem här omkring... Vad är det med dig?

- Jag är inte sydstatsvit...

Jag har alltid känt att svarta överdrev lite när de berättade sådana saker för mig. Jag har alltid haft en ganska naiv tro på människors godhet, förmodligen för att jag inte har vuxit upp i fattigdom och osäkerhet. Utan denna tro hade jag inte kunnat resa på det sätt jag gjorde eftersom min tro oftast uppmuntrade de goda sidorna hos människor. Följaktligen kom jag bra överens med vita från södern, som jag är mer förtjust i på grund av deras värme och ärlighet, än de mer liberala men kallare och mindre direkta vita i norr.

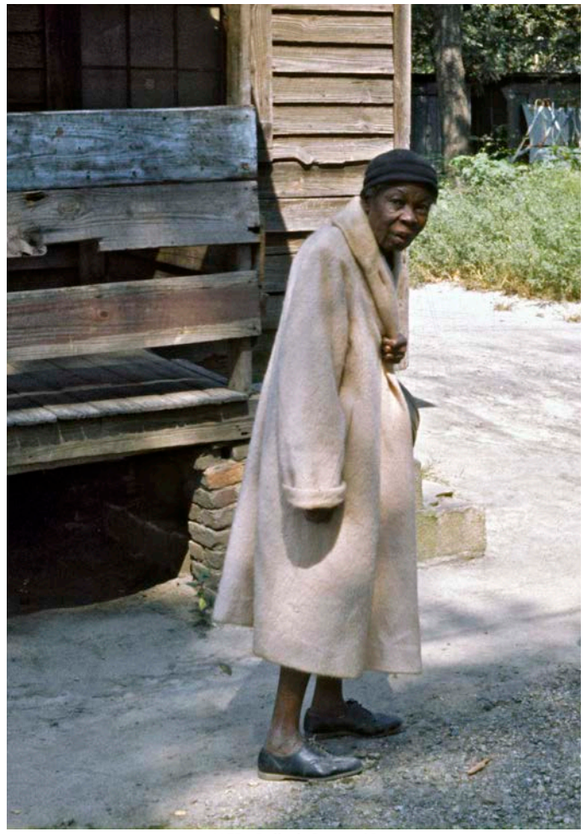

1975 - Bullock County, AL

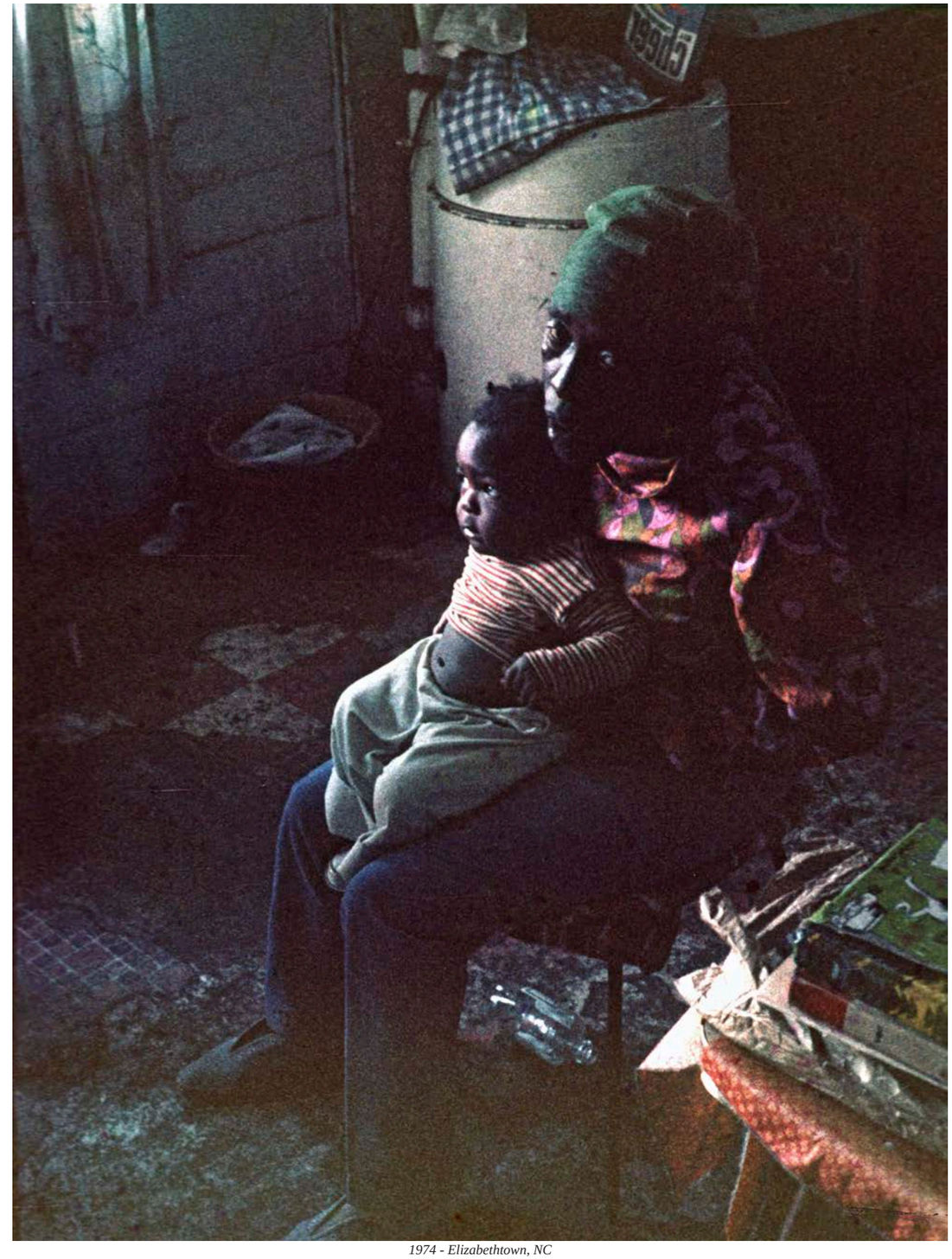

1974 - Elizabethtown, NC

Mary på kvällen i sin stuga på skogens bakvägar i Bullock County, 1974.

Den bittra sanningen gick dock upp för mig när jag på Alabamas fuktiga och kvävande småvägar kom till Mary och hennes son John för att hämta ett glas vatten. Utan inomhustoalett slutade det med att vi på mer än ett sätt fick dela vatten vid den samaritiska kvinnans brunn. Mary och jag romantiserade vårt förhållande i dessa hårda omgivningar, men hennes tillit till människor i hennes omgivning var inte som min: Hon hade tre pistoler och ett hagelgevär under sängen. Det visade sig vara några av de lyckligaste dagarna i mitt liv, och än i dag vårdar vi starka känslor för varandra. När jag åkte iväg en kort tid för att se ett Ku Klux Klan-möte i Kentucky gav Mary mig ett silverkors som skydd. Det visade sig att Mary behövde skyddet mer än vad jag gjorde. En natt, utan någon annan anledning än att hon hade en vit man boende hos sig, kastade tre vita en brandbomb in i hennes kök. Hela huset gick upp i lågor. Hon lyckades få ut sin son, men hennes bror, som sov, omkom i branden.
Tragedin kastade mig in i mitt återkommande dilemma: Kan jag som utomstående ha fullt mänskliga relationer med dem som anses vara pariaer? De som vill upprätthålla ett kastsystem kommer alltid att fördöma sådana relationer. Förlamande tabutsystem kan därför bara brytas ned om vi på ett personligt plan försöker vara fullt mänskliga mot alla - med den risk detta innebär för djupare känslor och förälskelse. Men att ignorera varandras bakgrund kan också, som i Romeo och Julia, innebära fara för en själv och andra - fara eller, om den är medveten, rädsla, som aldrig får begränsa oss i vårt mänskliga engagemang, i kärleken till vår nästa som till oss själva.

Amerikaner ger ofta mig skulden för Marys tragedi. I skuldkänslor över en icke nämnd apartheidlinje i deras hjärtan och sinnen faktiskt orsakade vår Shakespearetragedi. På samma sätt fördömer vi européer amerikaner amerikanerna för detta märkliga magmotstånd mot intima relationer mellan svarta och vita, samtidigt som vi glömmer vårt eget primitiva motstånd mot relationer med muslimska invandrare. Överallt i världen är både förtryckarnas och de förtrycktas sinnen uppslukade av obskyra besatta invändningar mot blandäktenskap och intima relationer. Men för den som står utanför ett visst förtryck är det lätt att se att varken förtryckaren eller den förtryckta är fri!

Mitt avsked från Mary och John

Mary klädd för kyrkan 1974

Mary hade inte samma förtroende för människor som jag

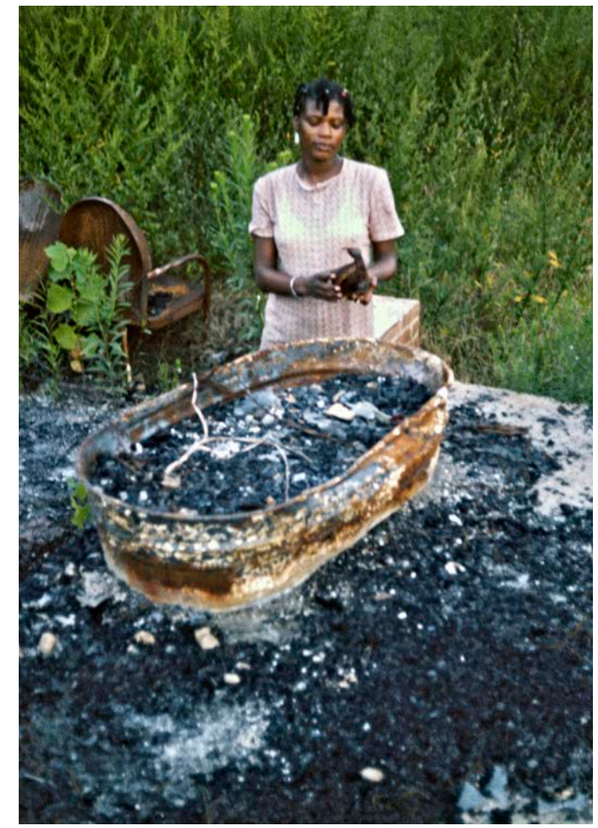

Mary i sitt hus efter brandattentatet

Kan det finnas “fri kärlek” under ofria förhållanden?

Tankar om mitt livslånga förhållande till Maria.

10-årige John och jag delade alltid säng i den gamla stugan. 1975

Under åren efter Marys tragedi anklagade min publik mig nästan dagligen för att ha orsakat den: “Du skulle inte ha utsatt en fattig svart kvinna för den faran med din oansvariga (sexuella) exploatering”. Jag undrar varför amerikaner alltid föreställer sig sex när de ser bilder av en naken kvinna snarare än den intimitet som jag försökte förmedla med mina bilder. I Marys fall var hon mindre en “naken” kvinna än en bikinibeklädd kvinna på stranden, och ändå tvingade religiösa universitet som Baylor i Texas mig att ta bort Marys bild innan jag föreläste. Besattheten av sex gör amerikanerna blinda för det djupare förtryck som Mary utsattes för. Sanningen är att även om Mary och jag hade velat ha sex gjorde hennes omständigheter det praktiskt taget omöjligt. Som vagabond delade jag alltid säng med hennes sjuårige son John i deras lilla sovrum som rymde två enkelsängar. Och jag var tvungen att vara ute ur skjulet före klockan fem på morgonen, vilket är anledningen till att jag ofta föredrog att sova hos en granne.

Varför var jag tvungen att lämna huset? Tack vare den goda gamla nattliga integrationen mellan den vita herren och hans favoritslavmästarinna, som började under slaveriet. “Nattlig integration och segregation på dagen gör detta till en mycket förvirrad plats”, skrev Rosa Parks när hon gjorde upror mot båda under sin berömda Montgomery-bussbojkott några kilometer från Marys bostad. I utbyte mot sex erbjöd vita markägare ekonomiskt stöd till ensamstående svarta kvinnor, som blev beroende av det för att överleva. Marys sugar daddy, Harry, dök alltid upp vid femtiden på morgonen och sa till “sin hysteriska svartsjuka fru”, som Mary kallade henne, att han gjorde fältarbete.

Mary och hennes nya “pojkvän” från Florida 1984

Mary och hennes vän Bertha med sin pojkvän 1984

Den våldsamma veteranen hotade alltid med sina vapen. 1978

Mary med sin nya stuga och sin ännu obrukade mark 1978.

Hon talade alltid varmt om honom, och av moraliska skäl (liksom för att undvika att förlora deras fördelaktiga arrangemang) var det otänkbart att ha sex med mig samtidigt. När jag kom tillbaka med min bok som beskrev brandbombningen 1978 var Mary förkrossad eftersom Harry, som hade köpt henne en stor bit mark med ett större skjul efter branden, just hade dödats. Jag skulle tillbringa de kommande 23 åren med henne i det romantiska tvårumshuset utan mycket romantik mellan oss - Mary, som fortfarande var attraktiv, hittade genast en ny vit man som kunde försörja henne. Han var en våldsam traumatiserad Vietnamveteran, men han lät mig bo i det andra rummet. De var tacksamma för min ankomst eftersom de inte hade pratat med varandra på flera veckor, och jag hjälpte till att medla mellan dem. När jag kom tillbaka 1982 hade hon flytt eftersom han hade försökt döda henne med ett av de vapen som jag hade fotograferat honom med.
Nästa var en gammal “redneck” från Florida som liksom de två andra var djupt rasistisk. Han lät mig stanna där och fotografera all den ömhet som Mary gav honom när han var i närheten. Genom Mary träffade jag ett helt nätverk av svarta kvinnor på landsbygden som praktiserade “nattlig integration”. De kom till och med på dagtid för att praktisera det i vår stuga. Jag fotograferade Marys väninna Bertha efter att hon blivit gravid med sin sugar daddy’s barn. Alla lokala svarta kände till “nattlig integration”, och jag har aldrig förstått varför det inte verkade störa dem. Jag förstod inte heller varför de, precis som Mary, fortsatte att rösta på George Wallace, en rasist som en gång hade blockerat deras dörr till högre utbildning med sin politik om “segregation nu, segregation i morgon och segregation för alltid”.

Jag är genomblöt när jag plockar ärtor med Mary 1986. Foto av en annan fältarbetare

Denna öppna exploatering verkade ta slut för Mary på 80-talet. Ändå kände vi oss fortfarande inte fria i vårt förhållande - detta trots att vår ömsesidiga tillgivenhet hade ökat i takt med att vi blev äldre. Hon hade alltid varit en fältarbetare, hon plockade bomull som barn i stället för att gå i skolan, men utan en sugar daddy’s inkomst var hon tvungen att arbeta extra hårt. Jag gjorde mitt bästa för att hjälpa till, så vissa dagar stod jag på scenen inför tusen skuldbelagda elever; nästa dag plockade jag tusen korgar med bönor och ärtor tillsammans med Mary - hon kallade vår relation kärleksfullt för “ärtplockning tillsammans”. Med den beundran jag fick från mina elever följde risken att jag kände att jag kunde gå på vatten. Så jag balanserade den illusionen med att gå i leran bredvid dem vars historier jag berättade - ibland, som med Mary, genomblöt jag dem

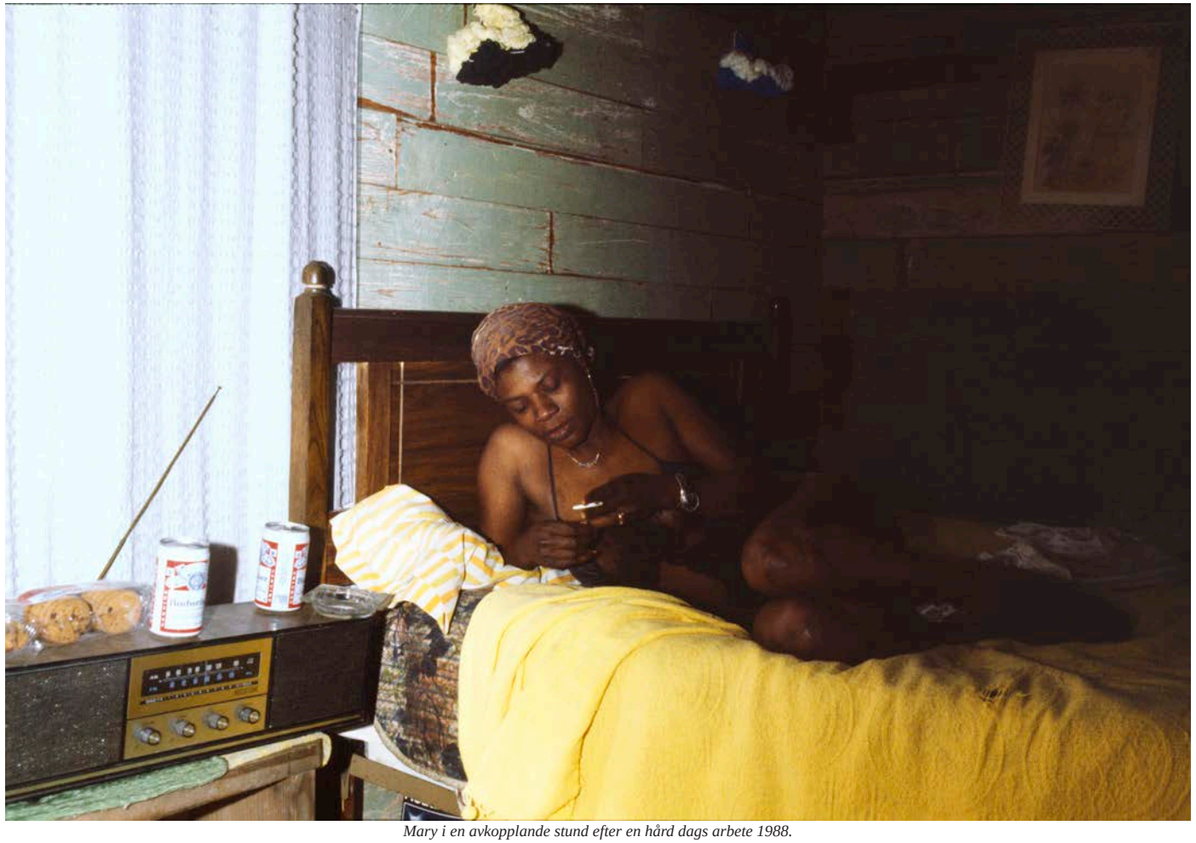

Mary i en avkopplande stund efter en hård dags arbete 1988.

i den kvävande augustimorgonvärmen. Jag kände hur det historiska förhållandet mellan herre och slav återupplivades när den vite markägaren kom klockan 5 på morgonen och släppte oss på ett avlägset fält där vi arbetade i den heta solen tills vi slutade. På kvällen odlade vi vår egen mat på de “40 tunnland (minus 38) och en mulåsna” (jag var mulan som plöjde hennes två tunnland) som hon hade fått i “gottgörelse” från sin avlidne vita älskare. “Du praktiserar danskt slaveri”, sa jag till henne. Till skillnad från slavarna i USA fick slavarna på de danska Jungfruöarna och andra karibiska öar odla sin egen mat på små jordlotter medan de slavade för herren på dagarna. På så sätt bröts inte deras personliga initiativ och företagsamhet, i motsats till vad jag fortfarande såg ett sekel senare här i Black Belt. I vilket fall som helst, när månen äntligen steg romantiskt över fälten var vi så utmattade att vi bokstavligen svimmade på sängen - våra ryggar och vår sexlust var lika brutna. På vintern var orsaken till vårt celibat en annan. På varje föreläsningsturné tog jag mig alltid tid att träffa Mary och andra vänner i söder. Eftersom Mary inte hade någon telefon ringde jag till Eula, en gammal kvinna i närheten, för att hon skulle skicka över sina barnbarn för att meddela min ankomst. Mary skulle tillbringa dagen med att laga min favoritmat: grisstjärtar, rovor, svinmage osv. Efter denna fantastiska måltid körde vi runt i skogen för att besöka gamla vänner (förr i tiden cyklade jag runt dem och fotograferade dem i deras hyddor). Eftersom många av dessa hyddor hade brunnit ner, oftast i eldstadsbränder, var det bara Mary som visste vart mina vänner hade tagit vägen på de ändlösa grusvägar som skar genom de mörka skogarna. En av dem som jag hade fotograferat i min ungdom var Marys 98-åriga farfar (sidan 99). Mary berättade att han sköt sin fru (till vänster) och dog av sorg en kort tid senare. Mer än någon annan har Mary varit ansvarig för att uppdatera mitt fotografiska register över de människor som bor i avlägsna hyddor. Med henne vid min sida fruktade eller misstrodde folk inte mig som vit man - frågor som jag hade kämpat för att övervinna under mina vagabondår. Men nu när vi var gamla vänner förväntade de sig alltid att jag skulle ta med mig öllådor. Kväll efter kväll drack vi tills det var så sent att jag inte kunde köra hem, och vi svimmade var vi än befann oss i skogen. Jag älskade dessa avkopplande nätter med Mary, som med sin charm och livliga personlighet kunde öppna dörrar överallt - utom till ett eventuellt sexliv mellan oss. När vi slutligen försökte ha

John med den gravida Debra året innan hon mördades. 1990

“Two acres and a (Danish) mule” in 1984

en romantisk natt i hennes skjul var det så mycket spänning och våld i grannskapet, med fulla festare från en närliggande klubb som körde in på vår gård för att röka knark eller ha sex i sina bilar, att hon satt bakom gardinerna i timmar med sitt hagelgevär. Brandbombningen, som hade inträffat i vår oskyldiga ungdom, lämnade djupa ärr i oss båda.
Den person hon fruktade mest, visade det sig, var hennes egen son John. John hade blivit född med våld: Han var son till en vit man som hade våldtagit Mary när hon var 16 år. Hon ringde ständigt till mig för att få hjälp med att få ut honom ur fängelset, vanligtvis för inbrott, stöld eller innehav av skjutvapen eller crack. Hon hade den naiva tron att jag, som vit man, hade auktoritet att göra skillnad. Eftersom John var biracisk, led han av en livslång identitetskris och låg självkänsla. Han älskade mig från barnsben som den far han aldrig hade haft, men våldet följde honom överallt. Han hade till och med stulit sin mammas vapen och dyra gåvor som hon hade fått av vita älskare, som han pantsatte för crackpengar. Han lämnade också gravida kvinnor över hela Alabama, vilket tvingade oss att köra runt i delstaten för att trösta dem medan Mary förgäves försökte hålla jämna steg med ett växande antal barnbarn. Debra, som

Mary alltid redo med sina vapen för att skydda oss. 1994

jag fotograferade gravid i vårt skjul, var en av hans sötaste flickvänner. Ett år senare, när jag frågade var hon var, sa Mary nonchalant: “Åh, Debra, hon åkte in till stan för att köpa mjölk till barnet men blev skjuten och dödad när hon lämnade affären.” Jag tror att det var rädslan för våld som fick Mary att undvika svarta pojkvänner. Det fanns ett undantag, som jag bara fick reda på av en slump. Efter ett par dagar med henne i februari 1996 frågade jag henne om hennes ständiga snusande. Hon förklarade att hon hade fått influensa ute i ett fruset träsk. “Vad gjorde du där?” Jag frågade. Nästan som en randanmärkning sa hon att någon hade försökt mörda henne på nyårsafton. Vid femtio års ålder hade hon gett upp hoppet om att hitta en ny vit pojkvän, så för första gången i sitt liv försökte hon sig på en svart pojkvän, en man som hade släppts ut efter flera år i fängelse. Hon insåg att han var farligt våldsam och försökte göra slut med honom. Han tvingade plötsligt in henne i sin bil under pistolhot och körde henne in i träsket. Han satte pistolen mot hennes tinning, men hon hade druckit en cola och använde flaskan för att spräcka hans skalle. Hon flydde genom de iskalla träsken en hel natt innan hon hittade en stuga. Ja, det är nog det sydligaste sättet att få influensa, tänkte jag, men

Mary 47 år gammal 1994

jag undrade varför hon inte berättade om denna skrämmande händelse förrän jag ställde rätt fråga.
Jag hade för länge sedan vant mig vid våldet omkring henne, men de många europeiska resenärer som jag tog med mig för att träffa Mary, som de alltid avgudade, blev ofta chockade. När mångmiljonären Anita Roddick reste med mig 1994 knöt hon omedelbart an till Mary och ville anställa henne i något idealistiskt affärsprojekt som hon planerade att starta för fattiga svarta i Black Belt. Vi hade varit ute och druckit och spelat biljard, och jag hade sagt till Anita att hon kunde få min säng i bilen medan jag sov i Marys säng. Anita hade dock blivit rädd för allt våld hon hade upplevt denna första kväll på vår turné. Marys berusade kusin, till exempel, gick runt och sköt ut alla lampor vi passerade. Anita var livrädd för att sova ensam i skogen och rädd för att Marys stuga skulle bli brandbombad igen. Hennes Body Shop Company hade insisterat på att följa efter oss med några beväpnade livvakter, men både hon och jag hade vägrat, eftersom tanken var att vi skulle resa på mina "vagabondvillkor".
Som ett resultat av detta ställdes jag redan första natten inför ett val som jag aldrig tidigare hade behövt göra. Skulle jag ligga med en av världens rikaste kvinnor eller med en av de fattigaste? En multimiljonär eller en lantarbetare? Jag visste att om jag låg med Anita riskerade jag att såra Marys känslor genom att välja att ligga med en vit kvinna. Om jag låg med Mary riskerade jag att förlora den skräckslagna Anita för resten av resan. Det var ingen lätt situation, så vi drog ut på det, spelade biljard och drack mer öl. Vid fyratiden på morgonen löste jag mitt dilemma genom att berätta en vit lögn för Mary om att vi hade ett så pressat schema att vi var tvungna att åka samma kväll för att träffa någon i Mississippi nästa dag. Det är onödigt att säga att jag var alldeles för full för att köra, men jag lyckades på de öde småvägarna köra en mil in i skogen, där jag delade min "Body Shop" med Anita (inga sårade känslor på någondera sidan). Efteråt skickade Anita en stor check till Mary, men det våld och den förtvivlan som Anita mötte överallt övertygade henne om att ge upp sitt idealistiska projekt på samma sätt som andra

Mary visar Anita Roddick de hattar och täcken hon tillverkar 1994.

investerare alltid hade gettoiserat och brutit initiativet hos de mest maktlösa människorna i Black Belt.
Rädslan för våld kan vara överväldigande. I augusti 1990 lämnade jag Danmark för New York, och som vanligt bröt sig brottslingar in i min skåpbil på Lower East Side (den första natten). Nästa kväll, när jag städade upp krossat glas, hörde jag skott. Jag tittade ut ur skåpbilen och såg två puertoricaner springa. De föll båda två. Av vana tog jag min kamera och sprang över till dem, men när jag började ta bilder insåg jag att jag stirrade in i ögonen på två döende människor. Jag började skaka överallt. I panik sprang jag fram till de lesbiska kvinnor som jag hade bott med i många år i en loftsbyggnad på Ave D. Fortfarande skakande berättade jag för Martha vad som hade hänt. Min andra chock kom när hon skrattade och sa: "Nå, Jacob, välkommen tillbaka till Amerika. Igår, när jag stod och tittade ut genom köksfönstret på en svart kvinna som väntade på bussen på Eighth Street, sjönk hon plötsligt ner på marken, död. Träffad av förlupna kulor." Jag tänkte på hennes skratt. Hur skulle annars dessa känsliga kvinnliga poeter, som gjorde filmer om det våld som kvinnor utsattes för, kunna hantera skräcken i sin omgivning? Jag hade planerat att fotografera crack- och brottsepidemin i deras grannskap, medan Bush själv var ute på en skottlossning i Irak, men jag var så livrädd att jag hoppade in i min skåpbil samma kväll och körde de 1 000 milen rakt ner till den relativa friden i Marys skjul. När jag var med Mary var jag aldrig rädd för våldet på den lokala klubben, där vi i de bästa stunderna älskade att dansa de senaste kedjedanserna från Da' Train. I de värsta stunderna fotograferade jag svarta män som "stötte på" sina kvinnor (se fotot på en av Marys vänner på sidan 291). Jag älskade det där funkiga stället mitt i Alabamas skogar. Tyvärr brände en av stamgästerna ner den, tillsammans med mina American Pictures-affischer på väggarna, efter att ha hamnat i bråk.
Men det läskigaste våldet kom inte från människor. År 2011, när Mary var 65 år gammal, kom jag från en föreläsning i Mississippi. I själva verket var det mer ett försök att stärka publiken - nästan alla kvinnor - vid det historiskt svarta

John har fortfarande stor smärta några dagar efter orkanen 2011.

Tougaloo College. "Var är männen?" Jag frågade. "De sitter alla i fängelse." Ännu en gång upplevde jag den förstörelse och hopplöshet som orsakas av vår utbredda rasism i Black Belt. Efter min heldagsworkshop om egenmakt, medan jag var på väg till en mer elitistisk svart high school i Atlanta, hörde jag på bilradion att en förödande orkan var på väg mot mig. Rapporterna om denna annalkande "historiska superstorm" blev värre och värre, liksom vädret runt omkring mig, så jag körde fortare och försökte nå Marys hus tidigare. Hon hade flyttat in i det murade bostadsprojektet i staden, där jag skulle vara säker. Men knappt hade jag nått min säkra tillflyktsort när Mary kom springande ut i regnet och ropade att hon hade förlorat mobilkontakten med John, som var ute i skogen. Med sin moderliga instinkt visste hon att något var fel och insisterade på att vi skulle köra ut och leta efter honom. Orkanen var nu runt omkring oss och detta blev den mest skrämmande upplevelsen i mitt liv. Vi kunde inte se en meter framåt - det var som att köra genom en simbassäng, förutom att träden flög genom luften runt omkring oss. Jag förlorade snart allt hopp om att hitta honom överhuvudtaget - än mindre levande - men Mary kände till varenda krök på de mörka bakvägarna och hon var fast besluten att ta sig till sin son. Då inträffade miraklet. Vi hittade John under sin lastbil, som hade kastats upp i luften och landat på hans fot. Vi drog ut honom, och trots att han skrek av smärta fick vi honom tillbaka till huset. Som jag ofta har sagt: "Människor kan man alltid lita på, men man kan aldrig lita på bilar - eller naturen". Med väninnor för livet följer också ett engagemang för deras barns liv.
Det leder mig tillbaka till frågan: Var Mary någonsin min "flickvän"? Eftersom vi var helt olika i alla avseenden är det ett mirakel i sig att vårt förhållande varade livet ut. Med en blandning av stolthet och rädsla har vi båda romantiserat det för dess Romeo och Julia-likhet. Eftersom vi var födda nästan samma dag försökte jag till och med hitta astrologiska svar på mysteriet. Hon var på alla sätt en produkt av sina våldsamma omständigheter. Under sina yngre år svor och skrek hon alltid, särskilt mot de svarta i hennes närhet - de

Visar Klanledaren Jeff Berry sin nya trädgård i projekten 2005.

själva var inte mindre högljudda. Men oavsett hur många svarta som fanns runt omkring henne, så talade hon så fort hon pratade med mig med den mest mjuka och kärleksfulla röst, och log ofta i förlägenhet över all den ilska hon just hade visat. Och då bröt de svarta ut i skratt, eftersom de aldrig hade sett hur mycket "fred och kärlek" hon innehöll och förmodligen saknade att kunna uttrycka dessa länge undertryckta sidor av sig själva. Men var detta ett sunt förhållande? Var det naturligt? Vilken typ av kärlek det än började som, så utvecklades det naturligt under åren till en allt djupare fysisk attraktion till varandra. Efter att ha värmt vatten på en spis (tillverkad av en gammal tunna) älskade vi att bada varandra i badkaret på golvet i vardagsrummet. Vi älskade att kela och hålla om varandra hela natten. Jag blev påmind om detta en dag när Vibeke, min danska fru, flyttade till Boston för att hjälpa till att sköta postbeställningar för min bok. Av misstag öppnade hon ett brev från Mary, som hade skrivit om hur hon älskade att ligga i mina armar hela natten. "Varför kan du göra det med Mary men inte med mig?" Vibeke retade mig. Jag hade träffat henne några dagar efter att min bok hade publicerats i Danmark. Hon kom fram till mig och sa: "Jag har precis läst din bok ...". En kort tid senare sa jag: "Okej, låt oss gifta oss, men kom ihåg att när du gifter dig med mig gifter du dig också med alla de personer i min bok som gjorde att vi träffades". Och sedan dess har hon träffat många, och hon har inhyst en del av dem i Danmark som om vi vore en enda stor familj.
Nej, det verkliga hindret i mitt förhållande till Maria var inte av moralisk natur även om hon var djupt religiös och gick i kyrkan under hela sitt liv. Hon var mycket grundmurad i sig själv och älskade att spela sig själv för de kamerateam som jag hade med mig. När dansk TV filmade oss när vi satt och åt en måltid tillsammans insisterade hon på att vi skulle be bordsbön tillsammans (som vi normalt gjorde).
Åh nej, tänkte jag, jag vill inte synas i Danmark när jag ger efter för all denna amerikanska religion, men jag hade inget val. Min "nödbön" kom fram, för just då slog en av de tunga kameramännen ner genom golvet i vårt vardagsrum.

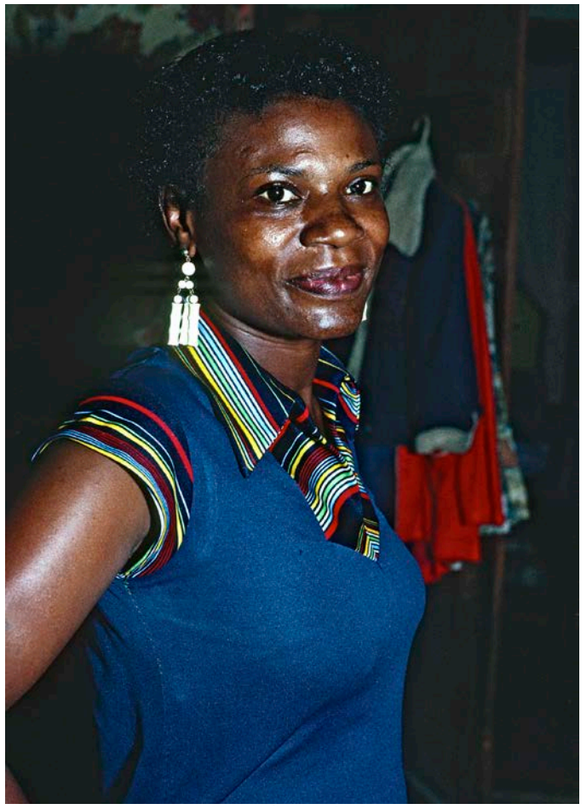

Mary 42 år gammal 1989

Han stod där med bara huvudet och kameran ovanför golvbrädorna. Jag hoppades nu att danskarna inte skulle se ner på min kapitulation inför religionen utan se oss som vi såg oss själva - lite ovanför det hela.

Efter alla mina funderingar kring detta förstod jag äntligen det djupare problemet bakom vårt 40-åriga celibat: Varje gång vi var nära att glida in i en sexuell dimension av vår kärlek till varandra, insåg vi omedelbart den historiska fallgrop som låg framför oss - vi skulle fortsätta den sekelgamla vita våldtäkten på den svarta kvinnan. Vi ville båda känna oss distanserade från den "nattliga integrationen" som Mary hade varit offer för. Vi ville att vår kärlek skulle vara fri och obefläckad, men detta var omöjligt. Vi var de ultimata offren för denna djupa fallgrop, som hindrade oss från att fullt ut utöva det som borde vara normalt mellan en man och en kvinna: "fri kärlek". Jag har ofta undrat om ett verkligt hälsosamt interracial förhållande är möjligt i ett samhälle som uppenbarligen ännu inte är fritt.

Och så gick åren tills Mary en dag 2009 fick både cancer och en hjärntumör, vilket gav oss andra saker att tänka på. Jag var inte van vid att ge syrgas och på natten trasslade jag in mig i alla slangar runt Mary, men som tur var hade jag en dansk resenär med mig som kunde hjälpa till. På

Vi ber bordsbön före våra måltider. 1991

sätt och vis kändes det återigen som ett bundet förhållande, men framför allt kände jag glädjen över att kunna hjälpa en person som jag stått nära sedan vi var unga, exalterade och trodde att vi kunde förändra världen. Det var märkligt och samtidigt underbart att skjutsa en svårt sjuk gammal kvinna runt i stan i en barnvagn till hennes läkarbesök, betala hennes sjukhusräkningar och ta hand om henne. Eftersom vi visste att vi aldrig skulle få se varandra igen var jag glad att Marianne, min vän från Danmark, kunde ta en massa bilder av oss. Efter hennes död 2014 hade jag ett annat danskt filmteam med mig för att göra filmen Jacob Holdt - an American Love Story. Jag ville ta med dem till det gamla skjulet där Mary och jag hade tillbringat så många år tillsammans, men kunde knappt hitta det eftersom det nu var helt täckt av Indiana Jones-tät djungel. Det var deprimerande och farligt att gå på det ruttna golvet, men jag var glad att alla mina affischer fortfarande hängde på väggarna även om en kameraman märkte att en av dem hade blivit vanställd: någon hade skurit ut rutan med ett nakenfoto. "De där galna amerikanerna", höll vi alla med om. "Varför klippte de inte ut bilderna med våld?" Teamet ville filma mig där inne när jag berättade om mitt liv med Mary, men jag började plötsligt gråta okontrollerat. Det var som om åratal av förtryckta känslor plötsligt strömmade ut ur mig. När min dotter såg det på filmpremiären sa hon: "Pappa, jag har aldrig tidigare sett dig gråta så här".

Men under tiden hade ett annat mirakel ägt rum, för tre år tidigare hade Maria för en kort tid återhämtat sig från hjärntumören. Och så hade vi en gång till varit tillsammans en sista gång före hennes död. Jag kommer aldrig att glömma den där sista kvällen då jag satt med henne i hennes hem i staden. Hon var fortfarande den enda i projekten som höll en trädgård som den vi hade runt hennes skjul, med alla de blommor hon älskade - till och med bananträdet under vilket jag hade fotograferat henne och en klanledare 2005. Hennes trädgård stod i skarp kontrast i detta trista projekt där alla andra bara hade slitet gräs runt sina hus. Inuti var hon fortfarande aktiv och gjorde täcken, hattar och kläder till sina sex barnbarn och fem barnbarnsbarn. Med hennes hjälp höll

Vår frigjorda stuga med mina affischer efter att vi sparkade ut hennes vita sugar daddies 1985.

jag på att göra stamträd med deras namn och födelsedatum så att jag skulle kunna komma ihåg dem och hålla kontakten med dem efter hennes död. På så sätt upptäckte jag att många av de yngsta hade fått afrikanska namn, som Neikata och Takivie. Tiderna hade förändrats sedan jag träffade Mary för 40 år sedan, då de alla hade slavnamn. Och sedan, på vår sista natt tillsammans, precis när jag var på väg att somna vid hennes sida, hände något. Helt plötsligt sa hon: "Varför ger du mig inte lite av dina söta saker nu? Tycker du inte att det är dags för det innan det är för sent för oss?" Och utan att vänta på svar svängde hon mig med en arm upp på sin enorma mage. Jag var förlamad av förvirring. Hon var extremt överviktig på grund av sin medicinering och i mitt huvud hörde jag återigen mina föreläsningspublikanter som anklagade mig för att "utnyttja en fattig svart kvinna". Och för att undvika detta även från mina läsare tänker jag därför inte avslöja vad som hände - vi har alla rätt till en viss integritet, eller hur? Men jag erkänner att jag tyckte att tanken på att älska med en gammelmormor var motbjudande men samtidigt lockande - med dess löfte om att det aldrig är för sent "att klara det" och bli "Free at last, Free at last, Thank God almighty we are free at last".

Hjälper Mary med hennes blockerade artärer och syrgasslangar 2009.

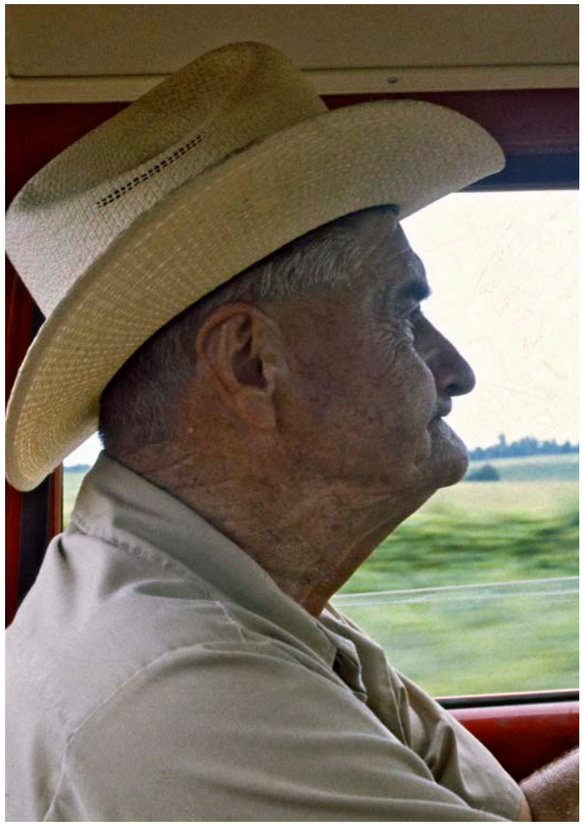

1975 - rural AL

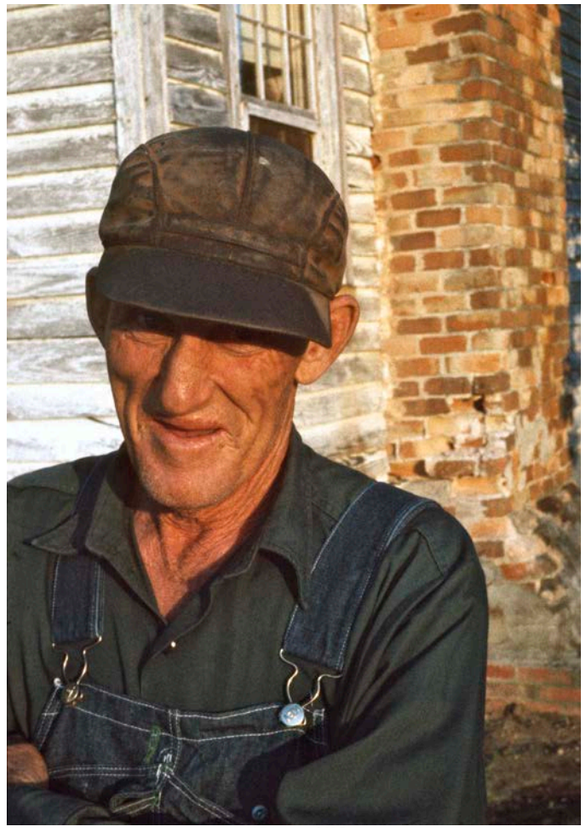

1974 - rural NC

Inspelning av en vit man (överst till vänster) som hämtade mig nära Marys hus i Alabama:
- Vad tycker du om integration? - Jag är inte alls för det. Låt dem vara på egen hand och gå vidare. Jag tror fan inte på att blanda mig med dem, gå i skolan med dem, gå i kyrkan med dem. Jag har aldrig haft något emot negrer. De kan inte hjälpa att vara neger lika lite som jag kan hjälpa att vara vit. De är en annan ras av människor och låt dem vara annorlunda...
- Har du alltid röstat på Wallace? - Det har jag verkligen gjort ... men han har inget emot niggrer när det gäller att de är niggrer ... Det är många negrer som röstar på honom... han får många negerröster...
- Vad tyckte du om Martin Luther King? - Vem... Martin Luther King? Varför - (spottar ut genom fönstret) han var inget annat än en bråkmakare... en kommunistisk agitator...
Denna sydstatsrasist är ett skolexempel på det förtryck vi går igenom för att bli förtryckare. Barndomens oskuld hade systematiskt förtryckts av föräldrarnas irrationella påbud: “Niggrer är smutsiga. Lek inte med dessa barn, de kommer att hugga dig.” Liksom barn i hela Södern kvävdes hans naturliga livslust, aptit på livet och tillgivenhet för andra.

Medan han blev skadad stängdes hans hjärna av, och med åren blev ackumuleringen av ytterligare smärta ett kroniskt lidandemönster. Han var nu tvungen att oavbrutet spela upp sina oläkta lidandeupplevelser som en trasig skiva: “neger, neger, neger”. När jag lyssnade till sådana röster från historien visste jag att bombningen av Marys hus var den extrema men logiska konsekvensen av detta förtryck. Om han hade vuxit upp i norr skulle han inte ha hamnat i ett sådant ondskefullt tankesätt. Och kanske ännu mindre om han hade vuxit upp i min ungdoms Danmark (före dagens rasism). När jag visade honom mina bilder - till exempel Mary i sängen - gick det upp för mig hur stort mitt brott (för en vit sydstatare) mot detta apartheidsystem var. Som “neutral” skandinav kände jag att Mary var oerhört vacker och attraktiv. Jag fick därför en rejäl chock när jag såg den avsky som denna vita man uttryckte vid tanken på att vara bredvid hennes “smutsiga, mörka, motbjudande hud”. Småningom insåg jag att denna negativa syn hade sina rötter i den vita överhögheten och att den hade slutat med att bli en internaliserad djupt rotad ärlig övertygelse som hade smittat inte bara vita över hela Amerika, utan även svartas syn på mörkhyad skönhet.

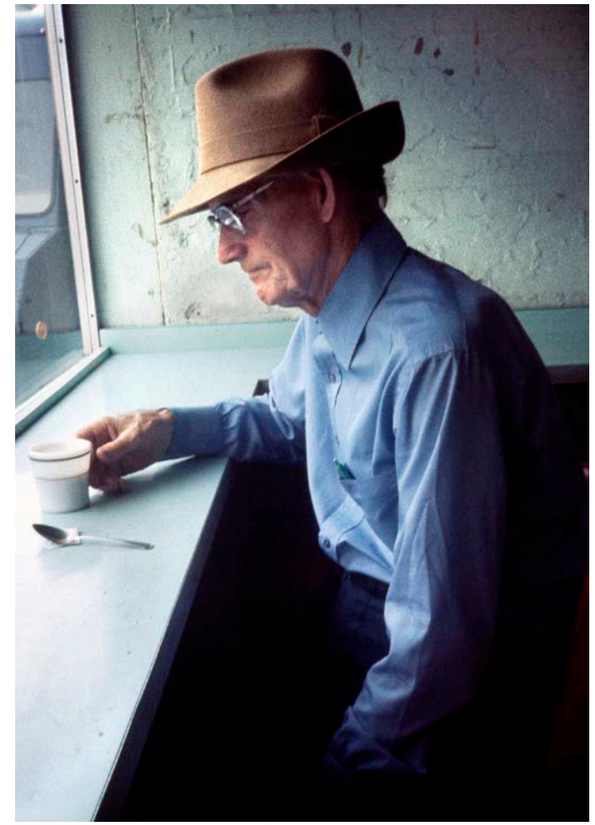

1973 - Baltimore

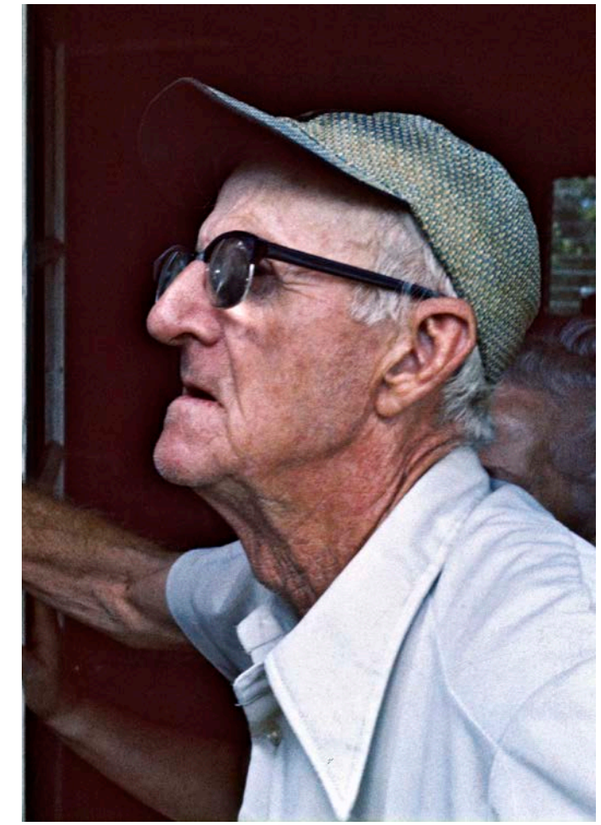

1975 - Troy, AL

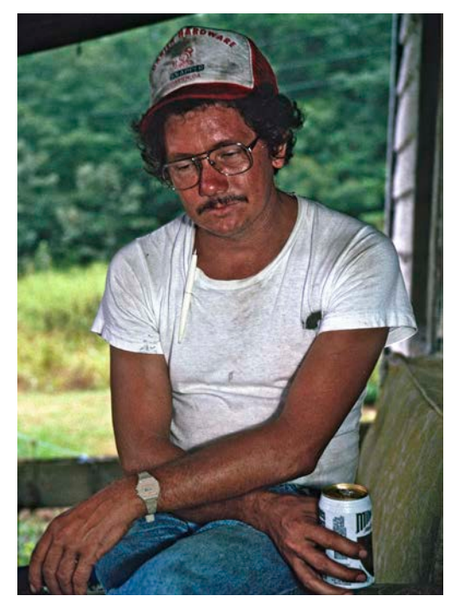

1975 - Bullock County, AL

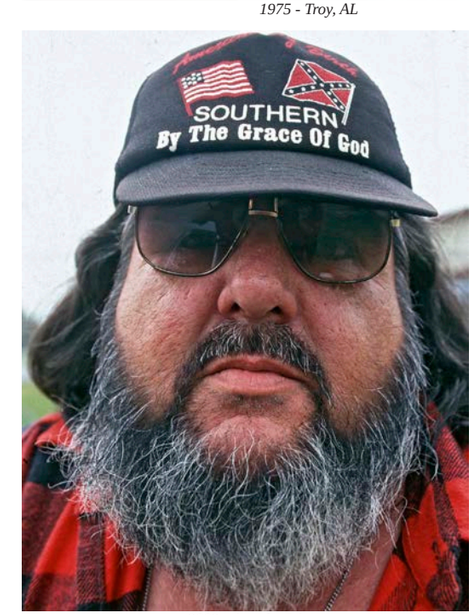

2003 - Angola, LA

1996 - Immokalee, FL

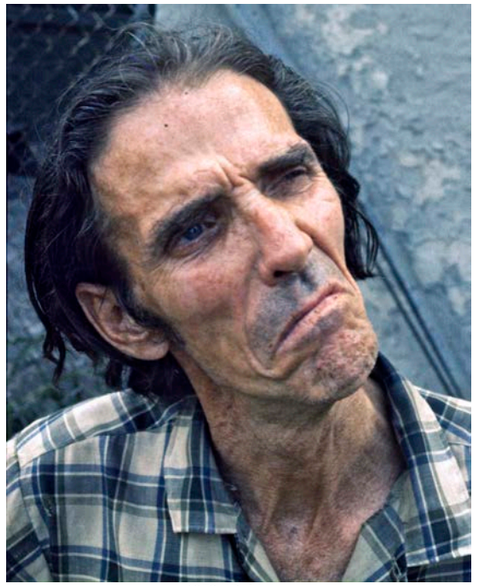
1973 - Baltimore

Vagabonder och svarta har ett särskilt förhållande till fattiga vita. Med sina vapen hängande inuti pickup trucks som symboler för makt är det de som skjuter på liftare sent på fredagskvällar, kastar ölflaskor på dig andra kvällar och försöker köra över dig på alla tider. Medan de bättre bemedlade vita sätter tonen, utövar de fattiga en stor del av det direkta fysiska förtrycket av svarta människor, som föraktfullt kallar dem “fattiga vita slödder”. Det var de som fick de brutala och sadistiska rollerna som slavövervakare och slavfångare. Precis som fattiga vita i dag kände övervakarna att de var föraktade av plantagesamhället och tog ut sin osäkerhet och ilska på de svarta genom handlingar av obarmhärtig grymhet. Det var till dem som demagogiska rasistiska politiker vände sig, men när de svarta fick rösträtt och svängde den politiska pendeln mot mer liberala politiker förlorade de fattiga vita en stor del av sin polisroll och den lilla stolthet de hade.
Liksom svarta lider de av självhat och reagerar våldsamt mot sin omgivning genom att till exempel kasta skräp överallt.

1975 - Meridian, MS

Även de har fått sin intelligens nedsatt av undernäring och vanvård och kan vara ännu mer rädda än svarta.
När jag närmar mig deras hyddor springer de ofta in och låser dörrarna. När jag går på jakt med dem och ser deras grymhet mot djur inser jag att källan till deras våld och missbruk var deras eget tidiga förtryck - slagna som hjälplösa barn in i sin okänsliga och repressiva sociala roll. Denna cykel av misshandel liknar den som svarta utsätts för, som tenderar att spela upp sina våldsamma erfarenheter på sin egen sort. Fattiga vita har inte bara sina egna barn, utan även svarta som en sårbar och socialt sanktionerad målgrupp.

Eftersom de alltid har fått höra att de vita är överlägsna känner de sig åsidosatta när de ser svarta med bättre jobb. De känner att “negrerna har fått för många rättigheter” och att “ingen neger någonsin kan uppnå samma status som ens den lägsta vita”. De känner därför att de har fallit av vagnen när de ser att många svarta i dag lever bättre och har bättre jobb än de själva.

2003 - Philadelphia, MS

1986 - anywhere

Historical photo

De förstår inte den inre dynamiken i vårt system, som ofta gör dem arbetslösa, och skyller i stället på någon som är lite annorlunda - precis som liknande grupper i Europa använder muslimska invandrare som syndabockar, irländska protestanter använder katoliker, israeler använder palestinier, japaner använder koreaner, indier och afrikaner använder lägre kaster och stammar, och alla fantiserar om juden - särskilt där inga judar finns! Eftersom inget samhälle eller system någonsin har varit fritt från förtryck måste vi i varje ny generation lära oss att omfamna och läka mönster av ilska innan de ackumuleras och manifesteras som folkmord. Om vi inte vågar konfrontera de mörka sidorna i oss själva agerar vi alltför lätt utifrån förträngd ilska. Eftersom det inte finns någon jämlikhet och säkerhet från vagga till grav i Amerika är de fattiga särskilt utsatta här. Deras rasism, dåliga utbildning och våra ständiga okänsliga smutskastningskampanjer mot dem som “rednecks” och “crackers” gör dem ännu mer högerorienterade än de flesta amerikaner och mot varje socialt skyddsnät som även skulle gynna svarta. Eftersom de vita inte kan angripa de verkliga målen för sin frustration övergår deras ilska ofta till rasistiskt våld. Sådan bitterhet fick fattiga vita att lyncha nästan 5 000 svarta.

1972 - Jackson, MI

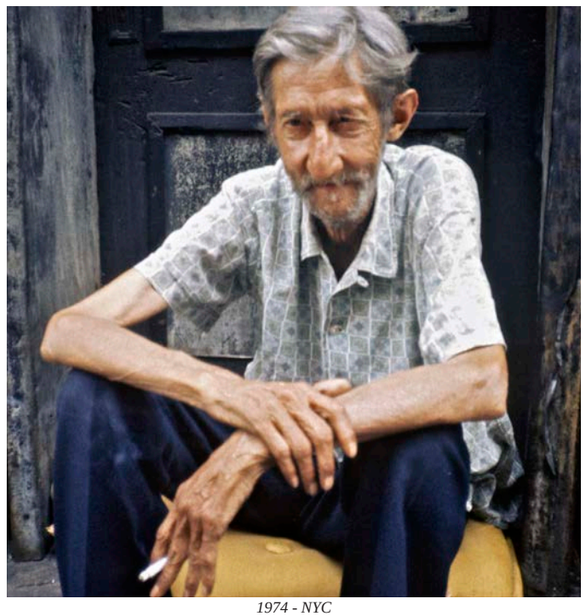

1974 - NYC

1974 - rural Kinston, NC

1996 - rural MS

1974 - rural Elizabethtown, NC

1975 - San Francisco

1974 - Jacksonville, FL

Teenagers Kill Black, 15

Continued From Page 2

Two other residents confirmed this part of her statement.

"They were encouraging the kids to attack them," said woman. "They were shouting 'get the nigger' and 'kill the bastard.'"

Several members of the social club, which is just north of the park where Johnson was found and across the street from where Sanders was beaten have denied seeing the attack or taking any part in it.

Police have canvassed buildings in the predominately Italian neighborhood searching for witnesses with no success.

A Post reporter also interviewed dozens of people in the area without finding any witnesses to the attack other than the woman mentioned. She asked to remain anonymous because she feared possible reprisals against her family. But he indicated she would talk to police.

Many members of the community said they'd heard about the incident but none admitted to actually seeing the attack or knowing any-

an officer close to the investigation, "because no one is talking to us. But since no white kids were hurt and around it isn't likely that we didn't find any weapons the black kids were doing the attacking."

Several incidents with racial ovestones have erupted in recent months between local whites and black teenagers attending nearby Chelsea HS and Food and Maritime Trade HS. Community and religious leaders have insisted that those incidents were not racially motivated but were caused by a natural conflict of interests over the use of a local gymnasium.

Neither of the youths beat

or the others.
ng better.

1974 - New York, NY

1974 - Little Italy, NY

Lynchningarna fortsätter. Derrick Johnson var bara 15 år när han gick in i ett fattigt vitt område i New York. Vita föräldrar brukar vanligtvis ingjuta främlingsfientlighet och rasism i sina barn med skuld och subtilitet, men här stod de i dörröppningar och uppmanade sina barn att "döda niggern" och "döda jäveln". Barnen attackerade Derrick med basebollträ i fullt dagsljus. När polisen förhörde folk i grannskapet ville ingen ge någon information. Vi vet från europeiska erfarenheter att sådana fattiga förbittrade vita kan manipuleras mot fascism eller kommunism, men deras trångsynthet och auktoritära synsätt ledde ofta till att de omfamnade en våldsam högerradikalism som har varit mycket dödligare och mer hotfull för utstötta minoriteter i Europa än i USA under de senaste 100 åren.

1974 - Little Italy, NY

1974 - Little Italy, NY

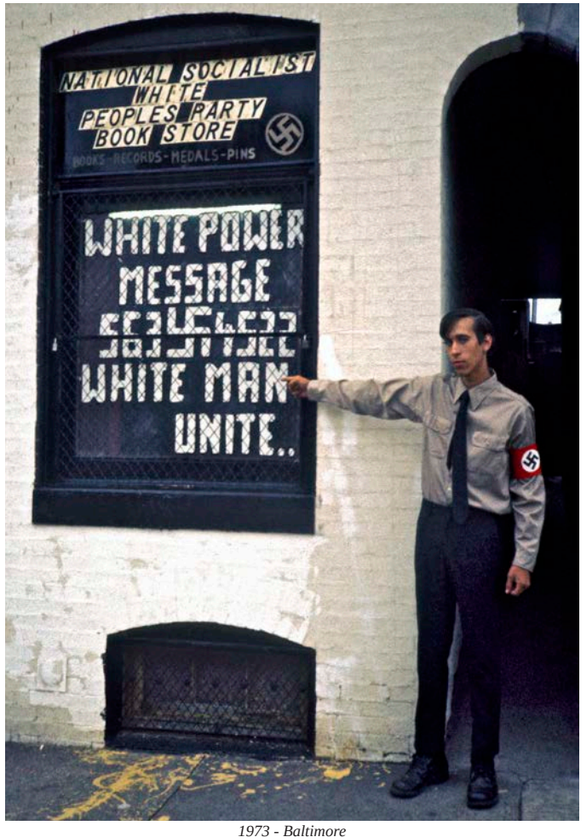

1973 - Baltimore

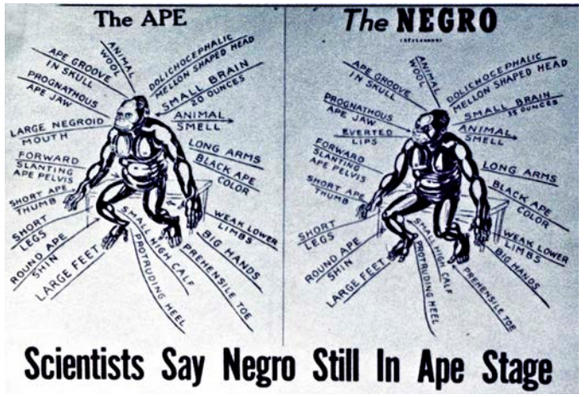

Min nazistiska vän här i Baltimore gick först med i kommunisterna, men upptäckte att de ville ha jämlikhet för svarta och gick över till nazisterna, som säger att vita är överlägsna svarta och att de kommer att "skicka alla negrer tillbaka till Afrika". Medan nazisterna alltså ansluter sig till den allmänna önskan i nordstaterna (i likhet med de flesta vita européer) att hålla våra utstötta utom synhåll ("undvikande rasism"), vill dagens Ku Klux Klan inte göra sig av med de svarta, utan bara hålla dem "på sin plats" ("dominerande rasism"). I Södern såg jag hur polisen samarbetade med Klanen och avväpnade alla svarta i området för ett Klanmöte, men inte Klanmedlemmar som bar pistoler och kulsprutor. En natt, klädd i en vit rockliknande kappa, lyckades jag smyga mig in på en av deras korsförbränningsceremonier, där jag spelade in detta tal:

1972 - Miami, FL

1978 - rural Gadsden, AL

1972 - Baltimore

1974 - Gainesville, AL

1973 - rural LA

1978 - rural Gadsden, AL

1975 - Tarboro,NC

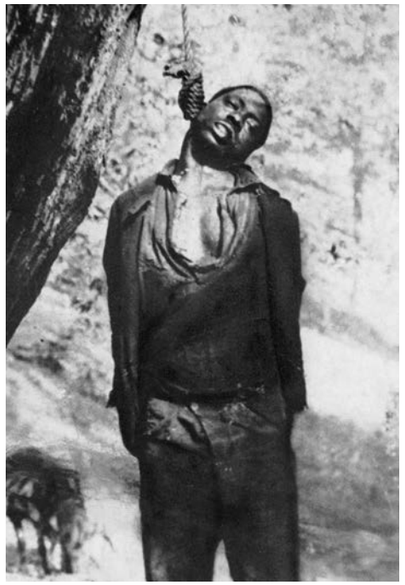

Historical photo

1978 - rural Gadsden, AL

"Ja, konspirationen ger oss mycket att tänka på ... och de flesta av er tänker bara på de där aporna som springer runt och drar sina egna svansar. Ni är fortfarande irriterade och upprörda av alla dessa små apor som springer runt och skriker: "Jag är diskriminerad, jag vill att den där polisen ska få sparken" och allt sånt skräp. Och det uppmuntrar dig att vilja göra något. Men vänner, konspirationen är djupare än ett gäng vilda djungelinfekterade Ubangi-lippade niggrer. Och det finns tre saker som ni inte kan ge dem! Absolut bara tre saker: Du kan inte ge en nigger en fet läpp, ett blått öga och ett jobb! (applåder) ... Vid ett annat tillfälle körde vi på dessa fyra niggrer och var redo att... att... (indikerar rep-lynching) (applåder) ... och precis när vi var redo att avfyra våra missiler mot deras burrhuvud sa någon: "Vänta, vi har dem och vi tackar er för att ni fångade dem". Så de tog ner dem och låste in dem. Och nästa morgon sa borgmästaren till vår tjänsteman: "Sir, vi är ledsna, men vi var tvungna att släppa dem, för jag vill inte att min stad ska slitas sönder". Och dessa negrer hoppade upp och skrattade hysteriskt "Ha, Ha, Ha, Ha", som apor som hoppar och drar i sina svansar. (skratt) Vänner, för några år sedan kallades Klanen till Washington för att gå inför undersökningskommittén - tro det eller ej - om mordet på King. De överlämnade denna kommitté till två - inte svarta. Jag kommer att kalla dem för negrer eftersom de slösade bort fem miljoner av era surt förvärvade skattepengar för att komma med ett svar på mordet på King! För det första: Man kan inte mörda en nigger! (Applåder) Man kan bara mörda en statsman eller en man med berömd karaktär och förmåga. Man kan inte mörda skräp!"

Historical photo

Individuellt var dessa ensamma och förtvivlade förlorare ofta lika rädda för mig som jag var för dem. Trots alla mina fördomar kunde jag inte låta bli att tycka om dem som individer. Människor som är beredda att mörda vad de kallar "skräp" är människor som samhället ständigt har indoktrinerat med den grundläggande känslan att de själva är skräp. Deras osäkerhet och självförakt ger dem ett märkligt kategoriskt behov av att hata andra.

Ja, det är vad jag skrev i min bok 1984, när jag försökte förstå Klanen efter att ha plockat upp en stackars liftare på min föreläsningsturné. Under vår långa bilresa avslöjade han saker som fick mig att misstänka att han hade varit offer för incest. Så på ett kärleksfullt sätt frågade jag om hans barndom, och visst, han berättade hur hans far hade våldtagit honom om och om igen. Ändå försökte han försvara sin far, vilket enligt min

1978 - rural Gadsden, AL

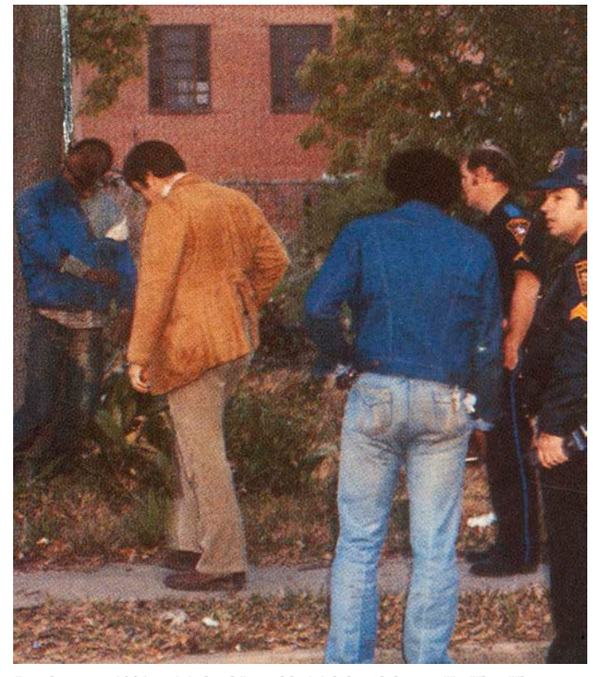

Lynchningen 1981 av Michael Donald i Mobile, Alabama. Ku Klux Klan-medlemmar kidnappade under pistolhot en slumpmässigt utvald 19-årig collegestudent på en stadsgata "för att visa Klanens styrka i Alabama". Nästa morgon hittades hans kropp upphängd i nacken i ett svart kvarter. En av klanmedlemmarna, James Knowles, skickades senare till den elektriska stolen. Morris Dees från Southern Poverty Law Center berättar hur publiken grät när den erkände lyncharen berättade hur Michael bad för sitt liv medan klanmännen förberedde snaran för hans hals. Polisfoto

erfarenhet är hur sådana offer börjar omdirigera sin ilska och göra andra till syndabockar. Jag insåg också att han, precis som de flesta misshandlade barn som jag har att göra med, aldrig hade fått någon hjälp. Vi som har det bättre ställt gillar inte de misstroende vibrationer vi får från barn av smärta och reserverar vår kärlek för barn som är kapabla att utstråla den kärlek som de själva formades av. Och ingenstans har man mer tid att ge dem emotionell terapi än på Amerikas ändlösa motorvägar. De är alltid otroligt tacksamma och gör allt för dig efteråt. Och så, efter att ha visat honom min bok, bad han mig nu att följa med honom till detta Klanmöte. Först till det öppna rekryteringsmötet på dagen, där jag inte kunde låta bli att känna medlidande med de stackars vita sympatisörerna som visas ovan. Innan vi gick till den hemliga korsbelysningen (endast för medlemmar) gav jag honom en måltid och lät honom använda mitt telefonkort för att ringa sin mor. Men hans ansikte förvrängdes plötsligt av ilska och smärta när hans mor berättade att två svarta just hade dödat hans farbror. Han hade lovat att skydda mig och täcka mig i en huva, men vågade jag nu gå med honom och 50 galna klanmedlemmar med vapen djupt in i en mörk skog när han visste att jag var antirasist (en "niggerälskare")? Skulle han förråda mig? Jag var så rädd att jag ringde min familj i Danmark och sa: "Om jag inte ringer tillbaka före midnatt, varsko polisen". Så naivt! Jag hade redan sett hur de arbetade med polisen. Men han förrådde mig aldrig, vilket återigen lärde mig en av mina viktigaste lektioner i livet:

ALLA människor som lider - och han led nu av både missbruk och mordet på sin älskade farbror - har ett större sug efter VÅR kärlek än efter att uttrycka sin smärta och ilska i form av hat och våld.

1975 - Waynesboro, GA

1978 - rural Gadsden, AL

1991 - Woody natten då jag plockade upp honom

Under mina vagabondår på 70-talet tycktes de flesta amerikaner må bra av sig själva och jag fann knappt någon Klan-aktivitet. Men den ökande misshandeln av barn som jag har sett sedan dess verkar gå hand i hand med tillväxten av Klanen och vita överhöghetsgrupper under president Obama och Trump. Här handlar det om hur jag kom in i en familj med senare Trump-anhängare. En kväll 1991 plockade jag upp Woody, en smutsig liftar i Mississippi, som berättade att han och hans två bröder personligen hade dödat så många svarta att de hade tappat räkningen på dem.

- Jag vet inte om han dödade de två första som jag fick blod på mig från, men jag vet att han slog sönder huvudet ordentligt.

- Hmm

- John slog upp huvudet riktigt, riktigt illa... Han tog en stor bit av huvudet - och jag fick blod på mig då. Det var för att jag höll i killen. Varje gång hans hjärta slog, sprutade blodet ut ungefär 5-6 meter. Killen sprang ungefär tio steg och föll sedan - med ansiktet först. Jag ska till och med ta med dig till det gamla postkontoret ikväll och visa dig det, precis där det hände. De har en stor skylt med texten "Inga negrer tillåtna" när man går in där på motorvägen.

- Är du fortfarande kvar? Vilket år är det här?

- Det är 91 nu, snart 92, och de har en skylt som säger "Niggers No Allowed" (inga niggrer tillåtna).

- När du gick ut för att döda dem, pratade han om det hela dagen innan eller råkade du bara...?

- Nej, det bara hände. Det var bara en sån där sak. Han gick nerför gatan och kände bara för att göra det. Han

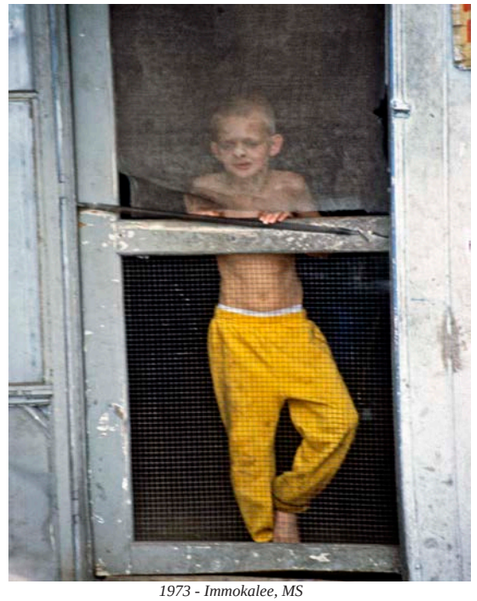
1973 - Immokalee, MS

hade sett dem, så han gjorde det....

- Precis här föll den här killen efter att min bror knivhögg honom.

honom. Det kan vara polisen. Det är här han föll. Jag ska visa dig var han blev knivhuggen. Han blev knivhuggen på andra sidan telefonstolpen, precis här. Sedan sprang han tre meter och föll. Vi går innan polisen kommer, för de är farliga här på natten.

- Vad sa han egentligen?

- Han sa faktiskt: "Jag ska döda en nigger ikväll". Han sa det hela dagen och när vi kom tillbaka från spåren sa Sammy till honom: "Jag slår vad om att du inte dödar den där niggern". Och detta var en stor nigger, vet du. Och John sa: "Satsa på mig!". Och Sammy sa: "Jag slår vad om det. Och han säger: "Det är inte viktigt att satsa. Han gick dit och sa: "Hej, har du mött din skapare?" och högg honom. Killens ögon rullade till baksidan av hans huvud och John vred kniven och drog ut den. Blodet, när det kom ut, träffade mig och Sammy.

- Hur gick det till när....?

- Han går ut och dödar niggrer på skoj. Han säger att han gillar att se rädslan i deras ansikten när de dör. Det var som när vi åkte nerför River Road och jag berättade om hur Sammy kallade en över till bilen och John hoppade ut och sköt honom. Två av dem stack, och en av dem stannade kvar där, du vet, han blev helt galen. Jag antar att han var ung eller något, du vet. Sammy började slå honom i huvudet med en flaska som han hade. Och sedan började John sparka honom och sånt - och när de hade honom på marken och han blödde och inte kunde röra sig, stampade

1975 - Waynesboro, GA

John bara på honom tills han dog. Det enda som jag aldrig sett John göra var att gå ut och köra över en niggrer som han brukade gå ut och köra över. Men jag har sett blod på bilen och.... som jag sa, jag tog T-tröjor och skjortor och liknande saker under bilen efter att han kört över dem. Jag har sett honom slå många, många negrer många gånger och lämna dem för döda.

- Hur många skulle du säga?

- Hur många? Fler än jag kan räkna på mina fingrar och tår.

Som alltid med våldsamma människor frågade jag om hans barndom.

Hans ögon fylldes av tårar när han berättade hur de tre bröderna ständigt hade blivit slagna och misshandlade av sina djupt alkoholiserade föräldrar.

- Så tidigt jag minns har jag fått piskor av min mamma. Hon brukade komma in berusad.... Hon slog dig överallt där hon kunde slå dig. När hon piskar dig med en bräda, om du rör dig och den träffar dig någon annanstans, borde du inte ha rört dig.....

Det är viktigt att alltid ge sådana smärtbarn all den kärlek och ömhet vi kan uppbåda. Under mina resor har jag ofta förvånats över hur lite omtanke det krävs för att få dessa inkapslade och modfällda människor att höja huvudet igen och må bättre. Människor som mår bra av sig själva kommer inte avsiktligt att skada andra människor eller ens tänka illa om dem. Endast människor med djup smärta vill skada andra. Alla de våldsamma rasister jag möter nuförtiden har utan undantag blivit misshandlade eller förödmjukade i barndomen.

1996 - träsket, LA

Korsbränningarna och hakkorsen är bara deras odugliga rop på vår hjälp och uppmärksamhet, och det krävs så otroligt lite omvårdnad från oss för att hjälpa dem ur sina förtryckande mönster.

Fem år senare hittade jag några av Woodys offer, till exempel Sarahs familj, som hade blivit knivskurna av Woody i sömnen (läs på sidan 213 vad som senare hände). Deras sönderslagna liv behövde liknande omvårdnad för att inte förstöras av den förlamande rädsla och det oförlåtande hat de hade utvecklat mot sina medmänniskor. Vetskapen om hur lätt ett sådant hat kan fortsätta att sprida sig ledde till att den nya svarta regeringen i Sydafrika benådade alla rasistiska brott som begicks under apartheidtiden.

Min vän Woody börjar förstå att eftersom han aldrig haft någon som hjälpt honom att läka sin smärta hade han vänt den utåt mot de svarta på ett så fruktansvärt sätt att han kunde beskriva hur de torterade och mördade varenda ett av sina offer och dumpade dem i Mississippis floder och träsk.

- Brukade ni göra er av med dem genom att kasta dem i floder och träsk?

- Åh, ja, många gånger dumpade vi dem i träsket....

Skål för delstaten Mississippi
för under dess gränser drar djävulen inga gränser.
Om du drar i hennes leriga floder hittar du namnlösa kroppar.
Åh, skogarnas fabriker har gömt tusen brott.
Kalendern ljuger när den anger den nuvarande tiden.
Åh, här är till det land som du har slitit ut hjärtat ur:
Mississippi, hitta ett annat land att vara en del av!

1975 - Tupper home, Washington, GA

1975 - Washington, GA

1975 - Tupper Plantation home, Washington, GA

I Georgia, där jag bodde med familjen Barnett i ett gammalt plantagehem, lärde jag mig om en rasism som inte bygger på hat utan på en historiskt betingad paternalistisk kärlek till svarta. Mrs Barnett tillbringade dagar med att ta mig runt till familjer som hennes familj en gång hade ägt - uppenbarligen för en mycket kort tid sedan i hennes fantasi (och, som jag upptäckte, även i det svarta medvetandet).

Mrs Barnett: *Detta är köpebrevet till min farfars farfar från mr Cadman för Lucinda, hennes barn och hennes ökning för alltid. Priset var 1 400 dollar.*
Mrs Hill (hennes väninna från ett annat plantagehem): *Men du förstår, när de kom hit var de vildar, och jag tycker att i stället för att skylla på Södern som Norrland skyllde på oss, tycker jag att vi förtjänar lite beröm. De sålde dem till oss och de visste att de sålde vildar till oss. Men de fortsatte att skicka dem. Och sedan började de tala om vår hårda behandling, men ni vet att när man hade folk som arbetade för en, så gjorde man allt för dem, gav dem mat, kläder och bostad och tog hand om dem.*
Mrs Barnett: *De vita skulle göra allt för negrerna utom att slippa dem, som de säger.* (Skratt) *En sak är säker. Vi saknar dem fortfarande.*
Mrs Hill: *Ja, vi saknar dem verkligen.*

När en “husslav” kom in med eftermiddagsteet, kom samtalet, som alltid i sydstatsaristokratin, att handla om sina tjänares dårskap - ett sätt att upprätthålla sin paternalistiska attityd gentemot svarta och på så sätt ge sig själva den sociala distinktionen från tidigare tider.

1975 - Washington, GA. The Tupper Home

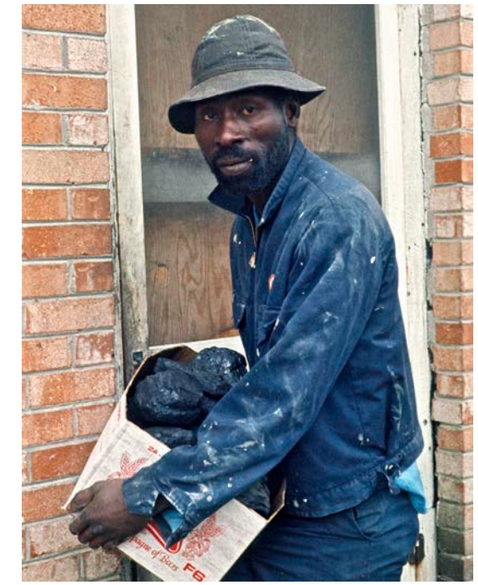
1975 - Washington, GA

1975 - Washington, GA

1975 - Washington, GA

Vad Mrs Barnett saknar är inte slavarna som arbetskraft eller som egendom utan det tidigare symbiotiska beroendet mellan slav och herre. Det faktum att man kunde förlora en slav värd mer än 1 400 dollar genom sjukdom ingav den vita överklassen en faderlig omsorg och ansvarskänsla för sina slavar. Hos mrs Barnett visade sig denna kärlek i hennes arbete för svarta som fängslats på livstid - med andra ord i ett behov av att uttrycka kärlek till en grupp svarta som, liksom slavarna, inte är fria.

Var det denna typ av nedlåtande rasism som jag själv tog på mig i Amerika? Hur länge kunde jag hålla fast vid den naiva föreställningen att jag som utländsk invandrare skulle kunna hålla mig flytande i ett hav av rasism som hade dränkt alla andra?

1975 - Phila, MS. Rachel här våldtogs och mördades när hon var 14 år.

1973 - Natchez, MS

I Södern upplevde jag två helt motsatta vita reaktioner mot våra förtryckta: hat och kärlek. Ju mer jag såg dessa märkliga nödmönster som produkter av ett sekelgammalt system, desto mer upplöstes värdeomdömen som gott och ont. Trots deras spår av förstörelse kunde jag inte längre hata dessa vita. Från det ögonblick då jag visade dem respekt och förståelse började dörrar öppnas överallt: dörrarna till den sydliga gästfriheten. När jag senare reste bland sydafrikanska vita möttes jag av en ännu mer överväldigande gästfrihet, som tycktes stå i direkt proportion till en större klasskillnad mellan svarta och vita. Precis som i Sydafrika får svarta i Södern den traditionella vänligheten så länge de har underklassstatus. De får inte betalt för sitt arbete så mycket som för sin servilitet och ödmjukhet, för att de vet “sin plats” och är beroende. Deras passiva motstånd mot denna underkastelse ses som “ansvarslöshet” och “oduglighet”, vilket ytterligare bekräftar fadersförhållandets “nödvändighet” och därmed höjer den vita statusen. Denna artificiellt höga status bidrar till det psykiska överskott som till exempel visas i en överväldigande gästfrihet och vänlighet mot individen men inte mot gruppen, såsom “negrer”, “jänkare” eller “kommunister”.

I ett plantagehem hade jag anlänt med min korthåriga peruk på, men värdinnan, Emely Kelley, blev alltmer förälskad i mig, och en kväll överraskade jag middagssällskapet genom att visa upp allt mitt hår. Emely utbröt: “Jag vet att du är kommunist, men jag gillar dig ändå.”

Denna gästvänliga klass kanske inte deltar i vita terroristhandlingar, men den drar direkt nytta av sådan polisverksamhet.

Inget av de plantagehem jag bodde i var låst trots att de var fyllda med guld, silver och dyra tavlor - alldeles intill några av de fattigaste människorna på jorden, som jag ofta såg begå våldsbrott mot varandra.

En anledning till att jag kunde röra mig i till och med de mest våldsamma ghettona i Södern utan att frukta för mitt liv var min insikt om att 1970-talets slaveri höll sitt skyddande paraply över mig överallt. Och när man står upp mot ett system som är så djupt rotad att inte ens din “skandinaviska blåögda idealism” förstås, ger man upp och blir en deltagare. Sålunda lärde jag mig snart den självförlamande och obekväma konsten att låta svarta hembiträden servera mig frukost i den täckta sängen (i ett separat rum från värdinnan) samtidigt som jag undvek att begå brottet att bädda min egen säng. I Mississippi såg jag hur tjänstefolket tillbringade dagar med att klä upp de vita “skönheterna” i antebellumsklänningar så att vi kunde fortsätta konfederationens gamla baler, där de svarta endast är närvarande i form av en vit kvinna i blackface som agerar “mammy”.

Jag älskade dessa till synes avståndstagande men ändå otroligt varma öppna och charmiga belles, vars okränkbara “vita kvinnlighet” var en av de skenbara orsakerna till tusentals svarta mäns död i en terror som enbart orsakades av viljan att vidmakthålla den vita överhögheten.

Ändå var jag tvungen att skratta första gången jag återvände till Natchez 1978 och fann staden extremt upprörd över en artikel i New York Times som beskrev plantagehemmen som “dekadenta och promiskuösa”, eftersom jag själv hade upplevt exakt samma sak.

1975 - Philadelphia, MS

1973 - Natchez, MS

1975 - Philadelphia, MS. Carl till höger blev predikant, hans bror satt livstid i fängelse.

1973 - Natchez, MS

Om att säga ja

Den största frihet jag känner till är att kunna säga ja; friheten att kasta sig i armarna på varenda person man möter. Särskilt som vagabond har man friheten, energin och tiden att vara helt mänsklig mot varje individ man möter. Det mest fantastiska lotteri jag kan tänka mig är att lifta. Det finns en vinst varje gång. Varje enskild person kan lära dig något. Jag har aldrig tackat nej till en lift - även om det låg pistoler på framsätet eller om det satt fyra ondskefulla män med solglasögon i bilen. Varje person är som ett fönster genom vilket man kan få en glimt av det större samhället. En man i New York bad mig köra en U-Haul trailer ner till Florida. Han ville inte säga vad som fanns i den. Vi kom överens om att jag skulle få sextio dollar för att göra det, men jag fick aldrig pengarna. Genom olika källor fick jag reda på att det var maffian jag hade arbetat för - de föredrog att använda en naiv utlänning för sådana olagliga transporter av narkotika osv. Eller kanske var det vapen för de exilkubanska människorna i Miami? En annan gång, i Alabama, bad en stackars gammal kvinna på 87 år mig köra henne till Phoenix, Arizona. Hon ville åka dit för att dö. Jag hjälpte henne att bräda upp fönstren i sin förfallna stuga utanför Notasulga, för även om hon mycket väl visste att hon aldrig skulle återvända, ville hon ändå inte att de lokala svarta skulle flytta in i den. Hela vägen dit satt hon med en pistol i handen. Hon var livrädd för mig på grund av mitt långa hår och skägg, men hon hade inget annat sätt att ta sig till Arizona. Hon var så svag att jag var tvungen att bära henne när hon var tvungen att lämna bilen, men trots detta fortsatte hon att hålla fast vid sin pistol. Bilen var så gammal att vi bara kunde köra i trettio miles i timmen, så resan tog oss fyra dagar. Hon hade sparat i flera år för att få tillräckligt med pengar till bensin, men hon hade inga pengar till mat, så jag fick flera gånger stiga ut och stjäla morötter och andra ätbara saker längs vägen. Under större delen av resan pratade hon om guvernör Wallace och hur hon hoppades att han skulle bli president innan hon dog. Jag lärde mig mer om Alabama på den resan än vad jag hade kunnat lära mig genom att läsa i hela mitt liv.

I Florida plockade två unga kvinnor upp mig och erbjöd mig en brownie. Eftersom jag var mycket hungrig och satt i baksätet tog jag tillfället i akt och åt fyra hela brownies. Jag äter alltid det som folk erbjuder mig, även om det är piller, eller smuts, eller värre. Och varje gång ger det mig en viss inblick i samhället. Så var det också denna dag. Det visade sig att det var haschbrownies och jag hade ätit alldeles för många. Jag blev helt knarkad och kunde inte lifta mer den dagen, eftersom jag var oförmögen att kommunicera med förarna. Jag gick in i Jacksonville och satt i en park och väntade på att ruset skulle avta. Två harmlösa luffare kom över och satte sig bredvid mig, men plötsligt blev jag oerhört rädd för dem och rusade in på busstationen. Jag vågade inte vara ute på gatan, inte ens i dagsljus. (Hashet gjorde mig extremt paranoid, och det är just när man sänder ut vibrationer av rädsla till andra människor som man blir överfallen). Den dagen förstod jag den plågsamma rädsla som de flesta amerikaner bär med sig och som de inte kan göra något åt. Sedan den dagen har jag haft större förståelse för människors reaktioner i Amerika. Ibland känner även jag mig rädd för andra människor. En natt i New York hörde jag en röst som ropade på mig från en mörk gränd nere i det olycksbådande området nära Ninth Avenue. Jag var helt övertygad om att om jag gick in i gränden skulle jag bli attackerad. Men jag var mer rädd för att om jag inte gjorde det skulle det skapa ett prejudikat, och då skulle jag bli förlamad, som så många andra i Amerika. Jag tvingade mig själv att gå in där. Naturligtvis visade det sig att det bara var en sliten femdollars gatubarn. Jag fick insikt i ett slags lidande som jag aldrig tidigare hade mött, vilket bevisade för mig än en gång att det aldrig skadar att säga ja. Som regel blir man direkt belönad för det.

I Detroit bad en femårig pojke mig ihärdigt att följa med honom hem och ta några bilder på hans mamma. Jag hade inte tid den dagen men bestämde mig för att följa med honom ändå. När vi kom till hans hem såg jag att hans mamma var sjuk och att fyra av hans sju syskon hade stora råttbett på ryggar och ben.

I början uppfattade jag det som en svaghet att inte kunna säga nej till människor, eftersom jag alltid har varit mycket eftergiven. Men nu har jag blivit övertygad om att det är en styrka och har därför gjort det till en vana vart jag än går. Nästan varje dag när jag liftar blir jag vid något tillfälle bjuden in på en restaurang av en chaufför. Jag får menyn men det är omöjligt för mig att välja. Efter en pinsamt lång paus brukar chauffören föreslå något, och jag säger genast ja. Jag kan inte bry mig mindre om vad de serverar mig. Mat är bara ett sätt att hålla sig igång. Jag har upptäckt att även oförmågan att välja har sina fördelar när man reser. När jag var på blodbanken i New Orleans och som vanligt kämpade mig igenom “gay wall” ut ur denna stad med många homosexuella, fick jag på väg upp för att se översvämningarna i Mississippideltat skjuts av en fet antikhandlare. Han pressade mig hela tiden att följa med honom in i de mörka skogarna med löften som “jag ska ge dig en rik vit dam efteråt”. Jag ville inte slösa tid på ännu en “smutsig gubbe”, men kunde inte få mig själv att direkt säga nej. Så det slutade med att jag lät honom följa sina lustar ute i skogen och sant nog körde han mig efteråt till ett av de stora plantagehemmen i Natchez, där hans vän, ägaren Emely

1975 - Notasulga, AL

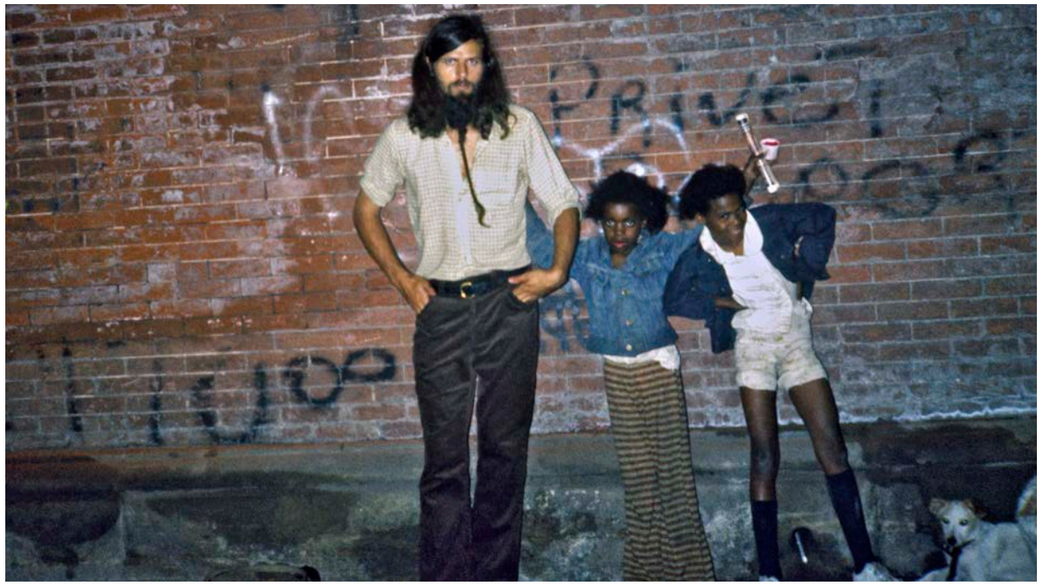

1974 - Harlem, NY

1973 - Natchez, MS

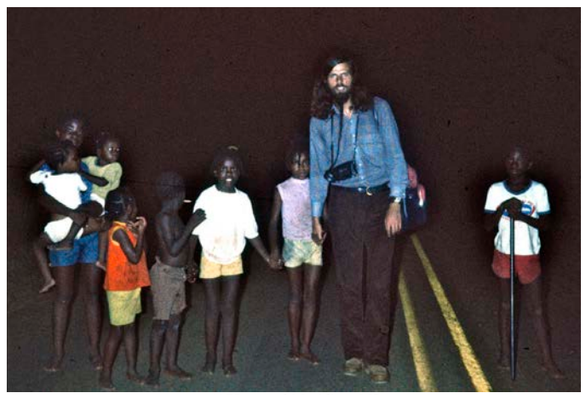

1975 - rural Meridian, MS

1973 - Boston, MA

1974 - Norfolk, VA

1974 - New York, NY

Kelley, omedelbart bjöd in mig till lika intima upplevelser. Jag hade för länge sedan lärt mig att utan att säga ja till lite smärta kommer man inte in i himlen. Efter veckor av hunger kändes det verkligen som att komma in i himlen när svarta tjänare serverade oss på silverbrickor i sängarna med baldakin. Men det är viktigt att komma ner på jorden igen, så när jag efter två veckor lämnade herrgården hamnade jag samma kväll i ett rum med en svart hallick i Greenville, i det fattiga Deltaområdet. Vi blev goda vänner och han sa att han på grund av vår vänskap skulle ge mig en av sina prostituerade. Jag sa ingenting. Han tog mig till en bar där fyra av hans "flickor" stod runt omkring. "Välj vilken fitta du vill ha. Du kan få den gratis", sa han. Jag visste inte vad i hela världen jag skulle göra. Jag har kommit att älska sådana svarta prostituerade med sin fantastiska blandning av våldsam brutalitet och intensiv ömhet. Man kan lära sig mer om samhället av en svart prostituerad på en dag än av tio universitetsföreläsningar. Men det var helt enkelt omöjligt för mig att välja.*) Sedan tog Ed, som han kallades, mig hem igen. Från och med då blev han mer öppen och det visade sig att han hade satt mig på prov. Han var mycket intresserad av de saker som jag hade berättat för honom, men han hade aldrig träffat en vit som han kunde lita på, och nu ville han se om jag var som de andra vita i Mississippi. Den kvällen blev en av de mest intensiva upplevelser jag någonsin hade haft. Vi låg båda i sängen som han normalt använde för sina affärer och hela natten berättade han för mig om sin barndom. Allt kom som en uppenbarelse för mig. Det var första gången jag någonsin hade varit i Mississippi, och det hade förmodligen en särskilt stark effekt på mig eftersom jag just hade tillbringat två veckor i enorma plantagehem med dessa enorma antebellumklänningar och guld och glitter överallt. Han berättade för mig om hungern, om hur han hade varit tvungen att plocka bomull ända sedan han var fem år gammal för två dollar om dagen, om hur han egentligen aldrig hade gått i skolan eftersom han var tvungen att plocka bomull, och om alla de förödmjukelser han ständigt hade fått stå ut med från de vita. Sedan orkade han helt enkelt inte längre. "Helvete nej", upprepade han om och om igen. Han ville bort från det där bomullshelvetet. Så han hade blivit hallick. Både han och hans flickor var överens om att det var bättre att prostituera sig på detta sätt än att prostituera sig på bomullsfälten. Det är den vite mannen som skördar vinsten i båda fallen, men de tjänade mer pengar på det här sättet: femton dollar per natt och flicka. Han hade studerat den vite mannen hela sitt liv, varenda gest och tanke. Han kände att han kände den vite mannen bättre än han kände sig själv - och ändå förstod han honom inte. Men hans erfarenheter hade gjort honom till en bra hallick, trots att han bara var nitton år gammal. Han visste precis hur han skulle få vita män att komma i kontakt med sina flickor. Men det gjorde ont för honom att göra det. Det lämnade ett djupt sår. Han kände att han sålde både sin ras och sin stolthet; men att han inte hade något val. Han hatade den vite mannen av hela sitt hjärta, men han vågade aldrig visa det. Den kvällen insåg jag att om många svarta i Mississippi kände som Ed skulle det komma en dag då det inte skulle se bra ut för de vita. Jag var så skakad efter den kvällen att jag under de följande dagarna inte kunde se vita i ögonen. Jag hade haft tur den dagen eftersom någon hade gett mig batterier till min bandspelare. Jag kunde därför spela in mycket av det han sa den kvällen. När jag nu reser runt bland de vita i Mississippi och bor med dem spelar jag ofta upp det bandet för mig själv på kvällen. Jag vill undvika att identifiera mig alltför starkt med deras ståndpunkt. Med deras charmiga accent och stora mänskliga värme är det svårt att inte låta sig förföras. Tricket är att hålla huvudet kallt mitt i söderns kokande häxkittel. Jag såg det som en tillfällighet att Ed öppnade sig för mig, för jag hade egentligen känt mig mer för att vara med de prostituerade. Men nu börjar jag tro att det inte bara var en slump. Det är som om det alltid finns något som leder mig in i rätt situationer.
Brev till en amerikansk vän

* (Jag har sedan dess upptäckt att dessa osofistikerade meningar från detta ursprungliga brev om min kärlek till prostituerade som en förtryckt grupp i USA och Storbritannien, ofta missförstås på ett sexuellt snarare än ett politiskt sätt. För en tydligare förståelse av mitt förhållande till prostituerade, se sidan 381).

1973 - Natchez, MS

1975 - Philadelphia, MS

1996 - Bullock County, AL

1975 - Philadelphia, MS

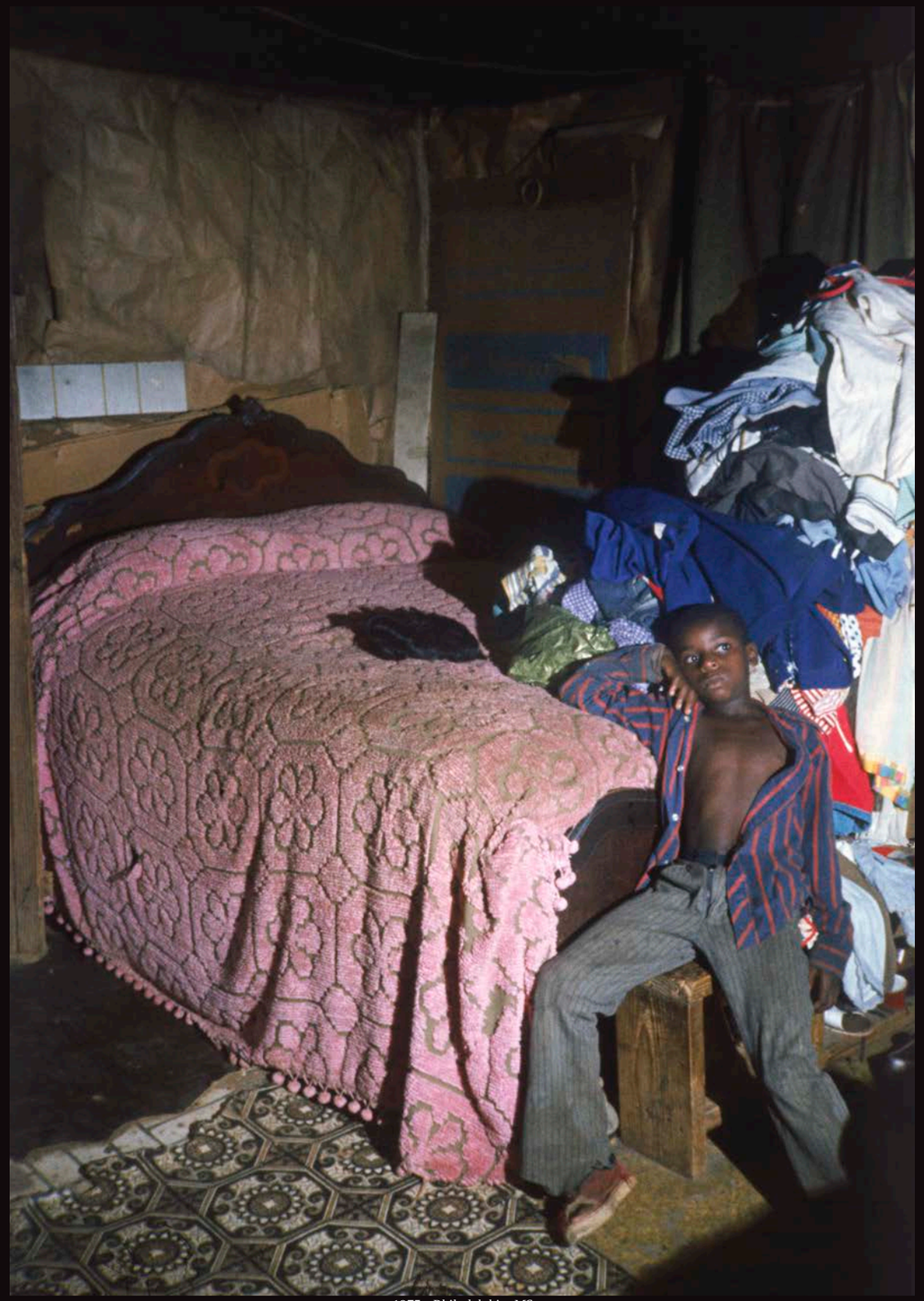

1975 - Philadelphia, MS

1990 - Georgetown County, SC

1974 - rural Tarboro, NC

1974 - Greenville, NC

En av de mest märkliga aspekterna av gästfriheten i södern är önskan att omedelbart “ge” en manlig besökare en mycket attraktiv “flicka”. Inte bara bland den gamla aristokratin utan även bland de “uppåtsträvande” miljonärerna. Sällan hade det gått mer än en dag innan de försåg mig med en “date” från samma klass (eller, oftare, en som strävade efter att bli medlem av den klassen), ofta utan att ha frågat mig. När jag bodde i Mississippi hos släktingar till senator Stennis, en ärkekonservativ, fick jag en lista över möjliga skönheter att välja mellan. Jack Ray, bankiren från Alabama, insisterade absolut på att ge mig senator Allans personliga sekreterare för natten.

Deras inställning till “vit kvinnlighet” verkade inte vara mycket bättre än deras historiska förhållande till svart kvinnlighet, men denna heliga vita kvinnlighet används ändå som en av de många ursäkterna för det våldsamma förtrycket av svarta och för att injaga rädsla hos vita. Det är kanske lika svårt för äkta kärlek att frodas under kristallkronorna som i fotogenlampans sken bland dem som “bor tillsammans”.

1975 - Las Vegas, NV

1974 - Tarboro, NC

1974 - Studenter på sin årliga Spring Break i Fort Lauderdale, FL

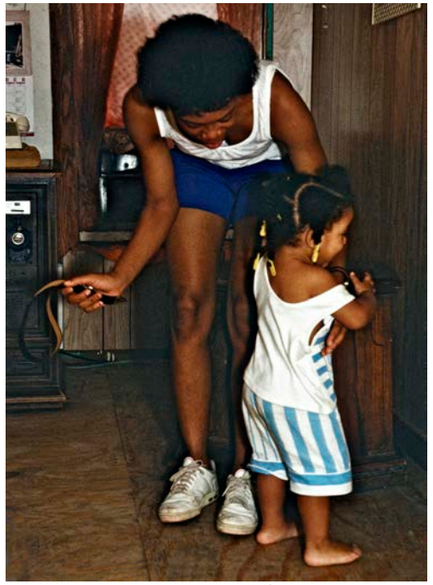

1996 - Tunica, MS

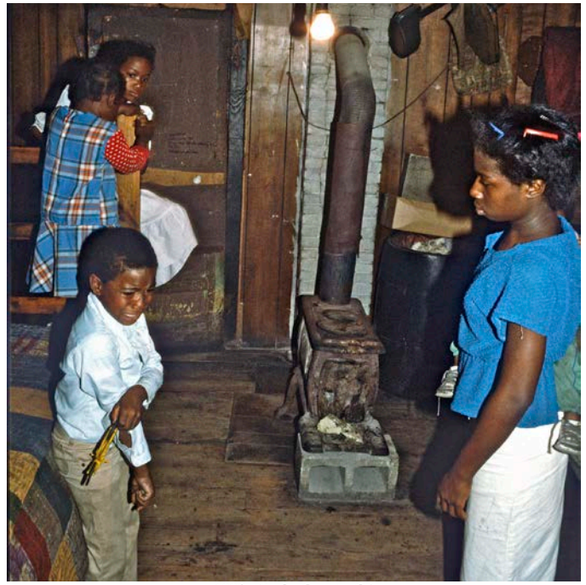

1990 - Burke County, GA

1973 - Charleston, SC

Ingen vit kan, enligt min mening, fullt ut förstå den enorma psykologiska press som svarta, som ständigt bombarderas med budskapet att de är mindre värda än vita, utsätts för.

Den värsta skadan uppstår när offret börjar tro på förtryckarens fördomar. Jag hör ofta grymma ogiltigförklaringar, som “Du är inte ett skit, nigger”, som genljuder i underklassfamiljer. De ingjuter i varandra våra djupa rasistiska känslor för dem tillsammans med den dystra utsikten att permanent förvisas till det vita samhällets skuggor. Det hopp som jag en gång fann bland svarta på 70-talet har jag sedan dess sett ersättas överallt av självskuld.

1989 - Bullock County, AL

1990 - Burke County, GA

1991 - Montgomery County, AL

1991 - Montgomery County, AL

När jag höll föreläsningar på campus på 90-talet älskade jag de nattliga diskussioner om rasfrågor som jag hade med Wilma i hennes lilla stuga. Hon var välutbildad men uttryckte med svarta ord det som mina vita åhörare tänker men inte vågar säga:

- Min egen sort håller mig nere. Jag är rädd för dem. Mitt liv hotas av mitt eget folk.
- Har ni förlorat tron på svarta människor?
- Ja, det har jag, på grund av hur de har behandlat mig.
- Har de vita aldrig gjort dig illa?
- Aldrig, i Alabama och New York har jag aldrig haft problem med de vita. Jag har alltid haft min egen typ av folk.
- Har du något emot dem?
- Ja, det gör jag.
- Men jag har sagt till dig tidigare att du aldrig får glömma den verkliga ...
- Ja, du kallar det internaliserat förtryck, eller hur? Men jag ser det inte på det sättet. Jag tror att det bara ligger i deras natur att vara på det sättet ...
- Nej, nej, nej, nej!
- Jag tror inte att det är internaliserat förtryck.

#180

1992 - Montgomery County, AL

- Men man får aldrig förlora tron på människan.
- Jag har förlorat tron på dem, ja, det har jag.
- Men allt kommer härifrån, det kommer från rasismen. När människor är så sårade, och du vet att svarta människor är sårade, tar de ut det på varandra.
- Ja, men det du talar om hände för hundra år sedan. Jag vet att det du säger är sant, men vi har kommit långt sedan dess. Dörrar har öppnats för oss. Men vi håller varandra tillbaka med hat, självviskhet och annat. Det är inte de vita som håller oss tillbaka nu, det är vi som håller varandra tillbaka.
- Wilma, du pratar skit om de vita nu. Det är vad de säger. Vilka är arbetsgivarna i det här landet? De är vita, och till vem ger de inte arbete?
- Jag vet, jag vet, men jag kan bara tala om vad jag går igenom. De håller mig nere. Min egen sort håller mig tillbaka.
- Det är så alla svarta känner sig nuförtiden, och det är därför de till slut orsakar varandra mer skada. När människor hatar sig själva tar de ut alla dessa saker på varandra...
- Jag vet. Allt jag vill är att komma bort från dem.
- Vart ska du ta vägen?
- Jag vet inte ännu, men jag jobbar på det ...

1992 - Montgomery County, AL

1973 - rural Wendell, NC

Efter 70-talets hopp och optimism skulle jag aldrig ha trott att rasismen kunde förvärras så mycket att jag en dag skulle sitta och försvara offren mot varandra. Människor kan överleva förtryck om de tydligt kan identifiera sin förtryckare och på så sätt undvika självskuld. Förr i tiden lät denna förståelse svarta se ljuset i slutet av tunneln. För hundra år sedan levde vi i nära fysisk närhet till svarta. Men i dag har vi blivit så isolerade från varandra att svarta, som vi hänsynslöst bombarderar med TV-fantasier om hur fria de är, har svårt att identifiera sin förtryckare - en historisk premiär - och därför söker orsaken till sin eskalerande smärta hos sig själva. Och när vi väl lyckas övertyga förtryckta människor om att de är sina egna värsta förtryckare faller allting samman. Varken deras inkomster eller känsla av självkänsla är tillräckligt stora för att återskapa den kärnfamilj som vi ständigt framhåller som idealet. Denna känsla av hopplöshet och misslyckande driver familjerna isär. Ingen som känner sig nöjd med sig själv skulle kunna förtrycka en annan grupp så förödande som vi gör i dag. Och offren är inte bara familjen till den utstötta utan i allt högre grad barnen.

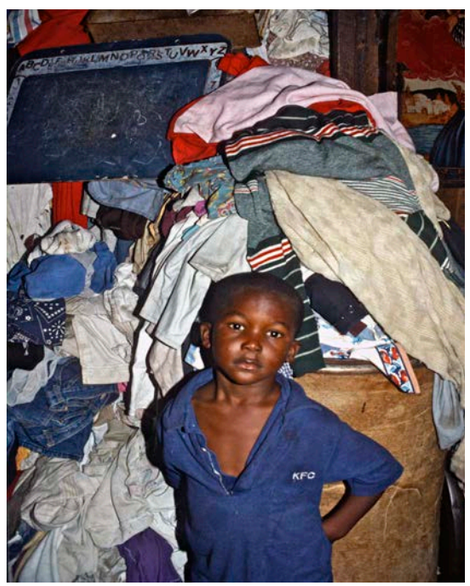

1990 - Burke County, GA

1975 - Bullock County, AL

1998 - Natchez, MS

Vi vita älskar att säga att “min bästa vän är svart” för att uppnå moralisk status och svart erkännande. Och vi älskar att fördöma andras mer primitiva rasism men glömmer att bigoter som KKK och nazisterna själva är så djupt traumatiserade att de inte har någon verklig makt att påverka den allmänna livskvaliteten för svarta i USA eller muslimer i Europa.

Nej, våra offer vet mycket väl att det är vi, de “goda” laglydiga medborgarna, som i dag i tysthet tvingar miljontals av våra utstötta till ghetton, till psykologisk isolering och förtvivlan. I våra vita skuldkänslor över att vi inte kan leva upp till våra höga ideal och liberala kristna värderingar flyr vi in i eskapistiska svarta TV-program för att dölja vårt slutgiltiga krossande av den svarta familjen. I dag växer mer än 70 procent av de svarta barnen upp utan far och ett av tio barn utan någon av föräldrarna - dubbelt så många som när jag först kom till Amerika och tre gånger så många som under slaveriet.

1974 - Jersey City, NJ

1975 - Notasulga, AL

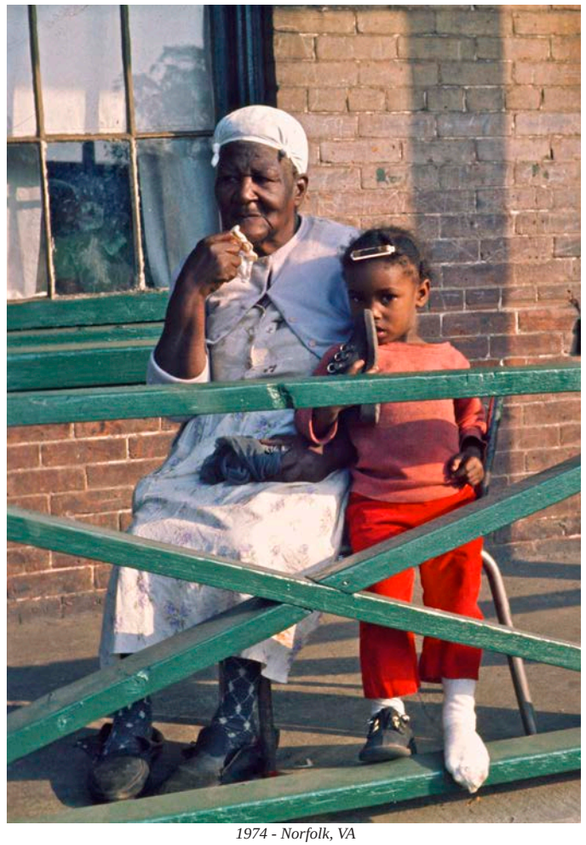

1974 - Norfolk, VA

1973 - rural Wendell, NC

1973 - Greensboro, NC

1974 - Washington, NC

Mormodern måste därför ta hand om dem. Svarta elever, som är kapabla att lyckas trots det värsta förtrycket sedan slavauktionerna, berättar ofta för mig att en mormor var deras räddande ängel.

Farmors händer
klappade i kyrkan på söndagsmorgonen.
Farmors händer
spelade tamburin så bra.
Farmors händer brukade utfärda en varning,
Hon sa: “Billy, spring inte så fort.
du kan falla på en glasbit -
det kan finnas ormar i gräset.
Mormors händer
lugnade de lokala ogifta mödrarna...

#185

1975 - Waynesboro, GA

1978 - Bullock County, AL

1974 - Palm Beach, FL

Prison transport FL

1974 - Palm Beach, FL

1973 - Angola-fängelset, Tunica, LA

Även under det mest hopplösa förtrycket har människor en oövervinnelig förmåga att överleva, och därför har begreppet storfamiljen som en överlevnadsenhet ofta blivit den svarta familjens sista desperata sätt att övervinna effekterna av ett brutalt samhälle. Men medan begreppet i Afrika innebar en nära sammanhängande familj som bodde i samma by, har det i Amerika inneburit brutal uppryckning och tvångsseparation av familjemedlemmar över stora fysiska avstånd. När liberaler ursäktar förstörelsen av den svarta familjen genom att sympatiskt tala om den som ett “arv från slaveriet” - som om familjen ensam, utan anledning, skulle ha burit detta arv vidare från generation till generation - är det för att skylla på ett ondskefullt system som existerade för 100 år sedan så att de kan känna sig fria från ansvar. Vad jag såg gång på gång var inte ett svart arv från slaveriet utan samhällets arv från slaveriet. När hela det system som de lever i knappt kan särskiljas från (och uppfattas som) slaveri är det tydligt att arvet från slaveriet tvingas på den svarta familjen.
Många av de försvunna fäderna till dessa barn har med tiden byggt upp sydliga motorvägar i kedjegäng. Idag finns inga kedjor eftersom blodhundar och submachineguns är mycket effektivare. Genom att följa några av fängelsernas lastbilar upptäckte jag att fängelsearbetarna bland annat städar runt herrgårdarna och de privata stränderna för de rikaste människorna i världen i Palm Beach. En av dem är Trump som som som president med historiens största skattesänkning hjälpte miljardärer att betala mindre skatt än arbetarklassen.
Att arbeta här under de vita övervakarnas vapen kan knappast uppfattas av det svarta medvetandet som något annat än en direkt fortsättning på det slavarbete som tidigare utfördes runt de stora vita plantagehemmen. På samma sätt som slavarna fann det berättigat att stjäla för att överleva de svårigheter som tvingades på dem, rättfärdigar många av dagens fångar brottsligheten som nödvändig för att överleva den fattigdom som dessa vita miljonärer har tvingat på dem. De rikas aktiva omvända klasskamp har inneburit en regressiv omfördelning av pengar från de fattiga till de rika, bort från den relativa ekonomiska jämlikhet som jag bevittnade på 70-talet. När det är ett faktum att svarta överallt i Amerika får mycket längre straff än vita för liknande brott blir uppfattningen om slaveri en konkret verklighet. Svarta får ofta livstids fängelse för anklagelser som vita skulle ha frikänts från. De många tusen som lider av detta påtvingade arv från slaveriet kan på sätt och vis kallas våra politiska fångar.

1974 - Palm Beach, FL

Historisk bild av kedjegäng

1974 - Palm Beach, FL

1974 - Palm Beach, FL

1974 Palm Beach, FL - Tiggare bland miljonärer

Jag finner de flesta av mina vänner i den här boken i en relativt sett sämre situation i dag än när jag först träffade dem. Men här på Palm Beach och Miami Beach med USA:s rikaste familjer finns människor som Reagans, Bushs och Trumps skattesänkningar gjorde ännu rikare. Fram till för några år sedan fick svarta (bortsett från tjänstefolk) inte sätta sin fot här - och de blir ofta arresterade om de gör det. Ibland kommer dock en tiggare in och får ett öre av multimiljonärerna.
Det är också här som USA:s presidenter spelar golf på några av de finaste banorna i världen - och använder svarta caddies, som de betalar mindre än 5-6 dollar i timmen.
Och det är här som dessa svarta slavarbetare kan se vita miljonärer stiga ur sina Rolls Royces för att läsa de senaste citaten från Wall Street.

Ändå hittade jag också en vänstermiljonär, Bill Gandall, som jag tillbringade några roliga dagar med och som lät mig låna hans Mercedes så att jag kunde följa fängelseslavarna i detta penninghelvete. Om man använder fångar för att arbeta för sig måste man naturligtvis också ha polisen vid sin sida. När man har dödat kärleken och förtroendet i samhället räcker inte alla TV-kameror och all elektronisk övervakningsutrustning i världen. Det skulle vara fruktansvärt att få sina barn kidnappade, det är bättre att låsa in dem i en kall isolerad värld, som Tania och hennes lillasyster här, och låta en kubansk barnflicka ta hand om dem. Och för upptagna karriärföräldrar är det förmodligen klokare att göra dem till slavar av TV:n än att låta dem se världen utanför, där Linda och hennes familj bor bara några kilometer bort.

1972 - Miami Beach, FL

1974 - Palm Beach, FL med Bill Gandall

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - Miami Beach, FL

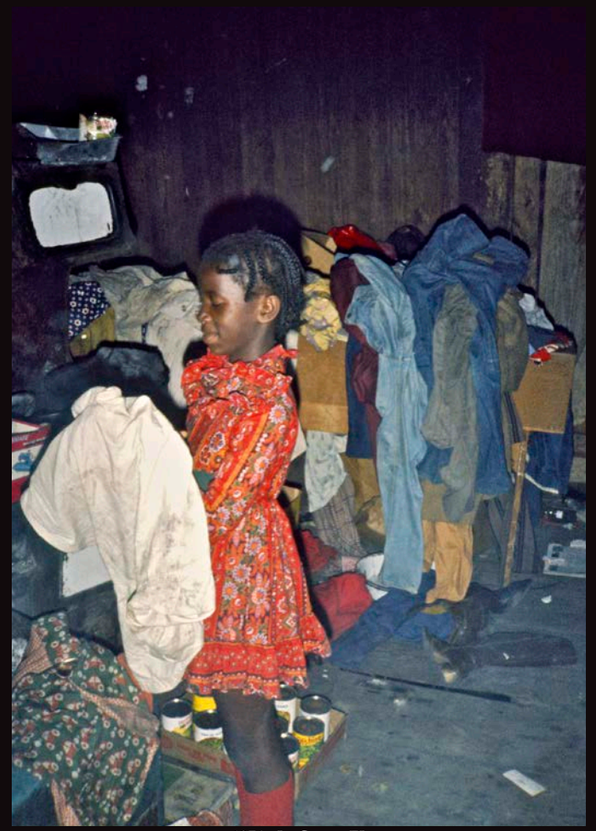

1974 - La Crosse, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

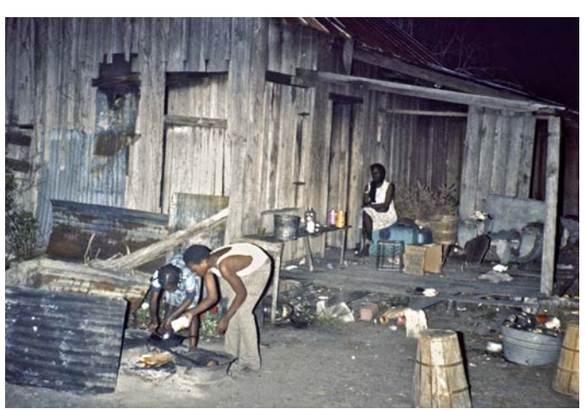
1974 - La Crosse, FL

Linda bodde inte så långt från Disney World, men det ska jag inte säga för högt eftersom hon aldrig har haft pengar att åka dit. De var så fattiga hos Linda att de sällan hade ljus innan jag flyttade in hos dem. Jag hade lite miljonärspengar med mig så jag kunde köpa fotogen till deras gamla lampa. Det var en glädjens dag för familjen. Lindas pappa arbetade från tidig morgon till sen kväll med att ta hand om korna åt en vit markägare och efter en tre mil lång promenad, ofta på bara fötter, kom han inte hem förrän klockan 22 på kvällen. Men den här kvällen ville vi glädja honom med en överraskning, och när vi såg honom komma i mörkret sprang Linda ut och hoppade i hans armar och skrek: “Pappa, pappa, vi har en present ... ser du? Ser du? Ljus! Vi har fått ljus!”

Efteråt dansade Linda och hennes bror utanför i lampans sken. Det fanns en sådan glädje över det ljuset att det värmde mig oerhört, särskilt efter min upplevelse av en rad kalla miljonärshem. För det mesta hittade jag dock inte mycket att vara glad över. Maten var alltid tvungen att tillagas över en eld utomhus, och Lindas mamma kunde bara sitta orörlig hela dagen i samma stol på grund av den smärtsamma sjukdom hon led av. Linda var tvungen att göra sina läxor före solnedgången, men ibland såg jag henne läsa i månskenet. Ofta gick det timmar medan hon läste för mig på sängen.

1974 - La Crosse, FL

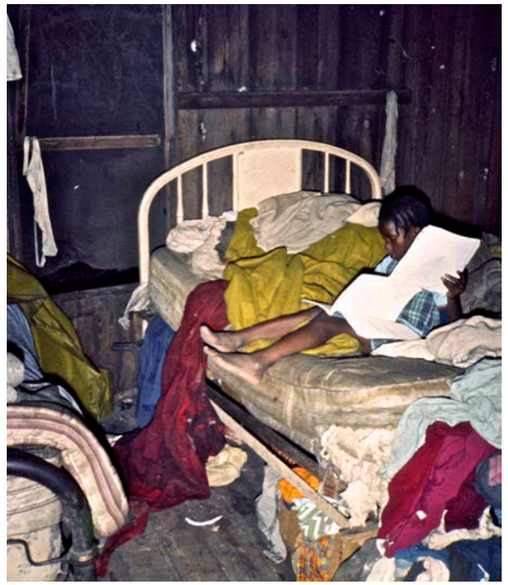
1974 - La Crosse, FL

Linda var utan jämförelse min ljusaste och mest uppmuntrande erfarenhet i Amerika. Jag kom till hennes familj vid en tidpunkt då jag var djupt deprimerad och avskräckt efter månader av resor genom den svarta söderns fattigdom, som jag upplevde som mer destruktiv och avhumaniserande än någon annan fattigdom i världen. Jag tittade på Linda och undrade varför hon inte hade blivit underkuvad i själ och kropp som så många andra fattiga svarta barn som jag hade träffat i underklassen. Vad var det som gjorde att hennes familj kunde hålla ihop mitt i denna omänskliga tillvaro? Och varför hade de en djupare kärlek till varandra än vad jag hade funnit i något annat hem som jag hade besökt i Amerika?
Att vara i Lindas hem var som att kliva in i en Hollywoodfilm som romantiserar fattigdom.

Medan fattigdomen överallt i Amerika är ohygglig och ger både människor och deras omgivning ett motbjudande ansikte, hade den här låtit kärleken överleva. Den upplevelsen, att finna kärlek mitt i en värld av fulhet, var så obeskrivlig och chockerande att jag blev helt överväldigad.

1974 - Miami Beach, FL

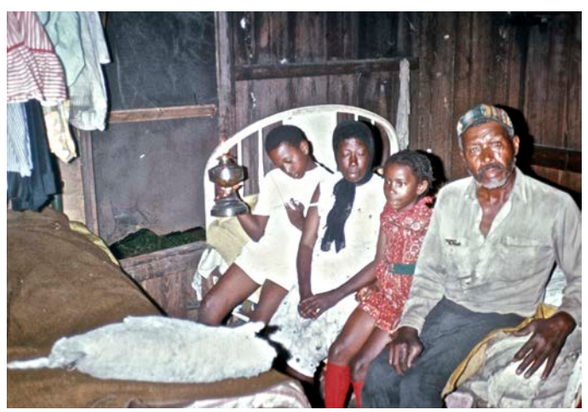
1974 - La Crosse, FL

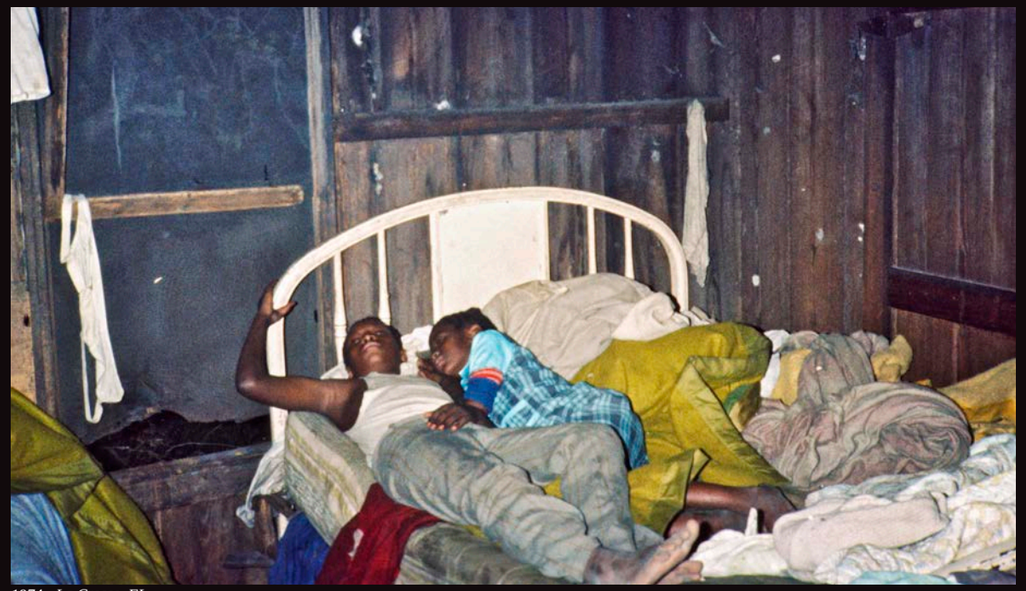

1974 - La Crosse, FL

Miami Beach

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

Now that we found love
what are we gonna do with it?
Let's give it a chance
let it control our destiny.
We owe it to ourselves
to live happy eternally.

Oh, love is what we've been hoping for,
and love is what we've been searching for.
Now that I've got it
right here in my hand,
I'm gonna spread it
all over the land.

Now that we found love
what are we gonna do with it ?
Lets forgive and forget
let no thought be your enemy.
I never felt so good,
I'm as happy, happy, happy
as a man could be.
Love is what we've been waiting for,
love is what we've been hoping for.
Now that I got it right here in my hand
I'm gonna spread it all over the land...

1974 - La Crosse, FL

1975 - Troy, AL

1974 - La Crosse, FL

Intermedium

Förståelse...

Det vita hatets rötter

Under mina vagabondår kunde jag inte förstå eller ens se det vita hatet, men jag såg och fotograferade dess spår av förstörelse överallt. Av samma anledning var mitt inre tänkande överväldigande negativt mot hatiska vita, såsom Ku Klux Klan, som därför aldrig öppnade sig för mig. Allt jag kunde se var deras reklamtavlor, som var upphöjda högt upp på stålstänger eftersom svarta brände ner dem hela tiden.

Men beväpnad med den kärlek jag fick från eleverna under 30 års workshops - att visa dem den förstörelse som deras "oskyldiga" rasism orsakade, medan de i sin tur öppnade sina hjärtan för mig och avslöjade smärtan bakom den - började allt plötsligt, efter den 11 september 2001, påverka mitt förhållande till en grupp som hade varit osynlig för mig. De kom nu från alla håll och tog mig i handen för att visa mig sin värld av smärta. Här är berättelserna om några av mina nya vänner.

1974 - Smithfield, NC

Kan vi älska Ku Klux Klan?

Älska dem? I 25 år hade jag på amerikanska universitet munhuggit tom retorik om att omfamna Klan - inte alltid lätt för svarta och judiska studenter - men aldrig funderat på att omsätta orden i handling, att “walk the talk”. Som vanligt behöver vi en hjälpande hand för att integrera oss med dem vi fruktar eller föraktar, för hur skulle jag kunna “omfamna” utan att ansluta mig? Eller, som jag brukar skämta om, “Hur jag blev medlem i Klan?”.

Här är hur det otänkbara hände för en uttalad “antirasist”. Danska TV ville göra en film om mitt arbete i Amerika och fick den galna idén att sätta mig ansikte mot ansikte med Jeff Berry, Amerikas största och mest hatiska Klanledare. “Ok med mig om jag är fri. Jag har haft att göra med massor av rasistiska studenter, och jag kan inte föreställa mig att en Klanledare kan vara värre”, sa jag. Men den dag vi skulle flyga till klanens högkvarter i Indiana hade en föreläsning i Maine flyttats på grund av snö. Så i stället satte de upp kameran i New York och sa: “Säg något till klanledaren som vi kan visa honom”. Vad säger man till en klanledare när man är omgiven av svarta och judar i New York? Jag började berätta för honom om alla de fattiga vita “barn av smärta” som jag hade plockat upp genom åren, som hade berättat om oändliga slag eller sexuella övergrepp i barndomen, och hur de hade vuxit upp och gått med i Klan eller liknande grupper. Och hur deras berättelser om misshandel verkade så lika det jag hade sett hos många svarta i underklassen. För att reta Klanledaren hade jag till och med fräckheten att jämföra arga svarta i ghettot med Klanen, “och därför känner jag samma medkänsla för er i Klanen som för mina svarta vänner”. När han såg videon blev han rörd till tårar, och han skickade omedelbart en öppen inbjudan till mig. (Hans fru berättade senare för mig att jag hade träffat, mitt i prick, de djupaste lagerna av smärta från hans barndoms misshandel).

Nåväl, jag hade vanligtvis universitetsföreläsningar varje dag och hade inte tid att träffa honom. Men året därpå var min föreläsningsagent, Muwwakkil, skyldig mig så mycket pengar att jag sparkade honom (för en tid), och han ställde in 41 föreläsningar som hämnd. Jag minns hur lättad jag var över att ha all denna frihet att få träffa riktiga människor i stället för att föreläsa för studenterna om dem. Jag ringde till Muwwakkil, som är svart, och retade mig på följande sätt: “Ok, då går jag med i Klan för att få dig att betala”.

Under tiden hade Jeff Berry (först) dömts till 30 års fängelse, så hur skulle jag kunna ta en meningsfull semester? Nåväl, jag flyttade in hos hans fru Pamela, som nu var en fungerande Klanledare. När jag såg att hennes säng var lika stökig som andra fattiga vitas sängar - medlemskort överallt - hjälpte jag henne att städa upp och frågade för skojs skull: “Om jag skriver mig själv på ett av dessa kort, kommer jag då att bli medlem i Klan?”. Till min förvåning utbröt hon entusiastiskt: “Ja, gör det gärna. Vi har aldrig haft en antirasist som medlem. Det skulle betyda så mycket för oss.” Och nästa dag ringde hon stolt till sin man för att berätta hur de nu hade rekryterat en antirasist. Återigen hade jag lärt mig hur lätt det är att ansluta sig till eller integrera sig i vilken grupp som helst när man närmar sig dem med empati och kärlek i stället för med antagonism eller hat. Men kunde jag förändra dem nu när jag inte längre var en passivt iakttagande fotograf utan en engagerad antirasistisk aktivist?

Vad jag lärde mig när jag levde med Klanen till och från under de kommande åren hör hemma i en annan bok. Här är bara några höjdpunkter. Jag genomförde långa videointervjuer med Pamela om de sexuella övergrepp hon hade utsatts för som barn, och hon berättade hur Jeff hade fått så fruktansvärda strykningar i sin “dysfunktionella familj” att han rymde hemifrån som barn och sedan dess levde på gatan som “hustler”. Jeff berättade för mig i fängelset hur han hade blivit försummad och oälskad av sin mor, en heroinist och prostituerad. “Men i dag är hon en fin dam efter att en svart

2002 - Butler, IN. Hjälper Pamela att städa upp i sitt sovrum.

2002 - Min första söndagsmiddag med Grand Dragon Jean och Dennis.

kund gifte sig med henne och räddade henne från alla dessa övergrepp. Jag älskar min styvfar för det.”

Pamela fortsatte att säga att det inte fanns något hat i Jeff - “han har många svarta vänner ... Jag gillar bara inte när han pratar hatiskt om bögar på våra möten. Jag känner mig fortfarande djupt sårad över förlusten av min bästa vän, en svart kvinna, när jag gick med i Klan”.
Alla i Klan älskade mig och de började bjuda in stormagister från andra stater till söndagsmiddagar med “vår nya antirasistiska medlem”. När jag intervjuade dem fann jag samma mönster av djupa övergrepp i barndomen. Ett år efter min middag med Grand Dragon Jean och hennes officiella livvakt, Dennis (Dennis var så stolt över att vara livvakt för sin egen fru), kom jag ut och besökte dem i deras fattighus i Illinois. När hon såg mig kom hon springande ut för att omfamna mig. “Jacob, Jacob, jag är så glad att se dig igen. Dennis har just dött av en hjärtattack. Jag är en fri kvinna nu.” Hon släpade mig rakt in i deras sovrum och klädde av sig helt och hållet för mig. Hon hade visserligen tagit ett foto av mig året innan jag friade till Pamela - på knä, med röda rosor

2005 - Grand Dragon Jean utanför sitt hem

Klanledarens barnbarn svept i hatets symboler

i handen och klädd i en Klan-dräkt - där jag spelade ut min filosofi om att “gå till sängs med fienden”, men jag var ändå chockad.

Som tur var ville hon bara visa mig hur hennes bröst och könsorgan och hela kroppen nu var täckta av tatueringar. För henne var det så det var att “vara en fri kvinna” nu när Dennis hade dött. Varför? Jag har långa band med intervjuer med honom om de brutala slag han fick som barn av en våldsam berusad styvfar täckta av tatueringar. Och den tatuerade armen som slog honom i all oändlighet hade varit en sådan mardröm att han vägrade låta Jean få tatueringar. “Men du förstår, Jacob, att du inte är en riktig klankvinna om du inte stolt bär klanens insignier på dina mest privata delar”, förklarade Jean. Hon var den officiella sömmerskan för Klanens färgglada rockar och ville göra en för mig “för endast 80 dollar på grund av vår långa vänskap”. Jag kallade dem “clownsdräkter”, vilket alltid fick dem att skratta, eftersom de mycket väl visste att allt KKK handlar om idag är att clowna för oss andra i dessa historiska kostymer i ett desperat försök att få lite uppmärksamhet. Att de klädde sig i hatets lånade fjädrar kände jag också när deras två papegojor höll mig vaken hela natten och skrek “White Power!”. Jag hörde dem inte som skrik av rasism, utan som två djupt förtryckta fåglar som hela sina liv suttit bredvid telefonsvararen och internaliserat dess budskap, som jag snart hörde som “poor white trash power” - ett rop på hjälp från en djupt utestängd grupp amerikaner som aldrig på något meningsfullt sätt känt sig som en del av den vitmaktstruktur som andra vita tjänar på. När jag såg hur mina naiva Klan-vänner lurades att tro att Trump, en miljardär, skulle rädda dem, förstod jag hur misshandlade och utnyttjade de är.

Papegojorna som talar hatets fula språk

Jag såg många exempel på hur de känner sig sårade och förvirrade när vi kallar dem hatiska. De fortsatte att varna mig för att gå över till Wally, en nazist som hade gift sig med Klanledarens dotter Tania, “för nazisterna är fulla av hat” (till skillnad från oss). Återigen ser jag den här trenden, hur vi människor behöver se vissa människor som värre än oss själva för att hålla oss moraliskt på avstånd och rättfärdiga vårt eget upplevda oskyldiga rasistiska tänkande. Men efter bara en kvälls samtal med Wally fann jag smärtan i hans liv. Han berättade att han hade varit lyckligt gift i New York, men att han en dag såg sin fru och dotter, fångade i korselden mellan svarta gatugäng, dödas av lösa kulor. Han blev galen och anslöt sig till nazisterna. En kort tid senare såg han Klanledaren och hans dotter i Jerry Springer showen, blev förälskad i henne och körde hela vägen till Indiana för att fria. Att gifta sig med Tania

2003 - Kärlek mellan en nazist och en KKK-medlem

2003 - Wally, medan han till Jeffs beklagande hade tagit över KKK för att sprida hat

var hur, sa mina Klanvänner, “vi fick in en skitstövel av en nazist i vår stolta Klan”, vilket fick dem att känna djup skam. Jeff berättade för mig i fängelset hur rasande han var över att Wally och Tania i hans frånvaro hade tagit över Klanens radiostation “så att alla amerikaner nu tror att vi handlar om hat, inte om rättvisa och medborgerliga rättigheter för vita”.
Jag tog massor av bilder på Wally som hyllade Hitler med sin nya dotter Kathrin, men oroade mig inte för att hon skulle hjärntvättas till en elak rasist eftersom jag såg hur bortskämd hon var av föräldrarnas kärlek. Wally var så rädd för att förlora sin nya dotter att han vägrade att arbeta och tillbringade all sin tid med Kathrin. Dag efter dag såg jag honom sitta och läsa barnböcker för henne, och under årens lopp såg jag hur hon gick i gymnasiet och blev en varm och frisk kvinna, till skillnad från så många i Klanen som hade blivit misshandlade eller vuxit upp utan att ha blivit älskade.

Min långa och pågående vänskap med Klanen gav mig en bra chans att testa dem, precis som jag är säker på att de testade mig. Jag testade dem på deras känslor för svarta, invandrare, muslimer, homosexuella, judar osv. Muslimer: “Goda gudfruktiga människor” (ja, det var innan Trump populariserade islamofobin). Endast homosexuella förtalades av vissa, som Jeff, men när jag ändrade frågan till “Vad skulle du säga om ditt eget barn var homosexuellt?” svarade de oftast: “Åh, då skulle jag älska dem som mina andra barn” - ett svar som jag inte fick från de flesta republikaner på den tiden. I vissa frågor, som dödsstraff, var de längre till vänster än de flesta amerikaner. Det mest antisemitiska jag hörde var från Jean. En dag frågade hon mig om jag trodde på Förintelsen. Jag kände att hon hade läst några av de vilda förintelseförnekelserna på Internet och gav henne en lång föreläsning. Hon var uppenbart lättad över mitt svar och sedan dess kallade de mig för “professorn”, vilket sa mer om deras egen låga utbildning än om mig, som hoppade av gymnasiet.

När jag började föreläsa i Danmark om hur jag såg mindre hat i Klanen än i danskarna och deras attityder till invandrare, reste sig en arg svart kvinna upp och sa: “Jacob, min mamma tog mig med på American Pictures när jag var 14 år och du var min stora hjälte då. Jag gick runt med en t-shirt där det stod “Bomb the Klan”. Men nu måste jag säga att du är galen.” Till den här kvinnan, Rikke Marrot, som nu är 34 år, sa jag: “Jag kan höra att du har vissa fördomar mot Klanen, och som du vet från min föreläsning finns det bara en sak du kan göra om du har fördomar mot någon: läka ditt hat genom att flytta in hos dem

2002 - Klanledarens barnbarn får lektiehjälp

och se dem som människor. Varför följer du inte med mig till Amerika och flyttar in hos Klanen? Då kan du bomba dem så mycket du vill. Jag älskar att ta sådana bilder.” Rikke sjukskrev sig från sitt modelljobb för att följa med mig. Det var min chans att sätta både henne och Klanen på prov. Jag visste vad som skulle hända; det slutade med att de älskade varandra, och hon skrev senare en bok om hur hon som svart inte fann något hat i Klanen - åtminstone inte lika mycket som i danskarna. Jag älskade att ta videor när hon underhöll Klanen genom att tala om hur hennes “svarta familj dödade hundratals vita”. Även om hon sa att det var hennes Maasai-stam under Mau Mau-upproret, förstod den outbildade Klanen det bara i ett svartvitt amerikanskt sammanhang och satt i mållös beundran för den modiga svarta krigare som kommit in i deras liv. “Jag vill träffa vår nya svarta medlem så att jag kan imponera på de 5 000 svarta jag är omgiven av här i fängelset”, sa Jeff Berry. Så vi tillbringade 11 timmar med att köra till fängelset bara för att upptäcka att de inte ville släppa in Rikke. Pam och Rikke stod och kramade varandra i tårar av besvikelse. När Rikke såg den djupa kärleken mellan Pam och Jeff bestämde hon sig för att göra något åt det tillsammans med mig.

Här är varför det är viktigt att flytta in hos dem man har fördomar mot. Om jag inte hade bott med Pamela skulle jag inte ha hört ett telefonsamtal mellan henne och en granne under vilket jag plötsligt insåg att Jeff var oskyldig till det brott han satt i fängelse för. Det var i själva verket hans egen våldsamma son, som alltid var inblandad i barslagsmål, som hade hotat någon med en pistol när han diskuterade med några fientliga journalister. Ingenting skulle ha hänt om inte mina vänner i Southern Poverty Law Center till slut hade hört talas om det.

2003 - Kärlek mellan svarta och vita i Ku Klux Klan

De gör ett beundransvärt arbete med att hålla ett öga på alla hatgrupper i Amerika, ett arbete som jag länge har stöttat. De anklagade Jeffs son för “försök till kidnappning”, men Jeff kunde inte stå ut med att hans son skulle hamna i fängelse, så han erkände brottet. Och när man är en Klanledare i Amerika kan man lätt dömas till upp till 30 års fängelse trots att det inte fanns några vittnen, ingen skadades och Jeff aldrig hade dömts för ett våldsbrott.

När Rikke och jag fick veta att han satt i fängelse för kärlek och inte för hat, satte vi tillsammans med hans svarta advokat upp ett enormt försvar för honom. Vi sprang till advokater och domare och lokala tidningar, och jag började skriva försvarspromemorior på Internet och kallade en av dem “Romeo och Julia i klanhuvuden”. Hela tiden retade jag Rikke: “Hej, jag trodde att du kom för att bomba Klanen, inte för att befria deras ledare”.

Våra gemensamma ansträngningar lyckades och Jeff befriades. Djupt tacksam för sin “antirasistiska” räddare tog han med mig runt för att träffa alla sina stackars lokala vänner. Tyvärr hade han förlorat sitt jobb och eftersom jag under mina fängelsebesök hade berättat hur jag lät svarta langare som jag kände i gettona sälja min bok som ett alternativ till att sälja droger, sa han: “Jacob, kan jag inte sälja din bok också?”. Och det var så här jag fick Amerikas största Klanledare att åka runt och sälja min antirasistiska bok. Han skrattade lika mycket som jag åt ironin, men varför inte, frågade vi, gå samman med de varelser som Gud skickar oss för att tjäna lite pengar och ha lite roligt?

Jeff är den enda KKK-ledaren som någonsin har marscherat på Manhattan.

Och när jag såg hur Klanens primitiva webbplats hade försummats totalt under Jeffs frånvaro, fick jag hans tillstånd att bli Klanens officiella webmaster och fria händer att ändra den. Till min förvåning hittade jag knappt något hat som jag var tvungen att kasta ut (endast mot pedofiler). Jag förstod nu bakgrunden till detta, så jag lät dem behålla det eftersom vi alla har ett behov av att hata något när vi lider. Som jag sa till mina svarta och judiska vänner: “Nu har ni mig som er garanti för att det inte kommer att finnas något rasistiskt eller antisemitiskt på Klanens webbplats. Ni får bara sådan makt över Klanen genom att ge dem makt med kärlek och tillgivenhet. Om du angriper dem med hat och fördomar kommer de bara att göra sig själva värre för att leva upp till rollen som ’de onda killarna’ - den negativa uppmärksamhet som de alltid sökt i sitt djupa självhat.”

Ett exempel från min tid som officiell webbdesigner för Ku Klux Klan.

Så varför inte försöka blidka en så provocerande Klanledare?

Det verkade som om jag inte kunde göra något fel nu, och Klanen började organisera vilda fester för mig varje gång jag kom förbi på föreläsningsrundan - vanligtvis tog jag med mig högutbildade antirasistiska aktivister för att hjälpa dem ur deras blinda hat mot KKK. Det var inte svårt när vi ibland möttes av Klanledaren med: “Åh, jävla Jacob, varför kom du så sent? Du skulle ha älskat den vilda fest vi hade i går kväll. Vi hade så många av dina svarta och mexikanska vänner som festade med oss, till och med några av de lokala amishfolket kom...”. Slutligen, tack vare vår långa vänskap, ville jag sätta Jeff på det ultimata testet genom att ta med honom runt i Amerika för att träffa alla mina gamla svarta vänner som nämns i den här boken. Jag visste hur han skulle reagera, men jag bjöd in en dansk TV-reporter med mig som vittne och för att hjälpa till att få danska skolungdomar ur sin ändlösa “dyrka

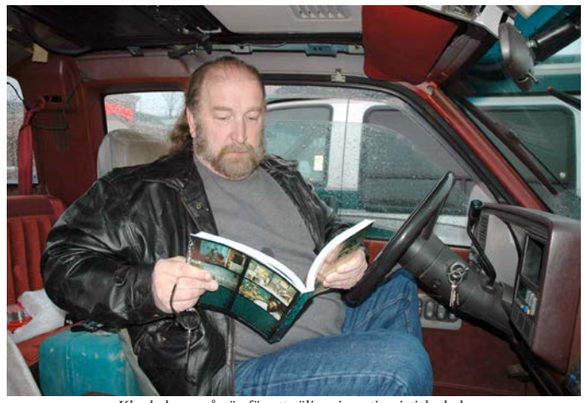

Klanledaren på väg för att sälja min antirasistiska bok.

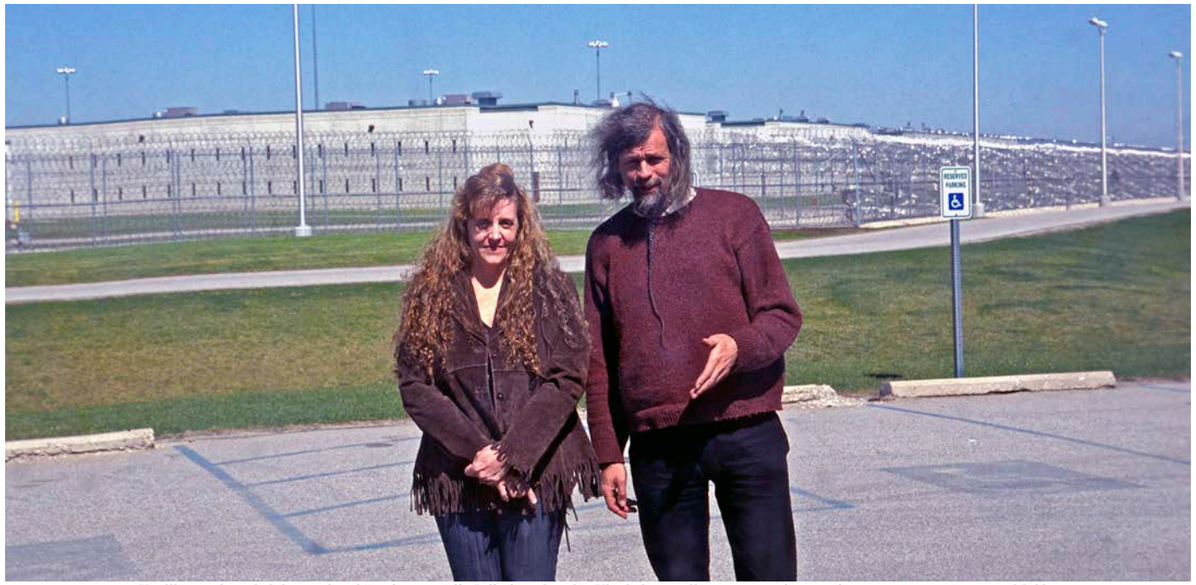

Vi tillbringade en hel dag med att köra för att träffa Jeff i fängelset där Klanledaren ville imponera på sina många nya svarta vänner med Rikke.

djävulen”-undervisning och börja ta ansvar för rasismen i sig själva i stället för att se bjälken i broderns öga. Det fanns bara ett problem som jag inte hade förutsett. Privat hade jag aldrig funnit någon djup rasism hos Jeff, men han, liksom alla klanmedlemmar, visste mycket väl att om de var sig själva skulle ingen fortsätta att odla dem som “det onda folket” - den enda roll i vilken de kunde få lite uppmärksamhet och världsberömmelse. Så varje gång kameramannen satte sin lins på Jeff började Jeff med all sin löjliga klanretorik. Det här var helt otroligt. Han hade aldrig talat så här privat eller bland sina Klan-vänner. Och vad som chockade mig ännu mer var att han nu tvingade in mig i den motsatta rollen och spelade den store antirasisten (också för att inte förlora ansiktet för TV-tittarna). Det slutade med att vi båda hatade medierna för att de alltid säljer hat och splittring och för att de nästan förstörde vår vänskap. Privat älskade Jeff att träffa mina svarta vänner, till exempel Mary, [sidan 130] vars hus brandbombades av rasister, och Virginia Pate [sidan 44], den äldre änkan som jag hade bott hos i träsket.

Och respekten var ömsesidig. När vi kom till Virginia Honore, [sidan 37] som jag hade känt sedan hon var 16 år och vi hade flirtat med varandra, och som hade gift sig med en fångvaktare i Angola, hade Jeff kört så mycket att han hade somnat och låg och sov i bilen. Så medan vi satt på verandan och pratade sa jag plötsligt till Virginia: “Jag har alltid känt dig som en omtänksam kristen som kan förlåta vem som helst. Men tänk om jag en dag tog med mig en Ku Klux Klan-ledare?”. Hon svarade: “Du vet att jag kommer att älska honom lika mycket som Guds andra barn. Det har aldrig spelat någon roll vilka vänner du har tagit med dig till mitt skjul genom åren - mångmiljonärer, som Anita Roddick, eller de fattigaste lösdrivarna för att ge dem en dusch.” Jag sa: “Tja, jag har faktiskt Amerikas största och mest hatade Klanledare med mig den här gången.” Jag gick av verandan och väckte Jeff. Utan att blinka gick Virginia in i huset för att hämta något att äta och dricka åt honom. Det blev en oförglömlig kväll med skratt och långa diskussioner, under vilka de till min förvåning var överens om nästan allt (ur moralisk synvinkel), till exempel deras motstånd mot blandade äktenskap. “Jenny”, ropade Virginia, “kom ut hit och hör det från en Klansman själv att det är fel av dig att dejta din vita pojkvän. Det kommer att skada

Klanledaren med Virginia och Howard, som är kända från “Dead man walking”.

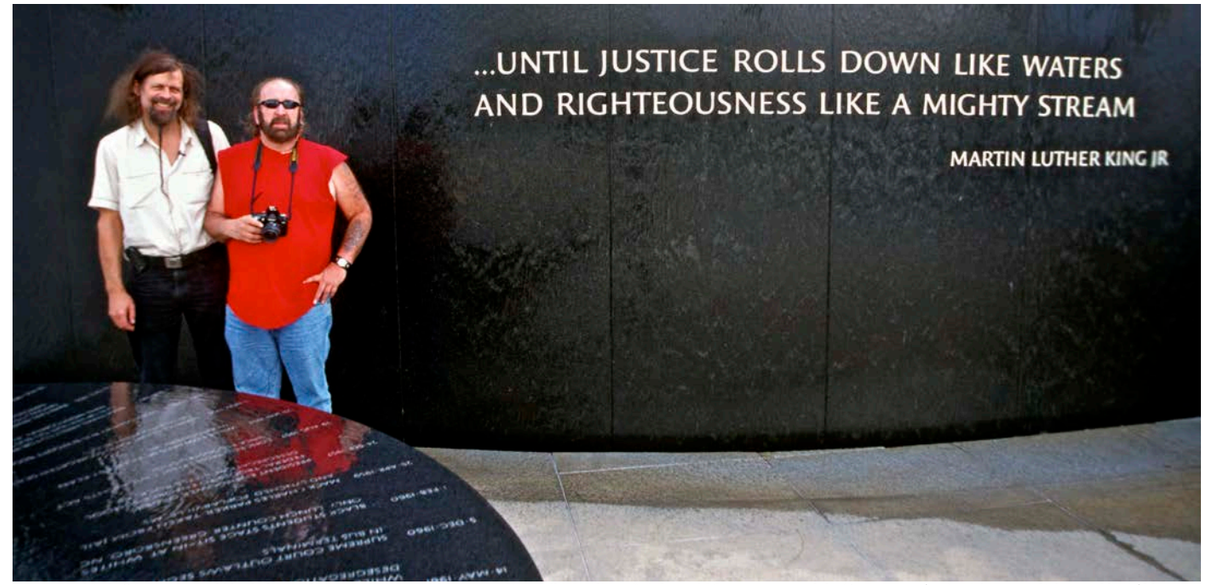

Jag körde 24 timmar med klanledaren för att visa honom monumentet för medborgerliga rättigheter i Montgomery med de 41 namnen på människor som dödats av klanvåld.

barnen att växa upp som mulatter.” Och visst trodde de båda att inget gott kunde komma ut av fängelse eller dödsstraff. Virginia var gift med Howard, en vakt i Angola-fängelset. De hade en gång adopterat en 16-årig pojke för att hålla honom borta från brottslighet, men han begick ett brutalt mord, och nu var det Howards uppgift att leda sin adoptivson till avrättningen. (Howard agerade som stand-in i filmen Dead Man Walking).

Jeff fick ett kärleksfullt och förlåtande mottagande bland alla mina svarta vänner - till och med när jag tog med honom till församlingen i min före detta svärfars gamla shack-kyrka i Philadelphia, MS, staden som är känd för Ku Klux Klans mord på tre medborgarrättsarbetare, dramatiserat i filmen Mississippi Burning. Jag har alltid trott på och praktiserat att föra människor samman som det bästa sättet att hjälpa dem ut ur sina fängelser av rädsla och demonisering. Visst gjorde det ett djupt och bestående intryck på en klanledare att möta all denna förlåtelse från svarta, precis som Jeff och jag hade påverkat varandra genom vår långa vänskap. Ändå hade jag inte förväntat mig att det skulle vara så lätt att hjälpa en ledare ut ur Klanen (det hade aldrig varit syftet med mitt engagemang), men kort efter resan upplöste Jeff hela sin Klan-grupp. Han hade varit med i KKK hela sitt liv. Det hade varit hela hans identitet och enda anspråk på världsberömmelse, men det var inte längre meningsfullt för honom. Det som hände sedan chockade mig. Några av medlemmarna, inklusive hans egen son som han hade räddat från fängelse, blev så rasande att de försökte döda Jeff. Han blev så illa slagen att han låg i koma i två månader och hans läkare tvivlade på att han skulle överleva. När han vaknade upp var han blind och handikappad för livet. Men när jag kom för att träffa honom och Pamela blev de så glada att de gav mig en egen säng. Nu predikade han kärlek i en kyrka i stället för hat i skogen. Jag såg ingen skillnad från den gamle Jeff till den nye. Det var bara vettigare nu för honom att söka den uppmärksamhet han längtade så mycket efter genom att använda ljuset i stället för mörkret - det heliga korset i stället för det brinnande korset. Den djupa kärleken inom honom hade, ända sedan de övergrepp han hade utsatts för i barndomen, varit så förlamad och fängslad att vi, som tittade in utifrån, hade misstagit den för hat.

Med Jeff, som nu är förlamad och blind för livet.

Kärlek förklädd till hat

I böcker om KKK beskrivs Robert Moore som en av de farligaste stormagasinen i USA. Han hotade med att “hans Klansmän skulle öppna eld för att massakrera motdemonstranter om de vågade motsätta sig” hans sammankomster, “och Gud förbjude om det finns några barn där”. Jag medger att ett sådant hetsigt språkbruk kan vara farligt för svaga själar, så när jag träffade Robert på en fest i klanens högkvarter var jag nyfiken på att ta reda på vad han var gjord av. Visst kunde denna lilla feta timida och tystlåtna man se skrämmande ut med alla sina hatiska tatueringar, men, tänkte jag, döm aldrig människor efter deras utseende; se vad de har i sina hjärtan (alla dessa lager av ölfett till trots). Jag fick min chans medan vi drack. Han frågade hela tiden om han kunde köra med mig till Mississippi eftersom jag var på väg till New Orleans. “Varför vill du åka dit?” Jag frågade. Jag blev förvånad eftersom han bodde i North Carolina och inte ens hade råd med en bussbiljett hem. Han ville inte svara inför andra klanmedlemmar. (Man skryter inte om kärleksgärningar i Klanen.) Men efter att vi hade druckit gott om öl lossnade han och berättade lugnt och stilla sin historia för mig.

Här är den korta versionen. Han var en före detta lastbilschaufför och hade varit med i Klanen hela sitt liv. Nyligen hade han genomgått flera farliga hjärtoperationer, varefter läkarna förbjöd honom att någonsin arbeta igen. Han blev arbetsoförmögen, vilket inte ger någon ersättning i USA. Så nu var han helt fattig i Lexington, NC, och sov på soffan hos sin första ex-fru (han hade fyra fruar).
En dag såg han på TV hur tusentals svarta hade drunknat under orkanen Katrina. Han blev så rörd att han lånade pengar av vänner för en bussbiljett till Mississippi. I två månader hjälpte han svarta att bygga upp sina hem igen, såg till att klippa upp och ta bort nedfallna träd osv. Det var ett så hårt fysiskt arbete för den fete mannen att Klanledaren bjöd upp honom till det nationella högkvarteret, där vi träffades, för att återhämta sig. Men nu ville han åka tillbaka och fortsätta arbetet, eller som han fårskalligt uttryckte det på klanretorik, “för att hämta mina tillhörigheter, till exempel klanrocken, så att jag kan visa den för min 17-årige son, som just har kommit ut ur fängelset”. Trots läkarens varning om att Robert riskerade att dö om han utförde fysiskt arbete hade denna klanmedlem hjälpt svarta att bygga upp sina liv igen. Historier som dessa har alltid inspirerat mig. De påminner mig om att under den steniga fasaden som många av oss gömmer oss bakom när vi har drabbats av motgångar kan man alltid, om man gräver tillräckligt djupt, hitta ett hjärta som slår av godhet och kärlek. Jag var så upprymd att jag var

Robert Moore på vår frigivningsfest för de två klanmedlemmarna efter deras fem år i fängelse för droger.

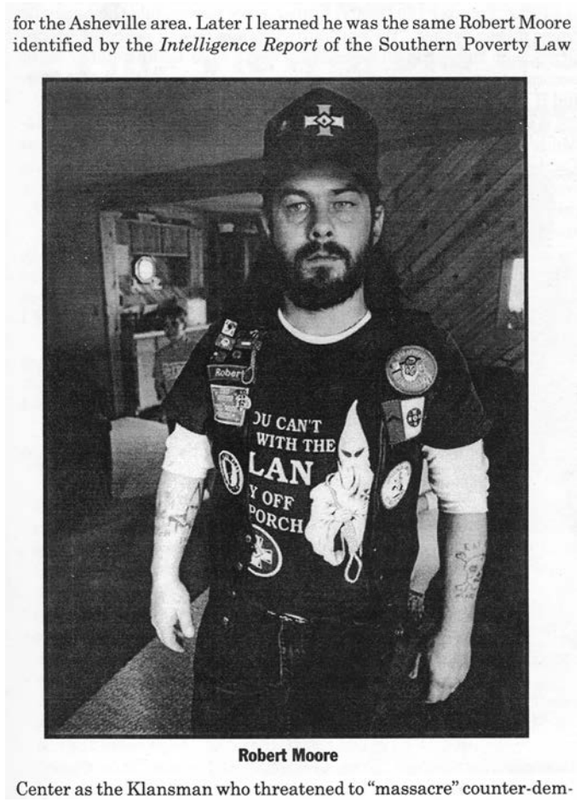

for the Asheville area. Later I learned he was the same Robert Moore identified by the *Intelligence Report* of the Southern Poverty Law

Robert Moore

Center as the Klansman who threatened to “massacre” counter-dem-

Det sätt på vilket Robert Moore förekommer i böcker om KKK.

Skrämmande på utsidan, men se alltid efter vad människor innehåller i sina hjärtan.

Ibland är det lite svårt att omfamna mina nya vänner....

tvungen att krama honom om och om igen även om det var svårt att nå runt den där ölmagen. Jag var så inspirerad att jag gjorde honom till min officiella chaufför i Amerika.
Vad har vi Klanen till om inte för att engagera dem i konstruktivt antirasistiskt arbete? Robert var nu så stolt över att följa med mig in på elitistiska universitet, dit han som fattig vit slödder aldrig tidigare hade haft tillträde. Och man kan knappast få en bättre chaufför än en klanmedlem. Större delen av sitt liv, från slutad fredag till måndag morgon, hade han kört över hela Amerika på helgerna och gått på dessa löjliga Klan-möten för 30 maktlösa medlemmar ute i skogen där deras lokala svarta vänner stod och skrattade åt dem (nästa dag gick de på jakt tillsammans som de alltid hade gjort). Han kunde köra 24 timmar utan att sova, medan jag kunde sova och läsa i sängen i baksätet på min skåpbil. Robert berörde mig så mycket att jag senare följde med honom hem. Han är en av de få i Klanen som fortfarande säger “nigger” och använder tom retorik som “Jag står upp för min ras!”. “Varför ligger du då på soffan medan din ex-fru knullar en mexikan i sovrummet precis bakom dig?”. Jag retade mig på, eftersom jag visste att mexikaner är lite sämre för Klanen eftersom de skulle jobba bort från Klanen. “Den

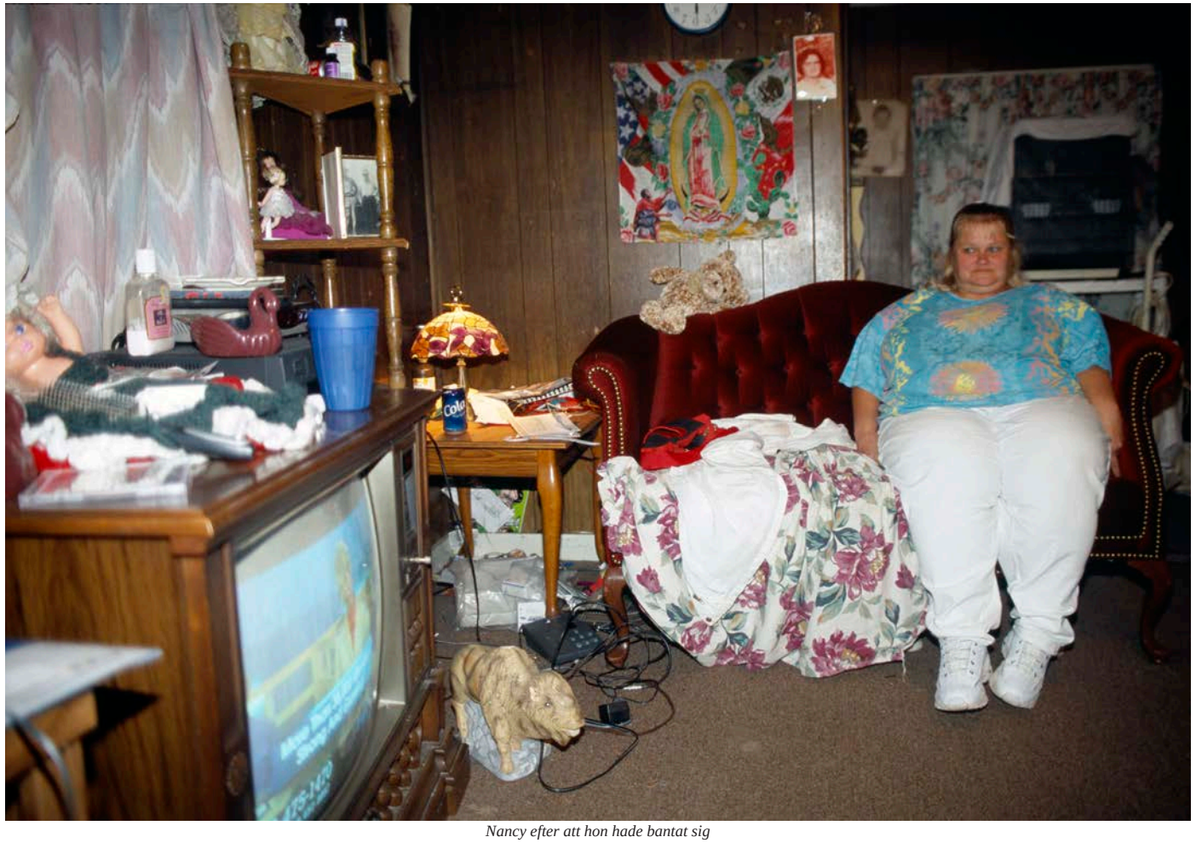

Nancy efter att hon hade bantat sig

där mexikanen”, replikerade han, “har varit en bra styvfar till mina söner under alla de år jag försummat dem.”
Till Nancy, hans ex-fru, sade han: “Han stod bara ut med dig och dina 600 pund så att han kunde få sitt gröna kort”. De skrattade båda två. Nancy hävdade att hon just hade gått ner 400 pund, så alla tre kunde nu sitta tillsammans i soffan. Under de följande dagarna bekräftade hon på band den historia som Robert redan hade berättat för mig. Under hela sin barndom hade han blivit brutalt misshandlad av sin berusade styvfar. När han var 14 år gammal skar han upp sin styvfars mage med ett rakblad medan han sov. Han satt i fem år för mordförsök. När han kom ut ur fängelset träffade och gifte han sig med Nancy, men de var så fattiga att de fick dela på hans våldsamma styvfars enrumshus. “Robert var helt vild”, sade Nancy. De var båda drogmissbrukare och deras två söner togs om hand av barnskyddet. Praktiskt taget alla deras vänner var svarta, och Nancy hörde aldrig Robert säga ett ont ord om svarta. Hon förstod inte heller varför han gick med i Klan. Även om KKK hjälpte honom ur drogerna ville hon nu inte ha något med honom att göra och har bara haft svarta och mexikanska pojkvänner sedan de separerade. Roberts syster blev lika mycket misshandlad och vid 12 års

Justin som beundrar sin far med hagelhälsningar.

ålder tog hon en kökskniv och skar halsen av sin styvfar. Han överlevde och hon avlägsnades från deras dysfunktionella familj. Ändå var det den äldsta brodern som jag fann mest intressant. Han var en eremit som gömde sig djupt inne i skogen och blev förvånad över att jag hittade honom och ville inte låta mig fotografera honom. Han hade åkt in och ut ur fängelset hela sitt liv för att ha bränt ner hus - oavsett ägarnas ras. Att vara pyroman var hans sätt att bränna kors (eller att bränna bort sin smärta).
För misshandlade barn runt om i världen slutar naturligtvis inte alla som Klansmän, nazister, islamister eller gängmedlemmar. Det finns tusen olika sätt på vilka de utövar sin ilska och sina oläkta sår. Om de inte har utsatts för fysisk misshandel är det oftast psykisk misshandel. Som Hitler sa var det värsta inte alla slag från hans far utan när han offentligt förödmjukade honom. Och eftersom lille Adolf inte hade någon kärleksfull mormor eller räddande ängel slutade det med att han tog ut sin ilska på miljontals människor. Det är därför det är så viktigt att vi med “överskott” lär oss att vara räddande änglar för dem med “underskott”, som till exempel vår grannes misshandlade son.

Ta Robert och Nancys två oälskade söner som Nancy och hennes mexikanske make har adopterat. Den äldsta sonen, Thomas, sitter i fängelse för att ha bombat hus, medan Justin, som just släppts ut, tillbringade ett år i fängelse för rån som han hade begått tillsammans med sina svarta vänner. “Han borde ha suttit i fängelse mycket längre”, säger Robert om sin mentalt handikappade son. Justin var 17 år när jag träffade honom, och det var uppenbart att han längtade efter sin fars kärlek. Han såg honom för första gången - den store återvändande Klanledaren som han hade beundrat och saknat i hela sitt liv. Robert berättade för honom historier om hans “formidabla strider” som “bepansrad korsriddare”, och Justin fantiserade om att bli en stor Klanmedlem och överträffa sin far i “negerspråk” och nedsättande fraser - i en sådan utsträckning att Robert, som insåg att hans naiva son faktiskt tog fraserna på allvar, kände sig obekväm.
Så Justin sprang nu runt i skolan och skröt om att han skulle bli en stor klanledare som sin pappa när han växte upp. Detta hjälpte inte till med hans popularitet: Han var den enda vita killen i en ghettoskola. Den här sonen till en klanledare hade faktiskt aldrig i sitt liv haft en vit vän! Jag hade redan sett detta Klanfenomen, särskilt i Södern; Klanmedlemmar har vanligtvis gått i skolor med upp till 95 procent svarta elever. Som “fattigt vitt slödder” är de de enda vita som inte har råd att ta bort sina barn från skolorna eller flytta. Detta förklarar en annan motsägelse som jag har observerat. Människor över hela världen tenderar att behålla sina skolkamrater senare i livet, så många Klansmän har i slutändan betydligt fler svarta vänner än de flesta vita. Som Barack Obama skrev i sina böcker har de flesta vita i Amerika inte en enda intim svart vän. Ändå skryter inte Klanen om dessa vänskapsrelationer eftersom samhället då inte kommer att kunna göra dem till syndabockar som skurkar - den “skurkroll” som de söker i sin smärta och sitt självförakt. Att växa upp på fel sida av spåren och bli stigmatiserade av vårt rasistiska tänkande ger dem, särskilt efter oändliga misshandel av arbetslösa berusade styvfäder, ett enormt behov av att ropa: “Vi är lika bra som ni vita där ute i förorten!”. Och de använder det enda språk som de vet att vi kommer att lyssna på - ett grovt rasistiskt språk. Det var sorgligt att sitta med de tre i Nancys ruttna stuga “på andra sidan spåren”, omgiven av svarta på alla sidor. De hade inte råd att köpa fotogen till kaminen på golvet, så de höll sig varma i sina överrockar och den kärlek som flödade i den återförenade familjen - oftast uttryckt genom att de två pojkarna retade Nancy om hennes sexliv med hennes mexikanska pojkvän Pedro, som Robert motvilligt erkände att han älskar. “Välsignade är de ödmjuka”, tänker jag alltid när jag är med Klanen, “för de ska ärva jorden”.

Jag följde Robert under åren och trodde att jag nu visste allt om honom. Jag skrattade när jag såg honom i Jerry Springer-showen när han låtsades spela den “skurkroll” som han hade lärt sig så väl. Inför hundratals hatiska åskådare misshandlade han Justin för att han hade en svart flickvän, medan Justin, den inte så smarta sonen, attackerade sin halvsyster Tania för att hon hade ett “Wetback-barn” (hon grät på scenen: “Men du älskar både honom och din egen mexikanska styvfar och beter dig bara så här för att få din fars kärlek”). De hade alla fått betalt, körts i limousiner, inkvarterats på de finaste hotellen, manipulerats och koreograferats av Jerry Springer för att få hela världen att tro att de hatar mexikaner och svarta i en gladiatorföreställning för oss, de verkliga hatarna.
Tio år senare bad Robert mig gifta mig med sin femte fru, Peggy, “en god kristen”, en prästdotter från norr som försökte vara hans räddande ängel. Så jag körde med ett danskt TV-team hela vägen till Arkansas. Jag hade gift mig med muslimska och judiska par, så jag kände att det kunde vara roligt att också gifta mig med ett kristet klanpar. Här är ett utdrag ur mitt bröllopstal som filmades inför Roberts överraskade Klan-vänner:

2015 - 10 år efter att jag gifte Robert med hans femte fru med inbjudna Klan-sympatisörer.

"Kära Robert och Peggy,
I dag är vi tillsammans med era vänner eftersom ert äktenskap genom civil äktenskap nu ska bekräftas. [...] För er två, Robert och Peggy, har det varit en lång och stenig väg innan ni hittade varandra och på något sätt räddade varandra.
När jag träffade er i Klanen fann jag, tvärtemot vad jag förväntade mig, inget hat i er grupp, utan mycket kärlek hos de människor som jag snart insåg inte hade haft mycket kärlek i sin egen barndom. [...] Jag hoppas att du inte har något emot att jag berättar det här, hur du blev brutalt slagen och misshandlad sedan du var fyra år gammal av din våldsamma styvfar ... och när du var 14 år gammal skar du upp din styvfars mage med ett rakblad och fick fem års fängelse. Och sedan började problemen igen. En dag lynchade du en svart...."
Här kvävdes jag i mina ord, bokstavligen i djup smärta. För under min joggingtur, samma morgon, föll jag och bröt ett revben och blev inlagd på sjukhus. När jag gick förbi med filmteamet för att berätta för Robert att jag inte var säker på om jag skulle kunna komma till bröllopet på kvällen och han såg min smärta och mina bandagerade sår, sa han att det var något han ville bekänna för mig som han aldrig tidigare hade berättat för mig. "Nå, Jacob, jag måste lätta mitt hjärta och först berätta för dig att jag en gång lynchade en svart man. Det började i North Carolina när han förgrep sig på en liten flicka, fyra år gammal. Pappan till den lilla flickan var en god vän till en av våra medlemmar. Så vi plockade upp honom en kväll när vi var på en fest och drack en massa öl ... precis som vi gör här i dag. Vi tog med honom upp i bergen och satte ett rep runt hans hals och frågade honom om han hade något att säga. Han sa: "Må Gud vara barmhärtig mot min själ". Det var då jag hängde honom. Han föll. Sedan skar jag halsen av honom för att försäkra mig om att han var död." Robert, liksom jag, var nu synbart bekymrad. "Jag har mardrömmar." Jag var helt chockad. "Gör du det?" "Ja, ibland när jag blundar ser jag den där niggern som svingar sig där. Ja, någon som säger att de kan döda någon och att det inte stör dem, ja, de är fulla av skit. Efter alla dessa år vaknar jag fortfarande upp som om någon hällt vatten över mig. Det är något jag måste prata med Peggy om eftersom det stör mig. Mardrömmarna kommer bara tillbaka och fortsätter att komma tillbaka. Det är en oändlig sak för mig."
Jag var mållös och även om jag borde ha stannat hos Robert bestämde jag mig för att gå tillbaka med kamerateamet till

#214

deras hotell för att fundera på om jag nu kunde genomföra vigseln samma kväll. Jag bestämde mig för att jag inte kunde svika honom även om vi nu hade dubbel smärta. Jag fick lyftas upp ur sängen skrikande med mitt brutna revben.
Så här är delar av resten av mitt långa bröllopstal:
".... En dag, Robert, såg du på TV hur orkanen Katrina ödelade Mississippi och Louisiana och dränkte tusentals människor. Du blev så rörd av att se allt lidande och ... där arbetade du för att hjälpa människor att bygga upp sina hus igen ... Hårt fysiskt arbete ... här såg jag hur du satte ditt eget liv på spel för att rädda svarta människor ... Detta är vad jag kallar 'kärlek förklädd till hat' och det är därför människor som du, Robert, som ger mitt liv inspiration ...
Och därför vill jag avsluta med ett citat från Paulus:
"Kärleken är tålmodig, kärleken är vänlig. Den avundas inte, den skryter inte, den är inte stolt ... Kärleken gläder sig inte åt det onda utan gläder sig åt sanningen. Den skyddar alltid, litar alltid på, hoppas alltid och är alltid ihärdig. Jag frågar dig, Robert, kommer du att ha Peggy som din maka?"
Mitt tal utlöste enorm glädje, förvåning och lättnad hos de festande klanmedlemmarna, som sade att de hade lärt sig så mycket om sig själva. Sedan dess har jag fortsatt mitt samtal med Robert om lynchningen.
"Skulle du ha gjort det också mot en vit pedofil?"
"Ja, Jacob, du vet att jag inte ser i färger."
Hm, verkligen ett övertygande svar från en övertygad klanmedlem. Med min kunskap om Klans enorma hat mot pedofiler, vilket tydligen också är politiskt korrekt i Amerika, förstod jag hans logik. Robert begick sitt brott 1985, fyra år efter lynchningen av Michael Donald, officiellt den sista registrerade lynchningen. Det ledde till att en av Klansmännen hamnade i elektriska stolen samtidigt som min gamle vän Morris Dees fick en domstol att bevilja sju miljoner dollar till sin mor, vilket bokstavligen ruinerade United Klans of America. Robert dömdes till endast 10 års fängelse, för det ansågs inte vara ett hatmord, utan bara mordet på en pedofil. När Robert kom ut ur fängelset 1995 var hans straff inte över. Hans mardrömmar om mordet fortsatte på ett sätt som psykologer idag konstaterar är ett klassiskt exempel på PTSD. Detta får mig att dra två slutsatser.

1. När jag träffade honom 2005 skämdes han för mycket över sitt brott för att berätta om det trots att han annars var ärlig. 2. Det var inte längre politiskt korrekt i Klan att lyncha svarta eller ens skada dem, bara att kräva "lika rättvisa för alla" genom att motsätta sig program för positiv särbehandling av svarta. Som Klanen alltid skrattande sa till mig: "Alla tror att vi fortfarande går runt och hänger svarta i träd".

2. Fortfarande plågad av skuldkänslor och PTSD-mardrömmar när Katrina slog till 2005, tio år efter hans fängelsestraff, måste Robert ha känt att han bara genom att riskera sitt eget liv för att rädda svarta liv - ge tillbaka det liv han tog - kunde förlåta sig själv. Vid samma tid hade jag ofta hört honom tala om hur han hade försonats med sin våldsamma styvfar, som han hade hatat hela sitt liv. Han hade kört långt för att träffa honom på hans dödsbädd, och det hade gett honom mycket lättnad och bekräftelse att höra sin pappa äntligen säga: "Jag är ledsen". I mina samtal med honom och Nancy insåg jag att han själv såg en direkt linje som gick från hans våldsamma barndom till det ungdomliga raseri som först gjorde honom till en drogmissbrukare vars enda vänner var svarta, sedan till hans förkastande av både dem och Nancy, vilket avslutades med lynchningen av en svart man.
När man går igenom terror i barndomen är man aldrig fri och, känslor dödas, kopplar man bort sig från verkligheten.
Inte undra på att jag idag ser Robert posta mycket om Jesus på Facebook. På något sätt ser jag honom bära sin frälsande frälsares kors samt de två korsfästa syndarnas kors vid sina sidor.

När Robert erkände för mig att han lynchade en svart man.

Försök att förstå rötterna till det vita hatet 3 :

Kärlek förklädd till hat

Under mitt långa arbete med Klanen såg jag dem aldrig begå våld mot svarta, men jag såg mycket våld bland deras egna. Raine, som tillhörde en annan klangrupp, hade läst vad jag skrev om Ku Klux Klan på min hemsida och bjöd in mig till sitt hem i North Carolina eftersom, sa hon, “jag har en universitetsexamen i sociologi och har studerat medlemmarna i vår grupp och kom till samma slutsats som du om deras misshandlade barndom”. När hon serverade mig morgonkaffe i sängen berättade hon om sina två fängelsedomar. “Varför?” Jag frågade. “Visste du inte att jag är en dubbelmördare?” När jag hörde detta från den söta 20-åriga kvinnan vid min sida spottade jag nästan ut kaffet. Hon berättade sedan hur hon som 14-åring rymde från sin missbrukande rasistiska far, blev en antirasistisk skinhead och bodde i Los Angeles i ett garage med några mexikanska tjejer. En dag dödade hon i självförsvar en inkräktande mexikansk knarkgangster. Efter två år i fängelse och efter att ha känt sig förrådd av latinamerikanerna återvände hon hem, och nu 17 år gammal hade hon blivit nynazist och skjutit en vit antirasistisk demonstrant, “också i självförsvar”. Då ingrep “goda kristna Klanmänniskor” och “lärde mig att det viktiga i livet var att göra gott mot andra i stället för att döda dem”. De skickade henne på missionärsarbete i Afrika i ett halvår.

Raine älskade Afrika och blev imponerad när hon för första gången såg hur svarta barn var disciplinerade och ivriga att lära sig, i total kontrast “till de stökiga ghettobarn jag gick i skolan med hemma”.
Hemma igen var hennes uppgång i Klanen meteorisk, och hon satte sig för att bli USA:s första kvinnliga Klanledare. Hon var Klanledaren Virgil Griffins talskrivare och hjärna. Hon är också den enda utbildade Klanmedlem jag har träffat. Hon var en uttalad feminist och pro-homosexuell aktivist, och sa att “det finns för mycket homofobi och sexism i Klan”. Raine bjöd in mig till ett höstmöte för Klanen i skogen för att träffa sina vänner, men senare samma år, när jag frågade om jag kunde lägga ut mina foton från mötet på min webbplats, bad hon mig att vänta. Klanen brukar älska när jag visar upp medlemmar och ger dem en chans till berömmelse, vilket är vad deras medlemskap handlar om, men just då sökte hon “mitt livs drömjobb som rådgivare för [svarta] brottslingar i vårt lokala fängelse”. Men man kan inte arbeta för staten i NC om man är medlem i KKK”.
Så vad låg bakom hennes önskan att “göra gott mot” svarta? Det visar sig att det var en barndomsskada (något hon har gemensamt med många andra Klanmedlemmar). Raine hade vuxit upp i ghettot som fattig vit och hennes skolkamrater var nästan uteslutande svarta.

Inbäddning i Klanen. Raine 2005

Den feministiska Klanmedlemmen med sina böcker om feminism och homosexuell frigörelse.

Raine och Billy som presenterar sin svartvita vesslaharmoni, men de bad om ursäkt för att de tog med mig till en kinesisk restaurang, deras favoritmat.

Ändå fick hon aldrig ta med sig sina lekkamrater hem på grund av pappans rasism, som han rättfärdigade med att säga “De är alla kriminella och drogmissbrukare”. Han hade inte helt fel. Ghettobarn beter sig som bekant inte som helgon. Så ända sedan barndomen hade Raine drömt om att hjälpa sina tidigare vänner att bli “bättre människor”. I Afrika hade hon börjat förstå hur ghettoiseringen i Amerika fick svarta att uppträda på det sätt som hennes far så avskydde henne. Det var inte för att de var “svarta”. Hon började dekonstruera den amerikanska rasismen, som förknippar svarta med brottslighet. Så efter en kort collegeutbildning fick hon nu chansen att hjälpa dem i fängelset, där så många av hennes svarta vänner hade hamnat. Såg hon någon motsägelse i detta? Nej, “för när de svarta blir ’goda människor’ som vi” kommer det inte längre att behövas Ku Klux Klan för att “skydda den vita rasen från deras brottslighet och droger”, resonerade hon helt logiskt och, ja, kärleksfullt. Strax därefter ringde hon upp mig i Danmark: “Jacob, jag har fått mitt drömjobb, så du kan lägga ut dina bilder på Internet”.
Nå, ett halvår senare såg jag artiklar över hela Internet om Raines “brutala våldtäkt och mord”. Chockad ringde jag hennes make Billy. Han sa att hon efter många blodtransfusioner mirakulöst hade överlevt mordförsöket av två Klanmedlemmar, David Laceter och Scott Belk. Klan-gruppen hade inget emot att hon gav råd till svarta i fängelset, men hon hade varnat mig för Belk, som jag träffade en av de få gånger han var ute ur fängelset. Han var extremt farlig eftersom han var medlem i fängelsegänget Aryan Brotherhood, som inte godkände att Raine stod på de svarta gängens sida, som de alltid hade blodiga slagsmål med. Kort efter att jag fotograferade Scott bröt han och David sig in i Raines hus, våldtog henne och sköt henne med en kulsprutepistol. Hon visade mig senare kulans ärr. David fängslades som den som hade “genomborrat Raine med kulor” och mördades i fängelset.
Under den långa sjukhusvistelsen och rättegången kunde Raine inte längre dölja sitt KKK-medlemskap för fängelset och fick sparken i enlighet med delstatens lagar. Men historien är inte över.
De svarta fångarna revolterade och tvingade fängelset att återanställa sin mest populära socialarbetare. Var de inte medvetna om att hon var medlem i KKK, frågade fängelset? Jo, de svarta hade vetat om det hela tiden. Fängelserna har ett program som kallas “utbildning i gängmedvetenhet” för att

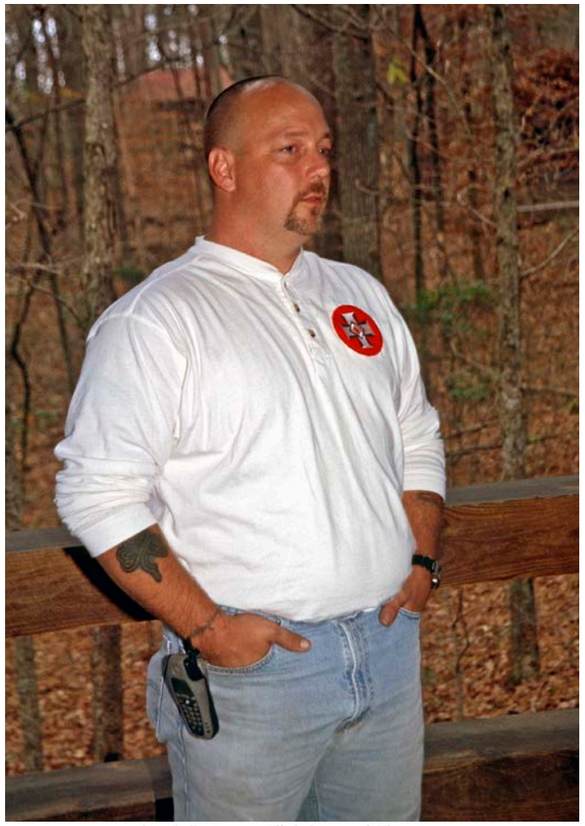

Scot Belk när jag träffade honom på Klanmötet.

hjälpa dem att hålla sig borta från gäng när de släpps ut, vilket inte är lätt med all den sociala kontroll de utsätts för. Och i fängelserna i sydstaterna anses KKK bara vara ett fattigt vitt slöddergäng, vilket är precis vad det är. En dag var fångarna tvungna att titta på en video av den lokala Klan-gruppen, och de kände genast igen Raines voluminösa figur. Detta gjorde henne bara mer populär bland de svarta: “Wow, hon är en gängmedlem precis som vi!” Även om Raines vänner i Klanen inte hade något emot hennes arbete för de svarta visste hon att hon var i fara när Belk började sprida ett rykte om att hon “tjallade för staten”. Hon fortsatte sitt idealistiska arbete med att “förbättra [de svartas] situation” trots att hon visste att hon nu satte sitt liv på spel. Detta är återigen vad jag kallar kärlek förklädd till hat, en Klanmedlem som är villig att riskera sitt liv för att hjälpa svarta.

Jag kan inte möta en kallblodig mördare, som Scottland “Scott” Kevin Belk, utan att försöka förstå hans inre människa, och jag lärde mig mycket mer om honom genom hans senare brott. Han misshandlades svårt av en ensamstående mor som, för att hålla honom tyst, gjorde honom till narkoman vid åtta års ålder. Som vuxen fortsatte han sitt drogmissbruk och 1998 rånade han tillsammans

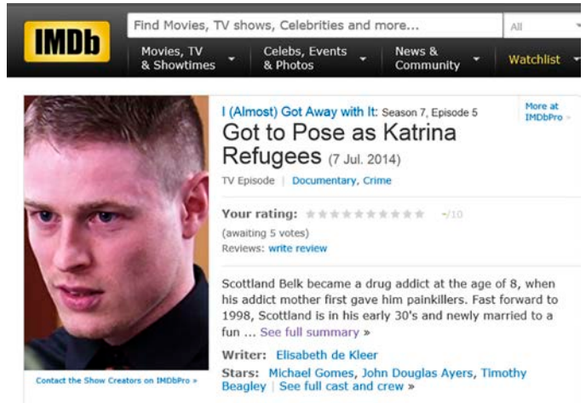

Filmen om Scot Belk

med en flickvän, som han hade knarkat till sig, en bank på 3 000 dollar. Medan han hade sex med sin svarta langare berättade han för henne om rånet. Tydligen förrådde hon honom till polisen för att själv slippa fängelse, och Scott tillbringade några år bakom galler. Här gick han in i det ariska brödraskapet som hämnd på sin svarta tjallare. När jag träffade honom på ett KKK-möte 2003, direkt efter fängelset, försökte han få ordning på sitt liv, dels genom att gå med i en fredlig picknickande-partyande KKK-grupp, dels genom att skaffa sig ett fast jobb som lastbilschaufför. Scott var vid den tiden gift med Rhonda Belk. Till deras stora olycka flyttade hans crackrökande mor, Margarette Kalinosky, in hos dem och gjorde dem båda beroende av crack, och deras liv försämrades igen. Exakt två år efter att jag träffade honom blev han desperat under ett gräl om pengar till droger, slog sin mor med ett basebollträ och ströp henne. Han flydde sedan med sin fru i en av arbetsgivarens lastbilar och körde till New Orleans under orkanen Katrina. Han utgav sig för att vara präst, målade hjälpslogans på lastbilen och körde till Gainesville, Texas, där han och Rhonda utgav sig för att vara Katrina-flyktingar. En kyrka hjälpte dem att ta sig till Seattle, där de hyrde en lägenhet av en kvinna som så småningom kände igen dem från en av FBI:s mest eftersökta affischer. År 2007 fick Belk 15 års fängelse medan Rhonda fick fem år för mordet på hans mor, som hade försummat honom och tvingat honom till drogmissbruk från det att han var 8 år. Scotts liv inspirerade en TV-serie från Hollywood: I (Almost) Got Away with It: Got to Pose as Katrina Refugees, där han äntligen fick den “stund av berömmelse” som alla klanmedlemmar drömmer om. Det var inte bara berömda skådespelare som tog upp hans historia på filmduken, utan han fick också vara med i serien själv och berättade från fängelset om sitt dramatiska liv.

Raines andra tänkta mördare, David Laceter, hade ett liknande förflutet som drogmissbrukare och narkotikagangster och hade liksom Scott tillhört det ariska brödraskapet samt Skaparens världskyrka, en nazistgrupp, fram till sitt mord

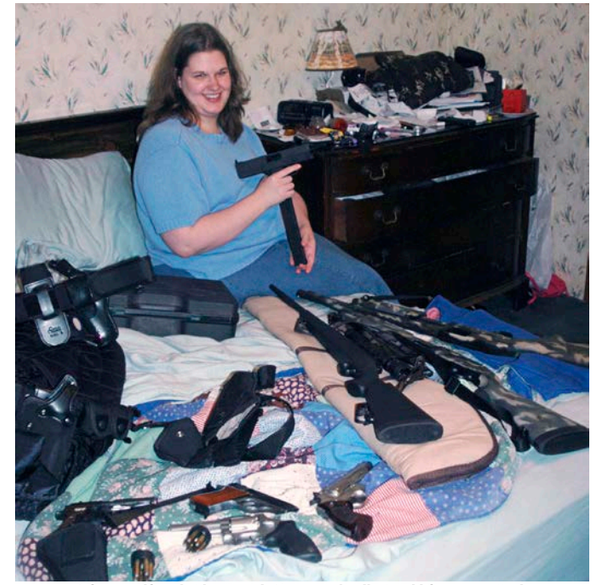

Efter mordförsöket beväpnade Raine sig hejdlöst rädd för en ny attack

2003. Det vita hatet har alltid djupa rötter.

Att ta hänsyn till hur sådana hardcore-mördare och hatare aldrig fick någon hjälp under sin misshandlade barndom har alltid bekräftat min övertygelse om att det aldrig är för sent att nå dem - om så bara för att skydda oss själva och samhället från deras raseri. Jag fick min chans när Raine ordnade så att jag fick träffa den kejserliga trollkarlen i hennes Klan-grupp, Virgil Griffin, en av de mest ökända och hatiska Klanledarna. Detta var ett hårt test för mig eftersom jag hade djupa fördomar mot honom. Han var Klanledaren bakom massakern i Greensboro 1979, där fem anti-Klan-demonstranter dödades. En av mina gamla vänner, Willena Cannon, hjälpte till att organisera demonstrationen. En dag, när jag satt med henne och hennes fyraårige son Kwame i hennes kök på S. Eugene Street, berättade hon för mig varför hon hade arbetat med Jesse Jackson i medborgarrättsrörelsen för att integrera Greensboros företag. När hon var nio år gammal hade hon bevittnat hur en svart man brändes levande i en lada. Hans brott hade varit att ha blivit kär i en vit kvinna. Hans skrik fyllde natten, och hon glömde det aldrig.

Trettio år senare blev både hon och hennes son Kwame, som nu är 10 år, nästan dödade av Klanen. Tyvärr fanns Sandy Smith, min kollega Tony Harris’ före detta flickvän, bland de döda. Jag hade umgåtts med dem på Bennett College, en skola för svarta kvinnor, när Sandy var ordförande för studentföreningen. Jag träffade hennes vän Alfrida, som var lika stolt över sin vackra afro som Sandy var över sin. Även om Tony uppmanade mig att “ta ett steg” hade dessa välutbildade svarta kvinnor en stark social kontroll mot att “vara med en viting”. Så det slutade alltid med att jag bara hjälpte Alfrida att skriva sina uppsatser hela natten medan

men hon är stolt över att få tillbaka sitt jobb som arbetar för de svarta i fängelset.

Tony låg med Sandy. Vi var unga och fria och trodde att samhället rörde sig mot mer rasistisk frihet. Så ingen blev mer chockad än Tony när bara sex år senare, som han såg på norsk TV (medan han var på turné med American Pictures), Klanen packade upp sina vapen och mördade hans före detta flickvän i hans hemstad. Tony och de andra svarta i vårt arbetskollektiv i Köpenhamn hade gjort motstånd när jag lade in bilder av Klanen i bildspelet och sagt: “Vi bekämpar rasism i dag. Klanen tillhör det förflutna och kommer att få din utställning att se gammalmodig ut.” Nu insisterade de på att jag skulle sätta in dem i American Pictures. Jag blev också chockad eftersom massakern i Greensboro ägde rum precis utanför dörren till Morningside Homes-projektet, där jag hade bott med Baggie, som kan ses tillsammans med Nixon på mitt “skönheten och odjuret”-foto på sidan 312. Vi blev ännu mer chockade när Klansmännen frikändes av en helt vit jury - trots att hela världen hade bevittnat mordet. Med andra ord var KKK fortfarande “politiskt korrekt” 1979. I själva verket hade polisen tipsat dem om demonstrationen, sett dem packa in vapen i sina bilar och hållit sig borta medan de använde dem mot Tonys och mina vänner - de flesta av dem var barn. Men när ett av barnen i demonstrationen, Kwame Cannon, fyllde 17 år arresterades han för icke-våldsamma inbrott och dömdes till två på varandra följande livstidsstraff. Detta berodde delvis på att Tonys farbror, Pinckney Moses, som jag ofta hade umgåtts med på juristutbildningen, var för berusad för att ge Kwame adekvat juridisk rådgivning. Men också för att hans mor, Willena, varnades av domaren att det, på grund av hennes rötter i samhällsaktivismen, skulle få allvarliga konsekvenser om Kwame inte accepterade en åtalsunderlåtelse.

Virgil L. Griffin (C), seen here at a 1982 rally in front of the Raleigh, North Carolina state house, was among nine persons indicted by a Federal Grand Jury 4/21/1983 on charges of conspiring to disrupt an anti-Klan rally which resulted in the deaths of five members of the Communists Workers Party. Griffin was the Grand Dragon or head of the North Carolina chapter of the Invisible Empire, Knights of the Ku Klux Klan.

Virgil Griffin 1982 vid en demonstration.

Tja, tiderna förändras, och 2020 bad staden Greensboro formellt om ursäkt för Klanmassakern och uppförde ett minnesmärke för offren. När jag fick chansen att träffa Virgil Griffin, massakerns hjärna, bestämde jag mig för att inte på något sätt låta honom känna att jag hyste djupa negativa tankar om honom. Tony Harris ville dock att jag skulle pressa honom om varför han hade beordrat morden. “Jag lovar”, sade jag, “men jag kommer inte att låta det förflutna stå i vägen för att försöka nå honom och hjälpa honom ur sin ilska”. Under hela resan från Atlanta, med Tonys birace son vid min sida, tänkte jag de mest positiva kärleksfulla tankar jag kunde uppbåda: “Älska honom, le mot honom, älska honom, så att han verkligen kan känna det.”

Jag visste att jag bara hade en dag på mig att öva icke-våldsam kommunikation med Virgil, så det skulle bli ett ytligt experiment för att se hur mycket människor påverkas av vad vi tänker om dem. Jag medger att det inte var lätt. När jag mötte Virgil och hans Klan-grupp i ett avlägset skogsområde en morgon blev jag mer påverkad, till och med överväldigad, av vad deras fientliga blickar antydde att de trodde om mig (Raine hade sagt till dem att hon tog med sig en antirasist). Jag började med Tonys svåra fråga. Den store kejserlige trollkarlen gav samma svar som hade fått honom frikänd i rätten: “Vi sköt kommunister i Vietnam. Så varför skulle vi inte bekämpa dem här hemma?”. Visst, demonstrationen hade organiserats av det lokala textilarbetarförbundet, som var känt för att vara ganska “kommunistiskt” till namnet, så hur skulle jag kunna säga emot den helt vita juryn att hans handlingar var “politiskt korrekta”? Särskilt i denna reaktionära sydstat så kort tid efter Vietnamkriget? Eftersom Griffin inte såg någon skillnad mellan “kommunister” och “antirasister” visste jag att jag inte skulle komma någon vart med anklagelser om hans förflutna. Istället tvingade jag mig själv att under resten av dagen skicka honom mina mest kärleksfulla tankar och leenden - genom att använda ett förenande “giraff”-språk mot deras våldsamma och

Virgil Griffin när jag träffade honom 2005

splittrande “schakal”-språk. Naturligtvis hade jag också självska skäl - det är mycket vettigt när man är ensam bland 50 galna, tungt beväpnade klanmedlemmar i en avskild skog. Åh nej! Jag har tappat tungan! Stämpla inte dessa “smärtans barn” som galna. De är offer vars hela liv har varit uppbundna av våra distanserade eller rent av hatiska tankar om dem. De har aldrig känt vår kärlek, bara våra kontraproduktiva hot om “död åt Klanen”, som de som demonstranterna ropade i Greensboro - med dödliga konsekvenser för demonstranterna. Jag visste att de inte skiljer sig från ghettoborna i sin längtan efter vår kärlek och att det aldrig är för sent att visa dem lite av vår egen så kallade “mänsklighet”. Ändå måste en klanledare, precis som ledaren för ett svart gäng, spela tuff inför medlemmarna, så länge undvek Virgil mig eller talade retoriskt till mig om klanmedlemmar stod i närheten. Jag ägnade den tiden åt att långsamt skaffa mig “allierade” bland medlemmarna.

Allteftersom dagen gick var Griffin uppenbarligen mer och mer påverkad av mina “kärleksfulla” tankar (det finns mycket mer än verklig kärlek). Till en början log han nervöst tillbaka, men på eftermiddagen verkade han nästan flirtig. Detta lossade också mig eftersom jag har min egen önskan att bli älskad. Sent på dagen frågade han plötsligt om jag ville gå en promenad med honom i skogen “för att prata under fyra ögon”. Jag gick med på det.

Hans första imperativ var att övertyga mig om att han inte hade bränt ner några svarta kyrkor. Han hade förlorat två bensinstationer på grund av att min Klanjägarvän Morris Dees hade stämt honom efter att polisen hittat ett gammalt medlemskort från Griffins Klan-grupp på en av mordbrännarna. “Du måste tro mig, Jacob. Jag är en djupt religiös person och skulle aldrig kunna drömma om att bränna ner en kyrka.” Det var så viktigt för honom att jag trodde honom att jag genom att göra det vann hans vänskap. Och det var inte svårt att tro på honom. Jag visste från Jeff Berry att Klanledarna tjänar bra på att sälja medlemskort

Min dejt Alfrida - vän till Sandy - som Virgil Griffins Klan-grupp mördade.

till unga osäkra män, som går runt och skryter om sina kort, men ledarna ser aldrig dessa män i Klanen. Korten är en stor risk eftersom om polisen hittar ett kort på en person som är inblandad i ett hatbrott, hålls Klanledaren ansvarig oavsett om han var inblandad i brottet eller inte. Klanledarna är extremt försiktiga med att släppa in våldsamma personer i sin grupp eftersom de inte vill hamna i fängelse. Som Jeff en gång sa till mig: “Jag kan inte använda 80 procent av de människor som ansöker om medlemskap. De är galna.” Jag visste vad han pratade om eftersom jag plockar upp så många av dessa vilsna “nötter” på motorvägarna. Så, tro det eller ej, det är så här som Klanen återigen har blivit “politiskt korrekt”, genom att i stort sett gömma sig i små mysiga ölmöten ute i skogen. Trump gick vidare och sände budskapet att det var “politiskt korrekt” att komma ut ur skogen och ansluta sig till hans vita rörelse i Charlottesville och på andra ställen - även med sina vapen och sitt våld.

Griffin missuppfattade förmodligen min insides (men outtalade) kunskap om Klanen som kärleksfull förlåtelse - något som han aldrig hade fått från någon tidigare men som han uppenbarligen sökte, för nu öppnade han verkligen upp sig och berättade den långa historien om hur han hade varit med i Klanen sedan han började plocka bomull som 19-åring under medborgarrättsrörelsen, “som gick för långt och för fort”. Han hade haft ett långt sorgligt liv, men det höll på att ta slut: Han hade nyligen genomgått tre bypassoperationer. “Jag vet att jag kommer att dö snart”, sade han. “Men i februari fyller jag 60 år, och det skulle betyda så mycket för mig om du kunde komma på min födelsedag. Snälla, kan du inte lova det?” Jag blev så överraskad och rörd att jag lovade att försöka. När dagen var slut tog jag farväl av alla mina nya vänner:

“Så vi ses snart igen på Virgils födelsedag.”

“Vad?” frågade de förvånat. Jag insåg plötsligt att inte en enda av dem hade blivit inbjuden till födelsedagsfesten! Med allt det självförakt som är typiskt för Klanmedlemmar är de ofta

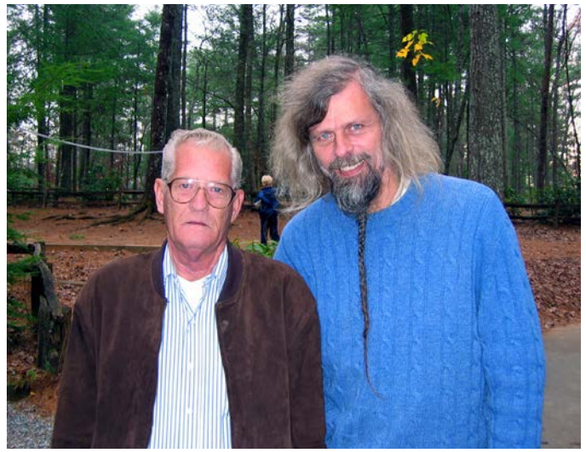

Min promenad med Virgil Griffin där han öppnade sitt hjärta för mig.

så äcklade av vad de ser hos varandra, av sin egen smärta och olycka, att Griffin inte var intresserad av att bjuda in sina egna likar. Vad dessa barn av smärta är hungriga efter är kärlek från oss, de som har ett överskott. De som står utanför deras ghetto. För den mänskliga värme som de inte lätt kan finna eller uttrycka inom Klanen, vars känslomässigt hämmade medlemmar jag alltid ser se ensamma ut under möten.

Under de år som jag arbetade med Klan-grupper var jag ofta deras längsta “medlem”. Efter mindre än ett år såg jag dem vanligtvis sluta och gå med i anonyma alkoholister, NA eller kyrkogrupper - överallt där de kunde hitta lite av den kärlek som Klanfilosofin inte lät blomma ut i dem.

Det var därför mitt lilla experiment med icke-våldsam kommunikation, trots att jag bara hade en dag på mig att genomföra det, hade lyckats även med Griffin, en av de farligaste Klanledarna sedan 60-talet. Bara några månader senare lämnade Griffin “The Cleveland Knights of the KKK”, som han hade styrt större delen av sitt liv, och gruppen föll sönder. Jag säger inte att det enbart var ett resultat av min inblandning; det finns alltid många faktorer som bidrar till att förändra människors liv. Men för en man som hade varit på defensiven hela sitt liv, bland annat när han konfronterades av en folkmassa som skanderade “Död åt Klanen!”, kan det göra skillnad att han plötsligt möter något som han förväxlade med verklig kärlek. Detta är särskilt sant när det sker i ett sårbart ögonblick, som när han som “en god kristen måste möta min skapare”.

Jag säger alltid till mina elever: “Prova den här kärleksfulla metoden på din värsta lärare ... och se hur snabbt dina betyg går upp”. Det är uppenbart att den fungerade på två av USA:s värsta Klanledare. Dessutom har mina långa resor bland våldsamma människor övertygat mig om att positivt tänkande om människor fungerar på alla och att det ligger i vårt eget och samhällets intresse att vi verkligen försöker “älska våra medmänniskor”.

Att förstå seriemördares smärta

När jag körde bil en natt 1991 såg jag en äldre vit kvinna i mörkret under motorvägspelarna och plockade upp henne. Hon hade blivit attackerad av svarta ligister och blödde så kraftigt att jag var tvungen att ta henne till ett sjukhus. En timme senare såg jag en man vid sidan av vägen. Han var arg och spänd, hade fått sparken utan lön från en räkbåt i golfen och hade väntat i tre dagar på att få skjuts. Med tanke på desperationen i Woodys ögon kunde jag lätt ha utlöst våldet i honom genom att sända ut vibrationer av rädsla och misstro. När jag berättade för honom om den vita kvinnan som just hade lämnats för död av sina svarta angripare började Woody öppna sig. (Jag hade då ingen aning om hur djupt involverad i hans familj jag hade blivit.) Han sa att han aldrig hade blivit attackerad av svarta eftersom han “alltid attackerade dem först”. Småningom berättade han hur han och hans två bröder hade dödat så många “negrer att jag inte kan räkna dem på mina fingrar och tår”. Nu var jag klarvaken. Först hade jag trott att han bara skrytade, men det fanns alltför många beskrivande detaljer och platser i hans berättelser. Så när han också berättade om sin egen misshandel som barn gjorde jag en överenskommelse med honom: Jag skulle ta med honom hem, fyra timmar bort, om han berättade sina historier och lät mig spela in dem på band. “Men jag kommer inte att berätta var jag bor. Släpp av mig någonstans i min stad.” Han visste att jag kunde gå direkt till polisen med mitt band.

I min show, som uppdaterades för att inkludera Woody och hans familj, chockade hans röst universitetsstudenter. Några år efter att jag hade träffat honom, efter att ha lyssnat på hans mardrömslika röst natt efter natt, blev jag nyfiken på hur han mådde. När jag äntligen fick chansen under en turné våren 1996 bjöd jag in en norsk förläggare av Toni Morrisons böcker, Eli Saeter, att vara mitt vittne. Det som särskilt skrämde henne var att alla vi träffade hade suttit i fängelse för mord och våldtäkt. “De påminner mig om männen i filmen Deliverance”, sade hon. När vi kom fram hängde en tät dimma över platsen. Den gav vår jakt på en seriemördare i detta sumpiga område, där vi inte kunde se ens två meter framför oss, en kusligt overklig aura. Efter tre dagar hittade vi hans kusin. “Det är sant, som du säger, Woody kom hit för fem år sedan”, sade han. “Han och hans vän Bobby bröt sig in i ett hus och Woody knivhögg en 16-årig flicka medan hon sov. Han fick 25 år i fängelse. Han var en idiot under rättegången. Gjorde oväsen, skrattade åt domaren och gjorde narr av alla. Jag försökte lugna ner honom, men utan resultat. Han förstörde allting för sig själv.”

Vi hittade Woodys offer, Sarah, som berättade om den hemska natten. Hon hade tvingats upp ur sängen av Woody, som slet upp hennes mage och lungor med en lång kniv. Hon överlevde tack vare flera dyra sjukhusvistelser, men ingen hade gett den här stackars familjen hjälp att bearbeta sin smärta. Det hade hänt bara några dagar efter att jag hade lämnat Woody. Detta var deprimerande - jag hade verkligen trott att jag under vår natt tillsammans hade hjälpt honom att komma i kontakt med den djupa smärta och ilska han kände. Jag försökte säga till Sarah att Woody var min vän, men min röst bröts mot skuld och ånger när jag såg skräcken i hennes ögon. Hon kunde inte se honom som något annat än ett blodtörstigt monster och talade om hur han hade uppträtt som ett “djur” under rättegången och ropat “Jag ska ta dig en dag!” innan han släpades ut ur rättssalen i kedjor. Hon hade haft mardrömmar om hans återkomst ända sedan dess. Det var viktigt att se och förstå Sarah, offret för den blivande bödeln, eftersom jag under så många år mest hade behandlat offret inuti bödeln.

När vi åkte till Woodys hem öppnade en kvinna dörren och sa: “Jag vet vem du är. Woody kom hem för fem år sedan och kände sig upplyft. Han berättade att han hade blivit upplockad av en främmande man som hade fått honom att berätta allt om sig själv. Jag undrade vem det kunde vara eftersom Woody är den mest hemlighetsfulla person jag känner.”
Adeline var mor till Bobby, Woodys medhjälpare, och bodde tillsammans med Rose, mor till Woodys två äldre bröder, Sammy och John.

“Åh ja, det är fruktansvärt. Det är inte likt Woody att göra något sådant, men han var desperat när du tog hem honom avskedad utan lön efter att ha arbetat i månader i golfen. Han och Bobby hade båda druckit och tagit en massa droger, och jag tror att det var Bobby som gjorde det. De kom springande hem, knackade på dörren klockan två på natten och skrek: “Mamma! Mamma! Vi har gjort något hemskt! Sedan svimmade de och kollapsade precis där på gräsmattan, där de sov när polisen hämtade dem.”
Jag var lättad över att höra att det inte hade varit något avsiktligt med hans blodtörst i Sarahs hus, bara den djupa smärta och ilska jag hade känt hos honom. Hög på droger hade de stulit en cykel framför Sarahs hus och sedan börjat bråka om den. Woody bröt sig plötsligt in i huset för att ta en kökskniv som han skulle använda mot sin halvbror, som flydde. I ett blodtörstigt raseri sparkade Woody sedan in alla

Woody kvällen då jag hämtade honom 1991 efter min föreläsning på Houston universitet.

dörrar och försökte knivhugga den sovande familjen. När det gäller Woodys “djuriska” beteende under rättegången berättade Adeline nu att “han hade blivit vettlöst rädd och att hans ben skakade under honom vid känslan av att hans liv plötsligt var över”. De fattiga skadar sig själva oavbrutet, tänkte jag, eftersom Woodys beteende hade övertygat alla i rättssalen om att han aldrig skulle komma ut igen, och han hade fått ytterligare tio års fängelse. Det som omedelbart skapade starka band mellan Adeline och mig var den kärlek vi båda kände för Woody. Jag var förvånad över hennes förståelse för hur de skador han hade fått i barndomen hade lett till hans våld.

Woodys bröder alltså? Han sa att de tog med honom ut på sina mordturnéer när de dödade svarta utan anledning. Jag litade på den intimitet som jag hade etablerat med Adeline och frågade om det kunde vara sant.
“Javisst”, sa Adeline, som ofta hade hört dem nämna sådana mord, men tillade att fadern, Vincent, hade varit ännu värre. För att inte tala om farfadern! “Vi gjorde bara sådana saker här nere förr i tiden!” Det var som om hon bad om ursäkt för dem.

“Sammy är som sin far. En fruktansvärd man. Det var en organisation som stoppade honom till slut. Livstids fängelse. Han kommer inte att komma ut, aldrig.” Något irriterad sade hon att anledningen till att Woodys äldsta bror hade fängslats för sitt senaste mord var att NAACP hade kallat mordet för “ett hatbrott” (tidigare hände inget med dem efter deras mord). Hon tillade att Sammy fortsatte att mörda svarta i fängelset. En svart fånge berättade för honom att han snart skulle släppas ut. “Nej, det gör du inte!” Sammy svarade, och kvällen före frigivningen hällde Sammy bensin över honom och satte eld på honom, vilket reducerade honom till ett förkolnat lik. Woody hade tidigare berättat för mig att Sammy var ledare för fängelsets “ariska gäng”.
I avsaknad av en riktig mor kallade Woody Adeline för “mamma” och ringde henne minst en gång i veckan från fängelset. Det hela komplicerades ytterligare av att Woody hade träffat Adelines pundardotter Dawn, som hon, liksom hennes son Bobby, tydligen inte hade några större känslor för.
Och hur var det med mellanbrodern John? Var han också delaktig i morden?
“Jag vet inte hur många, men jag vet med säkerhet att John dödade en man minst en gång. Han fick bara tre års fängelse för det.”
Vi körde senare ut för att besöka John i träsket trots att Adeline hade varnat oss strängt för det. “Inser ni inte att han är den värsta av dem alla! Han är tuff, kall och han kommer inte på något sätt att prata med er.” Hon tecknade ett så skrämmande porträtt att Eli, som vid det här laget hade hört mer än nog om våld, insisterade på att vi skulle gå vidare, särskilt som vi, om vi ville komma fram innan det blev mörkt, höll på att få ont om tid. Men nu när jag äntligen hade hittat mannen som kunde bekräfta det som Woody hade sagt till mig i sin intervju, tänkte jag inte ge upp. Medan vi körde genom det ändlösa träsket, där kala träd stod som skelettfingrar överhängda av spindelväv av spöklik spansk mossa, såg Eli allt blekare ut. “Kom du inte med för att uppleva Amerika?” Jag försökte muntra upp henne, road över att verkligheten hade lånat de värsta visuella effekterna från Hollywood (utöver den tunga dimma som fortfarande låg över de svarta krokodilinfekterade vattnen). “Varför sitter folk och ser på sådana filmer när verkligheten är mycket mer spännande”, frågade jag Eli.
Djupt inne i träsket alltför nära mörkret lyckades jag hitta en ruttet husvagn med plast över fönstren. Det vanliga skräpet av gamla bilvrak och rostiga båtar låg utspridda runt omkring. Och när jag såg två smutsiga små vita flickor,

Ängel som vinkade till oss från husvagnen.

lurviga och barfota, med snoriga näsor, visste jag genast att detta var Johns barn. Eli var så rädd att hon låste alla bildörrar och vägrade stiga ut. Scenen hon såg framför sig var precis som i Deliverance (i Norge hette filmen "Excursion with Death"). Hon fruktade att om John kom ut och sköt oss skulle ingen någonsin hitta våra lik i dessa träsk. Jag mindes Woodys detaljerade beskrivning av hur deras ansikten hade stelnat när de fångat en av sina egna upplösande lik i kräftnätet.

Ändå visade jag varken mod eller naivitet när jag sökte upp John, för mitt i denna mörka våtmark kände jag att jag befann mig på helt fast mark. Jag befann mig i ett nästan euforiskt tillstånd och solade mig i ljuset av den förvandling man uppfattar när en av livets stora frågor äntligen klarläggs. Det är viktigt att notera det extatiska sinnestillstånd jag kom i, för när John till slut, som jag hade förutsett, uppträdde på ett sätt som var diametralt motsatt till vad man kan förvänta sig av en skräckinjagande psykopat, som hans familj hade insisterat på att han var, så var det just för att jag mentalt hade byggt upp denna desperata man till att vara den som innehade svaret på livets gåta. På så sätt kunde jag ge honom de ofattbara krafter som människor får när man visar dem tillit och djupt mänskligt intresse: han kände sig accepterad och älskad.

Förvisso var han isolerad, fientlig och, ja, vördnadsfull. Hans kom till dörren beväpnad med en pistol, hans skägg var vilt och symboler för våld tatuerade på kroppen. Ändå har jag sällan träffat en man som var så snabb att öppna sig när jag berättade att jag var en vän till Woody. Genast lades pistolen undan och ersattes av koppar med nybryggt kaffe. Jag kände snart en sådan översvallande värme från John och hans fru Connie att jag gick ut och övertalade Eli att ansluta sig till oss. Han var verkligen samma bloddrypande "monster" som Woody hade talat om i sin intervju och hamrat in i mitt medvetande i fem år. Men samtidigt - och Eli höll med om det - var han ett litet kuvat barn som man knappast kunde

låta bli att omfamna. När man tänker på att jag lätt kunde ha varit en smart polisinformatör är det fantastiskt hur lite som krävs för att öppna upp sådana människor och hur ivriga de är att prata om sig själva. Och just i det samtalet, med dess gradvisa bearbetning av smärta, ligger svaret på allt våld. Ändå är regeringar världen över blinda med sin föråldrade "öga för öga"-retorik och återfallsförbrytande repressiva reflexer direkt från Lucifers högerfästning.

Resten av dagen berättade John och Connie om det våld som genomsyrade hela deras familj. "Titta bara på Angel här." Connie lyfte upp den misshandlade två och ett halvt år gamla. "Hon är full av våld mot sin syster. Det är hon som är den onda!" Och både Eli och jag tänkte att det var så hon skulle sluta om hon redan från barnsben fick höra att hon var "dålig" och "inte tillräckligt bra". Mamman gav henne flera ordentliga smisk, men vi såg henne nästan aldrig gråta. Istället hade hennes rödögda ansikte en permanent förödmjukad och förbittrad blick av förbittring.

Båda föräldrarna talade öppet om att det var först när de var fulla som de exploderade i våld, och vi fick snabbt en bild av hur hemska förhållandena måste vara för de två barnen. De gav oändliga exempel på allt våld som de hade

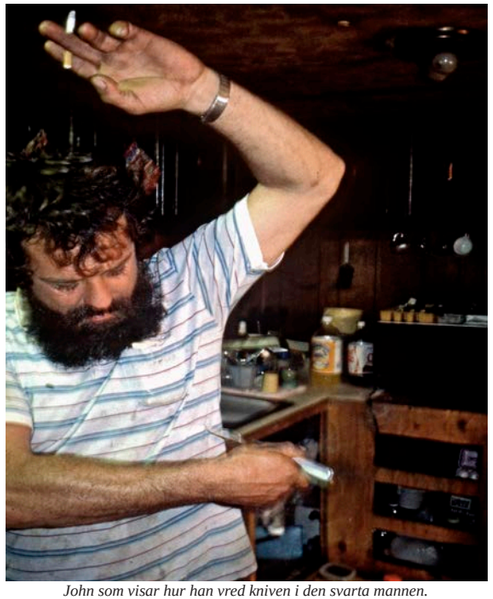

John som visar hur han vred kniven i den svarta mannen.

John demonstrerar hur han vred kniven i den svarta mannen.

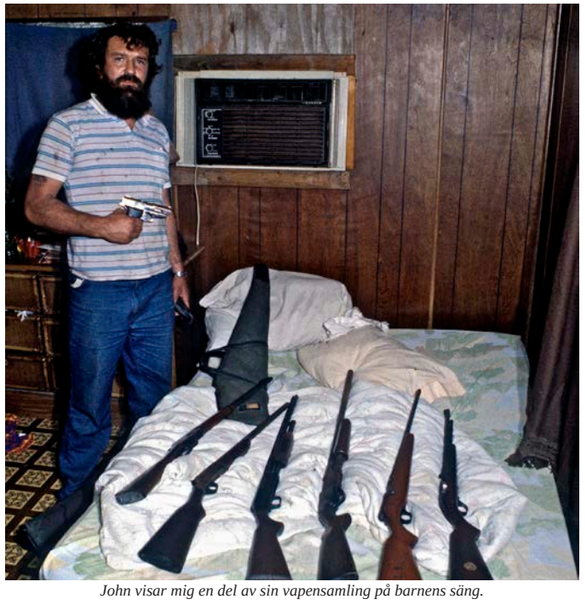

John visar mig en del av sin vapensamling på barnens säng.

varit inblandade i. Jag behövde inte ens fråga om morden på svarta; deras blodiga sidokommentarer om dem stämde perfekt överens med Woodys beskrivningar. När jag bad att få se de vapen som använts vid de olika morden tog John fram sju gevär och tre pistoler, som han redan hade lärt de små flickorna att använda. Han demonstrerade till och med med sin kniv hur han hade huggit en svart pappa inför sin familj. Jag försökte rama in mina foton av honom under en bild av hans egen far, den som hade fört allt detta våld vidare till dem. Det hängde på väggen i en guldram och utstrålade en kuslig ondska som inte kunde döljas av fotografens snygga studiouppställning eller söndagsklänning.

John ville att vi skulle stanna över natten och följa med honom på alligatorjakt nästa dag. (Han försörjde sig på att illegalt tjuvjaga alligatorer och hade fyllt kylskåpet med alligatorkött). Jag var villig, men Eli motsatte sig att "gå på alligatorjakt i träsket med en seriemördare i tät dimma". Så efter ett varmt farväl begav vi oss iväg i mörkret. Vi var som förstenade på vägen tillbaka och kunde knappt prata om något annat.

Familjefoto av Johns föräldrar, Rose och Vincent

1996 höstresa
På hösten bjöd jag in den danska TV-reportern Helle Vibeke Risgaard för att spela in den traumatiserade familjen för TV. John arbetade “offshore”, så Connie kunde prata mer öppet om honom. I flera dagar fick vi höra om det ena mordet efter det andra - denna gång för en öppen Betacam-video. Eftersom allt kom i en rasande ström eller i sidoanmärkningar tog det inte lång tid innan vi föll ner yrvakna. Efter några timmar kunde vi varken minnas eller ens bry oss om alla de mord som vi hade hört talas om.

Connie var ett märkligt hopkok. Hon verkade vara en rationell kvinna med upphöjt lugn, och ändå visste vi från Rose och Adeline att hon var ännu våldsammare än John, som de faktiskt såg som hennes offer. Flera gånger sade hon att om det inte hade varit för hennes religion och barnen hade hon för länge sedan lämnat honom. Men vi började snart tvivla på det; utan sina barn, vem skulle hon då kunna slå? När John var borta vågade vi dricka med Connie, vanligtvis till fyra på morgonen, och vi hade gott om tillfällen att se hennes förhållande till de två misshandlade barnen. Ena stunden var hon kärleksfull, men i nästa stund kunde hon flyga in i ett okontrollerbart raseri och piska treåriga Angel med ett läderbälte. Detta utvecklades till en tillfällig konflikt mellan Helle och mig. Helle försökte impulsivt sträcka ut handen och skydda barnet, vilket gjorde mig galen eftersom det hindrade mig från att fotografera misshandeln. “Vilken ond människa du är!” skrek hon, tillsammans med liknande anklagelser (förståeligt nog kan jag tillägga). “Om du hade rest lite mer i svarta ghetton”, sa jag, “och sett den typen av övergrepp varje dag, skulle du veta att det inte är din uppgift att rädda varje enskilt barn i ett ögonblick av sentimentalitet. Nej, ditt jobb är att genom din stärkande närvaro ge dessa föräldrar den kärlek till sig själva som är nödvändig för att de ska kunna uttrycka kärlek till sina barn. Men för att undvika själva åsynen av våld och misshandlade barn gör vi det motsatta och flyr alla från ghettot. Och det är så vi i slutändan blir den direkta orsaken till dess misshandlade barn.” Jag

De krokodilangripna träsken som John och Connie bodde i

visste också att jag inte behövde läxa upp Connie om att det är fel att disciplinera sina “onda barn” med våld, för alla människor vet innerst inne att det är fel att slå barn. Om jag däremot hade börjat med moraliserande predikningar hade hon bara fått det ännu sämre med sig själv. Dessutom sa mitt “högre sunda förnuft” till mig att det inte var nödvändigt att ingripa eftersom barnet så uppenbart väntade sig stryk. Hon grät inte ens. I stället fortsatte hon av illvilja det beteende som hade gjort hennes mamma galen. Även om jag visste att detta var en utomordentlig chans för mig att få några bilder till ett av de mest centrala och pedagogiska avsnitten i min föreställning om fattiga vita, var det verkligen inte något jag tyckte om att fotografera denna misshandel. Ofta frågade jag mig själv vad gränsen var - när skulle jag faktiskt gå in?

I motsats till det ohämmade våld som var vanligt bland fattiga svarta, dämpade närvaron av en främling i allmänhet de fattiga vita föräldrarnas aggressioner. Min fotografering var i sig det som berättade för Connie att hennes beteende var oacceptabelt, men på ett sätt som var mildare än om vi hade tillrättavisat henne eller anklagat henne för att vara “en dålig människa”. Det skulle i själva verket ha varit en upprepning av vad hon gjorde med barnet. Jag har förmodligen förolämpat många läsare vid det här laget (även om samma förolämpade läsare aldrig klagar på våldet i min serie). När min serie fick en renässans på 90-talet tror jag att den skildrade det ökande våldet i oss som återspeglat i ökande barnmisshandel. Detta ledde till ett växande intresse för förtryckets pedagogik. Att höja den kollektiva medvetenheten om förtryckets rötter kommer att vara barnets sanna räddning. Trots detta skulle jag också gärna försvara den motsatta åsikten, som hävdar att det är avgörande att stoppa det dygnet runt pågående våldet mot barn (och kvinnor), om än kortvarigt, även om det innebär att man måste förstöra viktiga fotografiska bevis för det. För om de få av oss som söker upp dessa utstötta - enbart för att dokumentera och därmed utnyttja dem - inte ingriper, vem ska då göra det? Oavsett vad orsaken till att man befinner

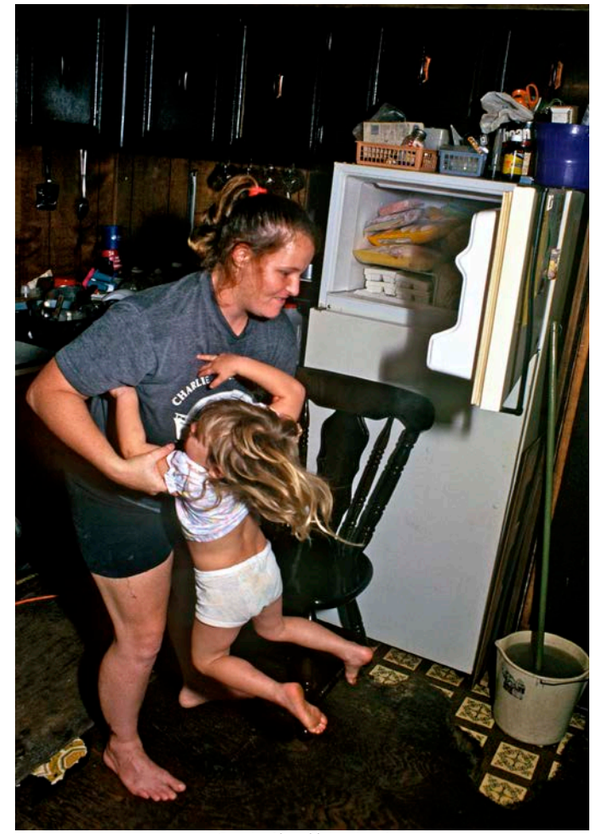

Connie slår tvååriga Angel

sig i en sådan situation, så blundar inte den barmhärtige samariten, öppnar sin lins ... och går förbi!

Det värsta i hela denna situation var inte konflikten mellan dessa dostojevskiska etiska uppfattningar, utan det som både Helle och jag snart kände för det misshandlade barnet. När vi först klev in i detta vattenfyllda getingbo hade vår omedelbara sympati varit för de två misshandlade barnen med svarta ringar under ögonen. Vi skulle snart känna hur “vi” alltid slutar med att hjälpa till att tvinga in sådana offer i förtryckarens roll - den onda cirkeln. Aldrig har jag sett det så tydligt som hos den treåriga Angel; varenda reaktion hos henne var av illvilja. Vi vet alla hur de misshandlade ofta biter den utsträckta handen och hur de förstör allt omkring sig för att få uppmärksamhet. Till en början har man lust att ta upp barnet och smeka det, men barnet utplånar snabbt allt överskott av tillgivenhet och kärlek som vi kan uppbringa. Och när denna “onda” lilla “ängel” från åtta på kvällen till fyra på morgonen slutade med att förstöra nästan alla våra kameror, mikrofoner, sladdar och band, ja, då kände vi gradvis hur våldet i oss själva byggdes upp - ända till den punkt där vi också hade en outsäglig önskan att ösa verbal

Den misshandlade Angel. Letade hon efter hjälp?

Connie piskade barnen

misshandel över henne, slå henne och sparka henne över golvet. Det är så vi över hela världen skadar de skadade. Och när man år efter år har lärt ut detta till eleverna är det verkligen en bra pedagogisk lektion att plötsligt “känna” hur snabbt man själv kan bli en del av förtryckets onda cirkel. Hur snabbt blev vi inte Connies koalition av villiga! Långsamt sjunker vi med henne ute i träsket.

Det mest förfärliga för oss båda var att uppleva det nära sambandet mellan övergrepp och rasism. När vi frågade treåriga Angel vad hon tyckte om svarta blev hon helt förvirrad. “Vad menar ni med svarta? Niggers? Vi skjuter väl negrer, eller hur, mamma?”

När kameran var igång och mamman var nykter kunde vi ibland uppleva att Connie blev så självmedveten att hon sa “svart” och sporadiskt försökte använda det ordet inför barnet. Detta var intressant eftersom det visade att argumentet i Gunnar Myrdals An American Dilemma var giltigt även i de lägsta samhällsskikten, det vill säga att det finns en konflikt mellan samhällets högre ideal - “t.ex. att vi alla är lika” - och de helt andra budskap som föräldrarna

7-åriga Natasha den dag hon stolt erkände att hon krossat huvudet på en svart pojke.

vårdar i sin “magkänsla” om “undermänniskor”, som till slut sipprar in i barnets omedvetna.

Vi såg detta ännu tydligare i Connies relation med den 7-åriga Natasha. Connie tyckte att det var okej att Natasha hade orsakat lite problem i skolan eftersom, förklarade Natasha, “negern som satt framför mig luktade”. Men Connie skällde ut Natasha eftersom skolan just hade sparkat ut henne för att hon hade startat ett gäng med fyra andra flickor. Jag kände att det var något mer på gång och frågade Natasha: “Skulle gänget konfrontera de svarta?”. Detta var en svår fråga eftersom termen svart i sig själv berättade för Natasha att jag stod på “negrarnas” sida. Så hennes svar var inte riktigt lika lätt för henne som när hon teatraliskt hade upprepat “Niggers smell!”. Lite senare blev hon sig själv (snarare än den välskötta flicka som samhället ville se). Hon erkände att de fyra flickorna hade lurat en svart pojke in i skogen och slagit honom i huvudet med en sten tills det rann blod ur honom. Hon njöt synbarligen av att beskriva detta fruktansvärda övergrepp med grafiskt splatterspråk. Varför hade hon gjort det? Därför att hennes mamma en dag, uppenbarligen i ett ögonblick av politisk korrekthet, hade sagt till henne att “negrer blöder rött precis som vi”. Det var Connies sätt att berätta för henne (när hon var nykter) att “vi är alla lika, så prata snällt om dina skolkamrater”. Natasha trodde inte på detta budskap, som motsade alla andra budskap som hon hade fått från sina föräldrar om att “döda negrer” (oftast när de var fulla). Så hon hade startat ett gäng och skadat en pojke för att ta reda på om det var sant. På detta svarade Connie helt enkelt: “Det var inte snällt gjort, Natasha”. Men vi hade alla druckit och Connie sa det med ett stort leende. Hon var uppenbarligen stolt. Så Natasha fick budskapet att det var okej att slå sönder en pojkes huvud med en sten för att ta reda på om “negrer blöder rött”!

Sällan har jag sett en sådan klassisk föreläsning om rasismens pedagogik: Detta var det förkrossande “dubbelkantade” mördarens svärd, det dubbla budskapet som det praktiseras av den stora majoriteten - det vill säga av oss, de mer vanliga “liberala” högertänkande människorna - som ständigt hamrar in “vi är alla lika”, den amerikanska trosbekännelsen och “kristen kärlek” i våra barn. Men när det gäller människor i “innerstaden”, svarta, homosexuella, judar, muslimer etc., lyfter vi på ögonbrynen eller ändrar vår röst lite, utan att ens vara medvetna om det, och sänder det motsatta budskapet till barnet, att någon är “inte lika lika”. Barnet kan inte bearbeta ett sådant dubbelt budskap med dess dolda förtryck och av smärta och i förvirring agerar det i olika rasistiska mönster under uppväxten.

Connie gav mig på något sätt hopp om mänskligheten, för hon underströk vad jag alltid hade upplevt bland elaka brottslingar och till och med Ku Klux Klan-medlemmar: Man behöver inte lära en vuxen som Connie om rätt och fel (som Ivan insisterar på i Bröderna Karamazov om att leva utan Gud). Nej, alla vet att det är fel att döda, hata och orsaka smärta. Samtidigt som de är fängslade i sin egen olidliga smärta kan de dock inte alltid leva upp till sina högre ideal.

Eftersom Connie bättre än någon annan uttryckte vår djupare gemensamma mänsklighet kunde jag inte låta bli att känna en allt större tillgivenhet för (och glädje kring) henne. Hon

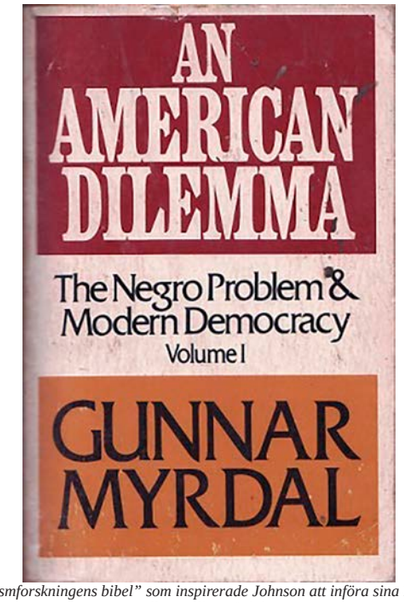

“Rasismforskningens bibel” som inspirerade Johnson att införa sina lagar om medborgerliga rättigheter.

var denna enorma klump av explosivt våld och hat, med en märklig blandning av sunt förnuft, ömhet och kärlek, men hon innehöll ändå en djupt nedgrävd önskan att uttrycka de bästa idealen.

Jag var glad över att känna denna våldsamma attraktion till henne eftersom den på något sätt påminde mig om de känslor jag alltid hade närt för fattiga svarta som offer. Att hon själv var ett offer blev tydligt när vi träffade Connies desperat alkoholiserade och sinnessjuka far (även om Connie hävdade att det aldrig hade funnits något direkt incestuöst förhållande mellan dem).

Vid någon tidpunkt gick det upp för oss i vilken utsträckning moraliska begrepp hade glidit oss ur händerna efter bara några dagar med Connie ute i träsket. Under sommaren hade John fångat en tvättbjörn som blev familjens husdjur. Barnen rullade ständigt runt i sängen med sin nya leksak och matade den med kex. Jag tyckte om att bada i den vansinniga röran i deras “badrum”, eftersom tvättbjörnen - en “tvättbjörn” på danska - med sin stora svans hjälpte mig att tvätta mig i badkaret. Det var så gulligt att Helle fick en idé om att hon kunde göra ett underbart barn-tv-program om hur den lekte med de misshandlade barnen (hemma brukade hon producera barnprogram), men hon hade slut på videoband. Det var mitt fel. Innan vi anlände hade jag varnat henne: “Det här är en familj som är så upprörd att du inte kan intervjua dem direkt om deras våld. Låt bara kameran gå hela tiden, särskilt när de är berusade, så får du de mest chockerande bilderna - de kommenterar nonchalant alla sina mord”.

Angel med sin älskade nya lekkamrat

När vi fick slut på band under de nätter då vi “drack och mördade” föreslog Helle att vi skulle radera några av de tidigare banden. Och eftersom mord och våld efter bara några dagar hade blivit den tråkiga vardagliga “ondskans banalitet”, sa jag till Helle att det var okej, trots att anledningen till att jag hade bjudit in henne från början var för att spela in allt. Det var först när vi var ute på motorvägen som det gick upp för oss att hon hade raderat en stor del av bevisen för en - även med amerikanska mått mätt - chockerande berättelse om ett seriemord till förmån för ett trivialt barnprogram.
Detta var ett fruktansvärt exempel på hur snabbt vi hade blivit hjärntvättade i Connies perversa våldslogik, som hon själv bäst uttryckte när hon vid ett tillfälle frågade: “Säg mig, skriver du en bok om oss?”. Jag blev defensiv men svarade ärligt: “Kanske en dag, men jag ska se till att skydda er alla (från rättsliga åtgärder)”. “Nej, du behöver inte oroa dig för det”, sa Connie. “Det enda jag inte skulle vara glad att du skriver om är den där kvällen då jag bröt mig in på en restaurang med Woody och stal skaldjur av hunger.” Hon visste mycket väl att inbrott var olagligt och hade starka åsikter om det eftersom en av “negrerna” i grannskapet en gång hade stulit hennes höns. Men hon tyckte inte att det var olagligt eller fel att döda “negrer” i massor (när hon var full)! Efter en kort tid gjorde tydligen inte heller vi det. Detta var ytterligare en värdefull läxa som hon lärde mig: Våldsamma mördare skapas inte bara genom att man slår dem i barndomen. Nej, även de bästa och mest rättfärdiga av oss kan hjärntvättas in i dessa roller på kort tid, vilket vi vet från soldater och torterare över hela världen - för att inte glömma amerikanska poliser som George Floyds mördare.

Angel misshandlad av Connie, som själv blev misshandlad av sin far till höger.

Efter varma kramar tog vi farväl av henne och barnen framför den förfallna husvagnen med plasttäckta fönster. Jag visste att jag skulle sakna henne - eller åtminstone kontakten med den våldsamma sida av mig själv som hon hade avslöjat för mig. Ett bra skäl att åka nu var närvaron av Connies galna pappa, som förstörde varje samtal med sina sexgalna fantasier om Helle. “Kan du verkligen sova i bilen med en sådan sexig blondin utan att ha sex?” frågade han hela tiden. Man hör ofta sanningen från dem som är berusade eller galna (han var både och). Han uttryckte öppet vad amerikaner brukar föreställa sig när jag bjuder in danska kvinnor på mina resor - att om inte annat så är det för att undvika att bli förälskad i mina fotografiska offer, som hans dotter Connie.

Senare 1996

Jag hade skrivit till Woody i flera år och fick tillstånd från fängelset att besöka honom. Efter nästan 20 timmars körning kom jag fram. Som vanligt i Amerika låg högsäkerhetsfängelset i ett avlägset område som få familjer hade råd att köra till. Woody hade inte haft något besök på fem år och såg fram emot vår återförening lika mycket som jag. Men det var en chockerande upplevelse. Efter att vi båda gått igenom alla möjliga säkerhetsåtgärder kom Woody in i besöksrummet kedjad på händer och fötter, hans kropp slingrad med ännu fler (och ännu tjockare) kedjor. Att försöka nå runt denna järnman kändes som att omfamna en rymdvarelse. Den vackra “oskyldiga” blick jag mindes, av en ung pojke med långa ljusa lockar, hade blåsts bort. Med sitt korta hår, sina tatueringar, sina saknade tänder (de hade slagits ut) och såren på armarna var han en läskig kopia av Sean Penn i Dead Man Walking - men mycket, mycket värre. Även om jag hade svårt att tro på hans berättelser om massmord den där kvällen för fem år sedan, kunde jag nu tro på allt om honom. Han hade blivit brutalt brutaliserad i det här fängelset, som verkade mycket värre än Angola trots att det sistnämnda fängelset hade rykte om sig att vara det värsta. Och han hade tillbringat halva sin tid i isoleringscellens mörker på grund av eviga

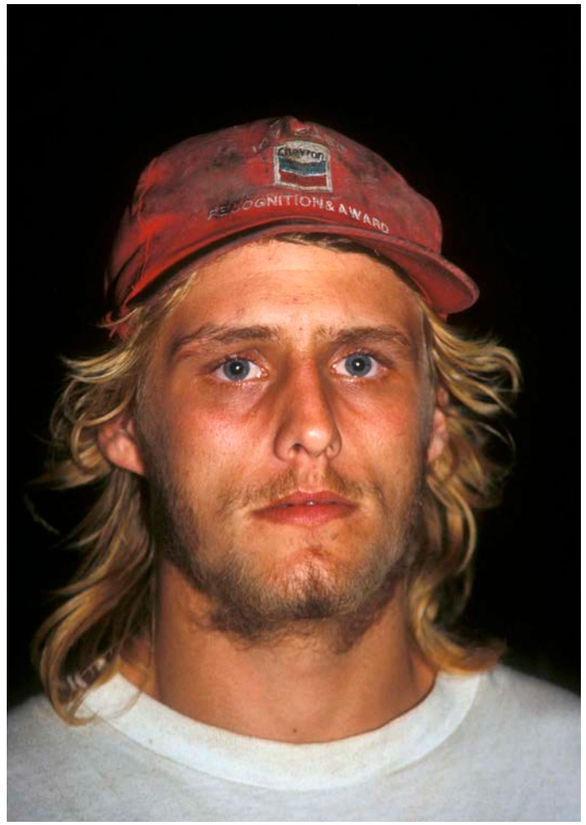

Ingenting kvar av denna vackra unga man i fängelset 5 år efter att han blev mördad.

disciplinära förseelser. Hur många slagsmål, frågade jag. Han räknade till tolv med svarta fångar och tre med vita - alla strider på liv eller död. Hans 25-åriga straff hade förlängts varje gång. Men efter att ha hamnat nästan uteslutande med svarta hade han fått mer respekt för dem. De kunde också slå tillbaka! Han berättade för mig hur arg han hade varit när han första gången - innan jag hämtade honom 1991 - delade en fängelsecell med en svart man. Han hade smugglat in en pistol och skjutit “niggern”. Inte för att döda honom (då skulle han ha fått flera år till sitt straff). Han hade skjutit honom i benet för att få honom flyttad från sin cell.

Det var inte möjligt i detta “högteknologiska” fängelse, och han hade lärt sig att leva med sin svarta cellkamrat. “Han jävlas inte med mig och jag jävlas inte med honom.” De pratade aldrig om rasrelationer. Ingen av dem visste ens vad den andra satt inne för. Sarah var det enda av hans offer som jag kände, så jag kände ett särskilt ansvar som hennes budbärare. Eftersom Woody inte hade något som helst minne av den natt då han hade knivskurit henne bad han mig att i detalj berätta vad som hade hänt. “Den stackars flickan”, sade han flera gånger under vårt samtal. Om sitt “djuriska” beteende i rättssalen, när han hade hotat henne, kunde han bara minnas att han hade varit “en skitstövel” utan att ens veta att Sarah var närvarande. Jag berättade för honom hur viktigt det hade varit för Sarah att se Woodys brev till mig där han bad om hennes förlåtelse, och jag frågade om han var redo för ett möte mellan offer och förövare för att läka såren. Efter mycket övervägande svarade han att han inte var redo för det. Då gjorde jag ett fruktansvärt misstag. Jag sa att Sarah hade varit mer förstående än vad jag hade förväntat mig eftersom hennes egen bror satt i fängelse. Woodys försök att tänka i medmänskliga termer krossades omedelbart, och mördaren inom honom kom fram. “Du måste ge mig namnet på Sarahs bror”, krävde han. “Jag har hört från fångar som förflyttats från Angola att det finns en fånge här som är ute efter att döda mig. Här måste man döda eller bli dödad.” Jag visste att fången förmodligen var Sarahs bror eftersom hennes andra bror under mina samtal med henne hela tiden sa ilsket: “Om jag bara kunde få tag på den där killen!”.

Så nu var jag plötsligt involverad i en kamp på liv och död och insåg att det kanske inte var så lätt att vara budbärare, brobyggare eller försoningens man som jag hade föreställt mig. Precis som Vår Herre själv var jag tvungen att bestämma vem av dem som skulle dö! Om jag inte avslöjade namnet skulle det bli Woody, min vän, som en dag förmodligen skulle få halsen avskuren bakifrån. Jag visste att jag inte skulle säga namnet till Woody, men jag visste också att om jag fortsatte att vägra skulle jag stöta bort honom.

På det hela taget var det en chockerande upplevelse att träffa Woody igen. Det fanns flera skäl till detta, varav ett var att jag var tvungen att ompröva mycket av det jag hade sagt om honom i mitt bildspel. Jag kunde fortfarande skymta det sårade barnet i Woody, men det var svårare och svårare att inte se honom med samhällets dömande ögon. Jag visste att jag inte skulle ha modet att släppa den här mannen fri i sitt nuvarande tillstånd, men jag visste också - och jag påminde mig själv hela tiden - att detta tillstånd orsakades av just detta dömande disponibla samhälle, för att inte tala om den ytterligare brutalisering som fängelset hade utsatt honom för.

Lika svårt som det var att undanhålla Sarahs brors namn var det nästan lika svårt att inte berätta för Woody om Dawn, hans livs enda kärlek. Redan samma morgon hade jag ringt Dawns mamma Adeline; hon var i chock. Dawn hade försökt ta livet av sig kvällen innan. Hon hade hittats halvdöd i en gasugn. Adeline hade bett mig att inte berätta för Woody, men Woody fortsatte att fråga mig om henne. Och det fanns andra nyheter: Dawn hade fått ett barn med Woodys bästa vän. Jag visste att Woody skulle vilja döda honom tillsammans med Sarahs bror.

I den här korta redogörelsen har jag bara antytt några av de problem som jag hade stött på i mitt försök att vara vän med alla parter i en våldsam undervärld som har sina egna förvirrande regler. Under den tre dagar långa bilfärden tillbaka till New York genom ett deprimerande regn som varade i alla tre dagarna tänkte jag inte på mycket mer än detta: MITT *amerikanska dilemma*.

1998

Nästan två år efter att jag besökte Woody fick jag ett överraskande julbrev. Det var från den värsta av de tre seriemördarna - Woodys äldsta bror Sammy, som jag hade försökt besöka i fängelset (också 1996). Som ledare för ett ariskt gäng fortsatte han att mörda svarta i fängelset, t.ex. genom att hälla bensin över dem och sätta eld på dem medan de sov. Nu bad han om ursäkt för att han inte hade svarat på mitt brev. Han var juridiskt förhindrad, sade han, eftersom han hade tillbringat två år i “hålet” för att ha knivhuggit en svart fånge till döds. Nu ville han emellertid göra något mer kreativt och frågade mig om några av mina vänner ville vara hans brevvänner. Flera av mina svarta vänner i området var hans fångvaktare. Efter att ha använt dem som referenser och väntat i många år fick jag till slut tillstånd att besöka Sammy. (Fängelsedirektören var en kristen som trodde på förlåtelse.) Tyvärr, efter att ha kört nästan en vecka för att komma dit, fann jag att fängelset var låst på grund av en svininfluensasmitta.

Med en svart kvinna 2003

År 2003 bestämde jag mig för att ta med mig en svart kvinna för att se hur familjen skulle reagera. “Jag vill se om de kommer att döda dig också”, skämtade jag med Rikke Marott, en modell från Danmark. “Jacob”, sade hon nervöst, “jag är en ung svart kvinna. Du är en medelålders vit man. Hälften av männen i de här områdena sitter i fängelse för att ha dödat eller våldtagit svarta.” Jag svarade: “De dödar också vita.” “Det gör inte saken bättre.”

Vi åkte först för att besöka Sammys och Johns mamma, Rose. Jag ville höra mer om hennes bakgrund. Rose berättade att hon kom från en extremt fattig familj: “Jag växte upp långt ute i träsket, där det nästan inte bodde någon annan än vår familj. Vårt hus hade bara ett rum, där alla nio

av oss sov. Vi var så fattiga att vi alla var tvungna att stanna hemma och hjälpa mamma och pappa att arbeta. Som de flesta andra fattiga människor hjälpte vi till att arbeta i träsket som räkfiskare. Ett riktigt hårt arbete. Inte förrän jag var 13 år hittade myndigheterna oss och skickade oss till skolan, men jag slutade efter femte klass eftersom mamma och pappa behövde oss för att arbeta. Så jag lärde mig aldrig att läsa och skriva då.”

Rikke pekade på sin bedårande lilla dotter på väggen. “Ja, min dotter där försvann redan år 67. Hon var sexton år gammal. Jag fick ett anonymt samtal - en röst sa att hon hade drunknat i en hamn.” Rikke frågade: “Vem var det som ringde?”
“Kanske mördaren, för ingen annan visste var hon var. Hon hittades aldrig. Det är det värsta.” Hennes röst darrade och hennes ögon fylldes av tårar. “Det är 35 år sedan, men jag har aldrig släppt hoppet om att hon kommer tillbaka en dag.”
“Hur är det med era andra barn?”
“Vår familj är förbannad. Det har varit så många mord och olyckor - vi är förbannade. Min styvson sitter i fängelse för mordförsök - han skar upp en ung flickas mage. Hon överlevde, men hon kommer aldrig att kunna få barn.”

Rose visar Rikke Marott bilden av sin son Sammy i fängelset.

När jag intervjuade Rose om hur Woodys pappa hade slitit ut hennes livmoder bröt hon ihop i tårar, generad över att jag kände till det. Efter att det hade hänt hade hon skämts så mycket över att vara utan livmoder att hon inte gick till sjukhuset på en månad. Även då gick hon bara dit för att blödningen var så kraftig. I stunderna före tragedin skrek Vincent, som hade druckit mycket, “Jag ska se till att du aldrig kan få barn med en annan man!”. Rose sa att hon hade velat lämna honom, men innan jag stängde av kameran fortsatte hon att erkänna att hon hade dödat sin man med en yxa. Han hade inte “fallit ur sängen” som alla hade sagt till mig. Hon blev ännu mer känslosam och berättade om mordet på Woodys äldsta syster. Adeline hade i våras berättat för mig att hon hade begått självmord vid 16 års ålder, efter ett långt incestuöst förhållande med sin far. Nu sa Rose att hennes dotter faktiskt hade mördats. Bedövade av att höra om alla mord glömde vi att fråga om det också var av fadern, när hon snabbt fortsatte.
“Jag har ytterligare en son som sitter i fängelse för att ha mördat negrer”, fortsatte Rose. “Han dödade människor på måfå.” Hon beskrev i detalj (och på video) alla mord men glömde att nämna att offren alla var svarta. Rikke sade senare: “Hon försöker skydda mig för att jag är svart, men det behövde hon inte. Jag kände mig trygg med Rose. Jag kunde känna att hon inte brydde sig om vilken färg jag har. Det som var viktigt för henne var att det fanns en annan människa som försökte förstå var hon kom ifrån”.
När vi gjorde oss redo att gå sa jag: “Nå, Rose, vi är på väg ut för att besöka John.”
“Johns fru är död”, sa Rose. “Connie dödades förra året i ett av deras fylleslagsmål när hon körde iväg i bilen och kraschade den. John är inte längre räkfiskare. Han arbetar på en båt och är borta flera dagar i taget. Han är inte i stan just nu.”
“Hur är det med barnen?” Jag frågade.
“De har tagits av myndigheterna”, sade Rose. “Min kristna dotter har de två yngsta. Den äldsta, som är 17 år, bor med John och hans nya flickvän.”
Jag blev chockad men inte förvånad. Connies våldsamma död hade orsakats av en farlig blandning av kokain, oändlig alkohol och ohejdad ilska. Jag hade längtat efter att få träffa henne igen och var i tårar när jag åkte den långa resan för att besöka hennes barn. Skulle de ens komma ihåg mig efter sju år? Jag var lättad när vi körde fram till deras nya hem, “med en god kristen familj”, och som om jag vore en kär farbror kom Angel springande ut och hoppade i mina armar av okontrollerbar glädje.

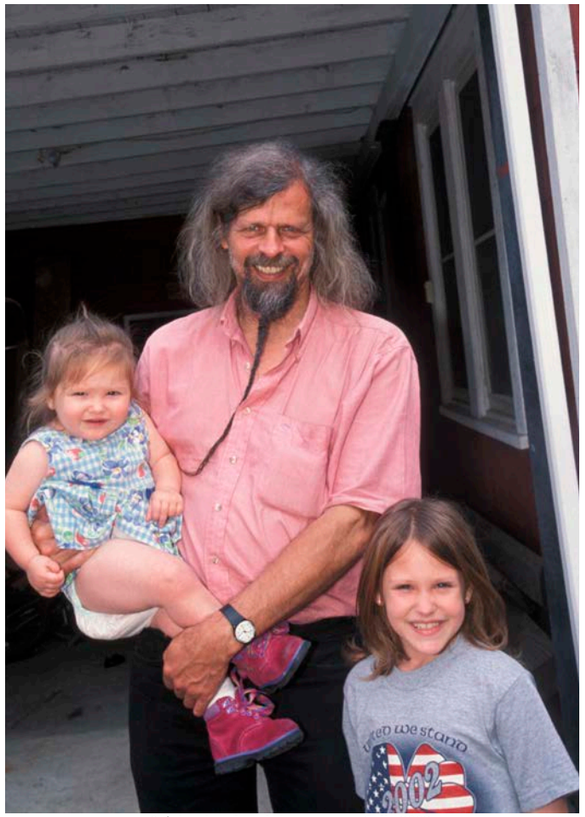
9-åriga Angel med sin nya syster Sally 2003.

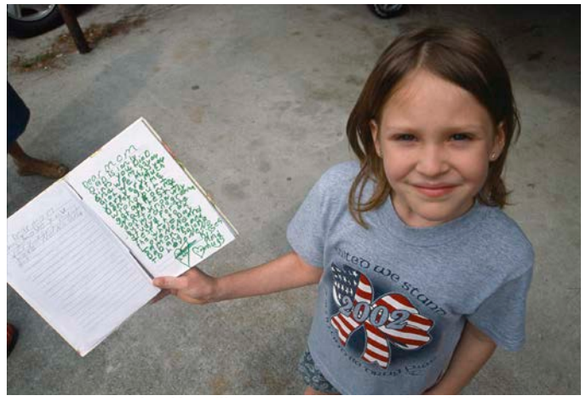
Angel med brev till sin mamma om att vara ett bättre barn.

Det sägs att barn inte kan minnas något från tiden före två eller tre års ålder, men uppenbarligen hade hon kommit ihåg mig, anländande med min skam för att jag hade velat slå henne när hon var ett litet barn. Lyckligtvis var detta inte hennes bestående minne av mig. Uppenbarligen hade hon upplevt mig i barndomen som den enda “friska” utomstående som bevittnade hur djupt hon hade blivit traumatiserad. Hennes familj var en familj som både vita och svarta hade flytt från där ute i träsket. Även om jag bara hade varit med den två och ett halvt år gamla Angel en dag våren 1996 och några dagar på hösten när hon var tre år, kunde jag nu se hur mycket vårt korta besök då hade betytt för henne som nioåring. Hon drog mig i handen för att träffa sin nya familj, för att visa mig sin lillasyster som hon hade skaffat sig och ett kärleksbrev som hon hade skrivit till sin mor, som nu var

16-åriga Natasha älskade Rikke Marott.

Med Natasha 2003 strax innan hon rymde från sin far.

död, och där hon lovade att bli “en bra unge”.
Den 17-åriga Natasha, som nästan hade dödat en svart pojke med stenar och sedan dess tillbringat två år i fängelse för andra brott, var lika entusiastisk över vår återförening.
Hon var också glad över att få träffa Rikke, som hon oavbrutet ville bli fotograferad med. De må ha uppfostrats till att “döda negrer”, men deras smärta diskriminerade inte färgen på den kvinna som erbjöd dem kärlek och hopp om att lindra denna smärta. Rikke, som adopterades in i en kärleksfull dansk medelklassfamilj, kom med allt överskott av kärlek som dessa kärlekstörstande barn längtade efter.
Vid mina senare besök under årens lopp frågade de hela tiden varför jag inte hade tagit med mig den “vackra färgade kvinnan”.

2009
Ändå fortsatte familjens förbannelse att hemsöka barnen - John lyckades få tillbaka dem. Han arbetade utomlands, så jag såg honom inte igen förrän 2009, nu i en annan husvagn med lite mark runt omkring. Jag började förvänta mig överraskningar när jag besökte en seriemördare och trodde att jag skulle få en till när jag frågade honom varför hans gräsmatta var röd av blod. Han svarade med den rostiga

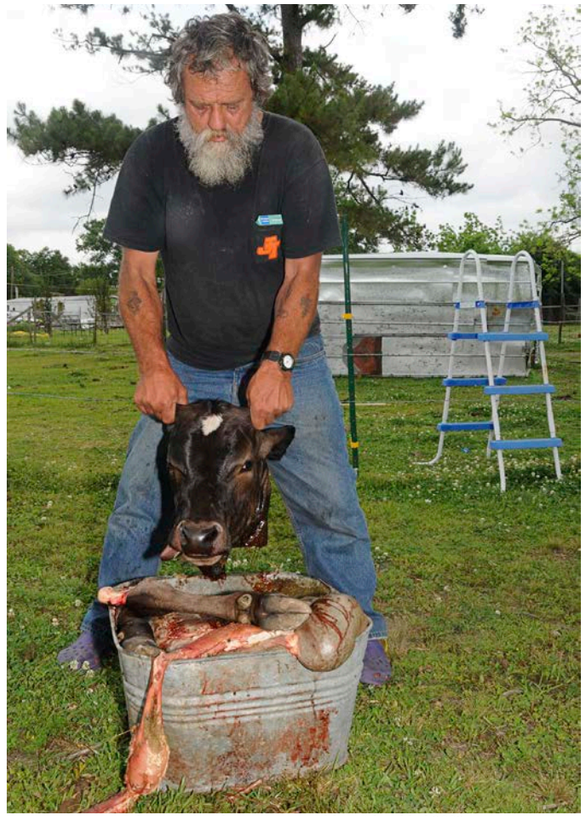
John som visar hur gräsmattan blev röd av blod 2009.

John med sin styvson och sitt barnbarn Connie som visar vapnen som han använde för mordet kvällen innan.

John med Natashas yngsta dumpade barn

Angel vid två års ålder med sin farbror Woody som senare våldtog henne.

rösten hos en härdad äldre man:
“Tja, Jacob, du vet att vi alltid gjorde galna saker när vi var fulla. I går kväll var jag så full att jag gick ut och sköt på min enda ko. Kon blev så rädd att den hoppade över staketet och sprang iväg. Jag sprang in och hämtade mitt gevär och satte mig på hästen för att jaga den. Och efter en vild midnattstur genom staden dödade jag den jävla jäveln ungefär åtta kilometer på andra sidan staden. I morse gick jag ut med min 15-åriga styvson för att hämta den i pickupen. Vi har bara slaktat den här på den förbannade gräsmattan.”
Jag svarade: “Tja, du dödar åtminstone inte svarta längre.”

“Nej, vi blir alla mjukare när vi blir äldre. Jag tror att jag slutade med det ungefär när jag träffade dig.”
Jag var så lättad över att hans ungdomliga (och dödliga) ilska hade lagt sig att jag den här gången gick och fiskade räkor med honom djupt inne i träsket, där vi för första gången hade tid att verkligen prata om hans liv och hans våldsamma slagsmål med Connie, som till slut hade kostat henne livet.
Det som gjorde mig ledsen var att båda hans döttrar, som jag hade kommit för att träffa, hade försvunnit.

Natasha hade flytt från honom ungefär när jag såg henne senast och hade nu två barn som hon hade dumpat med John. Han visste inte var hon var; “förmodligen i fängelse igen”, gissade han. Och Angel satt nu i fängelse. Woody hade efter 16 år släppts villkorligt och flyttat in hos John. Han hade våldtagit 13-åriga Angel och gjort henne till en drogmissbrukare. John var så rasande att han satte sin egen bror i fängelse igen - den här gången på livstid - för att ha brutit mot villkorlig frigivning. Angel var inte heller något helgon. Vid 13 års ålder hade hon stulit en bil för att ta några av sina vänner till en McDonald’s och dömdes till ett ungdomshem. Hon rymde ett år senare genom att stjäla en av deras gula skolbussar. Jag har ingen aning om hur hon, liten som hon var, ens kunde ha nått fotpedalerna. Kanske kunde hon inte det eftersom hon kraschade bussen och totalförstörde den. Hon avtjänade nu ett straff på flera år i ett fängelse så långt bort att John inte hade råd att åka dit. John, observerade jag, försökte tillsammans med sin nya hustru göra ett bättre jobb med att uppfostra sina två barnbarn än vad han hade gjort med sina döttrar. Den ena hade fått namnet Connie efter deras döda mormor. Jag kände att John nu var på rätt väg och var mer orolig för Natasha och Angel.

2012
Jag hittade inte Natasha förrän 2012. Hon kontaktade mig för att hon ville ha min hjälp med att skicka sin far i fängelse.
Hon hade fått veta av Rose, hennes mormor, att det faktiskt var John som hade begått mordet på marknadsplatsen för vilket hennes farbror Sammy avtjänade ett livstidsstraff.
Även om Natasha aldrig hade träffat Sammy tyckte hon att det var samvetslöst att han skulle låsas in när hon visste att hennes egen far hade dödat betydligt fler svarta. Jag hade aldrig förstått varför Sammy hade fått livstid för att ha mördat en svart far inför sin familj när Woody tydligt säger på mitt band att det var John som begick brottet. (Sammys fällande dom hade varit anledningen till att jag ofta hade tvivlat på Woodys berättelse.) John hade till och med visat mig hur han hade vridit kniven i sitt offers hjärta. Eftersom det fanns så många vittnen till brottet visste Sammy och John att en av dem skulle hamna i fängelse. Enligt Natasha gjorde bröderna en överenskommelse på plats. Sammy erbjöd sig att ta på sig skulden “för att du, John, försöker bilda familj. Jag har inga barn och är efterlyst för så många andra saker att jag ändå kommer att hamna i fängelse”.
Wow, tänkte jag. På grund av denna bisarrt hedervärda uppgörelse, som slöts för att Natasha inte skulle bli faderlös, ville Natasha att hennes egen far skulle sitta i fängelse.

Med Nastasha under vårt terapeutiska samtal 2012

Natasha och Angel på familjefoto

Hon var nu 23 år och jag kände att det var dags att fråga henne hur mycket hon kunde minnas av de mord som hade inträffat i hennes barndom. Jag satte upp en videokamera framför oss på en bullrig bakgård bakom det skjul hon bodde i. Hon insisterade på att vi först skulle köpa en flaska whisky: “Jag har så mycket att berätta”.
Till en början verkade det som om hon så länge hade förträngt minnena att de bara med svårighet dök upp igen, men efter ett par timmar fick jag idén att spela upp ett ljudklipp från den digitaliserade föreställning jag hade gjort 20 år tidigare med hennes farbror Woody. När jag spelade upp detta band bröt hon ihop i tårar och började skaka våldsamt medan jag höll om henne. Det var som om det öppnade djupa sår från hennes barndom, och hon berättade för mig hur ofta hon hade hjälpt till att rengöra bilen från blod efter att John hade varit ute och “dödat negrer” och om några av de mord hon själv bevittnat.
“Vi var på vägen och en svart kille i en liten Honda körde av pappa. Pappa jagade honom och klippte honom. Jag såg den här niggern jävla tumla ut i diket - pappa klippte bokstavligen honom i 80 kilometer i timmen. Pappa satt bara

Natasha med sina galna metamfetamintillverkande vänner i “hålet” samma kväll.

där och skrattade och sa att den här jävla slynan inte kommer att skära av någon annan. Så en dag senare kom det på radion att om det fanns några vittnen skulle de komma fram. Det fanns en belöning och allting.”
“Så du hörde det på radion och visste att det var din far.”
“Ja, jag var där med honom.”
“Och sedan kände du samvetskval. Var det första gången du kände att något var fel?”
“Ja, ungefär den enda gången jag någonsin trodde att något var fel - eftersom jag såg det med egna ögon.”
“Bara för att han var efterlyst för det?”
“Jag vet inte om det var för att han var efterlyst, men jag var där och såg allt. Jag är inte en våldsam, våldsam person. Missförstå mig inte. Jag har en hel del ilskasproblem, och om någon gör mig förbannad kommer de att få se det värsta av mig, men jag är ingen kallblodig mördare. Pappa kommer fan att se dig i ögonen och hugga dig - bara för att du står där. Han har ingen skuld, ingen ånger.”
“Men visste du inte att det var fel att döda människor?”
“Nej, vi uppfostrades ju till att döda negrer, så hur skulle jag kunna göra det? Inte förrän jag var runt 14 år och hörde det på radion började jag vända mig mot min pappa. Och strax efter att jag såg dig och den trevliga färgade damen sist sprang jag hemifrån.”
Jag var chockad eftersom hon nu ville använda mitt band med Woody som bevis i rätten mot sin egen far. Hon älskade honom men såg honom nu som en skoningslös mördare. Ändå hade John med åren blivit min pålitliga vän. Han berättade vad som helst för mig, men på något sätt trodde eller hoppades jag alltid att han bara skryter. Dessutom såg jag honom alltid som ett offer.
Whiskyn och de hemska blodiga detaljerna gjorde oss båda alltmer upphetsade. Hon satt bredvid mig framför kameran och började kyssa och krama mig (ivrigt fotograferad av sin nya pojkvän - som kort därefter blev far till hennes tredje barn). Hon gjorde detta mer och mer - en reaktion på glädjen över att lyfta ur sitt hjärta något som hon så länge hade förträngt. När hon talade om sin far fortsatte hon att

Natasha och vänner i den sena baren på kvällen

rättfärdiga hans handlingar med fraser som “Min pappa ville inte bli knullad av negrerna”. Jag plockade upp ytterligare några ledtrådar om Johns förflutna i hennes språkbruk, men det var hon själv som nonchalant nämnde hans våldtäkt.
“Din pappa blev våldtagen? Av vem, hans pappa?”
“Ja, han blev våldtagen som barn. Innan han var tretton år. Och Sammy också. Hela tiden.”
“Hur vet du det?”
“För att min pappa berättade det för mig när han var full.”
“Hur berättade han det?”
“Vi pratade om en massa saker och han sa att han hade blivit utnyttjad som barn. Jag sa: ’Vad menar du med att han utnyttjades?’. En gång sa han: ’Älskling, anledningen till att jag var så överbeskyddande mot dig när du var ung var på grund av vad som hände mig när jag var barn.’ Han ville inte gå in på detaljer - varför skulle han det? Han är en vuxen man. Så jag frågade inte efter mer. Vissa saker gör mig och honom skyldiga. Som far och dotter kan vi förbanna varandra, men när det kommer till kritan kommer vi att stå rygg mot rygg och kämpa oss igenom sådana saker utan att visa känslor.”
Senare den kvällen skulle jag se att sådana känslor utspelas på olika sätt. Vi var båda känslomässigt förkrossade efter dessa dagslånga avslöjanden, under vilka hon som ögonvittne hade bekräftat de grymma morden på svarta som Woody hade berättat för mig om 20 år tidigare. Ännu viktigare var att hon också hade gett mig den djupare förklaringen till det hela: det hade sina rötter i en djup ohejdad ilska, som i sin tur härstammade från den ständiga våldtäkten på två små barn eller unga pojkar.
Vi var helt utmattade i slutet av dagen, men Natasha insisterade nu på att jag skulle ta med henne till spritbutiken. Efter det ville hon ta med mig “in i hålet”, som jag visste var det värsta stället i Amerika. Nere i hålet (hängplats för kriminella missbrukare) fick vi sällskap av hennes vänner - de vildaste och läskigaste crackheadarna och meth-kokarna jag någonsin sett. När Natasha nu uppenbarligen var helt från vettet tvingade en av dem in oss i min hyrbil (jag i

Dricker tequila “shots” från Natashas bröst.

Bärande av Natasha hem vid femtiden på morgonen

baksätet och Natasha i framsätet). Mitt livs vildaste resa skulle börja. Vi körde i 160 km/h genom gatorna - mot trafiken på enkelriktade gator och genom mörka gränder, ofta med soptunnor som flög omkring oss precis som i en Hollywoodjaktscen. Flera gånger försökte Natasha ta livet av sig genom att kasta sig ut genom dörren. Först tänkte jag: “Jäklar! Varför tecknade jag inte en försäkring på hyrbilen på flygplatsen i Atlanta?”. Lite senare tänkte jag: “Varför tecknade jag inte en livförsäkring?”. Jag var helt säker på att med en sådan berusad och dopad förare skulle mitt liv ta slut på exakt samma sätt som det hade gjort för Natashas mamma. Sent på kvällen, efter en höghastighetsjakt över många floder och träsk, hamnade vi i en tom bar där Natasha vaknade upp. Hon tog fram sin kniv, krävde shots till oss alla och insisterade på att jag skulle dricka dem ur ett glas som hon klämde mellan sina bröst. Lokal tradition, tror jag att de sa. Jag kände mig säkrare bland deras knivar än vad jag gjorde när jag körde med dem, så jag sköt upp skjutsen hem tills Natasha hade svimmat. Hon verkade så “död” att vi trodde att hon hade fått en hjärtattack. Vi bar ut henne till bilen och körde hem, där vi vid femtiden på morgonen bar in hennes enormt tunga kropp - den liknade hennes mammas

Angel gravid med sin tillfälliga make 2012

med all den vikt hon nu hade tagit på sig - i vardagsrummet. Jag flydde sedan från brottsplatsen, lättad över att jag levde men rädd att polisen skulle dyka upp och jämföra bucklorna i min bil med de saker vi hade förstört den natten. Natasha var gravid och födde snart därefter. När hon hamnade i fängelse igen togs även detta barn ifrån henne.

Senare samma dag var turen med mig och jag hittade Angel i en avlägsen stad. Jag hade inte sett henne på nästan 10 år (hon hade suttit i fängelse) och blev återigen förvånad när hon kom springande ut för att omfamna mig på samma sätt som hon hade gjort när hon var 9. Nu var hon 19 år och gravid. Hennes man var en grov Hell's Angel-typ som liknade den unge fängelsebrutaliserade Woody. Natasha hade inte meddelat min ankomst eftersom de inte längre höll kontakten. När jag nämnde att Natasha ville att deras far skulle sitta i fängelse kunde Angel inte förstå varför, men då hade hon varit för ung för att bevittna alla mord. När hon var två år gammal hade hon bara lärt sig de ord som hon minns som sina första: "Vi dödar niggrer" - utan att förstå vad de betydde. Efter att i åratal ha spelat ut sina föräldrars ilska, som dömde henne att bli "den onda", hade hon släppts från fängelset och ville bilda familj. När jag satt där och intervjuade henne slogs jag återigen av hur liten hon var. Hon såg hoppfullt på framtiden, och innan jag gick bad hon mig att ta några bilder på henne med mannen som hon hade gift sig med i Johns hus. Även om hon levde relativt bekvämt hos sin mans föräldrar ville hon uppenbarligen inte att jag skulle åka.

Under de följande åtta åren skickade Angel mig det ena desperata brevet efter det andra trots att hon knappt kunde skriva. Först om födelsen av deras två barn, med exakta uppgifter om storlek och vikt för vart och ett av dem, sedan om hur hennes man hade lämnat henne och hur hon hade hamnat i en husvagn som var lika nedsliten som den hon hade fötts i - fattig och ensam med sina två barn. Sedan kom det ena rop på hjälp efter det andra från olika fängelser efter att hennes barn hade förts bort med våld. När jag frågade efter Natasha var allt hon visste att hon också satt i fängelse. På senare tid, efter att ha avtjänat sitt straff, hittade Angel en ny man, fick ett barn med honom och verkade ganska lycklig. Nu skickar hon mig rop på hjälp när John, hennes far, har blivit inlagd på sjukhus - ett resultat av flera års tungt

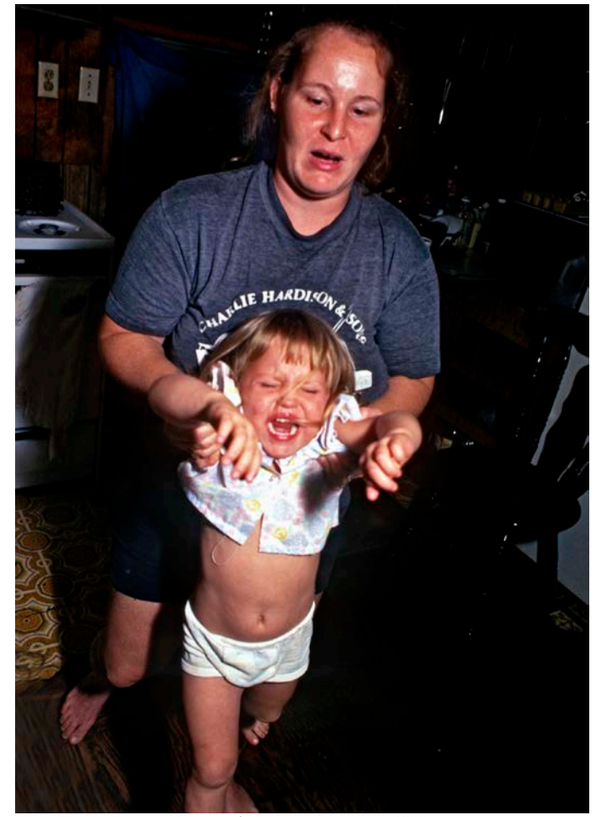

Connie slår Angel - "den onda" - 1996.

drickande. "Pappa vill träffa dig. Snälla, kom tillbaka, Jacob. Jag betalar flygresan." Det är uppenbart att hon inte har någon aning om hur långt bort Danmark ligger eller hur dyr en sådan biljett är.
Under de senaste åren har deras sista desperata hopp varit president Trump, och Angels nya man skriver långa inlägg på Facebook om "den orättvisa behandling Trump fick efter allt han har gjort för oss fattiga människor".

Även om jag känner att denna traumatiserade familj har behandlats orättvist av alla oss vinnare i samhället, är det en sak som min 30-åriga vänskap med dem har lärt mig att det är viktigt - oavsett hur lite tid vi har över från våra hektiska karriärer - att ingripa som räddande änglar för de misshandlade och försummade barnen omkring oss. För även om jag bara tillbringade några dagar med Angel när hon var 2-3 år gammal, glömde hon mig aldrig, vilket hon klargjorde en dag när hon var 9 år och en eftermiddag när hon var 19 år. Än i dag skriver och ringer hon ständigt till mig, och nu har hon till och med mitt namn tatuerat på sitt bröst (som här). What happens to a dream deferred?

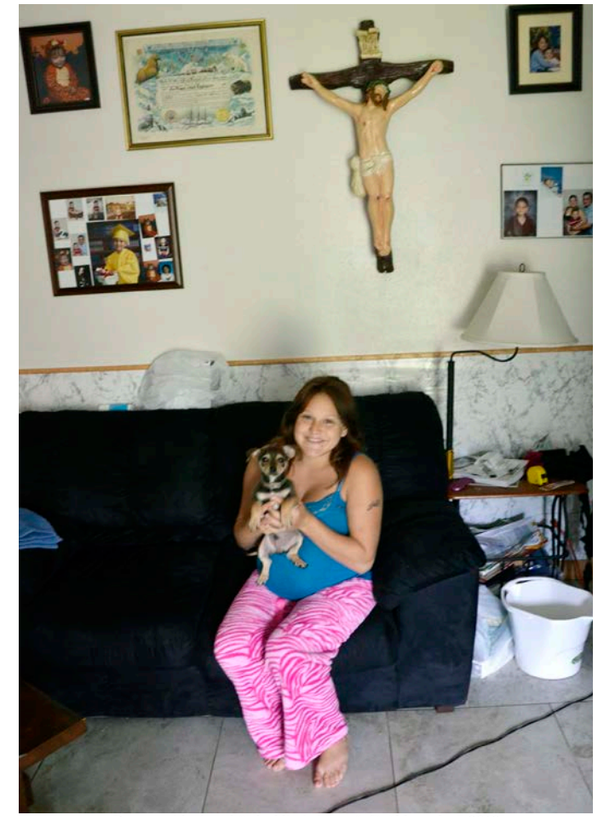

Den gravida Angel är lycklig i sina svärföräldrars hem 2012

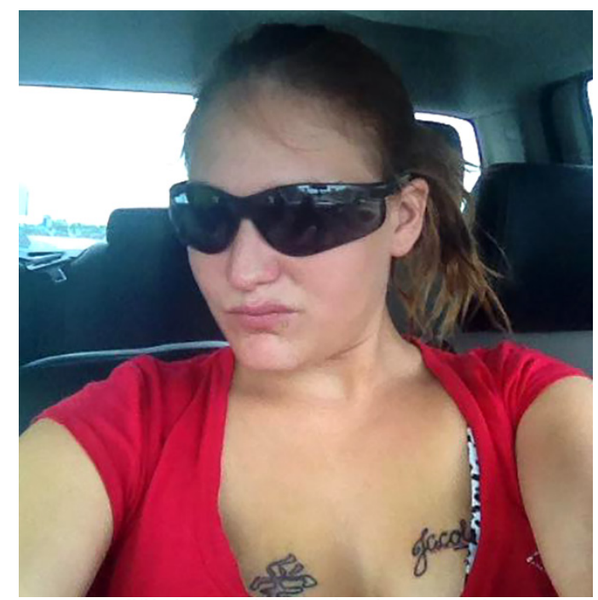

Skild och ensam med två barn och Jacobs tatuering 2018

Andra delen

Romarbrevet 7:15, 18-19

Does it dry up
like a raisin in the sun?
Or fester like a sore—
And then run?
Does it stink like rotten meat?
Or crust and sugar over—
like a syrupy sweet?
Maybe it just sags
like a heavy load.

Or does it explode?

1987 - Jag talar vid Tufts universitet, MA

Ghettot i våra tankar

Trettio år av rasismworkshops för amerikanska studenter har bekräftat min tro på människors i grunden goda avsikter. De samlar in mat till ghettona eller håller varandra i handen över hela Amerika, som de elever som ses nedan, för rasism har idag inte mycket att göra med hudfärg eller religion.
Jag hör ofta vita säga att de önskar att de kunde adoptera svarta barn “så att de kan bli precis som vi”.
Det är alltså deras annorlunda beteende som vi “skyller på” och “tar avstånd från” i vårt rasistiska tänkande. Det annorlunda beteende som vi formar människor med när vi i århundraden utestänger svarta i USA eller romer i Europa. Eller det annorlunda beteende som uppstår när människor formas av förtryckande kulturer och diktaturer, som många av våra invandrade muslimer - eller våra före detta östeuropeiska judar - kom med.

Vår självförståelse som “liberalt sinnade” nordbor sätts därför för första gången på ett verkligt prov när vi plötsligt ställs inför en invandrare som kommer från ett område utanför “vårt” territorium, någon vars beteende är obegripligt med tanke på “våra värderingar”.

Här i del 2 ska vi titta på hur vi, hur goda våra intentioner än är, tenderar att reagera när miljontals fattiga (kristna) svarta från den amerikanska södern eller invandrare från fattiga muslimska länder söker skydd i norr i hopp om att äntligen bli betraktade som jämlikar. Lever vi upp till våra höga ideal och inkluderar vi dem i vårt samhälle? Eller flyr vi undan utmaningen till “undvikande rasism” och tvingar in dem i ett förtryckande ghetto, vare sig det är verkligt eller mentalt?

1986 - 5-6 miljoner människor håller varandra i handen över hela Amerika som en del av kampanjen “We are the World”

1974 - Greenville, NC

1973 - Boston

1975 - rural Eastern SC

1974 - Queens, NYC

Ideologiska skygglappar

(5 Mosebok 15: 7-11)

Överallt där jag går möter jag en chockerande brist på förståelse bland människor för det lidande som finns runt omkring dem. Människor i norr talar om fattigdomen i söder, men är oförmögna att se fattigdomen i sina egna ghetton. Människor i öst talar om den indiska fattigdomen i väst utan att se sin egen svarta fattigdom; människor i väst talar om de svartas fattigdom i öst, men ser inte indiernas fattigdom på sin egen tröskel. Och i söder talar man inte alls om fattigdom.
Det mest slående exemplet på denna blindhet såg jag i Mississippi när jag fick skjuts med en företrädare av den vanliga optimistiska typen. Han pratade oavbrutet om hur detta var ett land med möjligheter för alla. Alla kan bli framgångsrika, om de bara vill. Vem som helst kan bli miljonär på tio år. Om man har styrkan och viljan kan man dra upp sig själv med hjälp av sina stövelskaftsremmar.
Jag hör samma fraser så ofta när jag åker på en väg med baracker på båda sidor, att jag förmodligen inte skulle ha uppmärksammat det om vi inte just den dagen hade passerat genom en helt översvämmad del av deltat. Det var i den fattigaste delen av Mississippi, där man nästan inte ser något annat än plåttakade skjul som bebos av fattiga arrendatorer, vars enda egendom ofta bara består av en mulåsna och ett par grisar. Mississippifloden hade nyligen gått över sina stränder och många drunknade mulor och grisar låg längs vägen. Människor satt på taken på sina hyddor och på vissa ställen stack bara skorstenen upp över vattenytan. Andra rodde runt sina hus i båtar och försökte rädda sina drunknande mulor. Efter att vi hade kört genom dessa omgivningar i ungefär en timme frågade jag honom om han kände till uttrycket “att låta folk paddla sin egen kanot”, varefter jag bad att få kliva av trots att jag visste att det kunde dröja flera dagar innan jag fick en ny åktur i den delen av Mississippi.

En dag promenerade jag på gatan i Detroit tillsammans med en svart kvinna som hade varit Black Panther när hon var sexton år, men som nu var trotskist och feminist. Vi var på väg till ett trotskistmöte, så det måste ha varit på en fredag. Jag går alltid på sådana möten på fredagar i storstäderna, eftersom de vanligtvis serverar gratis kaffe och tårta. På söndagar och onsdagar brukar jag gå till kaffemöten i kyrkorna. I en kyrka tar det normalt bara en timme innan man får sitt kaffe, men med trotskisterna måste man verkligen gå igenom helvetet innan man får sin slutliga belöning. Ofta måste man sitta igenom en styv tre timmar lång predikan om att rädda “massorna”, men å andra sidan kastar man sig över kakan med så mycket större glädje efteråt. Nåväl, den här fredagen, när vi var på väg till vårt tårta-för-massorna-möte, passerade vi en tiggare på gatan som stod med utsträckt hand. Då hände det som jag minst anade: kvinnan avvisade tiggaren och slog bort hans hand. Jag blev ganska chockad och frågade henne varför hon inte hade gett honom några pengar, eftersom jag visste att hon hade några. “Den typen av nonsens får vänta till efter revolutionen”, svarade hon. Jag tänkte lite på det och frågade sedan lite provocerande: “Jaha, men vad händer om revolutionen inte kommer under hans livstid?”. Vi pratade inte mer om ämnet.

I motsats till medelklassen, från vilken dessa två exempel kommer, är människor i överklassen ofta rörande hjälpsamma mot de fattiga och deras lidanden, om de råkar

1974 - NYC

1973 - NYC

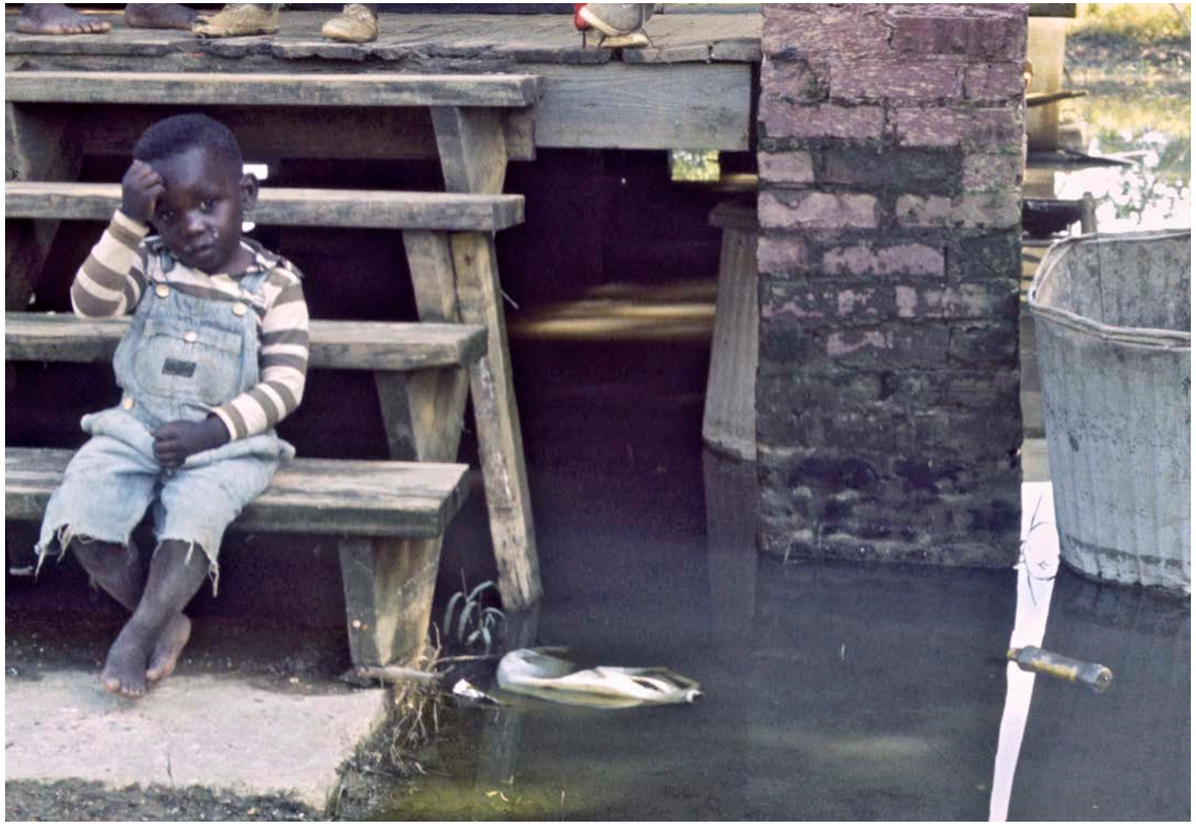

1973 - översvämningar i deltat runt Greenwood, MS.

få syn på dem. Jag mötte ett rörande exempel på detta i Gainesville, Florida, när jag bodde med en rik man som ägde ett försäkringsbolag. En dag följde jag med honom när han var ute och hjälpte en arrendator att dra upp sin enda mulåsna ur ett lerhål som den hade fallit ner i. Arrendatorn stod nere i lerhålet i vatten upp till halsen och kämpade för att hålla mulans huvud ovanför vattenytan, medan den rike mannen satt uppe i sin helikopter och försökte hissa ut mulan. Situationen liknade så mycket en karikatyr i en kommunistisk tidning att jag inte kunde låta bli att skratta, men varken proletären eller kapitalisten kunde se det roliga i det. Det skulle vara perfekt om den rike mannen själv föll ner i lerhålet, tänkte jag. Min fromma förhoppning gick faktiskt i uppfyllelse, för när han strax därefter landade och närmade sig vattenhålet halkade han i leran och bröt olyckligtvis benet. Eftersom han skulle bli tvungen att stanna i sängen ett tag fick jag låna hans Mercedes, och det var under en av mina körningar i den som jag hittade Lindas stuga långt ute på en öde bakväg.

En dag hämtade playboy-miljonären Tommy Howard (sidan 170) mig i sin Jaguar och tog mig till en tjusig skidort där han spenderade massor av pengar för att värva “flickor”. Men han var så imponerad av min vagabondslogan “Säkerhet är att vara på väg utan pengar” att han först gav mig nycklar till sitt fina hem, men snart därefter fann han sitt dejtingliv så tomt att han sålde alla sina affärer för att “leva efter din vagabondfilosofi” och tillbringade de kommande sju åren med att lifta och resa över hela världen. I Afrika fick han sin första svarta vän någonsin. Det ironiska var att han bodde i en stad som till 50 procent var svart, men aldrig hade haft en svart i sitt hus, förutom de som jag liftade med. Min vagabond-sociologi hade för länge sedan lärt mig att min filosofi om att finna lycka och trygghet i en outsiderficka skulle vara ett brott om den förvandlades till en ideologi. Vare sig man har ingenting eller för mycket pengar är det arrogant blindhet mot alla dem som genom otur har tvingats till hemlöshet och fattigdom. Att Tommy sedan dess kunde byta till en enorm husbil i vilken han skrev sin resebok “The Freedom Machine” - medan jag sedan dess kunde åka runt i min skräddarsydda skåpbil och föreläsa om “friheten att säga ja” - visade återigen vårt gemensamma vita privilegium i ett ofritt samhälle.

Från brev

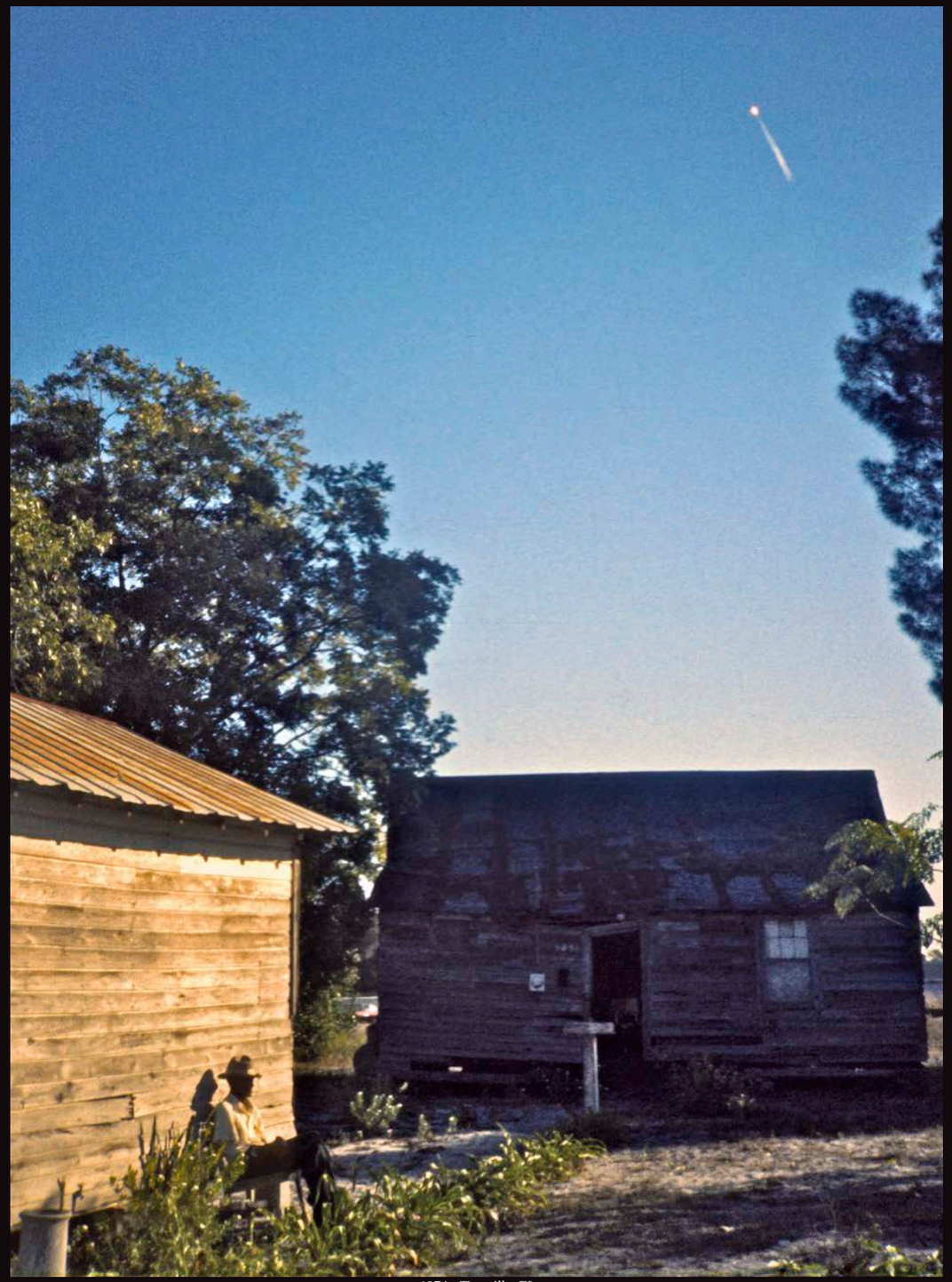

1974 - Titusville, FL

1974 - rural Greenville, NC

- Tror du att den svarta mannen är fri i dag?
Före detta slav Charles Smith: *- Nej, han har aldrig varit fri.*

Som Amerikas äldsta medborgare bjöds Charles Smith in som hedersgäst vid uppskjutningen av en månraket. Han avböjde eftersom han vägrade att tro att en människa skulle kunna nå månen. En morgon, i ett område nära hans hem där jag fortfarande då och då liftade på muletdragna vagnar, såg jag genom sprickorna i det skjul jag bodde i en raket. Men den gamle mannen, Cape Canaverals närmaste granne, märkte inte att raketen sakta steg upp över hans förfallna stuga. Han hade varken elektricitet eller radio som kunde informera honom om detta miljardprojekt. Även om han hade blivit informerad var han för undernärd, för sjuk för att lyfta huvudet och titta på raketen.

1972 - Lower East Side, NYC

1972 - Lower East Side, NYC

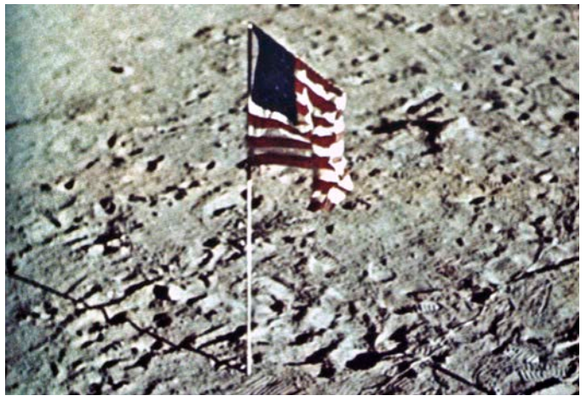

A rat done bit my sister Nell
with whitey on the moon
her face and arms began to swell
and whitey's on the moon.
I can't pay no doctor bills
when whitey's on the moon
ten years from now I will be paying still
while whitey's on the moon,
You know, the man just upped my rent last night
because whitey's on the moon.
No hot water, no toilet, no light
'cause whitey's on the moon.
I wonder why he's upping me
because whitey's on the moon?
Well, I was already paying him 50 a week
and now whitey's on the moon.
Taxes taking my whole damn check,
the junkies making me a nervous wreck,
the price o f food is going up
and if all this crap wasn't enough,
a rat done bit my sister Nell
with whitey on the moon,
her face and arms began to swell
and whitey's on the moon.
With all that money I made last year
for whitey on the moon,
how come I don't got any here?
Hm! whitey's on the moon...
You know, I just about had my fill
of whitey on the moon,
I think I'll send these doctor bills
airmail special...
... to whitey on the moon!

1974 - Bronx, NY

1973 - East Detroit

1973 - East Detroit

#247

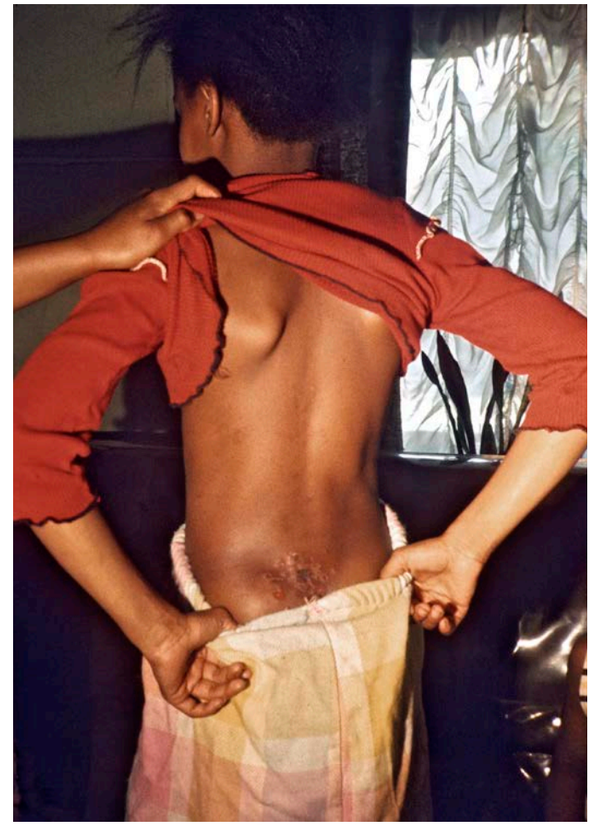

1973 - East Detroit

1974 - Chicago

Sexhundra svarta bebisar i Chicago dog av råttbett och undernäring det år då en flagga planterades på månen. Jag bodde hos en familj i Detroit, och fyra av barnen blev bitna av råttor när de sov. Deras gråt överröstades av bilisterna som slet längs motorvägen precis utanför huset.

Fångade i vårt eget system måste vi vita köra på motorvägar för att ta oss från våra skyddade förorter till våra jobb i centrum utan att konfronteras med råttorna, eländet och våldet i gettona. Men vad gjordes med oss i barndomen för att få oss att undertrycka vår naturliga kärlek till andra? Så att vi bokstavligen kan köra över dem utan att tänka på dem? Vilka inre sår kan få oss att skapa ett sådant infernaliskt oljud i detta hem för vår gemensamma oläkta smärta?

1973 - anywhere

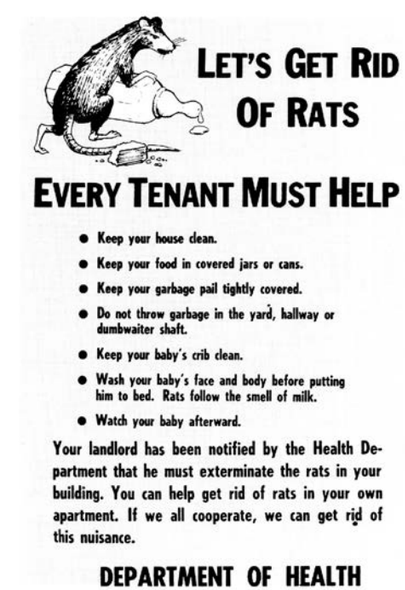

1974 - NYC

1973 - Baton Rouge, LA

Ja, den vagabond som vandrar till fots under trafikerade motorvägar kommer att se samhället på ett helt annat sätt än bilisten inom systemet. När man kommer upp från söder en sen vinterkväll blir man skrämd av trafikens hastighet. Du ser den passera på de upphöjda motorvägarna och inser att din enda chans att lyckas är att ta dig upp i all denna hastighet. Du försöker klättra uppför de isiga backarna men halkar hela tiden tillbaka. Din sydstatsdröm om att lämna “orättvisans och förtryckets hetta” förvandlas till en mardröm när du inser att de isiga sluttningarna inte leder till berg som har gjorts låga eller till grova platser som har jämnats ut som i Dr King’s dröm.

Så småningom ger du upp den sisyfiska klättringen och vandrar till fots i skuggan av de mörka pelarna under vägbanorna. Även om pelarna verkar vara samma gamla grekiska plantagepelare som redan begränsar dig till ett nytt ghetto, har du fortfarande hopp. Du har ännu inte insett att du är på väg in i en delad värld, ett ohyggligt förverkligande av H.G. Wells tidsmaskin, befolkad av två olika raser. Eloi är ljusets varelser för vilka livet är en picknick, utom på natten, när mörka underjordiska varelser dyker upp för att jaga dem. Morlocks, som driver alla maskiner, tål inte ljus. Varken Morlocks eller Eloi är verkliga; de är aspekter av mänskligheten som deras levnadsförhållanden styrt i en viss riktning.

Som vagabond får du se denna skrämmande vision av våra ojämlika samhällen idag - den påtvingade ghettoiseringen av miljontals svarta från södern, som vandrade mot välstånd och hopp i norr precis som idag muslimska invandrare har lockats till Europa. Du ser med andra - kanske mer mänskliga - termer än sociologen. Du förstår att för mina vänner med min bok (bilden till höger) har det inte skett någon uppåtgående rörlighet sedan jag träffade dem för 42 år sedan. De sitter fortfarande fast i samma hyddor (vänstra bilden), är fortfarande låsta generation efter generation i en permanent underklass, bokstavligen överkörda av upptagna bilister och dundrande lastbilar. Vagabonden har fördelen att stå utanför och snabbt kunna röra sig mellan olika miljöer. Dessa miljöer är inte bara siffror och statistik eftersom man bara kan överleva bland Eloi och Morlocks om man, trots vad omvärlden antyder, tror att de också är människor.

Även om dessa upphöjda motorvägar symboliserar den fattige invandrarens kamp mot ett omänskligt system, är de lika representativa för maktlösheten hos dem som åker på dem - över alltmer misantropiska och öde städer som de, till följd av snedvridna prioriteringar, inte längre vågar navigera till fots. I dessa karga, ångestfyllda och till synes “neutronbombade” landskap blir bilen en nödvändighet. Det rimliga svaret är därför att skapa ännu mer betongspaghetti och mänsklig sterilitet, vilket är anledningen till att det inte längre finns tillräckligt med pengar för kollektivtrafik för de fattiga. Samtidigt fortsätter vi självskiv att förstöra klimatet så att ytterligare miljoner flyktingar från söder kommer att fly norrut och måste tas emot av våra barn i framtiden. Istället för att integrera oss med våra grannar börjar vi bygga Trump-liknande murar för att hålla dem ute.

2009 - Baton Rouge, LA - samma människor från barackerna till vänster med min bok.

1973 - Baton Rouge, LA

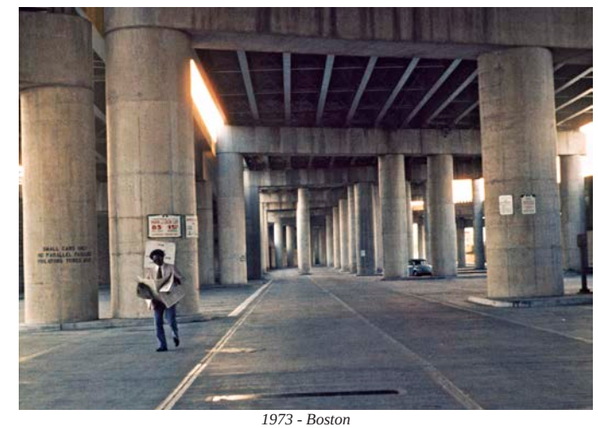

1973 - Boston

1973 - Baton Rouge, LA

1974 - Miami

1972 - Miami, FL

1973 - New Orleans

1973 - Baton Rouge, LA

1970 - East St. Louis, IL

Även om världen inte har råd med denna okontrollerade privata konsumtion blir vi alltmer fångade i en ond cirkel. Vi tvingas till beslut som från vår konkreta horisont plötsligt verkar rimliga - till exempel militära ingripanden i fattiga länder för att få mer olja. En liten andel av världen plundrade alltså det mesta av jordens billiga energireserver på ett enda århundrade. Bilradio och TV bombarderar oss med söta “Låt oss komma bort från allt” budskap för att få oss att köpa plåster för att lindra våra värkande sår, vilket gör oss blinda för vår miljöförstöring och klimatrasism. I vår undvikande flykt kastar vi oss in i ett allt större förakt för de bruna barnens framtid, både utomlands och hemma. Vi insisterar på vår “rätt” att köra våra barn till avlägsna privatskolor i klimatskadliga SUV:er (i USA, bort från svarta, och i Europa bort från bruna barn i grannskolor).

Den onda cirkeln börjar alltmer likna en flykt från den fattigdom, ghettobildning och det lidande som vi har skapat. En kaotisk flykt som drunknar i musik och budskap om de materiella medlen för denna flykt innebär att man skapar ett behov av mer flykt - en flykt bort från oss själva och allt vi byggt upp, en flykt in i oss själva och ut i ensamheten. Flyende vita spenderar mer på en helglång skidresa än vad underklassen i städerna tjänar på en vecka (ibland på en månad). Och ändå, även om vi är förtryckare i en mening, känner vi oss lika fast i detta system som våra offer. Och i grunden lika olyckliga.

For God’s sake,
you’ve got to give more power to the people!
There’s some people up there hogging everything,
telling lies, giving alibies,
about the people’s money and things.
And if they’re going to throw it away
they might as well give some to me.
They don’t care about the poor,
they have never had misery.
There’s some people who are starving to death
whom they never knew, but only heard of,
and they never had half enough.
If you don’t have enough to eat,
how can you think of love?
You don’t have time to care
what crimes you’re guilty of
For God’s sake,
why don’t you give more power to the people?

1973 - Baton Rouge, LA

1974 - Boone, NC

1974 - Charleston, SC

1974 - Charleston, SC

1973 - Baton Rouge, LA

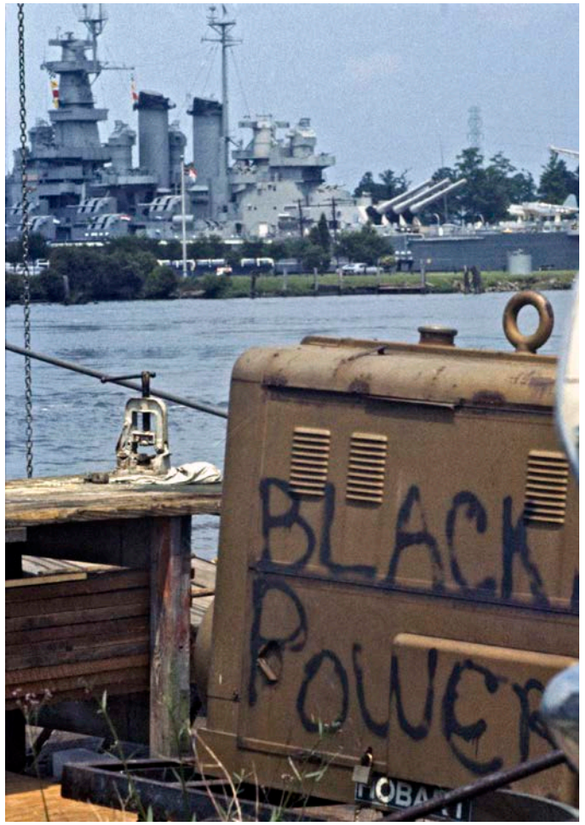

1973 - Norfolk, VA

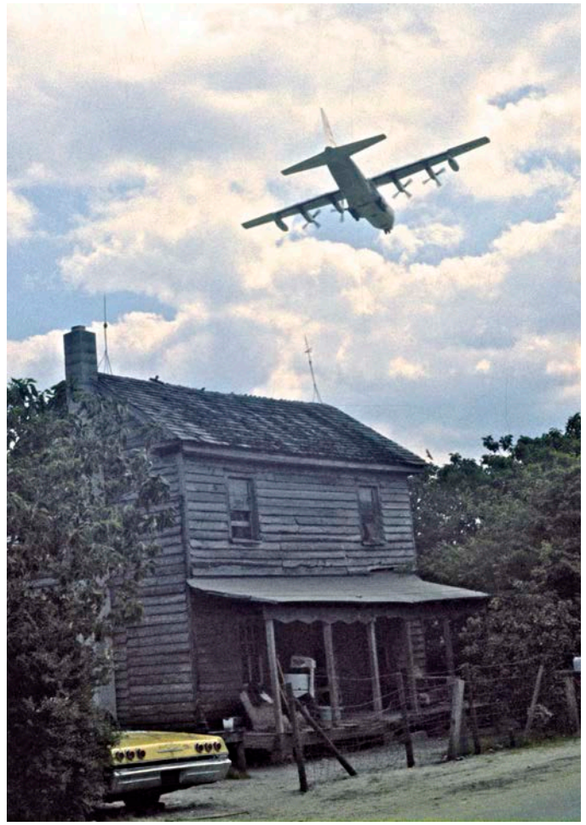

1974 - New Bern, NC

1973 - rural VA

Den onda cirkeln av vår konsumtion skapar ytterligare konstgjorda behov. Vårt beteende översvämmar eller torkar redan ut försörjningsmöjligheterna för många av världens bruna medborgare och påtvingar dem eskalerande vatten- och sandkrig, vilket driver miljontals klimatflyktingar till våra kuster.

Den sanna demokratin står inför ett dilemma när politiker i den första världen bara tänker på att säkra omval, och de backas upp av självviska väljare som inte vill att deras förtryckande beteende ska begränsas i det allmännas namn. Vi låter dessa ledare sopa problemen under mattan och sälja falska förhoppningar till de fattiga, så att de inte kräver av oss de beteendeförändringar som är nödvändiga för våra barns framtid.

Genom cynisk rasism skjuter vi över de problem vi står inför i dag på våra barn i morgon. Som en konsekvens av detta kommer de troligen att känna sig “tvingade” i framtiden till klimatfascistiska åtgärder - gigantiska murar och militär uppbyggnad för att hålla de fattiga ute eller, inrikespolitiskt sett, svarta och bruna ner.

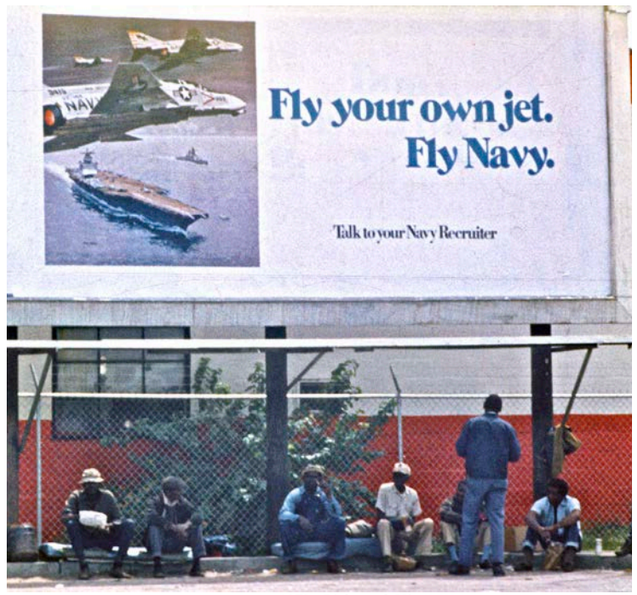

1973 - Richmond, VA

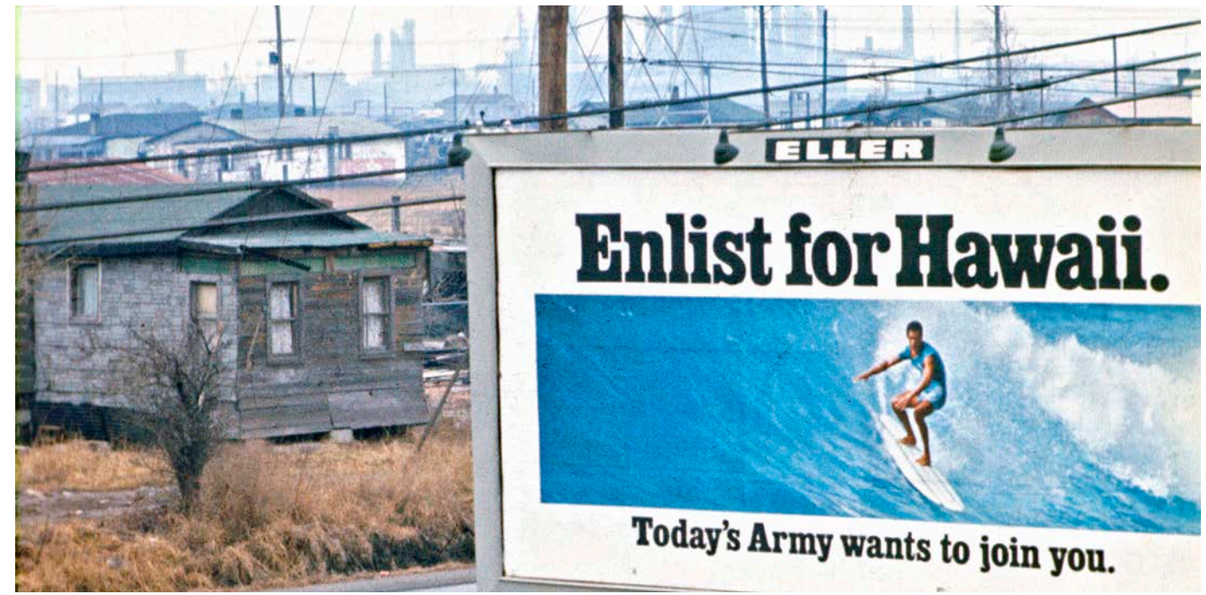

1974 - Charleston, SC

I Norfolk, VA, en av världens största hamnar för krigsfartyg, försökte den här svältande kvinnan ta sig till ett sjukhus eftersom hon hade bröstsmärtor, men hon hade inga pengar till en ambulans. Varje morgon ser hon krigsfartyg byggas genom sina smutsiga fönster. Eftersom hon inte har någon TV - hon har ingen elektricitet - är hennes enda underhållning att titta på ett hangarfartyg - ett fartyg som förbränner mer energi på en minut (267 gallon) än vad hennes oljelampa skulle förbruka på ett år (12 gallon). Som Eisenhower varnade för det militärindustriella komplexet:
Varje vapen som tillverkas, varje krigsfartyg som sjösätts, varje raket som avfyras innebär i slutändan en stöld från dem som hungrar och inte får mat, från dem som fryser och inte får kläder.

1985 - Buffalo, NY

1973 - general Westmoreland i Charleston, SC

Statesmen are trying to see who's got
the power to kill the most.
When they are tired of power
the world is going to be a ghost.
They know we're not satisfied
the way they scream and holler.
They give us a promise
and throw in a few more dollars.
There's no price for happiness,
there's no price for love.
Up goes the price of living
and you're right back where you were.
Now we're going to get on up
and get some more of it.
For God's sake, give more power to the people...

1973 -Norfolk, VA

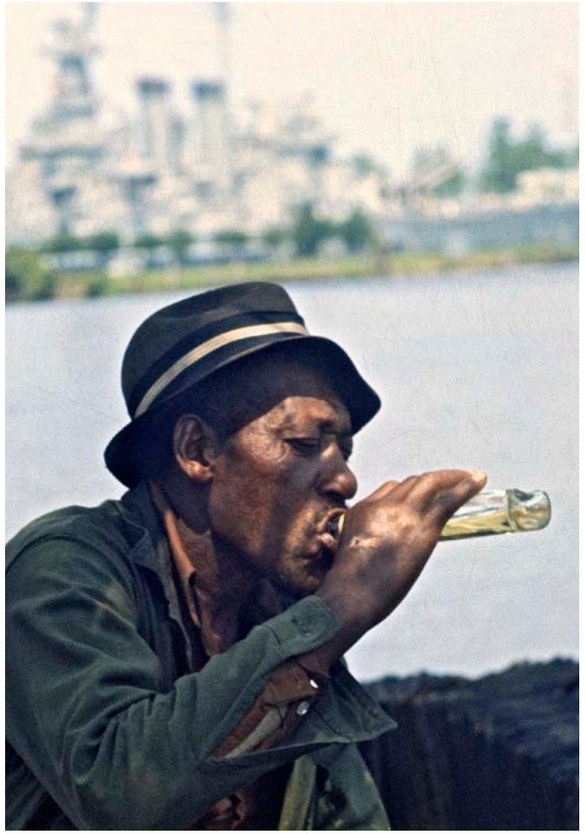

1973 - Norfolk, VA

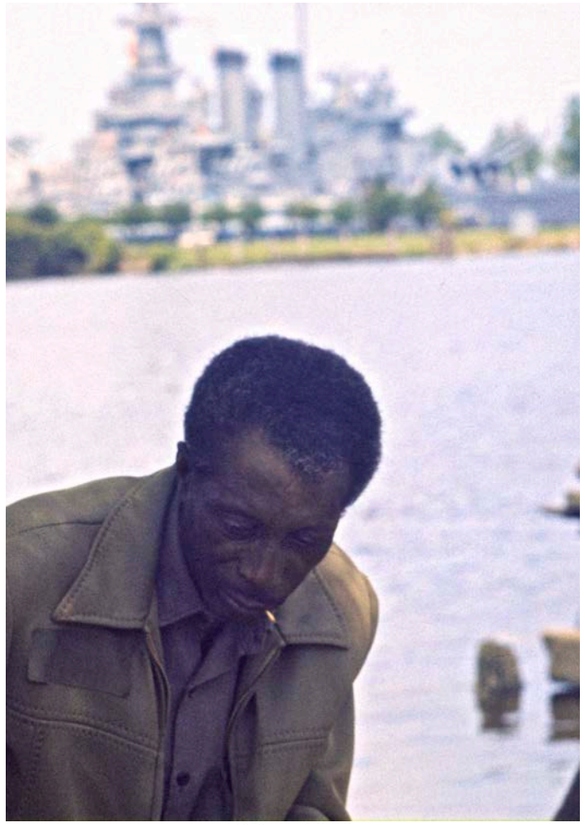

1973 - Norfolk, VA

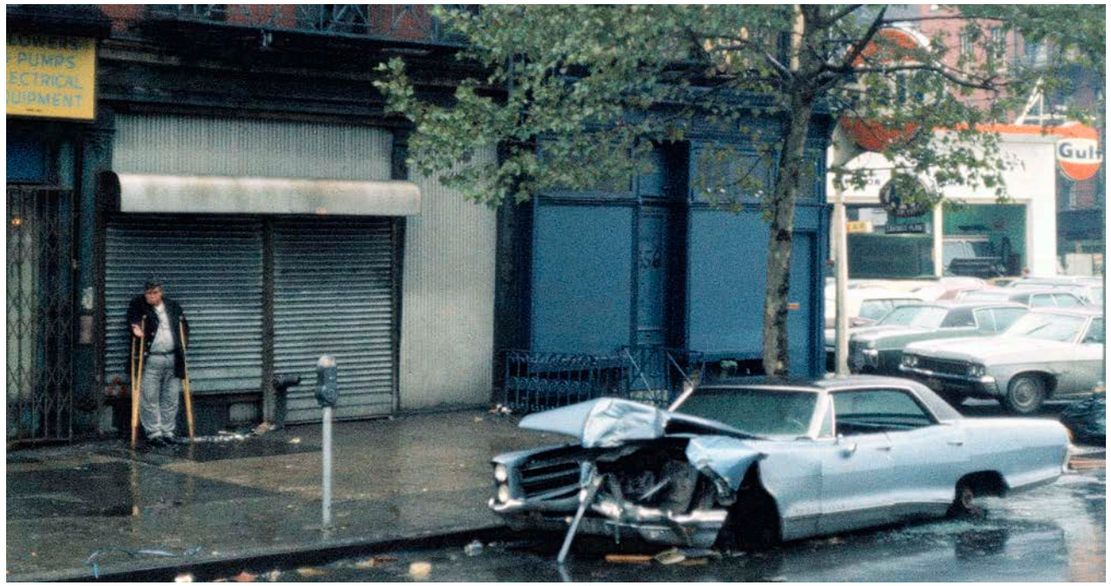

1971 - NYC

1973 - NYC

1991 - Bronx, NY

Vi säger att våra utstötta kastar sina sopor på bakgården eftersom de i Södern var vana vid att kasta dem ut genom köksfönstret till grisarna eller getterna. Jag har kommit att se det som en impotent protest mot ett system som insisterar på att bevara fattigdomen samtidigt som det producerar varor i en sådan takt att det krävs de bästa hjärnorna för att komma på sätt att sälja dem och de värsta brottslingarna för att dumpa det giftiga avfallet.

I den demokratiska välfärdskapitalismen är det vår plikt som väljare att ständigt justera de fria marknadskrafterna för att garantera en rättvis fördelning och undvika kriser. Ändå har vårt system aldrig varit bra på att ge arbete åt alla. Vi måste därför dumpa överskottet - lyxvaror för överklassen, giftigt avfall och vapen som riktas mot underklassen - på våra “bakgårdar”, det vill säga i länder i tredje världen.

Bakgårdsdumpning i vinstsyfte har blivit en så viktig del av vårt system att utan den största avfallshanteringsbyrån av dem alla, Pentagon, skulle den inhemska arbetslösheten vara märkbart högre. Även om dubbelt så många arbetstillfällen skulle kunna skapas för samma dollar genom att investera i social välfärd, miljö och klimat, ligger det i systemets natur att motarbeta planeringen av en ekonomi som producerar mänskliga snarare än materiella (dödliga) varor. Utan vårt ingripande skapar systemet därmed en sinnesstämning som tvingar oss att “dumpa” både våra inhemska ghetton och fattiga länder utomlands.

1983 - Chicago

1974 - I95 in VA

2013 - 4th St, Los Angeles

1975 - Harlem, NY

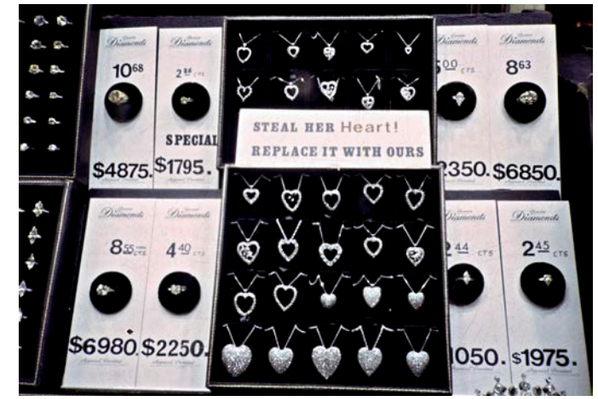

1973 - NYC

1973 - NYC

1972 - NYC

1978 - NYC

Disposable society has thrown away the best in me.
It's thrown away sincerity,
the keystone of integrity.
Disposable to throw away,
buy something new another day.
There is nothing made that's made to stay.
Planned obsolescence will make you pay:
paper plates, cardboard skates, plastic silverware,
automobiles with disposable wheels,
wigs instead of hair, that's how it is.
Disposable the way you love,
not exactly what you're thinking of.
Dispose of me when you are through
for fear that I'll dispose of you.
Disposable your closest friend,
you're supposed to love right to the end.
Your rigid mind won't let you bend.
You're further gone than you pretend...

#263

Jul i New York

New York är en omänsklig, kall stad. Man måste leva med alienationen eller bli fördärvad. På min resa försöker jag alltid gå hela vägen med människor som jag fäster mig vid, men i New York måste jag gång på gång bryta med människor i förtid och därmed överge den mänskliga förbindelse som uppstått mellan oss. Jag har upplevt det starkast den här julen, som var ännu mer intensiv än förra året när jag blev överfallen av tre puertoricaner på Fourth Street på julafton.
I år hade jag precis liftat in från Alabama, men kunde inte hitta någon av mina vänner och hamnade på gatan nere i Bowery på julafton. Jag började prata med en luffare som hade tänt en eld för att hålla sig varm. Han måste ha varit en luffare länge, för hans lockiga hår var helt knutet och gick inte att kamma ut. Vi blev snart goda vänner. Han var en av de luffare som kan prata; värst är de luffare som bara kan kommunicera med ögonen.
När vi satt där och pratade slog det oss naturligtvis att det var julafton, och vi blev mer och mer sentimentala, och när vi utbytte minnen från våra barndomens julaftnar var det inte bara röken från brasan som fick tårar i ögonen. Han hade varit gift, fått barn och faktiskt varit ganska lycklig, tänkte han nu, men hade plötsligt blivit arbetslös, varefter hans familj började falla sönder och han blev alkoholist. Vi satt och delade en flaska och blev gradvis ganska berusade. En galen kille började kasta flaskor på oss som krossades mot väggen bredvid oss. Till slut blev det för mycket för min vän och han tog en bit brinnande ved och slog killen tills han försvann.
Detta hände runt Delancey Street, där det alltid står ett gäng prostituerade i hörnet. Bums, precis som andra människor, har en önskan att hitta någon som är lägre än de själva, och därför återkom han under vårt samtal hela tiden till sin indignation över dessa prostituerade som var ute till och med på julafton. Varje gång jag har druckit mycket med luffare har de somnat först, trots att vi har druckit lika mycket. Även han somnade vid tio eller elvatiden på kvällen.
Jag funderade lite på om jag skulle stanna och vakta honom, eftersom vi hade blivit goda vänner. Jag har så ofta sett fattiga svarta och puertoricanska hemmafruar med barn och shoppingkassar gå över och trampa på dödsdruckna luffare eller sparka dem och sedan snabbt fortsätta hem till grytorna och kastrullerna - en manifestation av deras eget självhat eller brist på självkänsla. (På samma sätt har jag ofta sett rika svarta av typen “nouveau-riche” - detta skrämmande fenomen som vi ser överallt i tredje världen - trampa andligt på de fattiga svarta som lämnats kvar i “ghettot”). Men eftersom gatorna var tämligen tomma den kvällen bestämde jag mig för att lämna honom efter att ha lagt en rejäl laddning av vedskrot på elden.
Jag vandrade ner till mitt favoritområde runt Avenue B (den “fria eldzonen”), där det alltid förekommer slagsmål mellan puertoricaner och svarta, men som jag tycker mycket om eftersom det råder en nästan jämn rasbalans mellan vita, bruna och svarta. Här såg jag Larry stå i en dörröppning.
Vi började prata och han berättade att han just hade blivit utkastad av sin vita fru. När vi insåg att vi var i samma båt bestämde vi oss för att gå tillsammans för att hitta ett ställe att bo på. Först köpte vi en flaska vin. Sedan lovade vi varandra att om en av oss hittade ett ställe skulle han inte ta det utan att ta med sig den andra. Larry var mer utåtriktad och vältalig, men jag var vit, så vi tänkte att det som den ena av oss inte hade, kunde den andra kompensera.
Men Larry var typen som var tvungen att rappa med alla på gatan, oavsett vem de var. Han hade varit i ett respektabelt äktenskap i fyra år, men anförtrodde mig att han hela tiden egentligen hade varit en gatubarn i hjärtat. Så vi hade inte gått långt innan vi hade en hel flock av gatubarn med oss; de flesta av dem var luffare. Vid ett tillfälle var det fem stycken som Larry hade lovat att han säkert skulle hitta ett ställe att bo på för dem och en flaska vin på köpet. Två av dem gick på kryckor. En tredje gick runt och flaxade i luften som om han slog myggor.

Jag var helt övertygad om att vi aldrig skulle kunna hitta någonstans att sova för hela den här skaran, men eftersom något oväntat alltid dyker upp i sådana här galna situationer sa jag inget till Larry om det. Vi frågade de få människor vi träffade om de visste något ställe där vi kunde bo, men koncentrerade oss först och främst på judarna, eftersom de andra firade jul, förstår ni, och vi antog därför att de inte hade plats i sina hjärtan. Eftersom jag var den enda vita var det upp till mig att sköta detta, medan de andra höll sig lite i bakgrunden. Men alla ansträngningar var förgäves. En person sa att om det verkligen var sant att jag var utlänning skulle han gärna ta med mig hem, men det vågade han inte, så i stället gav han mig sex dollar till YMCA. Naturligtvis rusade vi iväg och köpte några flaskor äppelvin för pengarna, och från och med nu såg det lite ljusare ut. Men vi kunde fortfarande inte hitta någonstans att sova, och vinet gjorde luffarna högljudda och aggressiva och mannen som slet myggor började skuggboxa på folk, så att de flydde åt alla håll.

1973 - Bowary, NY

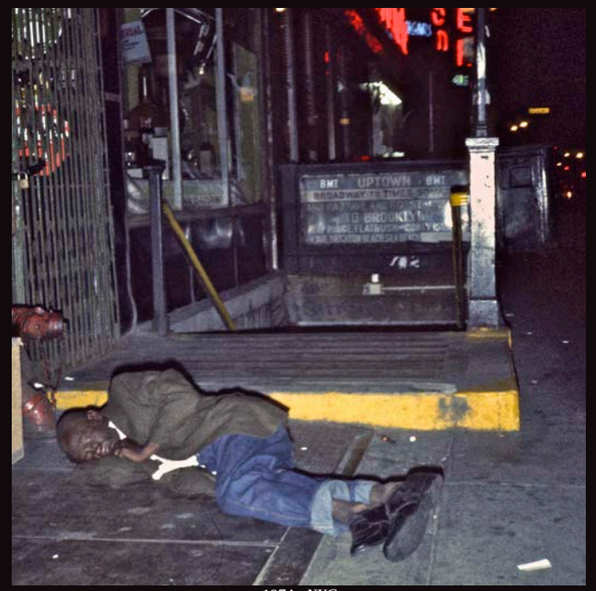

1974 - NYC

1971 - Bowery, NY

1971 - Bowery, NY

1978 - NEW YORK. Återbesök hos Marisol Escobar och hennes fiskar för att ge henne min bok.

Klockan var nära två när jag skickades in på Broome Street Bar för att hitta nya “offer”. När jag kollade in publiken kom en mörkhårig kvinna fram till mig och stod länge och stirrade mig i ögonen på ett märkligt sätt. Sedan sa hon mycket långsamt: “Du har fiskögon”. Jag trodde att hon var på någon drog och försökte undvika att titta på henne. Sedan sa hon: “Jag vill att du ska komma och bo hos mig”. Jag tog mig samman och frågade om jag fick ta med mig ett par av mina vänner. Hon sa nej. Jag sa att då kunde jag inte komma, men hon gav mig ändå sin adress.

Jag fortsatte sedan med de andra i ytterligare ett par timmar, men jag kunde inte få henne ur mina tankar. Situationen såg nu helt hopplös ut för oss. Vi var verkligen gipsade vid den här tiden. Där borta i högen av wellpapp på Mercer Street hade vi tappat bort en av killarna på kryckor, som hade somnat. Eftersom det nu regnade kraftigt och jag var nästan medvetslös, smet jag från de andra vid femtiden. Jag skämdes väldigt mycket över det och under de följande dagarna kände jag mig väldigt skamsen. Men en vecka senare hade jag turen att stöta på Larry på Washington Square, och han berättade för mig att även han hade lämnat de andra i sticket och hittat en stor fet vit kvinna borta i West Village, där han nu bodde. Det tröstade mig och vi fortsatte att vara goda vänner.

Själv hade jag gått tillbaka till den där konstiga kvinnan. Det visade sig att hon bodde i ett enormt loft på Greene Street och hade en studio på Broadway som var lika stor som en fotbollsplan. Hennes badkar var en liten palettformad swimmingpool. Allt hon ville ha av mig var att jag skulle hålla henne sällskap. I tre dagar satt vi från gryning till skymning och stirrade in i varandras ögon. Överallt fanns det stora gipsfiskar; de hängde på väggarna och gapade dumt ner på oss. Men det fanns säkert mer liv i dem än i henne. I tre dagar försökte jag desperat prata med henne. Det enda jag lyckades få ur henne var att hon kände sig mycket ensam och att hon aldrig hade levt med en man tidigare. Hon var fyrtio år gammal, född i havet och kunde bara kommunicera med fiskar. Hon hade inget annat att säga. Jag var nyfiken på att ta reda på vem hon var, så en natt när hon sov letade jag igenom några av hennes papper och fick reda på att hon var den världsberömda konstnären Marisol Escobar, som två gånger hade varit på omslaget till Time Magazine och en gång på Look; men hennes senaste utställning med fiskskulpturer hade fått dåliga recensioner.

Det visade sig att hon simmade i pengar. En dag var jag tvungen att som vittne skriva under ett kontrakt på flera tusen dollar. Halva året tillbringade hon i Mexikanska golfen med att dyka ner till sina små vänner. Trots detta gav hon mig aldrig så mycket som en bit bröd, och jag blev alltmer desperat av hunger. Morgon och kväll var jag tvungen att följa henne till restauranger och sitta mittemot henne medan hon åt. Tanken på att ge mig mat föll henne aldrig in. Eftersom jag aldrig ber folk om mat, kom jag en dag med en indirekt vink.
“Har det någonsin slagit dig att all din konst är helt och hållet till för de rika och inte alls gynnar de fattiga?” Inget svar. Och fortfarande ingen mat. Hon hade ett kylskåp, så vid ett tillfälle när hon sov tog jag mig friheten att kontrollera om det fanns någon mat i det. Jag fick en liten chock när flera stora torskliknande frysta fiskar kom tumlande ut - och ingenting annat. Om jag inte hade varit så hungrig hade jag förmodligen haft lite mer tålamod med henne.
Då kom plötsligt min räddare vandrande in i denna tystnad. Det var Erica, som tidigare hade hjälpt Marisol att polera fiskskulpturerna. Hon skrattade och var glad, och det var fantastiskt att höra en människa igen. Hon uppfattade min situation blixtsnabbt, och lika elegant som en fisk gled sju dollar i min hand under bordet. Senare viskade hon till mig att jag kunde flytta in hos henne. När Marisol somnade den kvällen flydde jag över till Erica, som bor i en liten eländig eländig brandsläckningslägenhet på 11th Street.
Erica, som jag nu bor tillsammans med, är helt enkelt ett

fynd. Hon är lesbisk men har inte de hatkänslor mot män som kännetecknar så många New York-lesbiska kvinnor. Det gör mig alltid så glad när jag kan ha en bra relation med en lesbisk kvinna. Erica kan liksom jag inte förstå nödvändigheten av att hata män. Det är förvisso sant att både heterosexuella och homosexuella amerikanska män är oroväckande aggressiva, men man måste ändå försöka förstå förtrycket och det samhälle som skapat denna John Wayne-kultur.
Särskilt svarta män lider av denna kultur, delvis på grund av att deras mödrar uppfostrar dem till den. (Jag diskar alltid automatiskt i folks hem, men jag har kommit till en punkt där jag har slutat att göra det i underklasshem eftersom det vanligtvis skämmer ut kvinnorna: de vet helt enkelt inte vad de ska göra med en man som diskar. Är det då inte fel av mig att försöka förändra deras kultur när de fortfarande måste leva med förtrycket?)

Och i slutändan har vita kvinnor ungefär samma inställning. Gång på gång blir jag bjuden hem av ensamstående vita kvinnor, som till skillnad från ensamstående kvinnor i Europa nästan alltid har en dubbelsäng och därför ställer mig vid sin sida. Men det som är chockerande att se är hur de oftast är helt oförmögna att hantera en icke aggressiv man. Efter två eller tre dagar säger de ofta något i stil med: “Har du alltid varit homosexuell?” för att få fram lite manlig aggressivitet hos mig, eller oftare: “Låt oss gå ut och bli fulla”. Utan tvekan skulle de känna sig lite obekväma om en ny gäst gick direkt till deras kylskåp och åt upp allt kött. Ändå verkar amerikanska kvinnor känna sig obekväma om en man inte går rakt in i deras eget kött. När det gäller svarta kvinnor finner jag det ibland nödvändigt att ändra min passiva regel om att inte kränka människors gästfrihet med några “positiva åtgärder”. De gör ofta allt som står i deras makt för att förödmjuka en “mjuk” eller icke-aggressiv man, vilket kväver i sin linda varje chans att bygga upp en mer meningsfull relation med dem.

Erica är en annorlunda kvinna. Hon har gjort mig till en symbol för manlig chauvinism: min funktion i hennes hem är i själva verket att vara hallick. Erica är en elegant prostituerad - en call-girl - och det har nu blivit min uppgift att svara i telefonen, sortera bort de obscena samtalen och be de trevliga att ringa igen klockan 17.00 för en andra sortering. Hon har en annons i sextidningen Screw, som tydligen alla affärsmän läser, för telefonen ringer nonstop. Finalen börjar runt 18.00 då jag måste välja ut den allra trevligaste rösten och ordna ett möte på ett hotell till 19.00. Vi tar sedan en taxi upp till hotellet, som oftast ligger på East Side, eftersom vi håller oss till trevliga affärsmän. Mitt jobb är att sitta i lobbyn och dricka cola i ungefär en timme, och om hon inte har kommit ner vid det laget måste jag gå upp och knacka på dörren.
På vägen hem brukar vi promenera och äta italiensk glass, som Erica älskar. Men det mest fantastiska med henne är att hon inte är en vanlig hora. Hon älskar bara att hjälpa människor och ge dem värme mitt i denna kyla. Hon säger att de flesta av hennes kunder är extremt ensamma och har ett behov inte så mycket av sex som av värme. Sett med typiska manliga ögon är hon faktiskt ingen fysisk skönhet - onormalt smal, plattbröstad, med lockigt rött hår - men hon har en sådan charm och skönhet inombords att dessa män inte kan motstå henne alls. Nästan alla ger henne hundra dollar, även om vi bara har kommit överens om sjuttiofem, och bara en har någonsin ringt och klagat. Hon säger att hon oftast inte ens går i säng med dem, utan bara ger dem fysisk och framför allt andlig massage. Hon har köpt många filmrullar till mig, men av goda skäl har jag sagt nej till pengar.
På dagarna går hon på sång- och danslektioner eller sitter i timmar och gör kaffetjänster av skumgummi. Varenda kopp, fat och sked är perfekt in i minsta detalj. Hon har flera glasskåp fyllda med porslin av skumgummi, som i de mest respektabla borgerliga hemmen. Hon är en fantastisk inspiration för mig. En dag när en man hade blivit rånad ute på gatan och hade blivit liggande länge var Erica den enda som brydde sig om att ringa en ambulans. Men ingen ambulans kom och folk stod bara och stirrade dumt på den halvdöde mannen. Hon fortsatte att ringa. Saken är den att det bara bor puertoricaner där, så det brukar ta upp till en timme innan polis eller ambulans kommer fram. Då fick hon den lysande idén att ringa polisen och be dem skynda sig dit eftersom det var en vit man som attackerades av flera svarta och puertoricaner precis utanför; två polisbilar och en ambulans kom omedelbart. Detta trick är vanligt i New York, men det verkar fungera varje gång.
Jag har ofta sett Erica ge en hel dagslön till människor i nöd. Hon förde den direkt från de rika affärsmännen på hotellen till någon tiggare på gatan. En annan kväll var hon ännu mer fantastisk. Vi var på väg till en film när vi såg en luffare i femtioårsåldern sitta där och be om hjälp för att köpa en flaska vin och om någon att prata med. Vi satt och pratade med honom i ett par timmar över vinet, och han berättade att han var på väg att få delirium tremens och var

1973 - NYC

rädd att han skulle dö. Erica sa genast att vi skulle följa med honom till sjukhuset, och han grät av glädje. Han hade väntat på detta ögonblick i tio år. Han hade aldrig själv haft modet att åka till sjukhuset. Vi tog honom i en taxi till St Vincent's Hospital. Vi satt i väntrummet i två timmar. Han grät hela tiden. Sedan fick vi veta att de inte skulle ta emot honom. Han hade suttit där och druckit och blev helt omöjlig och skrek och skrek. Även jag skrek något om att jag kom från ett civiliserat land med gratis sjukhus och hälsovård för alla. Då tillkallades polisen och vi kastades ut i stor stil.
Vi tog en taxi till akutmottagningen på Bellevue-sjukhuset och satt där med de märkligaste människorna: skrikande, hysteriska, självmordsbenägna och Gud vet vad. Vi satt där till klockan sex på morgonen, men ingenting hände. Under tiden drack mannen hela sin flaska och satte sig på golvet och grät med huvudet i Ericas knä, samtidigt som han bad oss att inte lämna honom. Flera gånger urinerade han i sina byxor och en pöl bildades runt honom när han tog ut sin penis och lät den hänga där. Erica höll på att stoppa in den igen, men den fortsatte att komma ut. De flesta patienterna hade vid det laget flytt ut ur rummet. Sedan började han kräkas överallt, den mest märkliga slemmiga och stinkande spyor jag sett på länge. Då flydde även de två sjuksköterskorna. Vi försökte torka upp det. Vid sextiden var vi helt utmattade, och eftersom sjuksköterskorna högtidligt lovade att han skulle läggas in på sjukhuset, gick vi hem och sov.

Två dagar senare åkte jag till Bellevue för att besöka honom och ge honom några cigaretter. Jag fick veta att ingen hade tagits in under det namnet. Jag blev rasande och ledsen och vågade inte berätta det för Erica överhuvudtaget. New York är en stad som helt enkelt inte tillåter någon människa att vara människa. Om du ska överleva här måste du lära dig att lämna andra människor åt sitt öde. Erica är naturligtvis inte från New York, så jag kommer att fortsätta att leva med henne ett tag till. Men snart kommer jag att återvända till värmen i södern. New Yorks kyla gör mig besviken varje gång.

Brev till en amerikansk vän

1973 - Min kärlek till NYC varje gång jag liftade upp från söder.

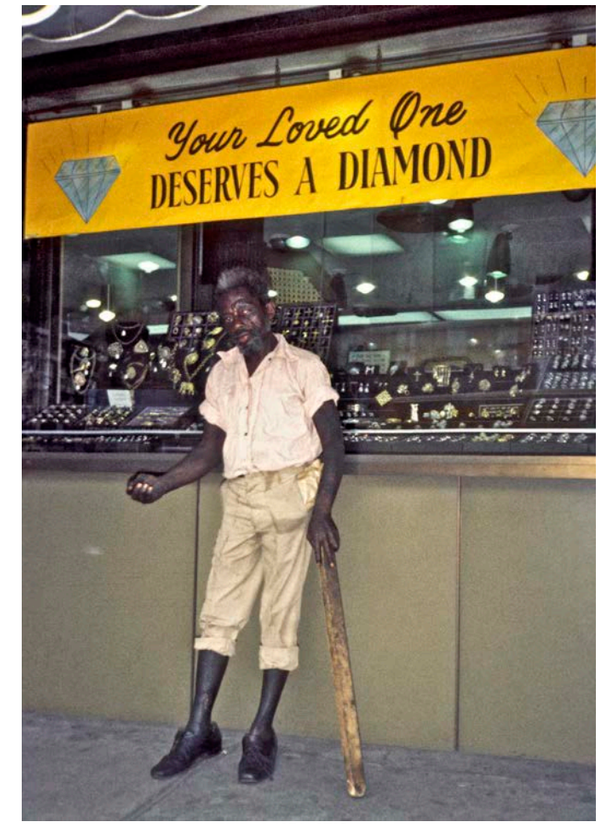

1974 - NYC

När kärleken görs till ett försäljningsobjekt och mänskligheten i oss säljs ut börjar man ana den mörka sidan av våra sinnen som skapade ghettot.
Min vagabondering i världens mest avancerade engångssystem blev en resa inåt, under vilken jag inte alltid kunde skilja människor från det system de bebodde. Jag var tvungen att fråga mig själv om den värme och öppenhet jag fick som vagabond var en genuint amerikansk egenskap eller om systemet hade gett befolkningen en ytlig gästfrihet, ett behov av engångsvänskap. Men att bli bortkastad efter användning var att föredra framför den mänskliga kyla jag hade känt i Europa, som aldrig skulle ha gett en vagabond en chans. Jag lärde mig att där ett system är som mest förtryckande och grymt (som i Sydafrika under apartheid) finner man ofta den största mänskliga värmen - en värme som inte bör kastas bort i sökandet efter ett mer rättvist system. Även om jag fann livet i de norra delstaterna mer rättvist än i söder, var jag ständigt tvungen att lifta tillbaka till mänskligheten i söder för att överleva som individ (många svarta återvänder av samma anledning). Den mer liberala norra delen bjöd in svarta att flytta dit på 1940- och 50-talen eftersom den behövde arbetskraft, precis som norra Europa bjöd in bruna "utländska arbetare" på 60-talet. Men vi behövde dem inte som människor och isolerade och övergav dem gradvis i enorma överbefolkade ghetton. Vår växande osäkerhet och rädsla under globaliseringen i dag lämnar en djup ackumulerande smärta som snabbt förändrar världsscenen. Aldrig tidigare i historien har vi varit så aktivt involverade i att tvinga in så många människor i ghetton. Det som det tog oss 500 år i Europa att åstadkomma med judarna har vi åstadkommit på bara några få decennier med miljontals muslimer. Ghettoisering leder i slutändan till etnisk rensning, vilket vi har sett i många länder.
Men endast på ett fåtal platser har en minoritet blivit så ghettoiserad som svarta är i USA. I många städer, till exempel Detroit och Chicago, är upp till 94 procent av de svarta instängda i helt svarta stadsdelar.

Vårt engångssamhälle, med dess dumpning av både saker och människor på bakgården, har dödat kärleken genom att isolera och alienera stora delar av befolkningen. Men det kan inte strypa skriket av smärta och tomhet från dem vi gjort oss av med - vilket kan urskiljas överallt i ghettot och i underjorden.

I am, I said, to no one there.
And no one heard at all...
I am, I cried!
And I am lost and I can't even say why
... leaving me lonely still...
I've got an emptiness deep inside,
and I tried, but it won't let me go.
And I'm not a man who likes to swear,
but I've never cared for the sound
of being alone...
I AM, I CRIED!
I AM, SAID I!
And I am lost and can't even say why...
Leaving me lonely still...

1973 - NYC

1974 - NYC

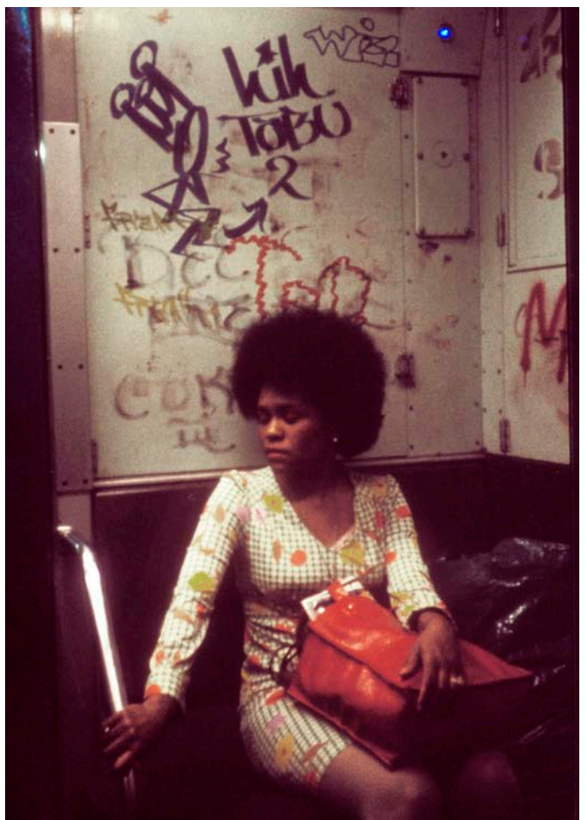

1974 - Vanessa Guider begick senare självmord genom att hoppa från ett fönster.

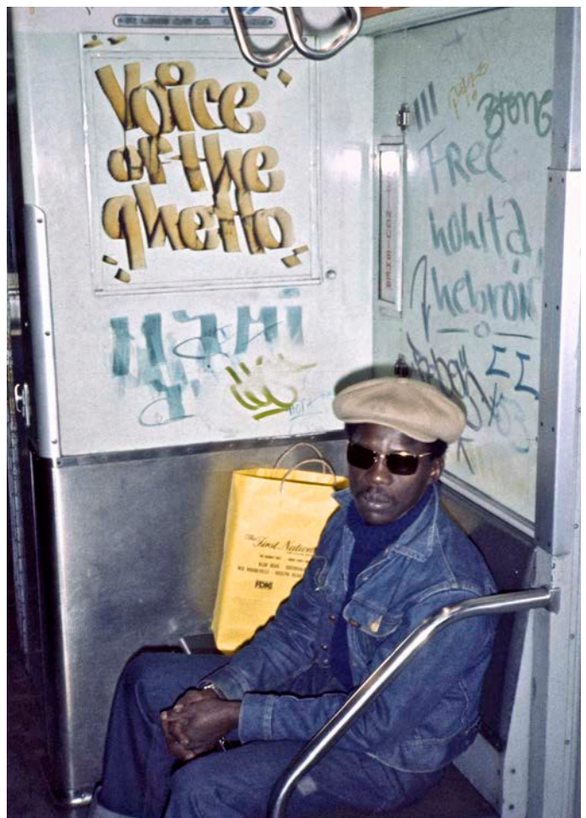

1973 - NYC

1974 - Bronx, NY

1973 - NYC

1973 - NYC

1974 - NYC

Systemet - eller summan av vårt dagliga repressiva tänkande - använder repressiv tolerans för att hantera pushback från våra offer, munhuggning av skriket från underjorden genom att erkänna dess konstnärliga värde, genom att upphöja det.
De förtryckta får en säker utställning i konstgallerier för de bättre bemedlade och mer vältänkande bland oss - de av oss som har sympatiska ord om “ghettots problem” och “våra invandrare”, med välvilliga predikningar om hunger och överbefolkning i tredje världen. Men trots allt vårt högtravande prat om att “integrera dem” flyr vi själva till förorterna - våra barn går inte i “svarta skolor” - vilket resulterar i ytterligare gettoisering. Vi skryter högljutt om att vi har en svart vän här och en muslimsk vän där, men vi undrar inte varför svarta i USA eller invandrare i Danmark sällan kommer till dessa konstpalats. Utan att blinka med ögonen accepterar vi att svarta servitörer fortsätter att upprätthålla mästare-slav-förhållandet vid dessa tillställningar. Som förtryckets buffertrupper kan vi absorbera kritik av systemet, förvränga den och avväpna den genom att höja den till konstens nivå. Detta är också vad som kommer att hända med mina fotografier.

Välbärgade liberaler, som jag kom att hata och älska på samma gång eftersom de är så mycket en sida av mig själv, kommer att ge mig allt tänkbart stöd för att publicera och ställa ut min samhällskritik, chockad över det jag sett i Amerika. De skäms för att jag har gått över en tröskel som de anser att de själva borde ha gått över, men som de inte kunde göra med sin förlamande rädsla för dem som de har hjälpt till att ghettoisera.

1974 - NYC

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

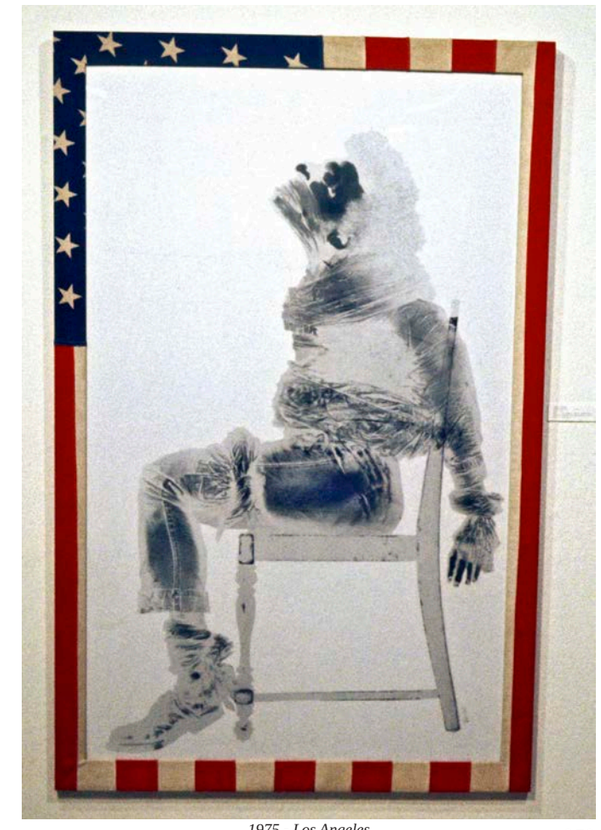

1975 - Los Angeles

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

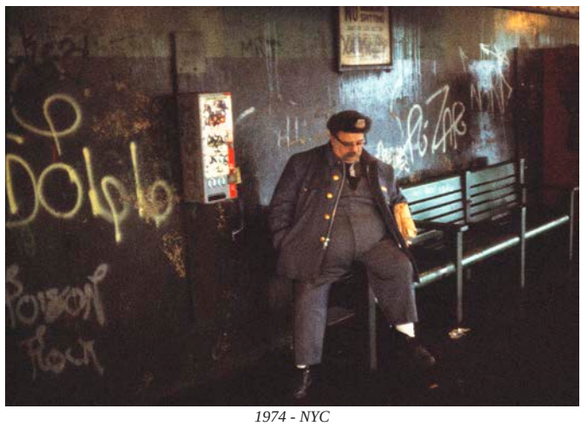

1974 - NYC

1980 - NYC

Sådana människor finns i alla samhällen, som skriker om nödvändigheten av förändring för att hjälpa ghetton och underutvecklade länder “upp”. Men när valdagen kommer hamnar alla deras löften i status quo-korgen med röster på Demokraterna (eller, i Europa, olika socialdemokratiska partier).
Därför kan jag inte undvika att känna att jag också utnyttjade offren, för jag vet alltför väl att dessa bilder inte kommer att gynna dem alls. Vi kommer att känna oss lite sentimentala när vi inser att vår underklass lider på detta sätt, men vi kommer inte att göra något för att ändra vår livsstil. Vi kommer inte att ge upp våra klimatförstörande husbilar, SUV:er, central luftkonditionering, charterresor och avlägsna privatskolor för att omfördela jordens tillgångar. Och därför kommer mina bilder bara att vara en katarsis. Trots att jag visste detta och ofta fick höra det av svarta från underklassen som inte hade några illusioner om att försöka tala med den “inre godheten” hos sina vita förtryckare, framhärdade jag och har på så sätt förrått både svarta och tredje världen, vilket gör den här sidan till den enda i boken som nästan alla afroamerikaner kan hålla med om. Jag har skapat en underhållande känslomässig utlösning och därmed stärkt ett orättvist system. Jag är lika hycklande som dessa konstsnobbar eftersom jag spelar efter deras regler. När min kritik blev för “radikal” vände de mig ryggen. Jag är därför tvungen att vattna ur den så att den riskerar att bli en gråtfärdig nedlåtande “paternalistisk” naiv vagabondäventyrsberättelse om lidandet i ghettot och våra olyckliga skuggsidor - som till exempel följande sentimentala resa till Harlem, inte långt från dessa liberalers högborg, Museum of Modern Art.

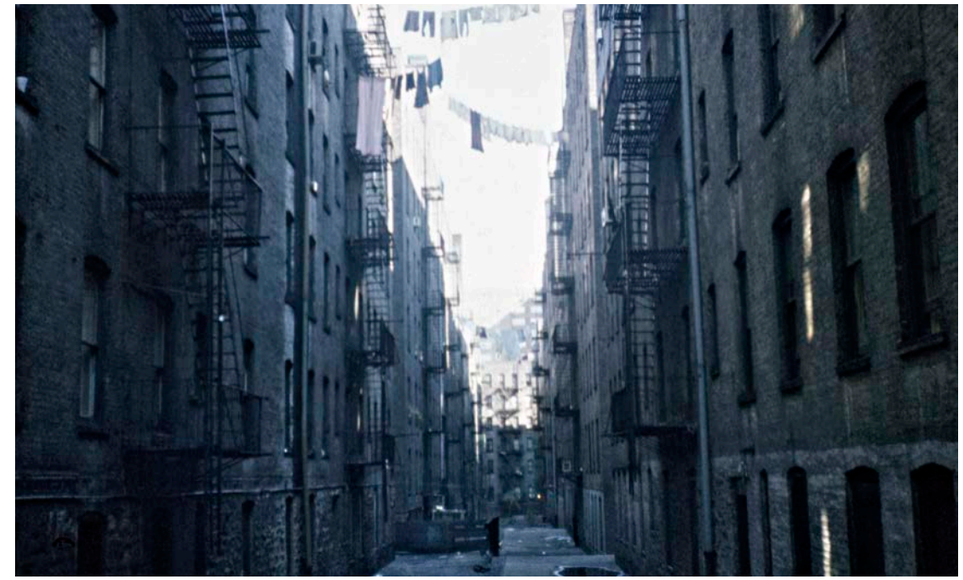

1974 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

If you take the train with me
uptown through the misery
of ghetto streets
in morning light
where it is always night:
Take a window seat,
put down your Times
you can read between the lines,
just read the faces
that you meet beyond the windowpane:
And it might begin to teach you
how to give a damn about your fellow man!

1973 - Harlem, NY

#275

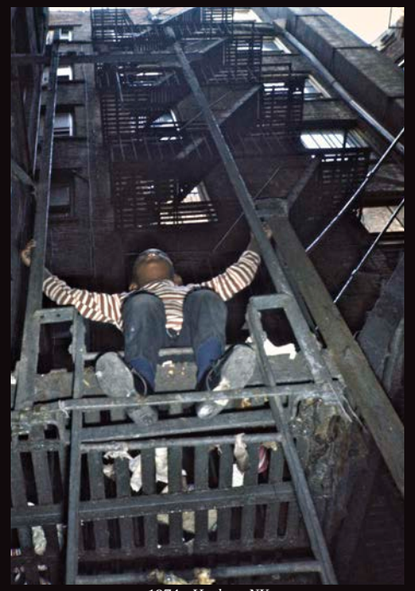

1974 - Harlem, NY

1974 - Bronx, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

Harlem, NY

1972 - NYC

1973 - Harlem, NY

Allt i Harlem är svart utom affärerna, som ägs av vita och arabiska invandrare (tidigare ägdes de av judar). De enda butiker som inte ägs av dessa utomstående, berättar gatuborna, är de allestädes närvarande begravningsbyråerna eftersom vita begravningsentreprenörer inte vill ha något med svarta kroppar att göra. Att vara begravningsentreprenör är ett av de säkraste sätten att nå medelklassstatus. För döden är lika allestädes närvarande i Harlem som den rädsla som hemsöker alla under sporadiska oroliga skratt. Ändå känner jag mig säkrare som medlem av den ständigt närvarande osynliga "Whitey" i Harlem än vad de flesta svarta gör, för som alltid riktas aggressionen mot medoffren snarare än mot den hatade förtryckaren.
Denna begravningsbyrå bredvid ett drogrehabiliteringscenter illustrerar valen i Harlem - mellan döden eller ett liv som slav under The Man. Tusentals missbrukare väljer dörren till vänster. De vet alltför väl att om de väljer dörren till höger kommer de antingen att bli re-habiliterade, vilket innebär en återgång till det tidigare tillstånd där de inte kunde överleva utan att använda droger, eller så blir de "upp-habiliterade" genom att lära sig att leva i ghettodjungeln genom avtrubbad känslighet eller någon annan form av sinnesförlamning.
De underkastar sig människans slaveri som går ut på att skylla på offret, vilket förändrar offren snarare än deras förtryckande miljö.

Den här kvinnan är en levande illustration av de typiska valen i Harlem. En angripare bröt sig in i hennes lägenhet och försökte döda henne med en kniv. Hon överlevde genom att hoppa ut genom ett fönster på tredje våningen - och är förlamad för livet.

1973 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1996 - NYC

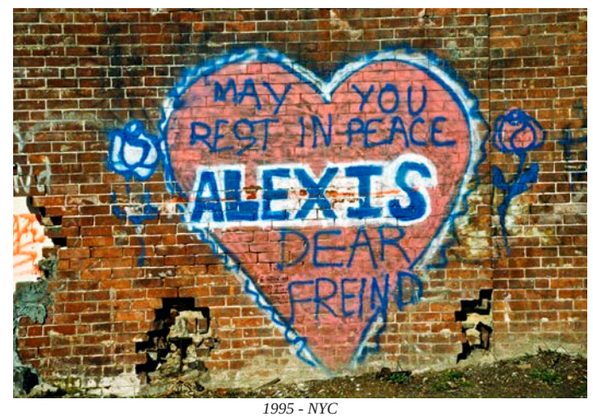

1995 - NYC

1992 - Harlem, NY

1992 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

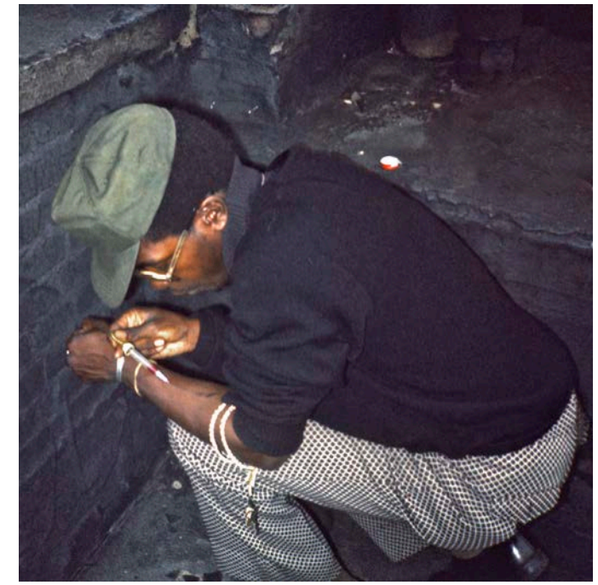

1974 - NYC

De amerikaner som jag har de starkaste känslorna för är missbrukarna, som har varit för känsliga och mänskliga för att överleva den brutala amerikanska drivkraften för framgång. De är inte bara offer för detta våld utan kan slå tillbaka med all den elakhet som den “amerikanska livsstilen” har injicerat i dem. På New Yorks tak hjälpte jag ofta till med att binda dessa bundna själar. Dagligen ser man på vissa gathörn i Harlem tusentals missbrukare som väntar på heroin. På nätterna är inte ens polisen rädd för dessa kvarter, från vars “skjutbanor” vi ibland njöt av en otrolig utsikt över Empire State Buildings “stora nål”.

Shooting galleries är utdömda byggnader som tagits över av knarkare som “skjuter upp” och “skjuter ner” alla som misstänks vara poliser eller “bustman”. Eftersom straffet för att vara missbrukare och kriminell, vilket är vad det leder till - med andra ord, för att vara ett offer - är detsamma som för att vara en mördare, har de inget riktigt val. De får ett obligatoriskt livstidsstraff oavsett om de agerar som offer eller bödlar. Skjutbanorna är därför extremt farliga.

Den här mannen, som hade varit missbrukare i 16 år, led av undernäring och löpande sår över hela kroppen. Han kunde inte hitta några bättre ställen att skjuta upp och var tvungen att ta bort det illaluktande bandaget från sitt ben för att hitta en ven. Han led fruktansvärt och visste alltför väl att han hade mindre än två år kvar att leva. Han hade inget att förlora och uppmanade mig att offentliggöra dessa bilder för att skrämma unga människor i hopp om att de aldrig skulle behöva lida som han gjorde.

1973 - Harlem, NY

1985 - Harlem, NY

Jag trodde att jag hade sett det värsta på 70-talet, när jag gradvis lärde mig att slå vapnen ur händerna på långsamma heroinister. Så jag var helt oförberedd på förödelsen av crack-epidemin på 90-talet, när offren vilt sköt med vapen under sina paranoida få minuter av high och ständigt bröt sig in i min van eller rånade sina egna familjer för att försörja sitt missbruk.

Många av mina bästa vänner dog av crack.
Jag hade känt Robert Yard i flera år, men kort efter hans bröllop i Harlem föll hans fru offer för crack. Jag såg hur han desperat försökte rädda henne och deras äktenskap medan hennes liv gick ner i en avgrund av kriminalitet, prostitution och fängelser fram till hennes för tidiga död.

1992 - NYC

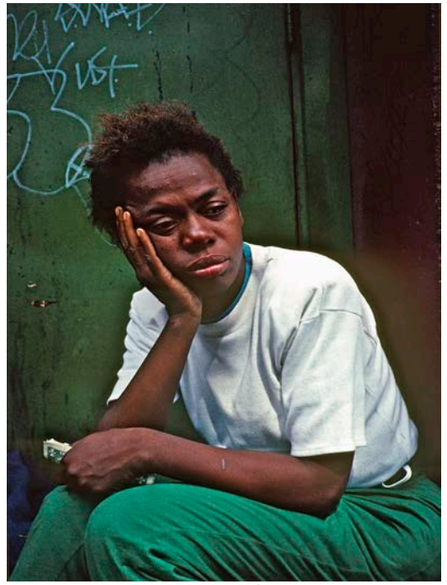

1991 - NYC

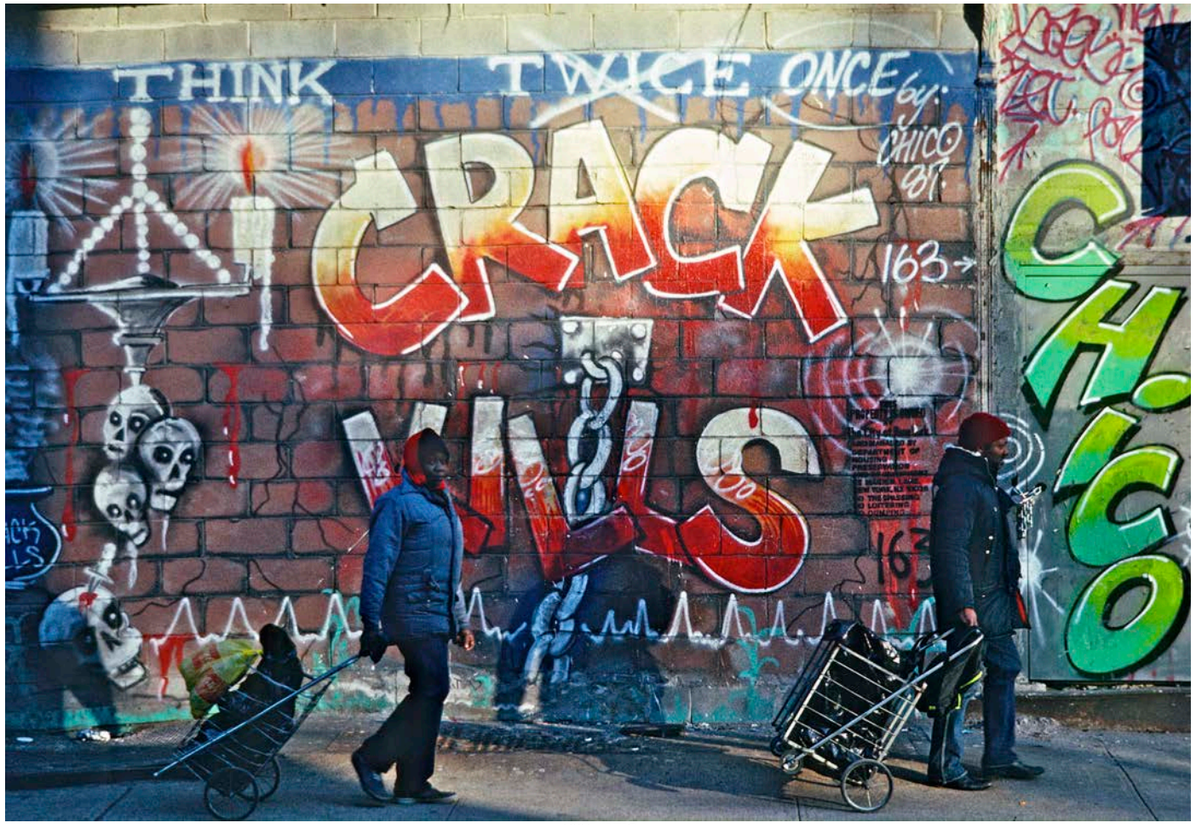

1991 - NYC

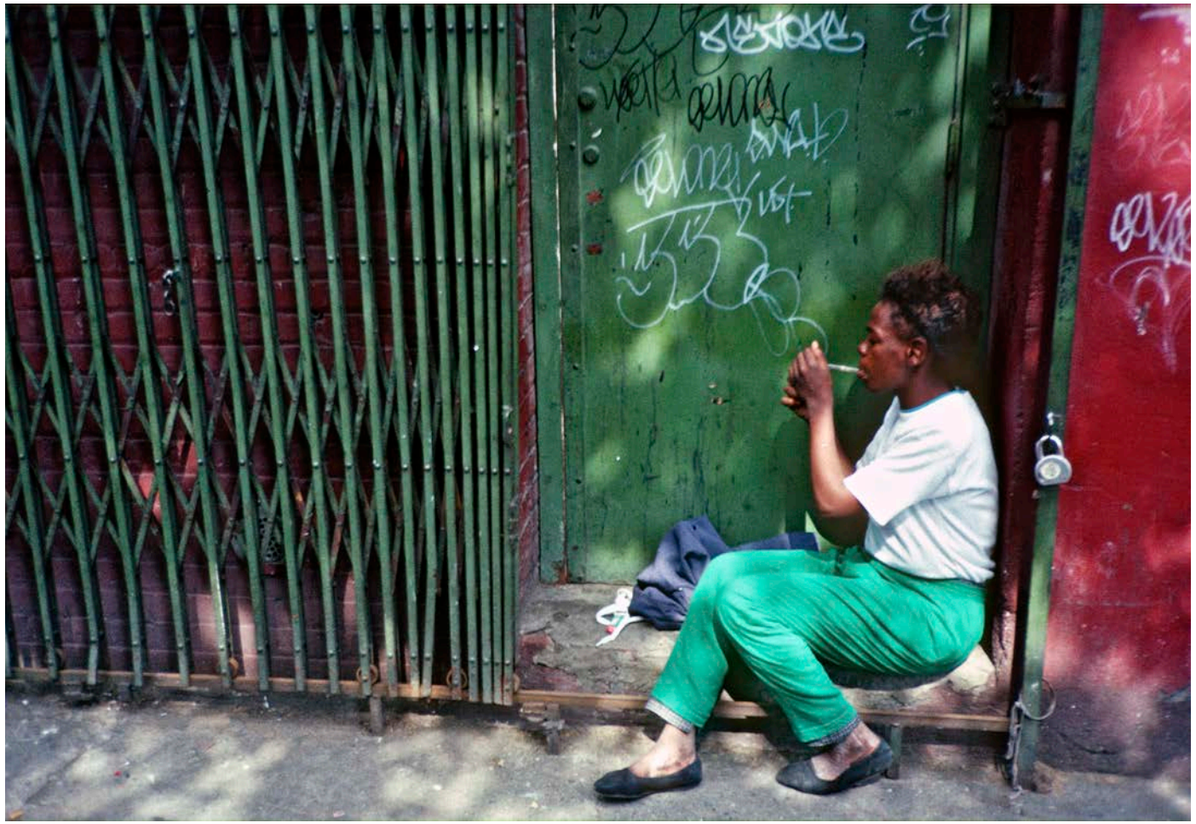

1991 - NYC

1974 - Harlem, NY

1989 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

And when you go to sleep sometimes
with rats instead of nursery rhymes
with hunger and your other children by the side.
And wonder if you will share your bed
with something else that must be fed
or fear they may sleep beside you
or they may creep down the hall.
And it might begin to teach you
how to give a damn about your fellow man !

1973 - Harlem, NY

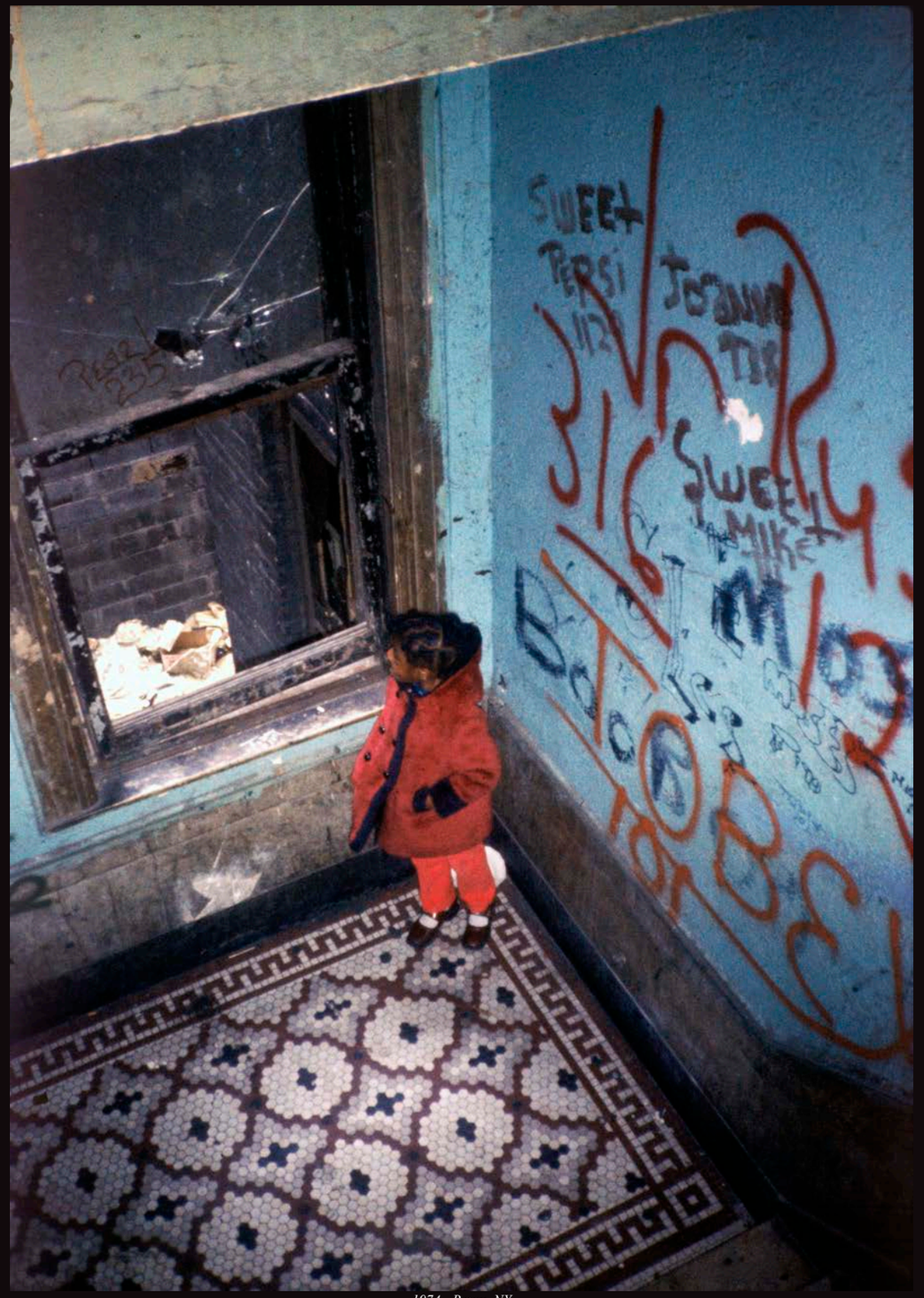

1974 - Bronx, NY

1973 - NYC

1972 - Harlem, NY

Come and see how well despair
is seasoned by the stifling air.
See your ghetto in the good old sizzling summer time.
Suppose the streets were all on fire,
the flames like tempers leaping higher,
suppose you'd lived there all your life,
do you think that you would mind?

Men det är inte bara de vuxna som lider i Harlem. Det mest obeskrivliga och plågsamma lidande som jag har bevittnat drabbar barn. Det kan lamslå deras sinnen - hela deras varelse - för livet. Och det är inte bara de barn som tvingas tigga som hundar för att överleva eller de barn som försöker få en slant genom att putsa rutor åt vita förare vid stoppljusen. Ännu mer, det är de barn som vi mördar med vårt negativa tänkande om dem, det förkrossande tänkande som de har internaliserat i en sådan utsträckning att de är övertygade om att de inte har någon framtid.

Vilket intryck gör det på barn av smärta när de ser sina systrar och bröder skjutas och dödas på gatan? När jag undervisade en klass i Harlem upptäckte jag att det inte fanns en enda elev som inte hade bevittnat en skottlossning på gatorna - vars vilsna kulor träffar även det mest oskyldiga barn. Eleverna vägrade att tro att jag kom från ett land utan vapen. "Hur försvarar sig folk?" frågade de. Och vilket intryck gör det på en ung mamma att behöva ta farväl av sin fyraårige son i en värld där det är svårt att se skillnad på en vagga och en kista?

1972 - Harlem, NY

1973 - Bronx, NY

1974 - Harlem, NY

#284

1974 - Washington, DC

1974 - Bronx, NY

1974 - Bronx, NY

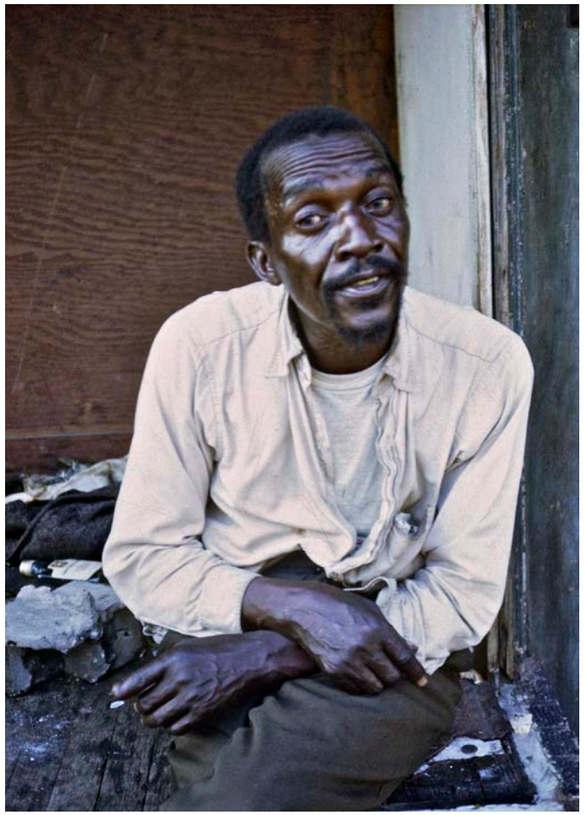

1973 - Baltimore

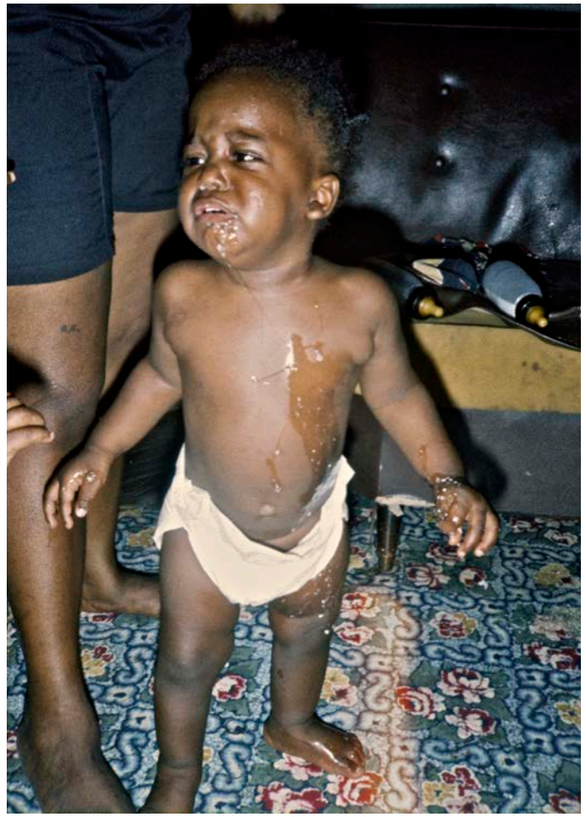

1974 - Washington, NC

Intervju med en vinare:
“Jag tror att alla föddes nakna, så vi är alla människor. Tills jag hittar någon som föddes med kläder på tänker jag inte tro att de är mer än jag. Det är så jag känner det.”

Och det kanske börjar nå dig
Varför jag bryr mig om mina medmänniskor,
Och det kan börja lära dig
Hur man kan bry sig om sina medmänniskor.

Denna typ av “ge fan i dina medmänniskor”-resa genom Harlem illustrerar, i all sin sockriga sentimentalitet, det vita liberala sättet att se på ghettot. Från den faderliga, nästan kärleksfulla omsorgen från den sydliga plantagearistokratin finns det en direkt koppling till det ändlösa talet om att hjälpa sina medmänniskor bland liberaler i norr. Många liberaler gör ett stort och ansträngande arbete i ghettona, men oavsett om vi ammar eller flaskmatar våra utstötta är resultatet detsamma: vi lägger skulden på offren genom att försöka vänja dem vid deras orättvisa utstötningsöde i stället för att förändra oss själva.

Liberaler anser inte att svarta eller bruna är av naturen sämre än vad konservativa gör. I stället ser vi dem som funktionellt underlägsna som ett resultat av orättvisa, slaveri och diskriminering i ett avlägset förflutet. Efter att ha upplevt den här boken kommer de att fråga förtvivlat: “Vad kan vi göra?” Men vi har inte modet, eller är förlamade av rädslan för att titta in i själen för att komma i kontakt med vår avgrund av smärta - den smärta som gör oss till sådana maktlösa men effektiva förtryckare.

Således är vi liberaler i själva verket ett av de viktigaste verktygen för fortsatt förtryck. Vi hjälper de utstötta att anpassa sig till ett förtryck som gör dem funktionellt underlägsna nog för att tillfredsställa våra egna liberala behov av att ge “untermensch” (undermänniska) paternalistisk omsorg.
Den svarta eller bruna i ghettot har inte tid över för liberalernas nedlåtande attityd och försöker ständigt provocera fram vårt sanna rasistiska/islamofobiska ansikte. De vägrar att se framsteg i den kniv i ryggen som dragits från fyra tum till två tum. De hugger oss hellre tillbaka till vår urgamla “vita backlash” med dessa ord:

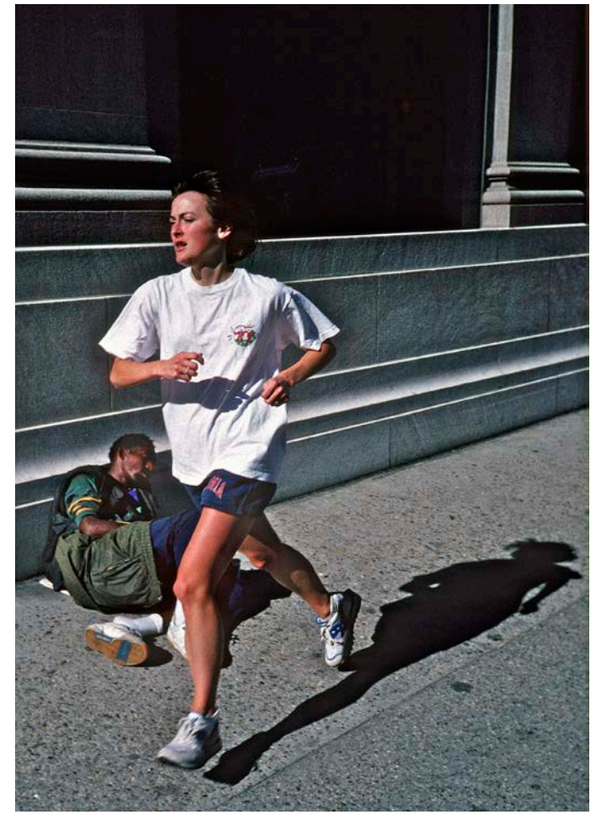

1992 - NYC

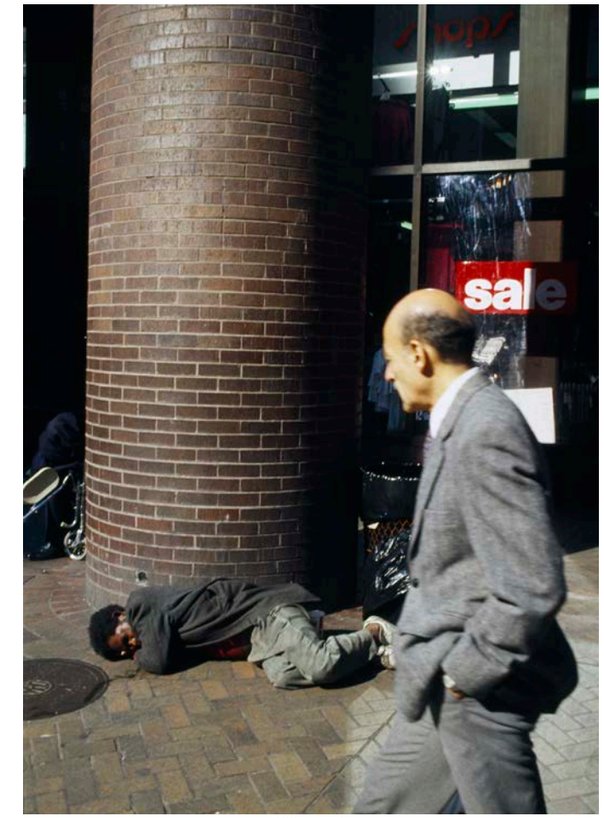

1995 - NYC

Först och främst vill jag bli älskad...
Om jag inte kan bli älskad vill jag bli respekterad.
Om jag inte kan bli respekterad vill jag bli erkänd.
Om jag inte kan bli erkänd vill jag bli accepterad.
Om jag inte kan bli accepterad vill jag bli uppmärksammad.
Om jag inte kan bli uppmärksammad, vill jag vara fruktad.
Om jag inte kan bli fruktad, vill jag bli hatad.

De svartas egen syn på Harlem ogiltigförklarar vårt behov av att se ett offer eftersom de inte kan se bara det värsta i ghettot utan att bli galna. De kommer till exempel inte att betona att 10 % av Harlems ungdomar är våldsamma brottslingar som terroriserar gatorna. De kommer att vända upp och ner på det, uppmuntrade av det otroliga faktum att 90 procent av ungdomarna, trots denna kriminella miljö, aldrig har varit i konflikt med lagen.

De kommer att se på den kultur som frodas mitt i förtrycket och bli uppmuntrade av att de flesta av Harlems befolkning överlever. De kommer att se de många rosor som lyckas växa upp i denna djungel.

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

1989 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1992 - Harlem, NY

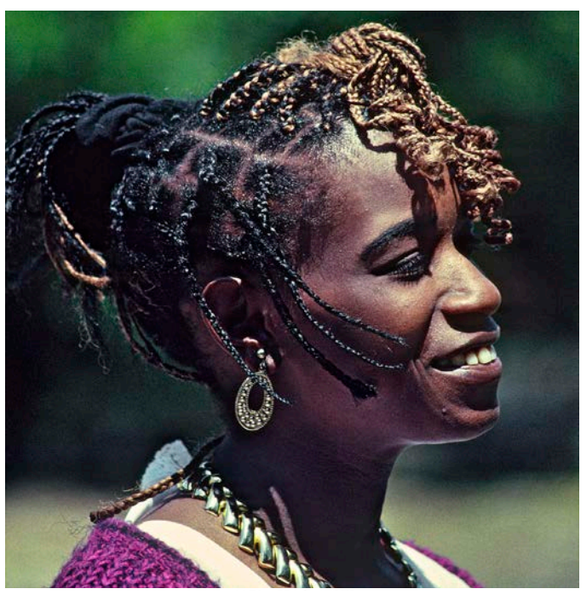

1973 - Harlem, NY

There is a rose in Spanish Harlem,
a rose in black and Spanish Harlem.
It is a special one,
it never sees the sun
it only comes out
when the moon is on the run
and all the stars are gleaming.
It's growing in the street
right up through the concrete
soft, sweet and dreaming.
With eyes as black as coal
they look down in my soul
and start a fire there
and then I lose control
I want to beg her pardon
I'm going to pick that rose
and watch her
as she grows in my garden.

#292

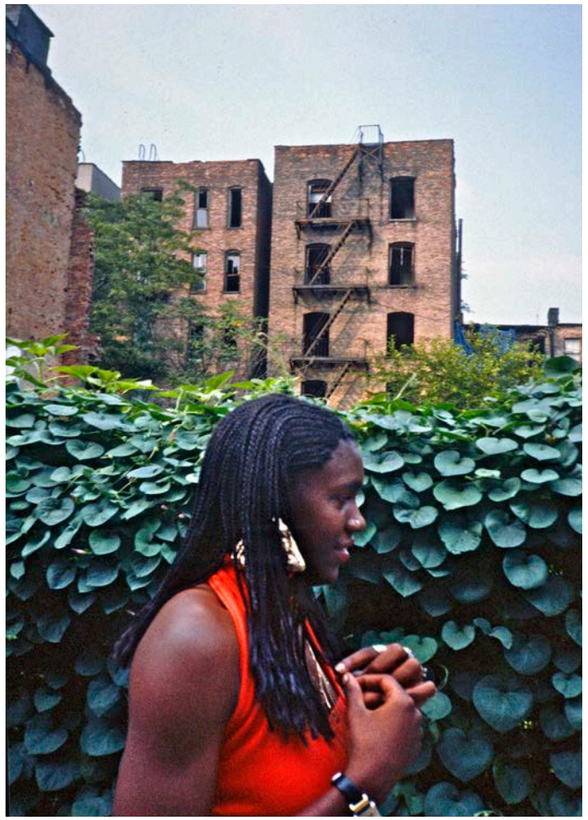

1974 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1974 - Spanish Harlem, NY

1974 - NYC

1974 - NYC

1974 - NYC

1990 - Harlem, NY

1995 - Chicago

1972 - NYC

1972 - NYC

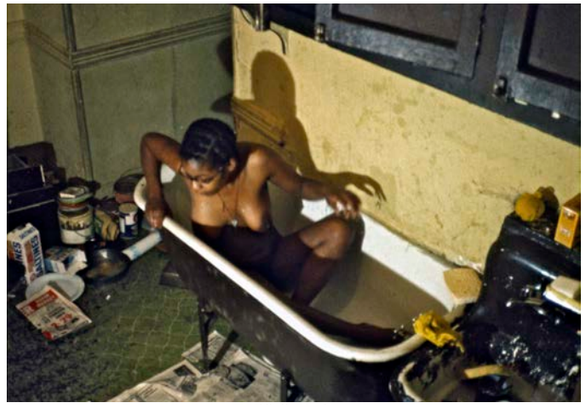

1972 - NYC

1974 - Bronx, NY

1973 - Bronx, NY

För mig var en sådan ros Merrilyn. När jag först träffade henne var hon en heroinist som tog sprutor ett par gånger i veckan. Hennes situation i den lilla lägenheten var desperat, och jag beundrade henne för att hon kunde ta sig ur den - själv sjönk jag djupare och djupare ner i förtvivlan medan jag bodde med henne. Aldrig i mitt liv har jag levt under så förtryckande och själsdödande förhållanden. Jag kunde varken tänka eller skriva i lägenheten. Det var inte bara de ständiga inbrotten; det var rädslan för dem, rädslan för vad som skulle kunna hända nästa gång samt rädslan för att gå ut i korridoren eller på gatan, där man kunde bli attackerad med kniv eller pistol. En trångboddhet kan man vänja sig vid. Man kan vänja sig vid ett middagsbord som också fungerar som ett badkar i köket. Man kan vänja sig vid att ha ett trådstängsel mellan köket och sovrummet så att råttorna inte kommer in och biter dig i ansiktet. Och det blir snart en vana på morgonen att borsta bort de döda kackerlackorna, som du har sovit på hela natten, från sängen. Till och med skottlossningar och polissirener i USA:s våldsamma TV-program som knackar genom väggarna kan vara en behaglig lättnad från liknande ljud som kommer från gatan.
Men den ihållande rädslan för det ögonblick då man själv kan bli knivhuggen i magen - det kan man aldrig vänja sig vid. Jag blev attackerad till och med på julafton. Av tre beväpnade män.
Hur jag överlevde att leva med Merrilyn får ni inte fråga mig. Det är en paradox att i världens rikaste land har ordet "överlevnad", som jag aldrig ens hade hört innan jag kom till Amerika annat än i samband med Darwin, blivit ett vardagligt begrepp. Men fråga hellre hur Merrilyn överlevde - inte bara i kroppen utan också i sinnet. Hon överlevde inte bara, utan kunde till och med slita sig ur ghettot och bli skådespelerska i San Francisco. Ja, hon var en ros som lyckades växa upp genom asfalten.
Över hela världen älskar vi förtryckare att använda sådana uppmuntrande undantag för att ytterligare förtrycka våra offer med.
Vi försäkrar ständigt varandra - med rosiga historier om enskilda individer eller en svart medelklass eller en Obama som har klarat sig - att vi inte bara är rättvisa utan praktiskt taget heliga.
Det är ett elakt och beräknat försök att visa att det är något fel på alla dem som inte klarar sig, vilket återigen gör att våra fångar får skulden för sin egen fångenskap.

Men Harlem var långt ifrån det värsta ghettot i New York. I South Bronx, där europeiska filmteam ofta spelade in sina filmer om krigets förstörelse av Tyskland, fanns det stadsdelar där nio av tio människor dog en onaturlig död - mord, svält, överdoser, råttbett osv. I Brownsville-gettot såg jag två mord och hörde om fyra andra samma dag.

De flesta förtryckare har svårt att förstå hur vi bygger getton. Det finns till exempel inga murar runt ett ghetto, och det är inte nödvändigtvis ett resultat av dåliga bostäder. Det är inte bara underklassen som vi ghettobildar.

Att ghettot inte är något konkret, som de trasiga flaskorna och skräpet, såg jag i Detroit, där bostäderna var mycket bättre än i Harlem. Här hade jag turen att få bo på båda sidor av skiljelinjen mellan ghettot och de vita områdena - hela vägen ut där varje vitt hus är till salu.

1974 - Saratoga, NY

Jag kan förstå många saker om den vita rasismen, men än i dag är det ett absolut mysterium för mig varför dessa vita flyttar bort från allt de byggt upp och lärt sig älska bara för att en svart familj flyttar in i grannskapet. Dessa bättre bemedlade svarta lever upp till de tråkiga vita medelklassens krav i varje enskilt avseende - en välklippt gräsmatta, en häck, rhododendron. Och så här skulle kvarteret fortsätta att se ut om de vita inte flydde. Samtidigt har dessa svarta en kultur som är mycket mer amerikansk än de europeiska och asiatiska invandrare som vi omedelbart accepterar i vår så kallade smältdegel. När jag bodde på den vita sidan av det pinsamma ghettostängslet med For Sale-skyltar kunde knappt någon erbjuda någon logik för att flytta förutom den felaktiga om "sjunkande fastighetsvärden", vilket bara sker eftersom alla säljer ut på en gång. Därför upplevde jag det som en stor vit amerikansk konspiration för att hindra svarta från att få tillgång till smältdegeln, som leddes av National Association of Realtors genom olika former av olaglig redlining.
En anledning till att jag själv ofta var tvungen att fly till de svalare förorterna var de kvävande sommartemperaturerna i de röda eller snarare värmekantade gettona, med mycket betong och asfalt - upp till 20 grader högre som NY Times sedan dess har bevisat - jämfört med de trädbevuxna, de facto vita stadsdelarna. Varje gång jag åkte därifrån kände jag att jag hade förrått den svarta underklassen. För när vi med våra vita privilegier flyr till vad som blir attraktiva stadsdelar ökar husvärdena och tillgångarna, och vi kan låna av vårt eget kapital för att skicka våra barn till dyra universitet för att komma längre fram. Men detta är stulen rikedom, eftersom vi i denna process får de svartas bostadsvärden att kollapsa i de områden som vi förvandlar till getton, vilket hindrar dem från att ta lån som är säkrade av deras tillgångar, vilket gör dem fattigare och fattigare. Genom denna aversiva rasism hade varje vit på 70-talet gjort sig sex gånger rikare än varje svart. Pengar multipliceras, och år 2000 hade vi blivit åtta gånger rikare. Efter skattesänkningarna under Bush-åren var vi 12 gånger så rika som varje svart. Och i dag, efter finanskrisen - orsakad av vår rasism när vi gav värdelösa subprime-lån till den kämpande svarta medelklassen - har vi gjort oss själva 20 gånger så rika.

1991 - Freeman's quarter, Houston, TX

1986 - Philadelphia, PA. Projektet bredvid motorvägen och ESSO:s oljeraffinaderi.

På andra sidan staketet upplevde jag varje vit som flyttade som ett hugg i hjärtat på de svarta. De äldre svarta skulle göra allt för att behaga de vita, men de unga var mycket känsligare. Den plötsliga känslan av att för alltid vara utestängd från samhällets mainstream - att se någon ta bort stegen som leder till den "amerikanska drömmen" i samma ögonblick som man själv är närmare den än någonsin - utlöser naturligtvis förbittring. Ibland är det våldsamt. Vår kniv i deras hjärtan kommer att förvandla några av dessa annars välartade ungdomar till busfräsare, som kommer att uppbåda hat för de kvarvarande vita i ghettots utkant, som sedan skyller på offret och flyttar.
Jag behandlar inte mycket i den här boken medelklassens problem, men jag kunde inte låta bli att se en direkt koppling mellan det våld som vi begår mot dessa människors värdighet och självkänsla vid ghettots gränser och det våld som jag upplevde i de inre ghettona, mellan vår vita helamerikanska kniv i hjärtat på den svarta medelklassen och det skrämmande baklängesmålet i underklassen.
Jag såg explosionen av svart brottslighet på 70-talet som ett resultat av den irrationella ilska som orsakades av vårt vita svek och förstod därför inte varför den minskade på 90-talet. Först då förstod jag hur denna brottsvåg också orsakades av den vita flykten. När de stora oljebolagen lade bly i bensin på 1940-talet visar studier att det började påverka hjärnan hos barn under utveckling, vilket ledde till ökad aggression och minskad impulskontroll när de blev tonåringar. Detta drabbade oproportionerligt mycket de svarta barn som vi tvingade in i oattraktiva innerstadsområden precis intill motorvägar och raffinaderier, som här i Philadelphia och Fourth Ward i Houston, där George Floyd växte upp. Dessutom var de hus som de vita lämnade till dem fulla av giftigt bly. Jag såg ofta barn som såg otroligt dumma ut (hjärnskadade) eller satt och gnagde på blyrör. Och visst såg jag den generationen agera genom otroligt "dumma" våldsbrott. På 70-talet började USA fasa ut blyhaltig bensin och nyfödda barn utsattes stadigt för mindre bly - anledningen till att brottsligheten började sjunka dramatiskt 20 år senare.

På så sätt kom jag att förstå att ghettot är en vit socialt påtvingad fortsättning på slaveriets våldsamma miljö. När detta internaliserade vita våld hamnar under direkt tryck från arbetslösheten, som är särskilt allvarlig i Detroit, exploderar det i fysiskt våld. Precis som antalet svarta skilsmässor fluktuerar med arbetslösheten, gör även mord och våld mot familjemedlemmar det.
Nästan varje gång jag kom tillbaka till Detroit hade fler av mina svarta vänner mördats. Detta brev till mina föräldrar, som skrevs under mina första månader i Amerika, visar hur jag omedelbart kände den vita rasismens Golgotha-stick bakom ett blödande folk på korset.

1971 - Alexandria, VA

Påsken i Detroit

Johannes 19, 31-37

Kära mamma och pappa,
Detta är den mest chockerande påsk jag någonsin har upplevt. Jag befinner mig nu i Detroit, som är inget mindre än en mardröm. På vägen från San Francisco stannade jag till i Chicago för att besöka Denia, den unga svarta författaren som jag bodde med under julen. Redan där började fasorna. Ni minns hennes två flickvänner som hon och jag tillbringade så mycket tid med? Hon berättade för mig att en av dem, Theresia - den ömsinta, lugna nittonåriga flickan - sedan dess har mördats. Hon mördades förmodligen av någon hon kände, eftersom det verkar som om hon öppnade dörren för mördarna. Hon hittades av sin fästman, skjuten och styckad med knivar. Hon var den andra person som jag känner i Amerika som har mördats. Denia har nu köpt en pistol och har börjat träna på måltavlor. Den natten i Chicago upplevde jag också min första stora skottlossning, förmodligen mellan polis och brottslingar. Vi var på besök på Mohawk Street när det plötsligt bröt ut nere i mörkret. Jag försökte titta ut, men Denia drog mig bort från fönstret.
Nåväl, jag har nästan glömt allt det där, jämfört med de saker som har hänt här i Detroit. Först bodde jag hos en välbärgad bilarbetarfamilj i ett av de respektabla svarta kvarteren vid sjumilegränsen, långt därute där de vita områdena börjar. Deras son hade plockat upp mig och bjudit hem mig - det tredje svarta hemmet jag bott i. Vackra människor. Påskmorgon tog de mig till kyrkan. Men sedan flyttade jag in i själva ghettot med tre studenter, och sedan dess har det varit en mardröm. En av de första dagarna jag var här mördades Thigpen, som jag precis hade blivit presenterad för,. Han var en fantastisk person, stor som en björn och poet (jag skickar er hans samling Down Nigger Paved Streets). Uppenbarligen av ingen annan anledning än att han hade skrivit en harmlös dikt om narkotikahandeln i staden, hittades han häromdagen avrättad av narkotikagangsters tillsammans med två av sina vänner. De var bundna och lades på golvet och sköts i bakhuvudet. Men det som chockade mig mest var reaktionen från de tre som jag bor tillsammans med. En av dem, Jeff, hade känt Thigpen i flera år och är fotograferad tillsammans med honom i en bok. Men Jeff kom lugnt in med tidningen en morgon och sa: “Hej, minns du den här killen, Thigpen, som du träffade häromdagen? Titta, de blåste bort honom också.” Det gjorde inget större intryck. Det är så här de reagerar på allt våld, vilket verkligen börjar påverka mig. Men ändå är de själva rädda. Det är inte bara jag som darrar av rädsla här.

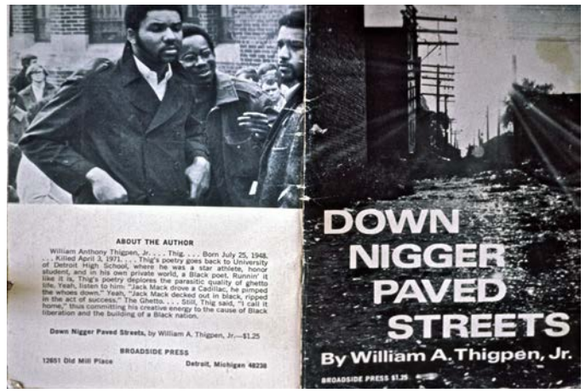

1971 - Detroit

Nätterna är de värsta. Jag börjar bli riktigt nedstämd av sömnbristen. Jeff och de två andra sover på övervåningen, medan jag stannar nere i vardagsrummet. Varje natt skjuter de kylskåpet framför dörren och ställer några tomma flaskor ovanpå, så att varje försök att öppna dörren får flaskorna att falla och väcka dem. En natt hoppade katten upp på kylskåpet och slog omkull flaskorna med en smäll, så jag sköt upp till de andra. Jag är ett nervöst vrak vid det här laget och ligger ständigt och lyssnar efter fotsteg utanför (ingen utom rånare vågar gå till fots på natten i Detroit såvitt jag kan se härifrån). Då och då hör jag skott utanför. Jag har aldrig riktigt darrat tidigare, men nu får jag ibland samma geléliknande känsla som den där natten då jag blev rånad i San Francisco. Bara mitt hjärtslag är tillräckligt för att hålla mig vaken.
Faktum är att jag verkligen inte trodde att jag hade stängt ögonen en enda gång under hela veckan, förrän jag plötsligt vaknade upp från en hemsk mardröm.
Jag drömmer nästan aldrig nu när jag reser, men den natten drömde jag om en solig dag när jag var elva år och låg på vardagsrumsgolvet hemma i prästgården. Jag låg där och åt apelsiner, minns jag, när radion meddelade att Lumumba hade mördats. Jag förstod ingenting då, men jag minns det ändå tydligt. Den här scenen såg jag nu tydligt framför mig i mardrömmen, men den bytte hela tiden till en annan scen någonstans i Afrika, där jag låg på marken medan några afrikaner sköt den ena kulsprutepistolen efter den andra mot mig. Jag skrek till dem att de skulle sluta, men kulorna fortsatte att borra sig in i mig, en fruktansvärd känsla. Jag vaknade upp till denna riktiga Detroit-mardröm, som jag nu plötsligt fann ganska fridfull i jämförelse, och lite senare

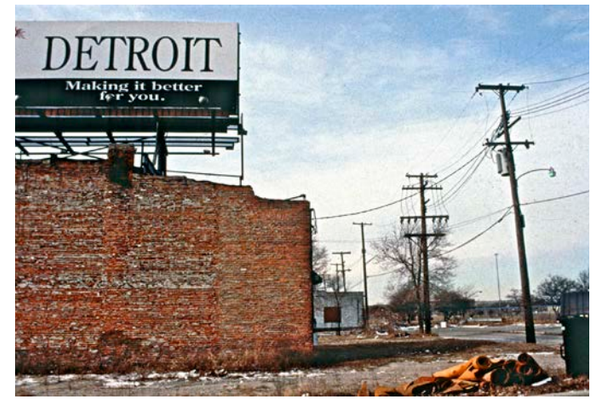

1996 - Detroit

lyckades jag få ett par timmars sömn.
Men mardrömmarna är inte alltid över när dagen bryter fram. En av de första dagarna jag var där vågade jag mig ut på gatorna till fots. Knappt en halvtimme hade gått innan en polisbil med två vita poliser stannade kort och de kallade mig över till bilen. Jag blev nästan glad över att se vita ansikten igen och gick över. De frågade efter min legitimation. Man blir ständigt stoppad på det här sättet när man går runt i ghettot. Jag frågar mig ofta vilken skillnad det egentligen är mellan att vara i ghettot här och att vara svart i Sydafrika, när man ständigt måste visa sina identitetshandlingar för vita poliser. Så nästan automatiskt stack jag ner handen i min axelväska för att ta fram mitt pass. Omedelbart hoppade polisernas pistoler fram rakt i ansiktet på mig: “Stanna!” Det är en fruktansvärd upplevelse att titta in i mynningen på en pistol, och jag började darra av rädsla. Men ingenting hände, de var bara rädda för att jag hade en pistol i min väska. Det kändes som ett mirakel att deras pistoler inte hade gått av.
Hur kan människor leva i en sådan värld där de har så lite förtroende för varandra? De gav mig den vanliga varningen: “Det är bäst att du lämnar det här området snabbt!” Jag hade återfått mitt självförtroende och svarade djärvt: “Jag bor här!”. Ju längre jag bor här, desto mer ser jag på de vita med de svartas ögon, och jag kan inte låta bli att hysa ett allt större hat mot dem.
Det är en märklig känsla att bo i en stad som Detroit där man aldrig ser något annat än svarta ansikten omkring sig. Småningom genomgår man en långsam förändring. De svarta ansiktena blir nära och bekanta och därför varma, medan de vita ansiktena verkar avlägsna och okända och därför kalla. Trots alla hemskheter har jag verkligen ingen lust att ge mig ut i de kalla isiga ödemarkerna där ute där ghettot slutar. Så ni kan nog förstå den chock jag får varje gång jag slår på TV:n och plötsligt inte ser något annat än vita ansikten. Ja, på ett märkligt sätt blir de vita ansiktena en väsentlig del av Detroits mardröm. För det är inte bara brottsligheten som håller mig vaken om natten. Det är lika mycket tv:n och radion. Överallt i ghettona i Detroit och Chicago är det en vana bland de svarta att låta tv:n och radion vara på hela natten för att få rånarna att tro att man fortfarande är vaken. En annan sak är att de gradvis har blivit så vana vid att sova med TV:n och radion på att det har blivit ett slags narkotikum; många av dem kan helt enkelt inte somna utan detta ljud.
Jag upptäckte detta en dag när Denia och jag ville ta en tupplur i Chicago och hon automatiskt satte på TV:n för att kunna somna. Det är chockerande hur tidigt vissa människor blir beroende av denna ljudnarkotika. När jag bodde med Orline, denna vackra unga svarta mor i Jackson, femtio mil utanför Detroit, upptäckte jag att det var nästan omöjligt för oss att leva tillsammans. När vi gick till sängs satte hon alltid på radion. Jag låg då där och väntade på att hon skulle somna, varefter jag långsamt försökte sänka volymen, eftersom det annars var helt omöjligt för mig att somna. Men varje gång jag fick ner volymen till en viss nivå fick det hennes två barn, två och tre år gamla, att vakna och börja gråta, så jag var genast tvungen att vrida ner volymen igen. Jag klarade det bara i två nätter, sedan var jag tvungen att flytta. Vi var helt enkelt, som Orline sa, “kulturellt oförenliga”.

1973 - Jackson, MI - Orline och barn

1974 - Detroit

1971 - Chris, Aaron och Jerry i Detroit

Men jag tror att det finns skrämmande konsekvenser om så många svarta i stadsghettona är lika beroende av detta buller. Man kan helt enkelt inte föreställa sig i Danmark hur primitiv amerikansk radio är: den ständiga boom-boom-musiken som avbryts varannan minut av vad de kallar “meddelanden”. Hela tiden hör man det sömniga budskapet: “Låt oss sköta bilkörningen”. Allt känns som en stor vit konspiration mot de svarta. Precis som de bombade in den sydvietnamesiska befolkningen i “strategiska byar” för att hjärntvätta den, så verkar det nästan som om de i USA har tvingat bort de svarta från de små byarna till dessa stora psykiska koncentrationsläger, där de bättre kan kontrollera dem med hjälp av massmedia.

Det är otroligt hur de som ett resultat av detta förtryck nästan till punkt och pricka anpassar sig till alla åsikter hos sina förtryckare. I söder kunde man åtminstone tänka, men här bombarderas man ständigt med vad andra vill att man skall tänka - eller snarare hindras man från att tänka. Är det inte så att all denna musik och detta buller kväver en människas förmåga till självständig och intellektuell utveckling? Är det konstigt att många av dessa människor verkar vara zombier, som de själva skämtsamt kallar det?

De tre jag bor tillsammans med är några av de få politiskt aktiva människorna i Detroit. Jeff har gett mig några böcker om Kuba som han vill att jag ska läsa. Men det är omöjligt för mig att läsa i dessa omgivningar, med allt buller, nervositet, darrningar och rädsla för något, fastän man inte ens vet vad det är för något. Jeff är en av det ökande antalet svarta som har rest illegalt till Kuba via Kanada. Han berättar så många fantastiska saker om det, och jag lyssnar, men mycket av det verkar så irrelevant i denna grymma omgivning. Han säger att Kuba är det första stället där han har kunnat andas fritt. Alla kubaner är beväpnade, precis som här i Detroit, men trots det har han aldrig varit rädd på Kuba. Det enda som gjorde honom besviken var att de kubanska svarta ännu inte har afrofrisyrer.

Jeff var så lycklig på Kuba att han försökte göra allt för att undvika att skickas tillbaka till USA, men han fick inte stanna. Nu, efter resan, har han haft problem med FBI, som två gånger besökt hans föräldrar. Hans studiestöd stängdes plötsligt av och han blev avstängd från college. Han har därför blivit taxichaufför och går runt i sin egen drömvärld och läser böcker om Kuba i taxin. En dag berättade han skrattande för mig att han “höll sig själv upp” för några veckor sedan. Eftersom taxichaufförer alltid blir rånade “stal” han 50 dollar från sig själv, ringde polisen och sa att rånaren var svart, såg ut så och så och sprang i den riktningen. Sedan behövde han inte arbeta mer den dagen och körde ut till Belle Isle för att läsa sina böcker om Kuba.

Tyvärr vill han inte använda sina erfarenheter för att arbeta politiskt här i Detroit, systemet är så massivt och förtryckande att det inte är någon idé, säger han. Så nu arbetar han bara för att komma tillbaka till Kuba. Han vill dock åka till Washington om två dagar för att demonstrera mot Vietnamkriget. En miljon väntas. Vi kommer att köra dit tillsammans. Jag kan knappt vänta på att komma ut ur detta helvete och hoppas bara att det är lugnare i Washington så att jag kan få lite vila. Men jag måste komma tillbaka till Detroit. Precis som i Chicago har jag träffat så varma människor här att jag helt enkelt inte kan förstå deras godhet mot mig. Jag kan inte förstå hur två så grymma och förtryckande städer kan innehålla så exceptionella människor. Det måste vara möjligt för mig att lära mig att leva med ghettot, för jag måste återvända till dessa människor. Men det kommer att ta lång tid för mig att vänja mig vid förhållandena. Bara en resa till hörnbutiken på kvällen kräver att vi tar bilen. Jeff och de två andra vågar helt enkelt inte gå ett och ett halvt kvarter!

Jag kommer att minnas Detroit som en oändlig glidande körning genom en spökstad till ljudet av bilradions nya svarta hit “For god’s sake, give more power to the people” som bankas in i mitt huvud. Och sedan varje dag den nyaste

1972 - Detroit

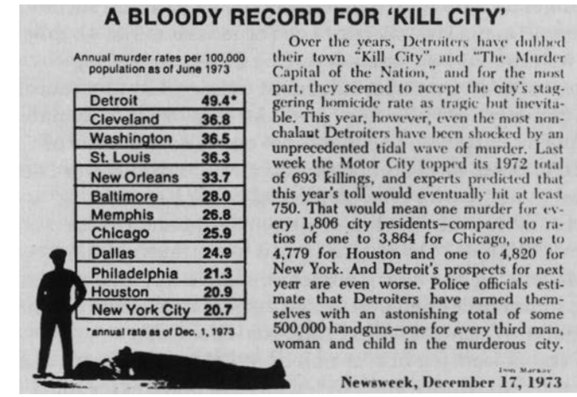

A BLOODY RECORD FOR ‘KILL CITY’

Annual murder rates per 100,000 population as of June 1973

Detroit	49.4*
Cleveland	36.8
Washington	36.5
St. Louis	36.3
New Orleans	33.7
Baltimore	28.0
Memphis	26.8
Chicago	25.9
Dallas	24.9
Philadelphia	21.3
Houston	20.9
New York City	20.7

*annual rate as of Dec. 1, 1973

Over the years, Detroiters have dubbed their town “Kill City” and “The Murder Capital of the Nation,” and for the most part, they seemed to accept the city’s staggering homicide rate as tragic but inevitable. This year, however, even the most nonchalant Detroiters have been shocked by an unprecedented tidal wave of murder. Last week the Motor City topped its 1972 total of 693 killings, and experts predicted that this year’s toll would eventually hit at least 750. That would mean one murder for every 1,806 city residents—compared to ratios of one to 3,864 for Chicago, one to 4,779 for Houston and one to 4,820 for New York. And Detroit’s prospects for next year are even worse. Police officials estimate that Detroiters have armed themselves with an astonishing total of some 500,000 handguns—one for every third man, woman and child in the murderous city.

Newsweek, December 17, 1973

1971 - Philadelphia, PA

mordstatistiken. Eftersom det är påskveckan mördades bara 26 personer. De räknar med att nå 1 000 före jul! På ett år förloras fler liv i inbördeskriget här än på sex år i Nordirland. Men i tidningarna är “fem personer dödade i gårdagens våldsamheter i Detroit” bara en notis på sidan 18, medan rubrikerna på förstasidan fördömer förlusten av två liv i Nordirlands “tragiska” inbördeskrig. Förresten, skrev de danska tidningarna om den stigmatiserade svarta flickan som blödde under påsken?

Hur som helst hoppas jag att ni har haft en fredligare påsk.

Med kärlek, Jacob.

Amerikanska ghetton sträcker sig i tjocka bälten, åtta till tio mil breda, runt affärsdistrikten i centrum, som här i Houston, där de rika bor i staden och de fattiga i slummen i utkanten. Underklassen pressas och knuffas ständigt runt. “Stadshantering” (som de svarta kallar det) - som förment är till förmån för underklassen - används för att göra sig av med, koncentrera eller gömma våra oönskade personer. Detta är särskilt sant i det historiska Harlem, från vilket de flesta svarta i dag har fördrivits. Det fick mig ofta att gråta när jag såg hur historiskt europeiska “slum”-kvarter plöjdes under och ställdes på ända, som här i Baltimores mysiga och charmiga ghetto.
När man staplar upp sig känner man sig ännu mer instängd, och följaktligen ökar brottsligheten proportionellt med höjden på dessa vertikala slumområden. I Philadelphia ersattes gatugängen av våningsgäng som kämpade golv mot golv med varandra - det kunde betyda döden att kliva av hissen på fel våning. Mer än 100 gatugängsmedlemmar i åldern 12-17 år dödades där varje år. En av dem var en lokal gatuförsäljare som levde på att sälja min bok American Pictures. Jag hade flera vänner som hölls under pistolhot av 10- eller 11-åriga barn som också sköt vilt omkring med Uzi-maskinpistoler.

Genom att ge dem ett straff som ofta är dubbelt så gammalt som deras ålder hoppas vi vita att vi har avlägsnat en del av ghettot. På samma meningslösa sätt river vi husen i ghettot utan att ta bort orsakerna till ghettot. Trots att fem av sex överträdelser av bostadsreglerna i slummen bevisligen beror på hyresvärdarnas försummelse, inte på deras förtvivlade hyresgäster, lever myten om att “människor orsakar slummen” kvar, och att det är de fattiga som bär skulden. Ett par slumägare som jag bodde med i enorma herrgårdar utanför städerna hjälpte säkert till att sprida sådana idéer.

Men efter att ha bott i åratal i gamla förfallna lägenheter som överlämnats till de fattiga när de redan är slitna och förbrukade, har jag aldrig sett någon förstörelse av hyresgästerna av den typ som skapar en slum: läckande tak, hängande golv och trappor, defekta rörledningar, avloppsrör och ledningar. Men jag kommer aldrig att glömma den smärta och ångest som jag upplevde tillsammans med mina bästa vänner i Fillmore-gettot, Johari och Lance, när deras dotter dog efter att ha fallit genom ett ruttet fönster som deras slumägare i åratal hade vägrat att förbättra. Hennes begravning ses i slutet av boken.

1997 - Robert Taylor Homes, Chicago

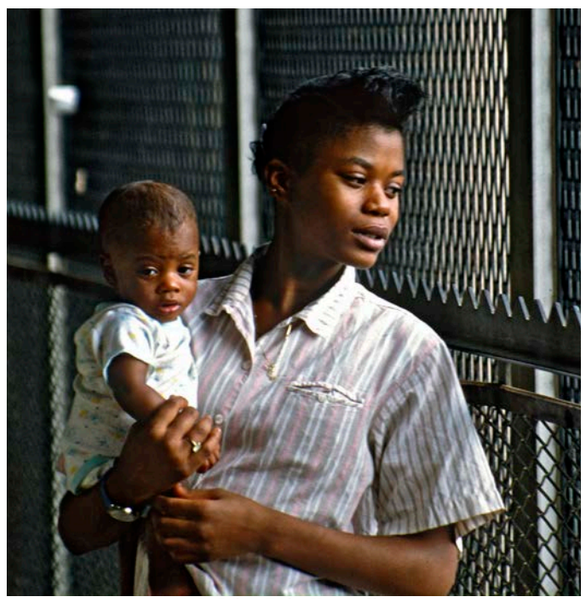
1997 - Robert Taylor Homes, Chicago

1973 - Baltimore

1973 - Baltimore

1974 - Philadelphia, PA

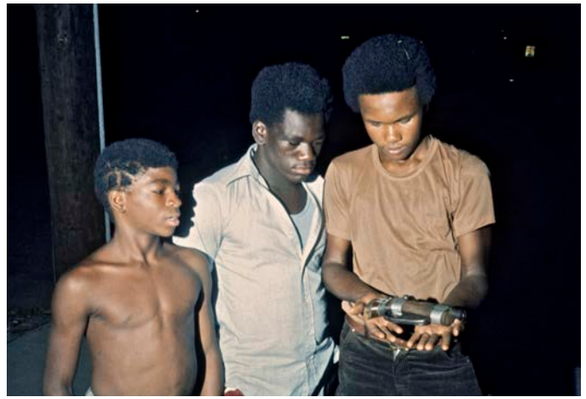
975 - Richmond, VA

1973 - Lake Forest, IL

Det är en paradox att vi alltid letar efter orsaken till ghettot inne i själva ghettot, när det är underförstått i själva begreppet “ghetto” att orsakerna finns utanför. Särskilt i de välmående vita förorter som omger varje stad. Här har vi träd, pooler och alla möjligheter att trivas i världen. Vi bor utanför stadens gränser så att våra barn inte behöver gå i skola med oönskade personer, och vi undviker att betala skatt till staden trots att vi får våra inkomster från den. På så sätt har städerna blivit fattigare och fattigare. En typisk stad, som Washington DC, liknar i detta avseende den stad som vi alla lever i - världsstaden. Båda städernas centrum består till 80 procent av slumområden som bebos av färgade människor, och runt omkring dem har vi lagt de överdådiga förorterna i Europa, USA, Japan, Kina och Australien. Förortsborna äger de flesta företagen i ghettot och tar hem enorma vinster men vägrar att betala skatt till staden. Liksom världens getton blir Washington allt fattigare och fattigare, och vi måste skicka utvecklingsbistånd för att ge tillbaka lite av det vi tog.

Även om nettoflödet av kapital ut ur fattiga länder är större än vad vi ger tillbaka, är de flesta av oss övertygade om att vi är generösa och förbittrar därför den ökande ilskan och terrorismen mot västvärlden i tredje världen. Vår okunnighet kommer ofta till uttryck i vårt val av ledare, som Trump, som går ensam mot alla andra nationer och vägrar att erkänna behovet av att betala tillbaka en del av de enorma vinsterna från ojämlika handelsavtal, lån, underprissatta råvaror, klimatförstöring och skatteparadis.

På samma sätt är vi oförmögna att förstå Black Lives Matter-våldet i våra getton - vi är omedvetna om livet i vår egen huvudstad strax utanför dess vackra körsbärsblommande turistområden. Under min första resa på 1970-talet behandlades Washington, huvudstaden i världens rikaste land, som ett hungerdistrikt. Sedan 1980-talet har staden mest liknat en inbördeskrigszon, med drogkrig på gatorna som saknar motstycke utanför tredje världen. Den brottslighet som vi fruktar från fattiga länder, särskilt i form av terrorism, har sedan länge blivit vardagsmat i DC, som hade över 2 000 procent fler väpnade rån per år än liknande städer i Europa. Antalet mord i Washington var 50 procent högre än i hela Storbritannien (som jag skrev i 1984 års upplaga av denna bok). Men i dag, när barnen till våra utstötta i Europa har börjat växa upp, håller bilden på att förändras. England har nu gått om USA i fråga om rån.

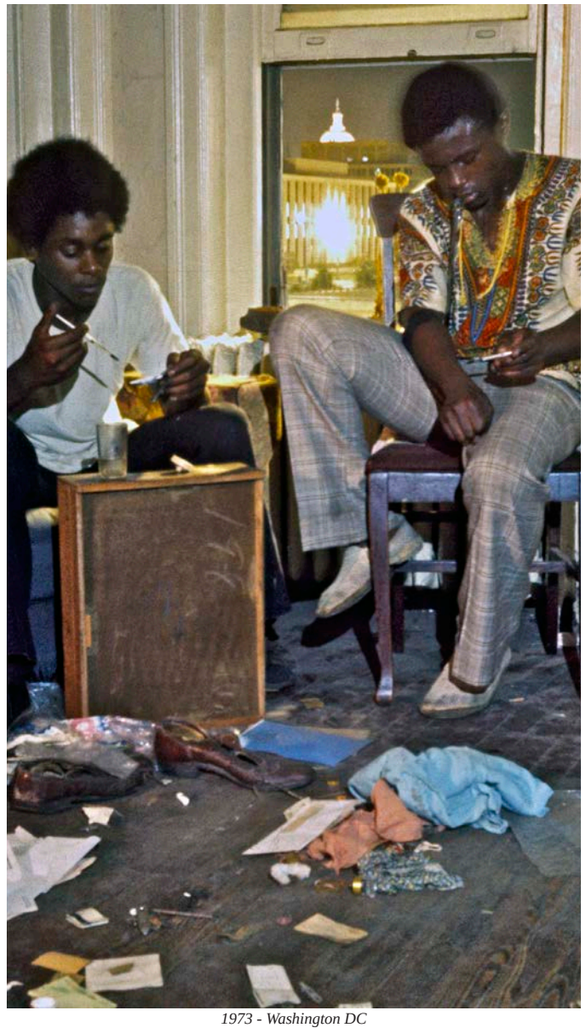

1973 - Washington DC

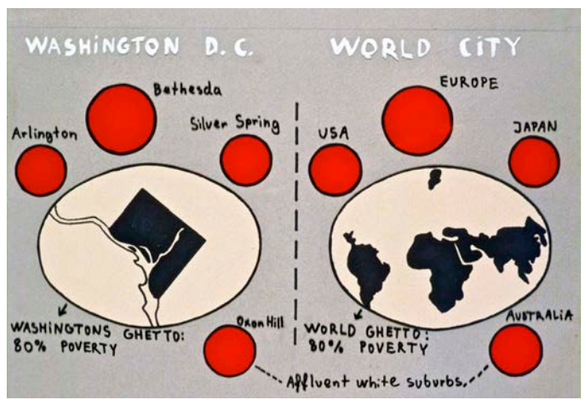

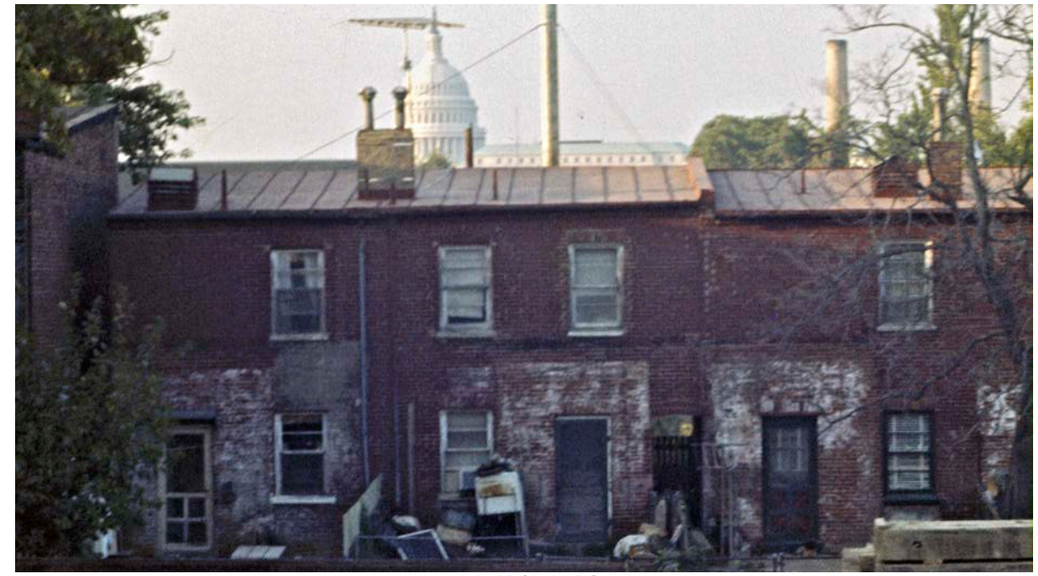

1973 - Washington DC

En av tio invånare i de svarta stadsdelarna var narkotikamissbrukare (vilket Washington Post rapporterade ett år). Dessa två missbrukare, som attackerade mig men senare bjöd hem mig, bor bara tre kvarter från Capitol, vars vita kupol kan ses i bakgrunden. Trots att kongressledamöterna inte vågar gå till fots till sina hem efter arbetet fortsätter de att öka militärutgifterna i sin paranoida rädsla för resten av världen samtidigt som de skär ner på de sociala anslagen. Vilken nytta har den skottsäkra västen när döden kommer från hjärtat? En månad innan jag bodde med dessa missbrukare sköts en polis i deras korridor, och en kvinna mördades i just detta rum - den sista glimten hon fick av detta fäste av demokrati och frihet.

1973 - Washington DC

1971 - Alexandria, VA

1974- Elizabethtown, NC

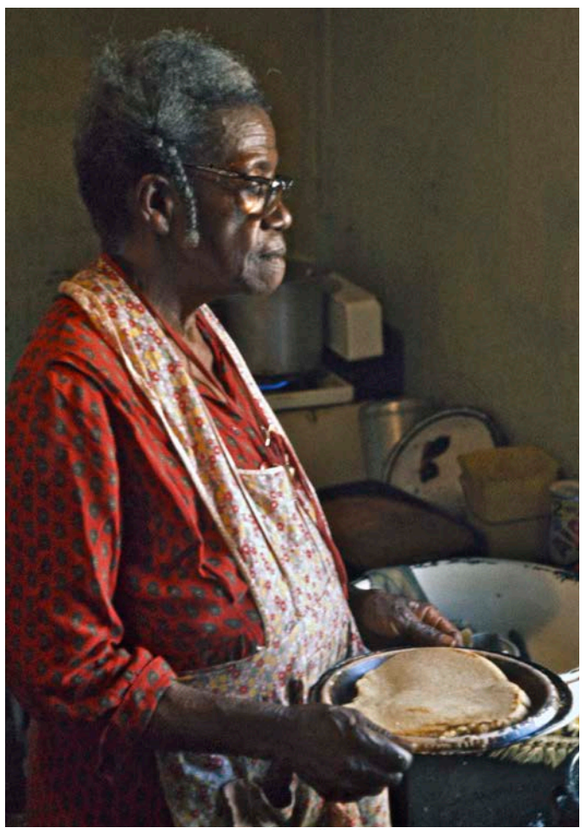

1974 - Greenville, NC

När vi låser in människor i ett ghetto vänder sig våldet mot dem så småningom mot oss. Genom att jämföra det med ett annat ghetto - det “grå” ghettot för gamla människor - förstod jag varför de som vi spärrar in finner det omöjligt att fly. Det finns inga synliga murar runt det grå ghettot heller, men de äldres beroende av smulor från de rika fängslar dem i en maktlöshetspsykologi som liknar slaveriets. Precis som för underklassen är många äldre så handikappade att de inte kan ha bra jobb och inte har någon möjlighet att förbättra sin ekonomiska situation. Känslan av att inte ha någon makt över sitt eget liv, att vara helt beroende av allmosor från de rika, är en del av ghettots psykopatologi och skapar i många äldre människors medvetande auktoritetsfigurer som liknar den svarta psykologins “The Man”.

Det grå ghettot är kopplat till våra svarta ghetton och invandrarghetton eftersom fattigdomen tvingar dessa befolkningsgrupper in i samma kvarter där de gamla ofta är lika diskriminerade och bortglömda av samhället som svarta i allmänhet. De äldre dör ibland av hunger i sina hem eftersom de är livrädda för att våga ge sig ut för att köpa mat. Jag fann att denna gamla kvinna, med skylten “smile” i fönstret, var den närmaste grannen till kongressen, vilket dömde henne till en pension 40 procent under den officiella fattigdomsgränsen. I Södern träffade jag gamla människor som inte kunde få socialbidrag överhuvudtaget. Tusentals får mindre än det officiella minimumet på 1 400 dollar i månaden. Jag är van vid europeiska välfärdsstater, med social- och hälsovårdspersonal som besöker hemmen för att laga mat, städa och handla för de äldre eller sjuka, och jag fann försummelsen av de äldre i USA ännu mer förfärande.

1975 - “Food for thought” - San Francisco

1972 - NYC

1973 - “Smile” in Washington, DC

1973 - Baltimore

1978 - Waynesboro, GA

1974 - Washington, NC

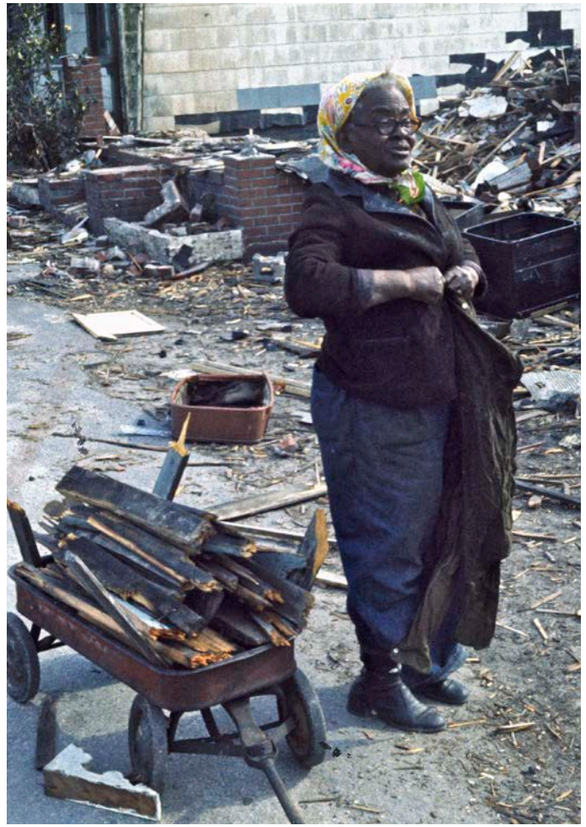

1974 - Norfolk, VA

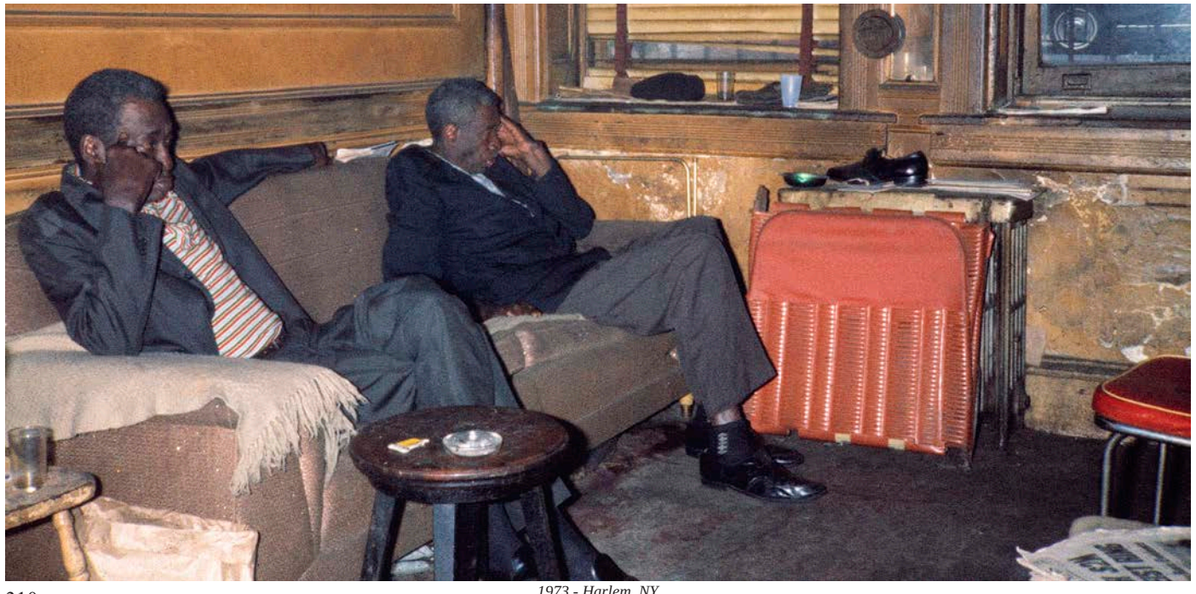

1973 - Harlem, NY

1974 - Allendale County, SC

1972 - NYC

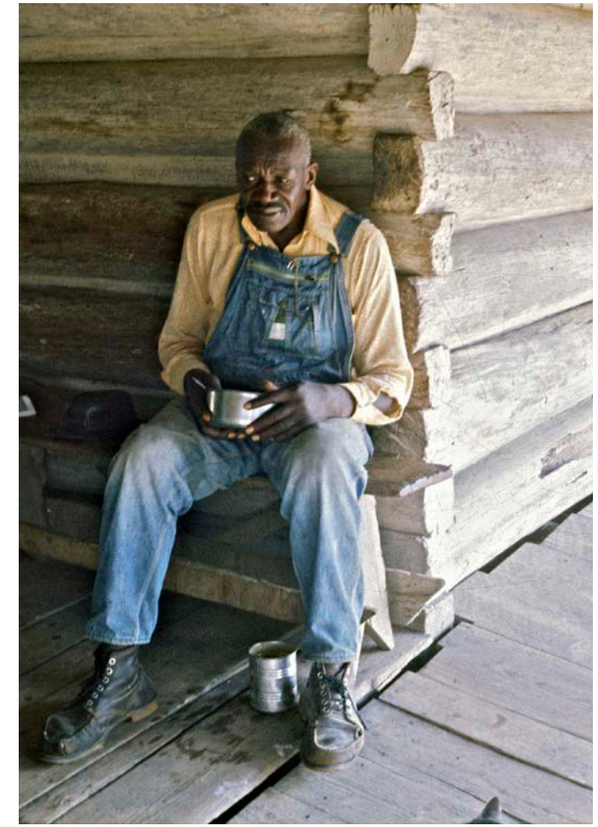

1975 - Notasulga, AL

Denna gamla judiska kvinna, som blev en av mina bästa vänner i New York, hade emigrerat från Ryssland före revolutionen. Hennes förhoppning var att kongressen skulle tillåta henne att återvända till det kommunistiska Ryssland så att hon skulle kunna leva sina sista år i “frihet från hunger och frihet från rädsla”, som hon uttryckte det 1972. Hon svalt, fick aldrig kött när hon hade mat och blev ofta rånad. Ändå hade hon en djup kärlek till de svarta i sitt kvarter. Med sin egen östeuropeiska gettoisering och förföljelse i levande minne hade hon, liksom många amerikanska judar, ett djupt engagemang för de svartas kamp och kände sig plågad för att de svarta var tvungna att lida som hon. En majoritet av de vita som dödades under medborgarrättsrörelsen var i själva verket judar. På samma sätt organiseras de flesta av mina föreläsningar i Amerika av denna minoritet, med dess smärtsamt förvärvade insikt om förtryck. Deras djupa solidaritet med andra förtryckta människor härrör från deras historiska behov av att observera ackumuleringen av smärta bland andra förtryckta grupper. Denna smärta har traditionellt sett manipulerats av härskare och använts mot judarna. I både svarta amerikanska och bruna danska ghetton manifesterar sig denna smärta i sporadisk antisemitism bland människor som inte känner sig älskade och respekterade av samhället.

1974 - Tarboro, NC

1975 - Bullock County, AL

1975 - Waynesboro, GA

1975 - Notasulga, AL

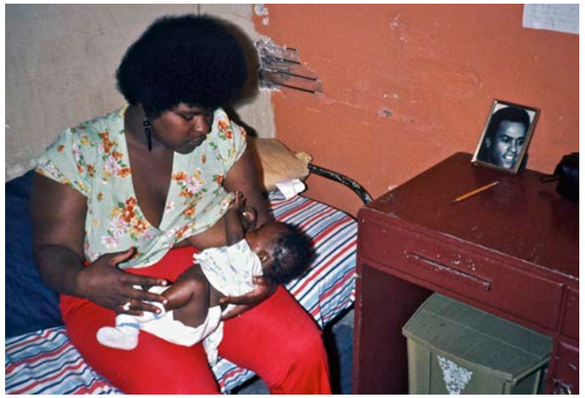

1975 - Oakland, Kalifornien. Black Panther med Huey Newton foto

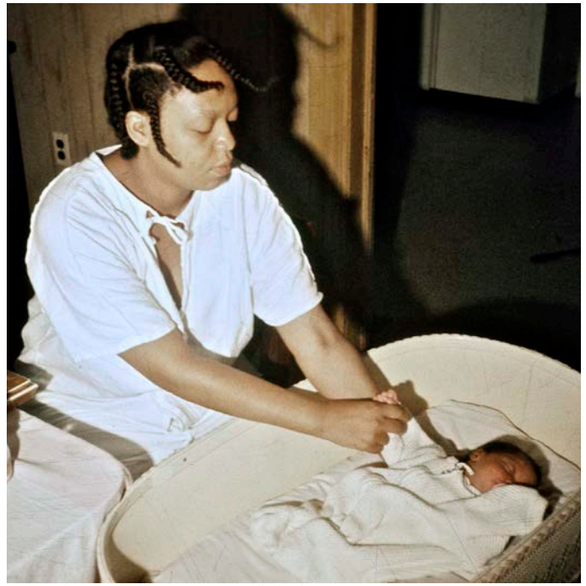

1972 - Detroit

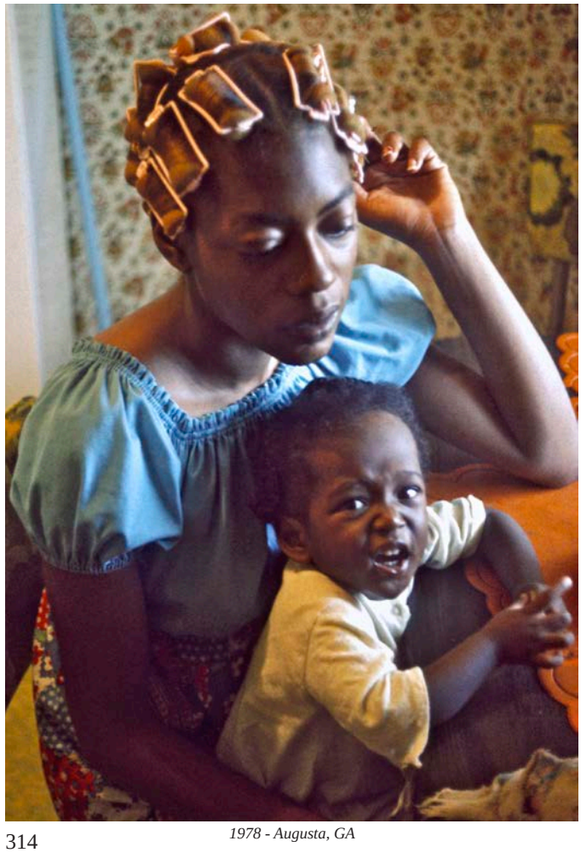

1978 - Augusta, GA

Amerikanerna är för en viss social trygghet i ålderdomen, men de vägrar att skapa ett skyddsnät som det vi tar för givet i Europas välfärdsstater. Där välfärdsstaten respekterar individens värdighet försöker det amerikanska "engångssamhället" medvetet förstöra den med ett nätverk av spioner som infiltrerar privatlivet hos människor som lever på det som amerikanerna ironiskt nog kallar "välfärd". Systemet har historiskt sett försökt förstöra den svarta familjen. Slaveriets praxis att "sälja bort" makar, fruar och barn från varandra fortsätter, med välfärdsdepartementet som både faderlig omhändertagande herre och infernalisk grym övervakare. Många svarta fäder har tvingats lämna hemmet så att deras fruar kan få hjälp tack vare en order från kongressen om att stänga av välfärden för mödrar om en man är närvarande. Miljontals kvinnor lever därför i ensamhet och total fattigdom eftersom endast en av 20 familjer med socialbidrag har män. Ändå är mer än 50 procent av männen i denna underklass arbetslösa.
Detta skapade den svarta "socialbidragsmamman", som inte alls klarade sig bra i en ond cirkel av fattigdom, beroende, rädsla och framför allt förödmjukelse. Även om de flesta människor som får socialbidrag är vita, beskylls svarta för att få stöd genom att ha varit "promiskuösa". Det är en otrolig anklagelse, eftersom det är min tydliga observation och slutsatsen av flera studier att vita, bland sina andra privilegier, är mycket mer "promiskuösa" än svarta.
Grymheten mot dessa stigmatiserade mödrar har sitt ursprung i politikernas hysteriska tal om "välfärdsflanörer", tal som är avsedda att avleda väljarna från hur samma politiker delar ut miljarder i välfärd till miljardärer för oljeutvinning, subventioner till jordbruksföretag osv.

1992 - Burke County, GA

1990 - Robert Taylor Homes, Chicago

De skapar ett klimat där de fattiga måste springa spåret av långvariga, utstuderade och förnedrande utredningar och uppföljande trakasserier för att få sina få smulor. Alla sadistiska knep används för att avhumanisera dem. På många ställen måste de stå i kö från klockan fyra på morgonen i frost eller regn för att sedan vänta inne i en koncentrationslägeratmosfär hela dagen bara för att få reda på att "inga fler ärenden tas upp idag". Om de får pengar från hemliga älskare vågar de sällan spendera dem på köksredskap för systemets spioner kontrollerar ständigt om det finns bevis för en människa. En ny brödrost eller ett nytt strykjärn kan leda till att deras magra stöd omedelbart tas bort. Varje gång jag bodde hos sådana välfärdsmammor var jag tvungen att gömma mig under sängen eller i garderoben när spionerna kom utan förvarning. Många kvinnor har aldrig känt till någon annan tillvaro och förstörs långsamt av ett evigt hemliv, förslavade av fördummande TV-program. Jag tror inte att amerikanerna verkligen är medvetna om hur grymma de är mot dessa människor, men det kan likställas med den rasistiska behandling som vi i Danmark erbjuder våra flyktingar och invandrare. Den "introduktionsförmån" som systemet erbjuder dem ligger under existensminimum i dagens Danmark. Till skillnad från den generösa välfärdsstaten i det förflutna har vi blivit en spegelbild av USA:s engångssamhälle, där man försöker få bort människor som avfall. I USA är det politik att kasta ut människor ur samhället genom att vägra hjälp till dem vars hyror är för höga. I Danmark får åtminstone invandrare med introduktionsstöd sin hyra betald för att hjälpa dem att "bättre integreras" (i ett samhälle som på samma sätt inte vill integreras med dem).

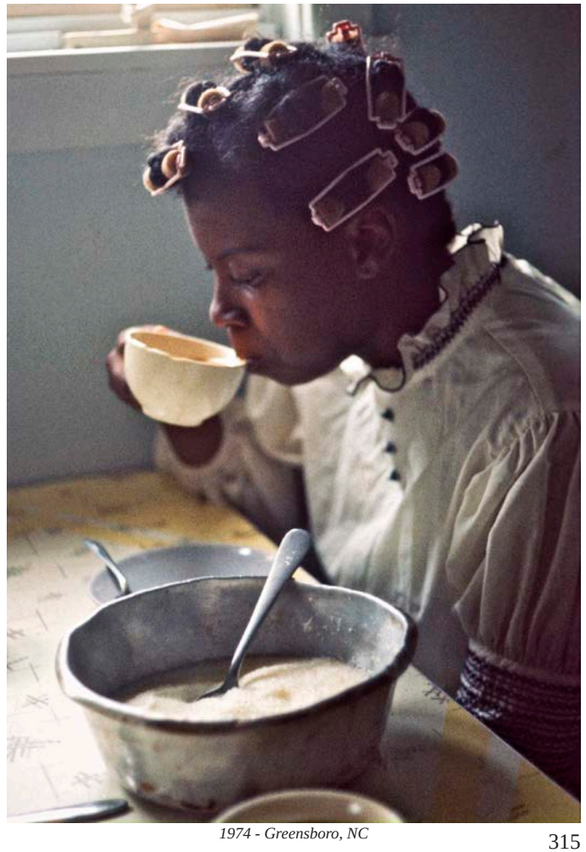

1974 - Greensboro, NC

1973 - Greensboro, NC - "The beauty and the beast" kallade jag alltid detta foto av Baggie och Nixon under Watergate-skandalen.

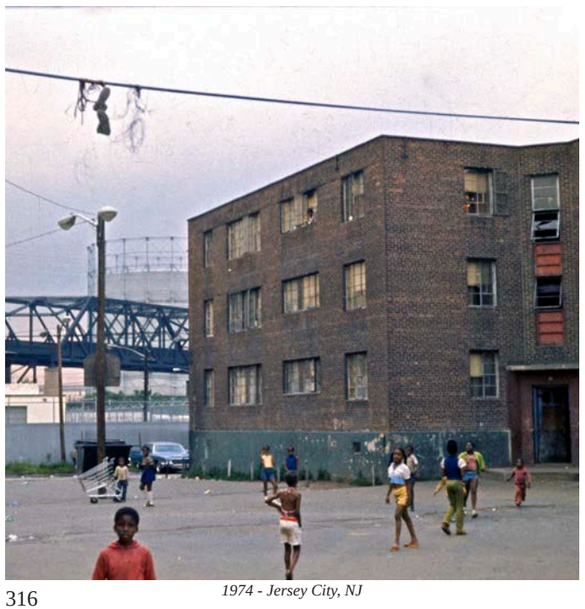

1974 - Jersey City, NJ

Amerikanska socialbidragsmammor placeras vanligen i särskilda fattighus, ofta i närheten av soptippar eller bullriga motorvägar där marken är billig. Sådana "bostäder för fattiga" är den officiella förvisningen av de oberörbara. Varje stad har sådana avhumaniserande "projekt", som utestänger människor i en pariakultur som är så destruktiv att de i slutändan blir värdelösa för samhället. Genom att isolera välfärdsmamman kan befolkningen fortsätta att skylla på offren utan att någonsin behöva se vilket slags lidande den åsamkar dem.
I en sådan isolering och med en känsla av att vara samhällets soptipp blir barnen i projekten lätt uppmuntrade att begå brott. När jag bodde hos Nell Hall [sid 318] upptäckte jag att hon ofta inte gick till socialkontoret eller handlade av rädsla för att behöva gå genom det projekt hon bodde i. Barnen och Amerika är förlorarna, för medan endast 5 procent av barnen i Europas välfärdsstater växer upp i fattigdom, är 21 procent av de amerikanska barnen nu så illa påverkade av fattigdomen att de riskerar att bli värdelösa i framtidens högteknologiska värld. Inget samhälle som försöker konkurrera i den mördande globaliseringskapplöpningen har råd att förlora en så stor del av sin mänskliga potential.

1974 - Jersey City, NJ

1992 - Burke County, GA

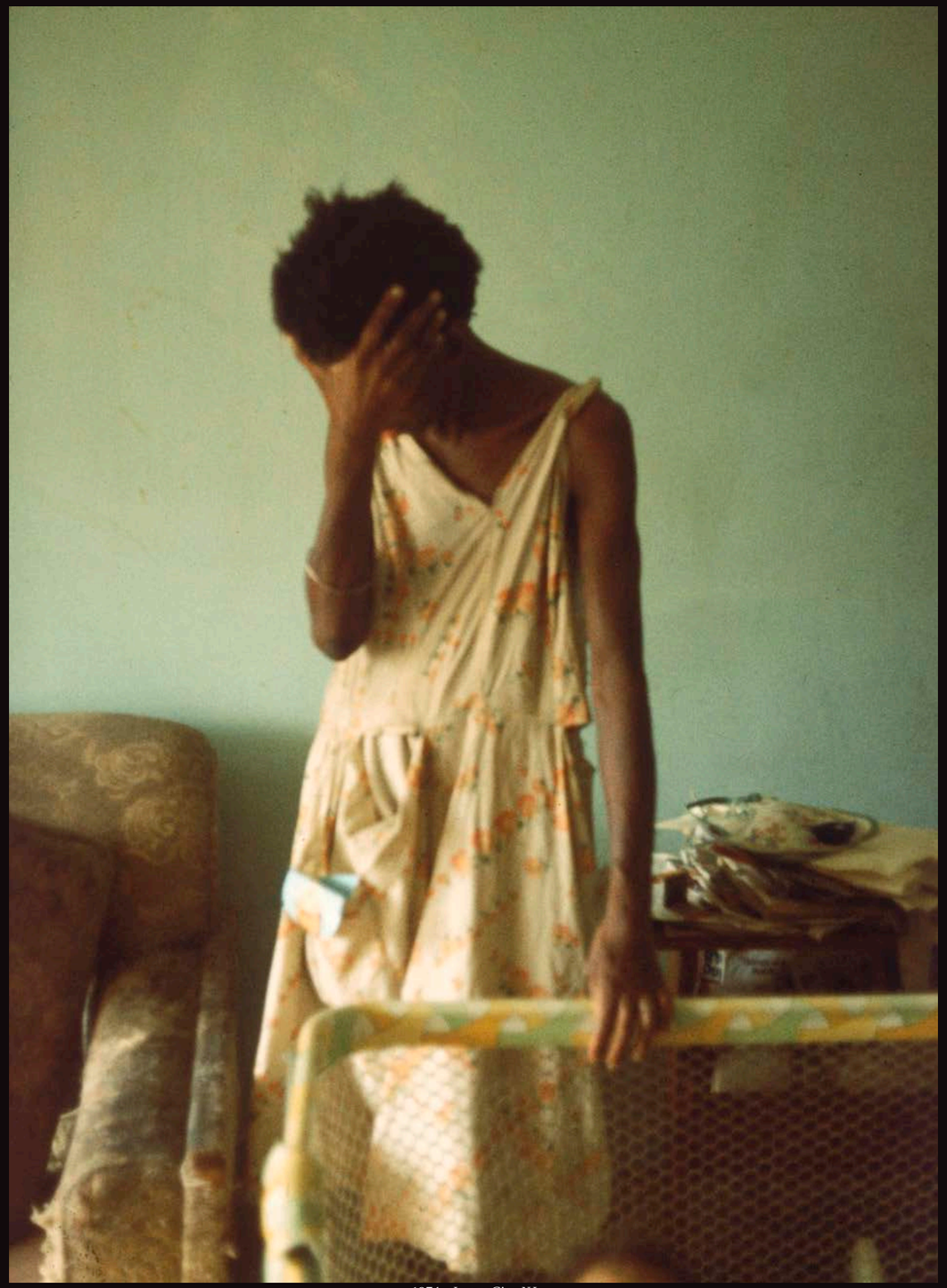

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Charleston, SC

1974 - Charleston, SC

1974 - Jersey City, NJ

1972 -Baltimore

De som fastnat i den onda cirkeln av beroende och underklasspatologi vänder sig till brottslighet för att överleva. Detta var fallet med min vän Alphonso i Baltimore. Vi träffades när han och hans gatugäng försökte råna mig. Alphonsos hustru hade ett jobb på ett kafé, vilket gav familjen ungefär 1/3 av den danska minimilönen. I USA finns det en undre värld med miljontals tjänstearbetare som utnyttjas skoningslöst eftersom kongressen inte vill stödja en anständig minimilön. Därför har USA fler enkla tjänstejobb än något annat utvecklat land.
Alphonso och hans fru älskade varandra och deras sex barn innerligt, och det smärtade honom oerhört att han inte kunde hitta ett arbete som kunde försörja familjen. Det var mitt första år i Amerika, och jag minns hur chockad jag blev när jag fick veta att det inte fanns någon hjälp tillgänglig för dem.
Jag kom från ett land där nyutexaminerade fick hjälp tills de hittade arbete så att de inte skulle tvingas in i kriminalitet. Jag blev därför mycket rörd över att Alphonso för att överleva var tvungen att råna på gatan för att överleva.
Jag följde med honom för att stjäla skor till barnen, och han introducerade mig till Baltimores kriminella undre värld. Genom att stjäla kunde han upprätthålla ett fint hem och till och med hyra en bil ett par gånger om året för att ta med barnen på picknick. När jag återvände ett år senare var hans barn nedstämda men ville inte berätta varför. Jag fick reda på att Alphonso hade dömts till mer än sex års fängelse. När jag besökte honom på fängelset upptäckte jag att hans äldsta son satt i fängelse tillsammans med honom. När familjen plötsligt förlorade sin inkomst hade sonen försökt göra ett bankrån.

1972 - Baltimore

1972 -Baltimore

1972 -Baltimore

1973 - Baltimore

1973 -Baltimore

Här är Alphonsos hustru vid ett besök i fängelset. Under de följande sex åren kunde hon inte röra sin man och kunde bara höra honom genom bullriga övervakade telefoner. Tusentals svarta äktenskap har upplösts på detta sätt. Det moderna samhället har således institutionaliserat arvet från ägoslaveriet att förstöra den svarta familjen. På 1980-talet försörjde sig Alphonso som gatuförsäljare genom att sälja den här boken tillsammans med sin son Nathaniel, som är avbildad här (Nathaniel mördades innan han fick göra upp med mig). Alphonso var också involverad i presentationer av American Pictures i skolor och underhöll mina elever i överklassen med berättelser om livet i ett ghetto som de aldrig hade känt.

1975 - San Francisco

1973 - Zebulon, NC. Hugh spent years after in Central Prison

Liberala vita försökte ständigt förklara dessa ekonomiska attacker mot den svarta familjen bort. Enligt deras teori är den svarta familjen instabil och dysfunktionell eftersom svarta män berövades sin manlighet “redan under slaveriet”, medan den svarta kvinnan blev tuff och dominerande för att överleva. Svarta mödrar uppfostrar sina barn till att upprepa detta mönster, vilket resulterar i en befolkning som är olämplig för framgång.
När effekterna av vårt fortsatta förtryck tycks “bekräfta” detta mönster börjar de förtryckta tro på de myter som vi uppfann för att rättfärdiga vår maktstruktur. Våra förtäckta försök att rättfärdiga oss själva genom att få ghettomannen att se dum, otillräcklig och svag ut internaliseras av våra utstötta. Internaliserad rasism resulterar i brist på självuppskattning, vilket gör att mannen i underklassen ogiltigförklarar nästan allt han gör, ger upp arbetsträningsprogram och utbildning och slutligen, i frustration och försvar, förkastar sin identitet som familjeförsörjare - vilket ytterligare underblåser vår rasistiska stereotypi. Den fördjupade klyfta som vi har skapat mellan män och kvinnor i ghettot distraherar oss från ett nytt herre-slavsystem där vi inte längre behöver slaven. Vi behöver inte längre svarta i Amerika eller invandrare i

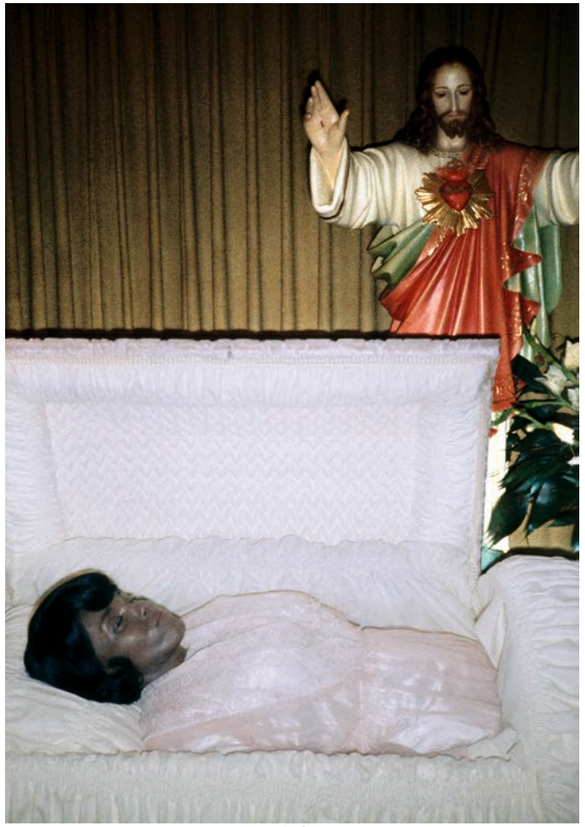

1973 - Baltimore

1973 - Liberty City, FL

Europa som okvalificerad arbetskraft eftersom sådana jobb i den nya världsordningen nu tillhör utvecklingsländerna. Ändå gör vi i vår främlingsfientlighet och vårt envisa motstånd mot positiv särbehandling allt vi kan för att hindra underklassen från att få den högre utbildning som krävs för att höja sig över denna nivå. Högt förberedda och motiverade berövar vi förtryckare runt om i världen de förtryckta deras självkänsla, motivation och rättvisa - och skriker sedan om vi inte också kan beröva dem en rättvis andel. På så sätt lyckas vi tränga ut dem ur arbetskraften och har till och med fräckheten att anklaga dem för att söka ett sista desperat levebröd som “välfärdsflummare”. I stunder när vi inte mår bra av oss själva tror jag att vi alla har trasslat in oss i dessa nät av oärlighet och negativt rasistiskt tänkande, som oändligt utnyttjas av politiker som påstår sig vara kristna. När vi ser den ena svarta maken mördas efter den andra och det ökande våldet i äktenskapet bland våra invandrare i Danmark, ser vi bara tragedin för de förtryckta själva, och inte den omfattande skada som vår morbida fixering vid offret gör på vårt eget psyke. Denna 26-åriga kvinna sköts av sin arbetslösa make, men är vi inte själva också medskyldiga till mordet?

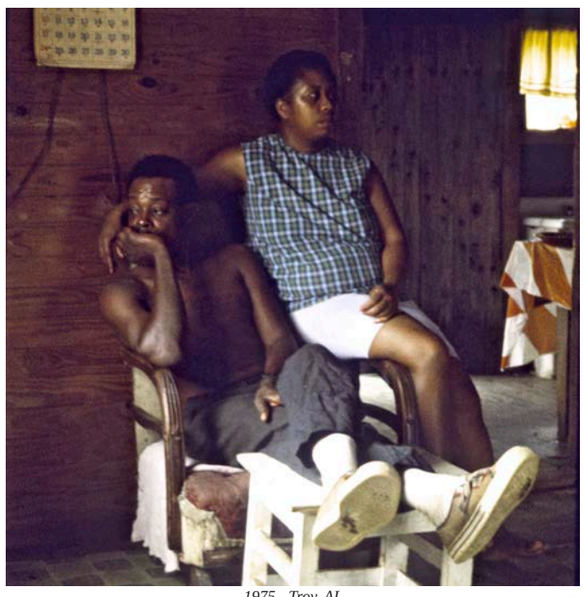

1975 - Troy, AL

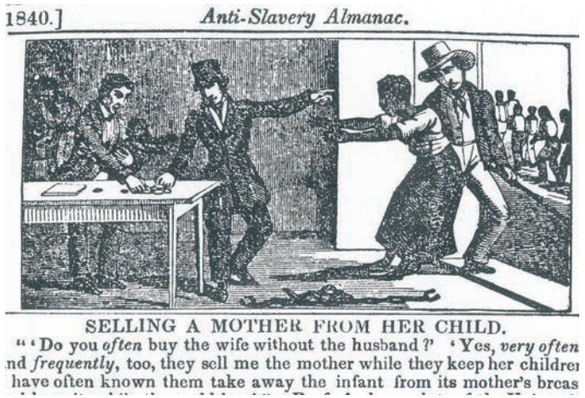

Samtidigt som slavherre-slavsamhället har gjort sitt yttersta för att ge en hotfull sexuell bild av den svarta mannen, har vi inte heller sparat på ansträngningarna för att fortsätta nedvärderingen av den svarta kvinnan, som började med slaveriet. Förmodligen har ingen annan nation låtit en hel ras av kvinnor genomgå århundraden av systematisk våldtäkt, ibland dagligen, och senare varit så framgångsrik i att lägga skulden på offret självt. Ett puritanskt samhälle gjorde allt för att avhumanisera och "knäcka" den svarta kvinnan genom att piska henne och sälja henne naken.

För att slippa känna sig skyldig till att ha misshandlat henne i så hög grad, varefter den vita kvinnan attackerade henne för att hon "förförde" sin man, är det nödvändigt att utveckla ett enormt förakt för henne. Tillsammans med negativa myter om hennes lösa moral och "djuriska" sexualitet, som alltid skapas kring våldtäktsoffer, har denna systematiska nedvärdering av den svarta kvinnan lämnat djupa ärr.
När svarta kvinnor på Harvard Law School protesterade mot mina nakenbilder höll de ett möte för att bestämma om jag skulle använda dessa bilder i ett amerikanskt

1974 - Charleston, SC - Sorte barnepiger passer hvide børn

1975 - Philadelphia, MS. Leonora; dotter till min ex-frus skolkamrat.

sammanhang. Till skillnad från vita ansåg de inte att jag hade utnyttjat de fattiga svarta kvinnor sexuellt som, trots ett intensivt grupptryck, hade haft modet att skydda mig som vagabond. De visste mycket väl att amerikanska svarta kvinnor, till skillnad från vad jag senare såg i Afrika, har utvecklat kraftfulla försvarsmekanismer mot vita män som svar på århundraden av övergrepp. Det beslutades att jag kunde använda bilderna om jag klargjorde detta för de vita. Obehaget hos dessa kvinnor, som senare blev framgångsrika advokater och politiker, var ett direkt resultat av att de hade internaliserat ideal om vit skönhet i en sådan utsträckning att de förknippade allt negativt och fult med svart nakenhet eller, i likhet med vita rasister, reducerade dem till sexuella bilder.

Ett sexistiskt samhälle har alltid uppmanat svarta kvinnor att förneka sin feminina sida. En svart kvinna var tvungen att slava i huset för en vit kvinna, som å sin sida kultiverades som något sublimt. Den svarta kvinnans huvuduppgift var ofta att uppfostra vita barn. Det fanns ingen tid för hennes egna barn, som hon var tvungen att disciplinera hårt för att de skulle kunna överleva i ett rasistiskt samhälle. På grund av våra skuldkänslor över att ha separerat svarta barn från sina mödrar på auktionsplatserna och tvingat självutlämnande barnflickor att ägna sig åt vita barn, stereotypar vi den svarta kvinnan som överdrivet stark, som kan uthärda smärta till den grad att den är omänsklig (en bild som förstärks av att se offret uppfostra sina egna barn hårt). Ändå tycker jag inte att uppfostran är hårdare än bland ghettoiserade människor i andra länder, t.ex. i Danmark.

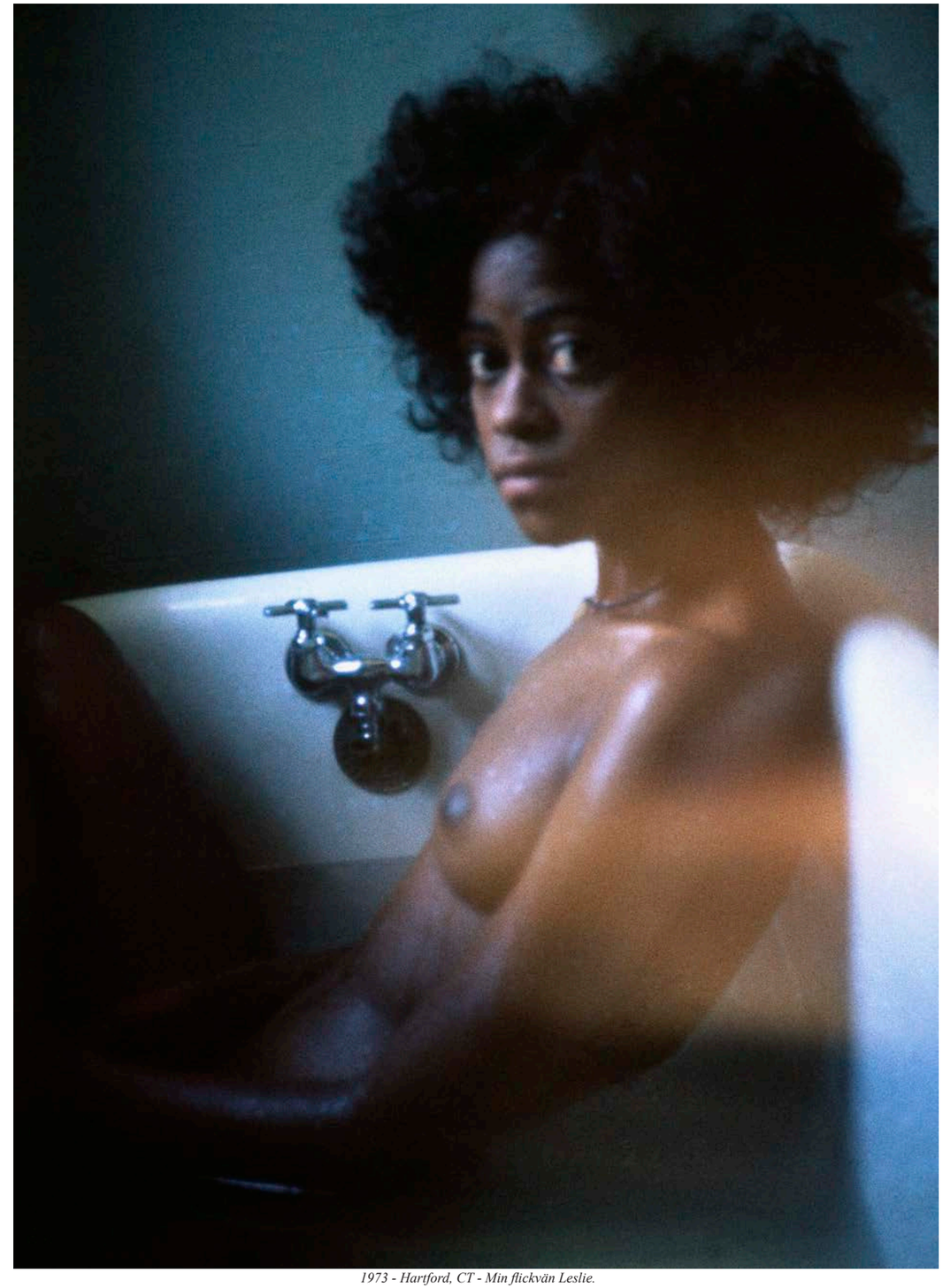
1973 - Hartford, CT - Min flickvän Leslie.

Den sekelgamla kulten av så kallad ren vit kvinnlighet fortsätter i den vita reklamens propaganda, vilket har en enorm negativ inverkan på den färgade kvinnan (för att inte tala om den religiöst täckta kvinnan). Hon har alltid fått höra att vit hud och rakt hår är vackert.

För att mildra den psykologiska skadan eller för att “passera” för vita började svarta kvinnor använda hudblekningskräm och smärtsamma komplicerade processer för att räta ut sitt hår. Hennes barn, som går igenom liknande tortyr, resonerar att om de måste utstå så mycket smärta för att bli acceptabla måste de ha varit riktigt fula från början. Genom att återigen internalisera vårt rasistiska tänkande anklagar och plågar de varandra i all oändlighet för att de har mörk hud.

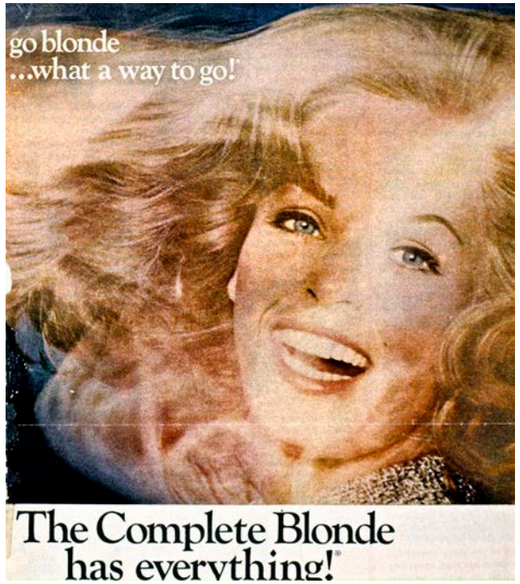

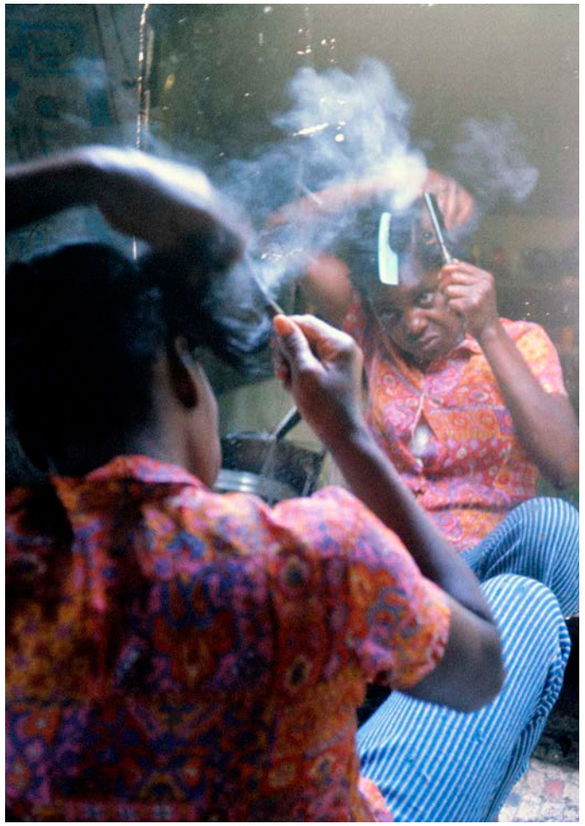

1974 - Tarboro, NC

1974 - Astoria, Queens, NY

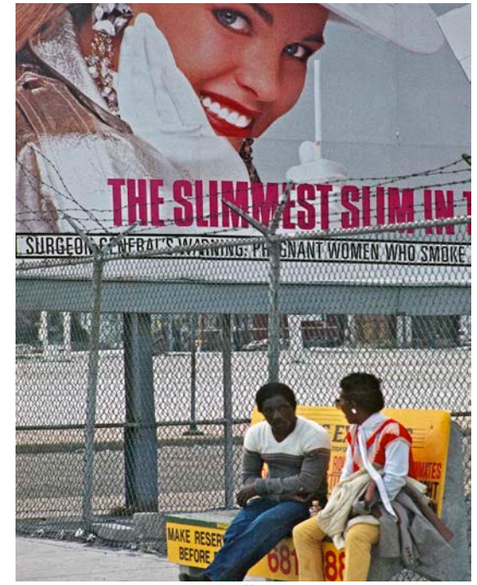

1990 - Chicago

1971 - Baltimore

1975 - Seattle

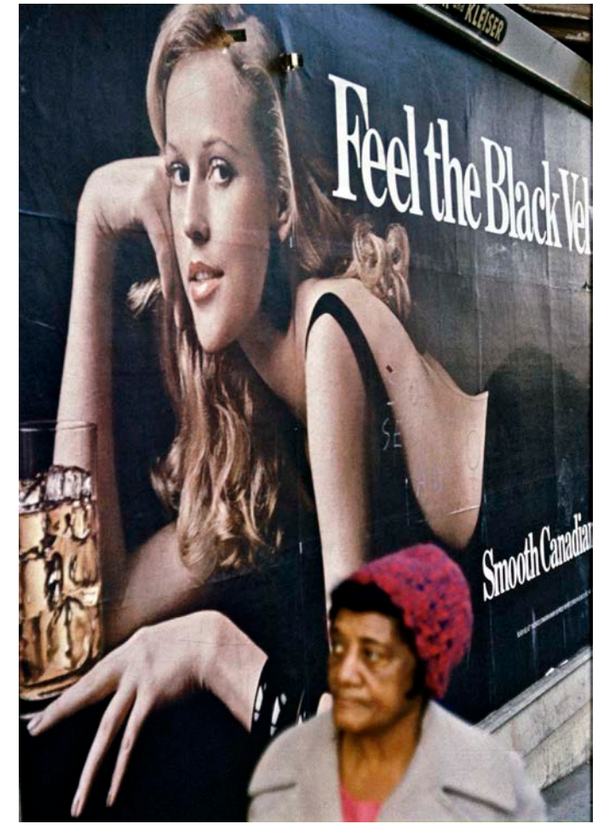

1975 - San Francisco

1974 - Astoria, Queens, NY

Förutom den negativa effekten på färgade kvinnors självbild kan dessa ideal om vit skönhet ha en förödande inverkan på familjen. De gräl som jag så ofta hör i underklasshemmen får mig att tro att den svarta mannens syn på kvinnor har blivit djupt påverkad av det vita sociala idealet. Det som gör mig mest deprimerad är inte att nästan 70 procent av de svarta familjerna nu har endast en förälder, utan vad jag ser i de familjer som fortfarande är intakta. Ingenting är mer sårande än att höra vårt djupt inrotade vita tänkande - “Du är inte en skit, nigger” eller “ful slyna” - eka i gräl mellan dessa olyckliga maktlösa partners, och se barnen internalisera det som “Jag är värre än skit!”. Den skrämmande aspekten av att ghettomän ständigt “slår” “sina” nedvärderade kvinnor kan ses i statistiken: En tredjedel av alla hustrumord i USA begås av svarta, som bara utgör 13 procent av befolkningen.
Våldet mot kvinnor är fruktansvärt högt i hela världen. Att det bara är 35 procent högre i USA för svarta än för vita kvinnor kan tyvärr spegla den större avsaknaden av svarta anställda män. I Danmark ökar våldet mot invandrarkvinnor explosionsartat och står nu för 42 procent av kvinnorna på skyddshem. Även här flyttar vi ansvaret från oss själva och tillskriver siffrorna till de kvinnofientliga kulturer som de kom från snarare än till vår marginalisering av dem.
Vi glömmer att vi genom att distansera eller utestänga dem från vårt sociala liv beter oss på samma sätt som amerikanska vita gör mot svarta - med samma resultat: Våra offer sluter sig själva och hålls kvar i kulturer som de hoppades kunna fly från. Det våld vi begår mot unga människor genom att inte få dem att känna sig hemma i någon av kulturerna återvänder till slut till oss.

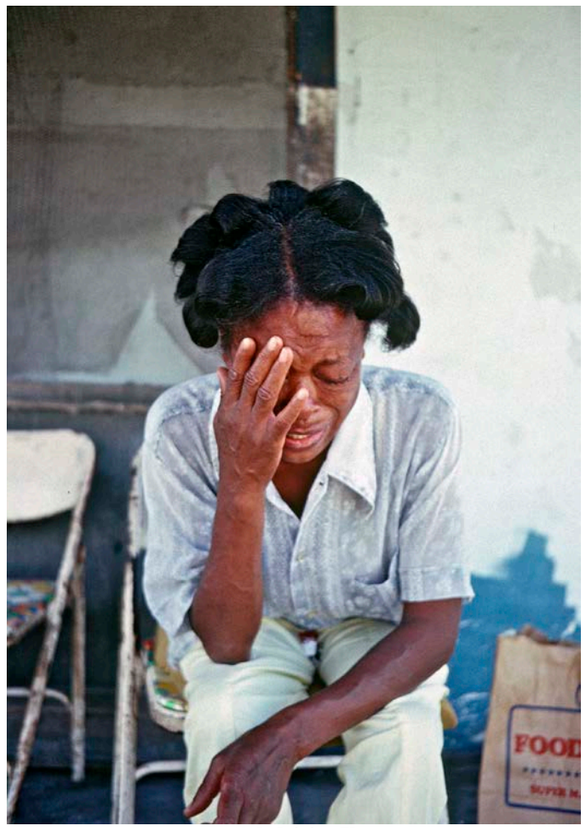

1995 - Pahokee, FL

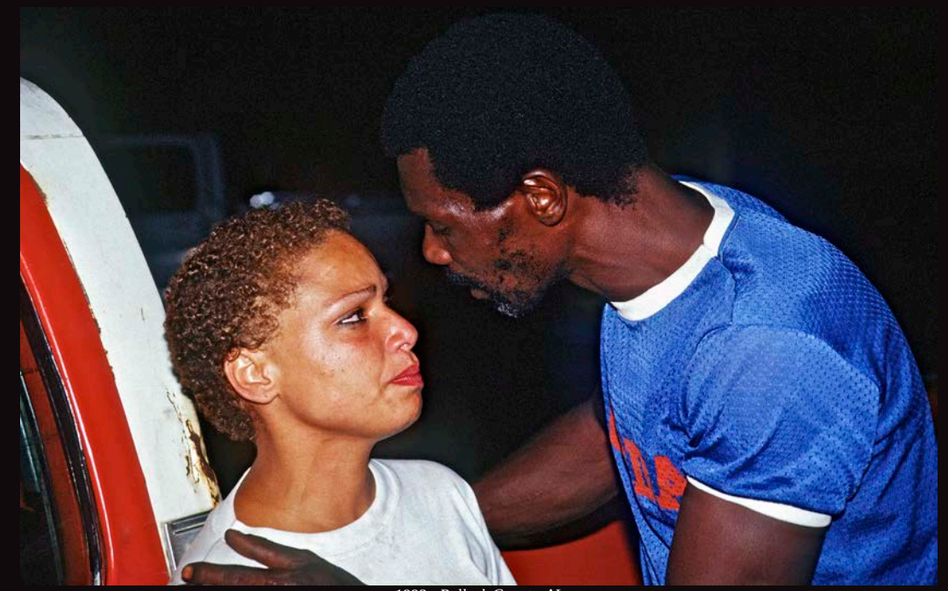

1992 - Bullock County, AL

2003 - Philadelphia, MS

1996 - Selma, AL

1975 - San Francisco

1974 - NYC

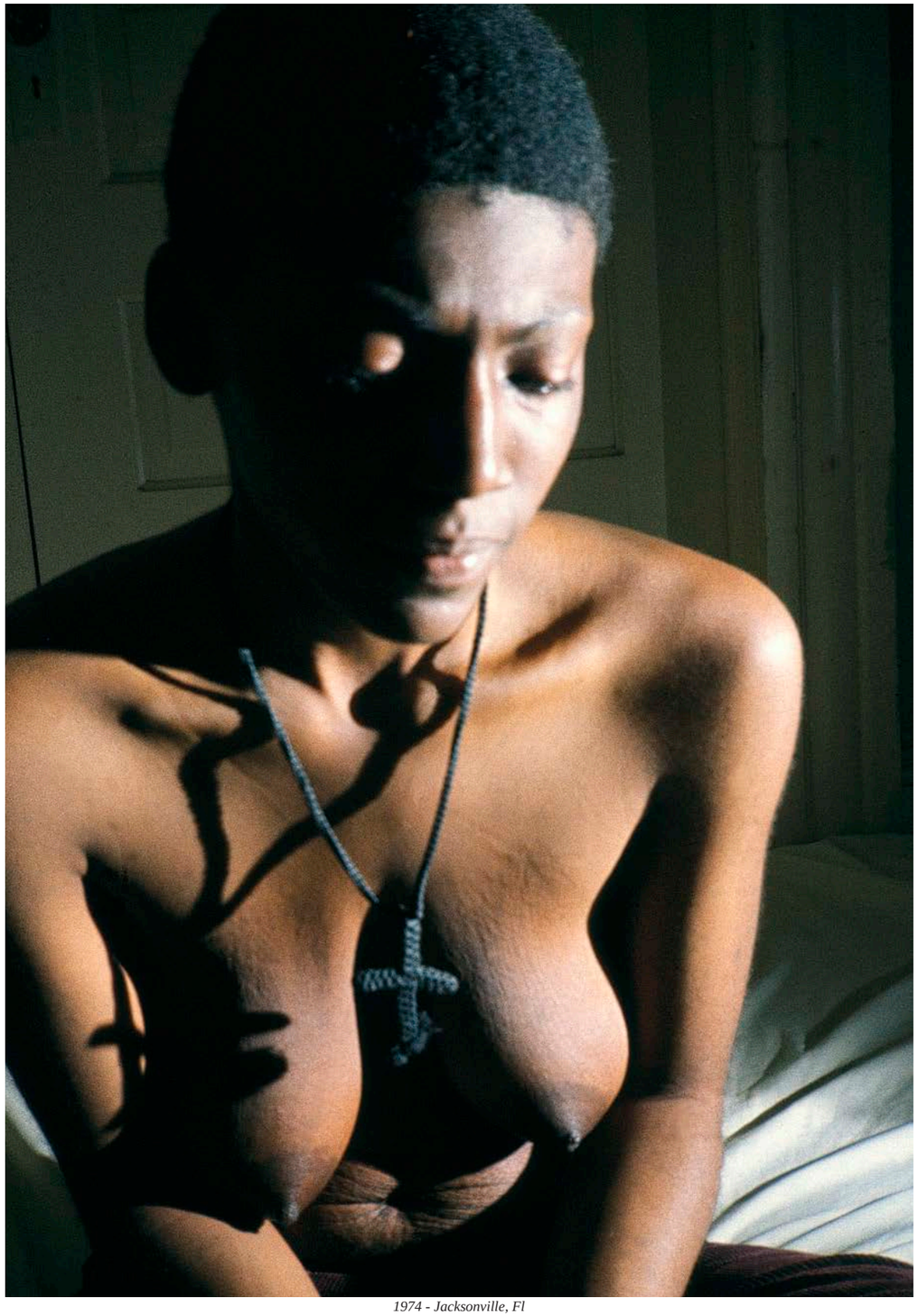

1974 - Jacksonville, Fl

Lukas 7, 36-50

Den enda gång jag lyckades övertala någon från ett rån var genom en märklig kombination av omständigheter i Greensboro, North Carolina. Jag bodde tillsammans med en svart socialarbetare, Tony, vars far ägde en av de värsta barerna i det svarta gettot. Jag brukade hänga i baren på kvällarna. En kväll träffade jag två unga svarta kvinnor av kriminell typ där och vi bestämde att jag skulle följa med dem hem. Först stal vi lite vin i en affär och rusade rakt ut i en väntande taxi. När vi satt i baksätet och hade börjat köra frågade jag dem hur de tänkte betala taxin, eftersom jag visste att de inte hade några pengar. “Oroa dig inte”, sa de, “vänta bara. Låt oss ta hand om det. När vi kommer dit ska vi bara slå ner honom och ta alla hans pengar”. Detta överraskade mig lite eftersom jag aldrig hade försökt rånar en taxichaufför tidigare, men jag höll tyst, vilket är en av de första sakerna jag lärt mig att göra i Amerika.

Plötsligt vände sig den svarta chauffören om för att fråga något, och jag insåg att jag kände honom. Han var socialarbetarens farfar, som ägde det största svarta taxibolaget i staden. Jag tar mycket sällan saken i egna händer i Amerika, men det gjorde jag verkligen då. Jag ropade “Stopp!” till chauffören och sa att han kunde få biljettpriset nästa dag genom sin sonson. Sedan slet jag väskan med pistolen ur den ena kvinnans händer och knuffade ut dem båda genom bildörren, medan de stirrade på mig precis som taxichauffören. Ute på gatan skrek jag åt dem: “Det var Tonys farfar, era idioter!”. Även om de kände Tony skulle detta faktum naturligtvis inte ha stoppat dem, men när de var ute ur bilen och taxin hade kört iväg hade de åtminstone ingen chans att skada honom.

Ofta chockade brutaliteten hos sådana kvinnor mig. Jag såg dem gång på gång göra de mest motbjudande saker mot både män och kvinnor. Just därför var det en så överväldigande upplevelse när det kunde uppstå en relation mellan oss och jag hade möjlighet att få en glimt av den varma mänskligheten under det hårda skal av elakhet och bakåtsträvande som detta våldsamma system hade gett dem. Människor som i så hög grad är förslavade av våld vårdar en djup längtan efter frihet och ett mänskligare sätt att hantera varandra. Men denna längtan kan aldrig blomma ut eftersom den ständigt kvävs av de våldsamma reaktioner den möter från de andra fångarna i gettot. Denna längtan kommer aldrig i kontakt med de vita eller de bättre bemedlade svarta med sin “kultur”, eftersom dessa “kultiverade” typer bara har förakt för ghettokulturen - ett förakt som ständigt känns och upplevs i ghettot och som jag anser vara direkt ansvarig för att ghettot blir alltmer våldsamt. Den ömhet som jag så ofta fann i våra relationer, och som så lätt kunde ha slagit rot i ett mänskligare socialt system, hade en så obeskrivligt stark och smärtsam effekt på mig just därför att jag gång på gång såg hur systemet gjorde det mer naturligt för dessa kvinnor att bete sig på ett sätt som var ondskefullt snarare än ömt.

En annan kväll i Jacksonville, Florida, hade jag träffat en trevlig svart kvinna som lovade att hitta ett ställe att bo på för mig. Vi åkte till hennes väninna som var prostituerad, men hon hade problem med sin pojkvän, så vi kunde inte stanna där. Vi gick runt hela kvällen och försökte oss på olika möjligheter. Den prostituerade blev mer och mer intresserad av att försöka hitta ett ställe att bo på för oss. De två kom då överens om att hon skulle “vända ett trick” med en vit taxichaufför medan jag satt och väntade på ett kafé. Efter en stund kom de springande hack, såg mycket upprörda ut, och sa att jag skulle komma snabbt. Vi fick ett rum på ett motell och jag upptäckte att de hade mycket mer än de tio dollar man brukar få för en “avsugning” på gatan. Jag frågade dem hur de hade fått dem, men de ville inte säga något. Först senare berättade de för mig om det. Det visade sig att en av dem hade lurat in den vita mannen i en mörk gränd, där hon utförde “jobbet”. Men sedan hade hon plötsligt tagit tag i en stor tegelsten vid sin sida och slagit mannen i huvudet. Eftersom han inte omedelbart föll omkull medvetslös hade hon tagit ett stålrör och slagit honom i huvudet om och om igen tills han tydligen var död. Sedan tog hon hans plånbok och sprang tillbaka till den andra kvinnan, som hade stått i bakgrunden och tittat på det hela. Saken var den att hon hade känt att hon lika gärna kunde ta en slant mer än de tio dollarna så att hon kunde njuta av kvällen med en shot heroin. Men när vi alla tre låg där i en dubbelsäng på motellet var de uppenbarligen i ångest; det visade sig att de båda var mycket religiösa. I flera timmar bad de: “Åh Gud, Gud, snälla låt honom inte dö!”. Det var en nervös, stammande bön, mellan försöken att hitta en åder att skjuta upp sig i.
Nästa morgon hade de redan glömt det hela. De oroade sig mer över att ha försovit sig så att de var sena till kyrkan, där de skulle ha sjungit i kören.

Brev till en vän

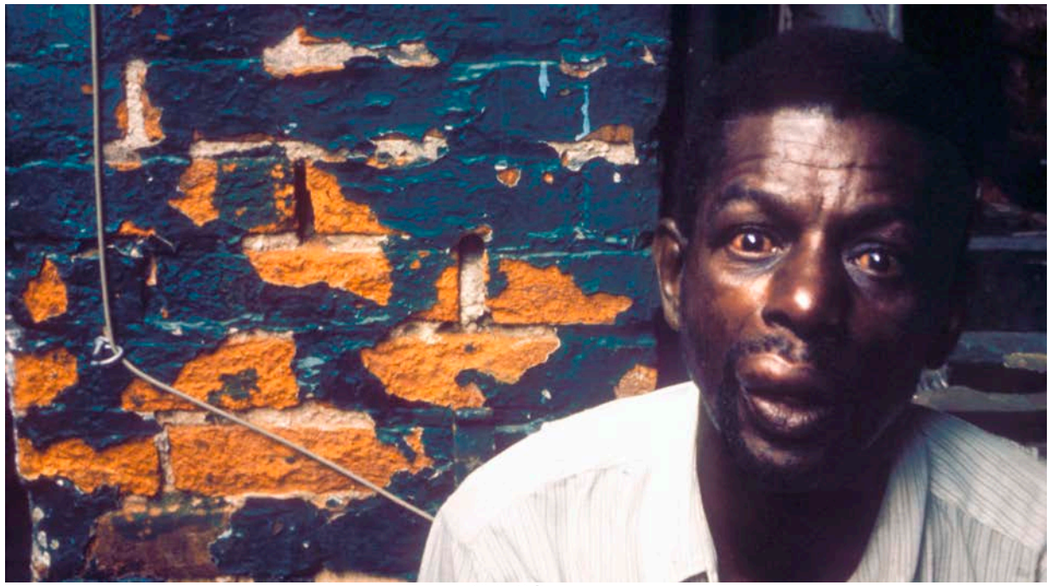

1973 - Baltimore

Så vi förlamar underklassen, utesluter den, stereotyperar den, förnedrar den - allt för att undvika smärtan av att konfrontera vår egen Kain-skapelse och de tårar den har öppnat i den känsliga vävnaden av vår medelklassmakt och trygghet.

Även om de barriärer av diskriminering som vi har byggt upp av rädsla för våra utstötta kan upprätthållas bara för att dessa pariaer sällan har makt att hota någon annan än varandra, gör gettot oss fortfarande obekväma och ängsliga. Och därför föredrar vi att se ner på tiggaren från ovan och betala vårt samvete med mynt. De flesta av oss har blivit så förlamade av det mönster av förtryck som vi har skapat att vi inte kan sätta oss ner med honom på gatan och lyssna på hur vi i väst en gång använde honom för att bygga upp vårt välstånd, och lyssna på honom om hur vi senare behövde honom när vi skickade honom till Korea, Vietnam, Irak och Afghanistan för att kämpa för vad vi kallade frihet.

Vågar vi se honom i ögonen medan han förklarar vad han förlorade i denna kamp för vår frihet? Friheten att göra färgade människor utomlands lika beroende som han själv ... friheten att ge oss det maktberusning och självtillfredsställelse som uppstår genom vårt utlandsbistånd eller våra federala fattigdomsprogram ... den paternalistiska frihet som han kommer att lida av resten av sitt liv ... den frihet med vilken vi dagligen bombarderar världens fattiga utan att låta dem njuta av dess varor ... friheten att glömma våra medmänniskor medan vi tyranniserar dem.

1973 - Baltimore

1974 - Oakland, CA

1975 - Las Vegas, NV

You can get it if you really want!
But you must try, try and try.
You'll succeed at last.
Persecution you must bear,
win or lose you got to get your share
but your mind set on a dream
the harder it seems now.
You can get it if' you really want.
Rome was not built in a day,
opposition will come your way,
but the harder the battle seems,
the sweeter the victory.
You can get it if you really want,
but you must try, try and try,
you'll succeed at last..

1973 - Baltimore

1974 - Apopka, FL

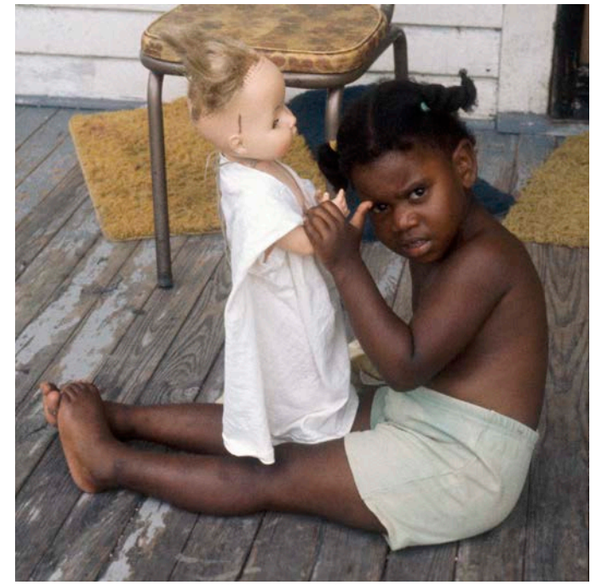

1974 - Morehead City, NC

När jag reste i Floridas slavläger upptäckte jag en stor skillnad i hur mycket denna psykologiska terror har förtryckt sinnet i olika länder. I ett av lägren fanns endast svarta från Jamaica, som förvånade mig genom att till exempel hålla sina läger snygga, medan amerikanerna kastade skräp överallt i sina läger.

Liberala forskare förklarar dessa karaktärsskillnader genom att gå tillbaka till ägoslaveriet. Svarta i Latinamerika och Västindien är mer integrerade i samhället i dag eftersom den latinska formen av slaveri var feodalistisk och till sin natur öppen. Kyrkan skyddade slavfamiljerna från att skiljas åt och det fanns en uppåtgående rörlighet och frihet. I Amerika däremot var slaveriet kapitalistiskt: Till och med kyrkan definierade slaven som en försäljningsvara och det fanns ingen möjlighet till psykologisk flykt. Den kapitalistiska typen av slaveri var ett slutet system, medan den feodala typen var ett öppet system och därför inte lika destruktivt för sinnet. Slaveriet i USA har jämförts med de tyska koncentrationslägren, där det var möjligt att studera effekten av ett helt slutet system på människor. Dagböcker som intellektuella skrev i koncentrationsläger visar hur de på kort tid degraderades till undermänniskor och började utveckla ett psyke som liknade den genomsnittliga slaven i USA, inklusive en nästan kärleksfull attityd till lägervakterna (eller i alla fall inte ett direkt hat), vilket ledde till total resignation och en känsla av ansvarslöshet och infantilism hos många fångar.

Oavsett hur frestande sådana teorier är för liberaler som försöker förklara det amerikanska ghettots särpräglade karaktär, så skjuter de återigen skulden på något som hände för mer än hundra år sedan. Indirekt säger de att den karaktär som svarta fick “tillbaka i slaveriet” gör det omöjligt “för oss” att integrera dem i det vita (eller vanliga) samhället. Offret får återigen skulden för att det inte har integrerats. Sådana tydliga egenskaper visar tvärtom att slaveriet lever och frodas i dag. För karaktärsdrag ärvs inte genom generationer, vilket vi kan se hos svarta västindiska invandrare som också levde i slaveri men som vi vanligtvis inte har några problem med att integrera oss med. Så om “våra inhemska” svarta i Amerika verkar ha en annan karaktär är det ett chockerande bevis på att vi fortfarande stänger in och formar våra oönskade medborgare i ett slutet system.

1974 - Harlem, NY

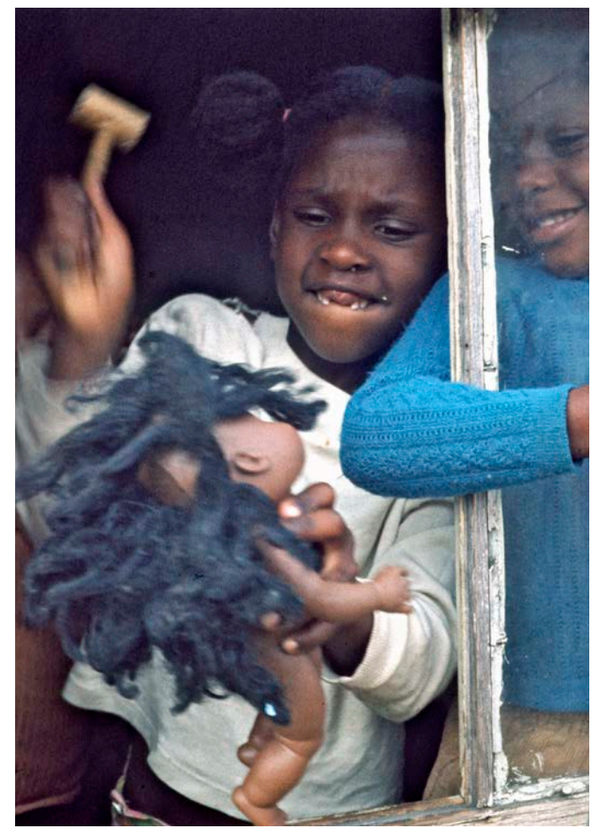

1974 - New Bern, NC

Förlamningen av underklassens barns sinnen har alltid förvånat mig tills jag blev medveten om det slutna ghettosystemet. De flesta unga svarta barn jag möter är fyllda av livslust. Men senare blir de lätt deprimerade och drar sig tillbaka i ett skal, som om de vill skydda sig mot vårt allomfattande förtryckande tänkande om dem. Mycket tidigt får de ta till sig våra negativa förväntningar på dem, och från och med omkring fjärde klass börjar de förlora tron på sig själva, sina förmågor och sin framtid. De blir så medvetna om det slutna systemet att de tappar motivationen och hamnar efter de vita i skolan (precis som vi ser med våra oälskade bruna barn i Danmark).

Men den starkaste indikationen på vårt förtryck är utan tvekan självhatet, det självhat som får ghettobarn att slita håret ur sina svarta dockor eller rita sig själva i hörnet av pappret medan vita barn vanligtvis placerar sig själva i mitten. Det självhat som får människor att reagera våldsamt mot sin omgivning, till exempel genom att kasta skräp överallt, eller genom att “hugga i ryggen”, både verbalt och bokstavligt. Alla människor lider av lite självförakt, men självföraktet i den amerikanska underklassen är så allvarligt att det bidrar till att ge ghettot en av världens högsta nivåer av brottslighet och familjeupplösning samt kanske den minsta graden av ömsesidigt förtroende. När vi ser hur aggressionen oftare vänder sig mot andra offer än mot förtryckaren, vilket alltid är fallet med förtryck, när vi upplever den okontrollerbara ilskan hos amerikanska svarta, börjar vi förstå effekten av det slutna system som vi har stängt in dem i: ghettot, eller slaveriet här och nu!

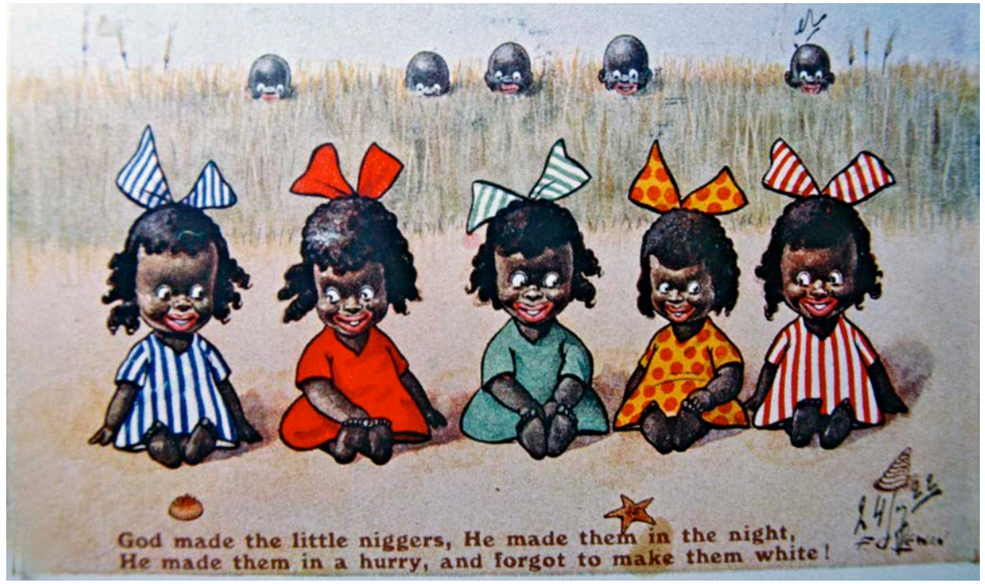

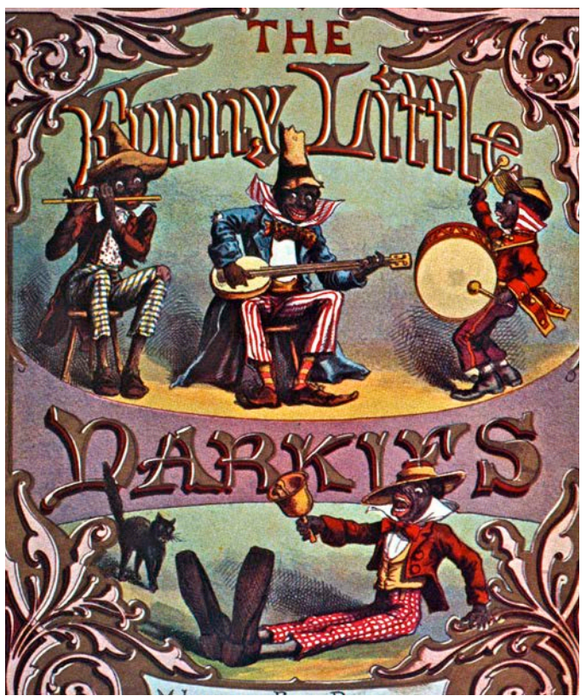

Malcolm X: “Det värsta brott som den vite någonsin har begått r att lära oss att hata oss själva.”

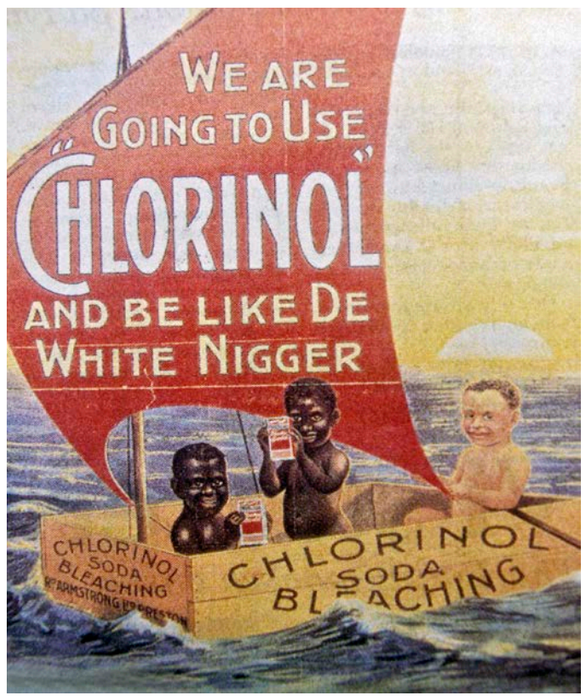

Tacitus: “Det ligger i människans natur att hata den som man har skadat.”

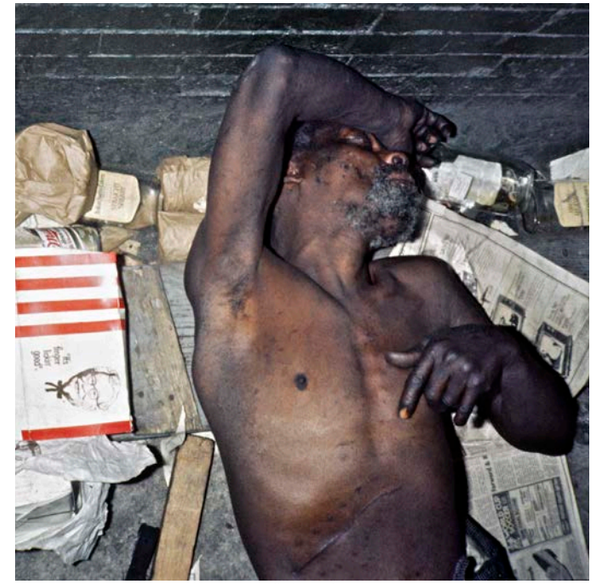
1974 - NYC

1974 - NYC

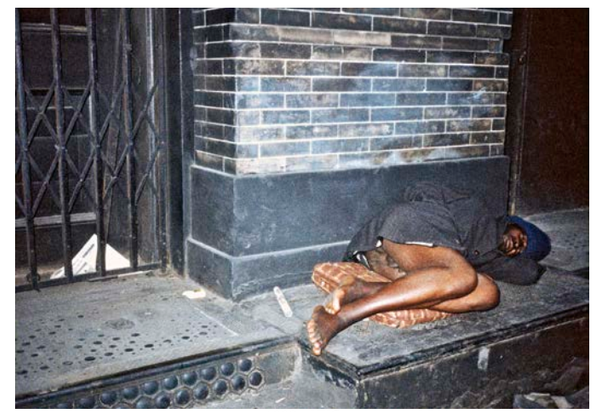
1992 - NYC

Brother, what a price I paid!
You stole my history,
destroyed my culture,
Cut off my tonque so I can't communicate.
Then you humiliate, then you separate,
hide my whole way of life
so myself I should hate!

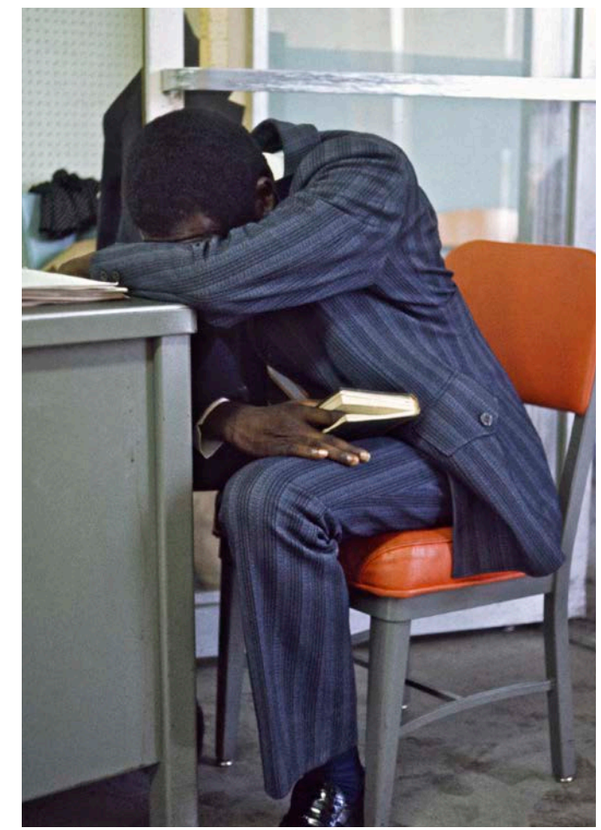
1974 - Liberty City, FL

Svart staty National Museum

Svart klocka National Museum

1989 - rural VA

Brother, what a price I paid!
You took away my name,
put me to shame,
made me a disgrace
the world's laughing stock.
Made of me a show, to jeer and to mock,
but your time is at hand
so you better watch the clock!

1989 - rural VA

1990 - in universities

1986 - restauranger i hela Södern

1974 - Jacksonville, FL

2000 - NYC

1992 - NYC

Vit kolonisatör bärs av afrikaner

2002 NY - vit man med svart chaufför efter att ha gått på föreställningen "Les Miserables" på Broadway.

From the shores of Africa, mainland of Asia,
The caribbean and Mississippi
Central and South America.
First you humiliate,
then you separate,
you hide my whole way of life
so myself I should hate.
Brother, what a price I paid!
Sister, what a price I paid!
Mother, what a price I paid!

1973 - near Natzhez, MS

1973 - New Orleans

1997 - NYC

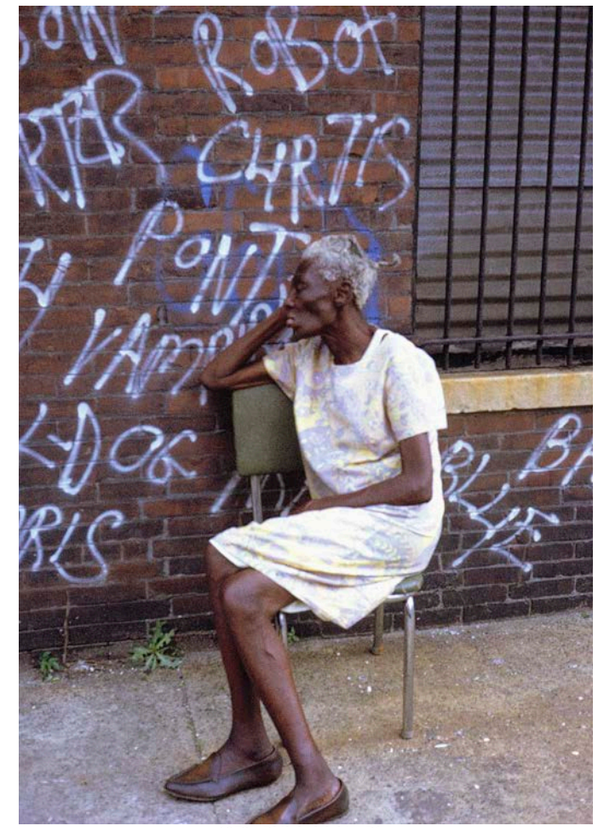

1973 - Philaladelphia, PA

1973 - Baltimore

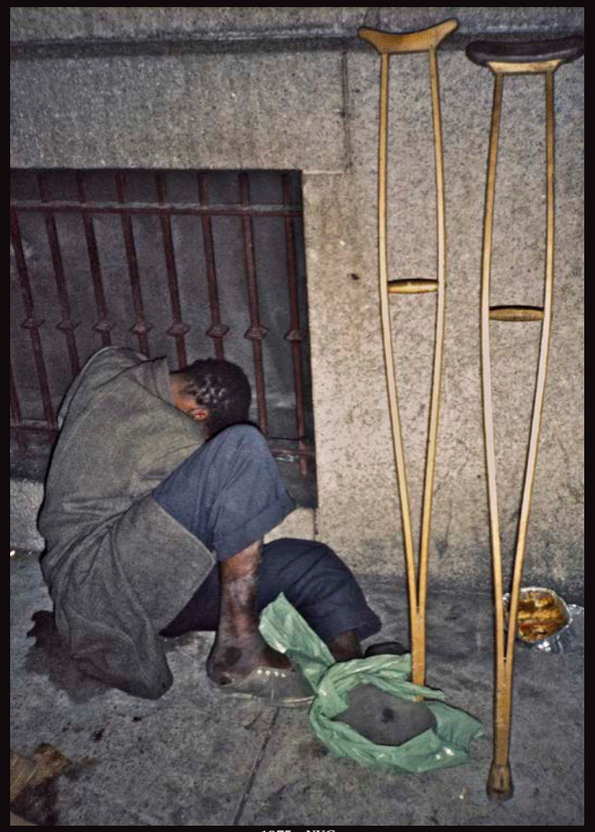

1975 - NYC

1973 - NYC

1973 - NYC

Under min resa i den nation där det talas mer om uppåtriktad rörlighet än i någon annan, och med dess till synes obegränsade möjligheter, var existensen av ett slutet system en återkommande paradox för mig. Jag kunde inte acceptera förklaringen om svartas inneboende underlägsenhet, som alla vita amerikaner bär i sitt innersta hjärta. “Våra förfäder kom hit smutsigt fattiga och klarade sig. Varför kan inte de göra det?” En slöja lyftes dock för mig när jag kom nära två sådana “fattiga” invandrare: Lidy Manselles från Haiti och fru Pabst från Ryssland. Det är inte alls en slump att Lidy blev min första svarta flickvän. Till en början verkade amerikanskfödda svarta kvinnor orörbara, inlåsta bakom en osynlig barriär. Lidy tillhörde helt klart en annan, friare värld. Aldrig slog det mig så mycket som en dag när vi stod och pratade med en alkoholist på en dörrtröskel i Harlem. Helt plötsligt bröt Lidy ut med förakt: “Varför skaffar du dig inte ett jobb?” Hennes okänslighet avslutade samtalet. Senare sa hon till och med något i stil med: “Jag hatar dem. Jag hatar dessa lata djur.” Jag kände genast att detta var en sammandrabbning som låg mycket djupare än mellan två nationaliteter: Det var en fri kulturs förakt för en slavkultur. Lidy, som var jetsvart och katolik, representerade bättre än någon annan den “vita protestantiska arbetsmoralen”. Och hon var inget undantag bland de svarta som anlänt utan kedjor. Genom Lidy fick jag tillgång till det tätt sammansatta västindiska samhället i Brooklyn. Liksom tidigare invandrare arbetade de fanatiskt hårt, sparade pengar, var stolta över utbildning och att äga sina egna hem och talade universellt om vikten av en stark familj. Med sina uppoffringar och sin starka beslutsamhet var de starkt motståndare till välfärd, i direkt kontrast till de omgivande svarta samhällena, där 40 procent av medlemmarna lever på socialbidrag. Deras kvarter är lika rena och rasistiska mot infödda svarta som italienska och irländska kvarter. På mindre än en generation, snabbare än de flesta vita invandrare, har deras inkomster nått upp till svindlande 94 procent av den genomsnittliga amerikanska familjens inkomst, även om man räknar in de många fattiga som fortfarande anländer. Eftersom 1 procent av den amerikanska befolkningen äger eller kontrollerar mer än 40 procent av rikedomarna kan vi konstatera att västindiska invandrare klarar sig bättre än majoriteten av de vita, trots att de kommer från mycket fattigare och mindre läskunniga länder än vad de flesta européer kom från. Däremot står infödda svarta för endast 56 % av de vitas inkomster. Under Kennedy och Johnson tilläts de en utvecklingstakt som, kanske om 500 år, skulle ha gett dem jämlikhet, men under Nixons, Reagans och

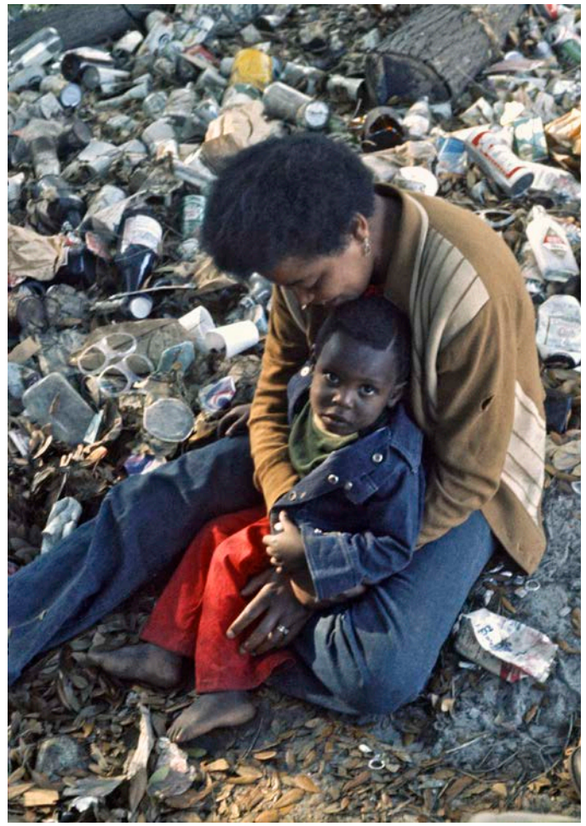

1974 - Apopka, FL

Bushs konservativa politik glider de snabbt bakåt. Fram till 1960-talet var 1/3 av alla svarta yrkesverksamma i själva verket invandrare. På många elituniversitet utgör deras ättlingar upp till 85 procent av de svarta studenterna, trots att de bara utgör 6 procent av de svarta i Förenta staterna. Så varför är det så svårt för USA:s egna svarta att komma in på Harvard eller Yale? Oavsett orsaken är det faktum att dessa öar med låga inkomster, där det finns mycket färre svarta än i USA, kan producera en sådan mängd talanger ett starkt bevis på den amerikanska rasismens inverkan. Deras historiska slaveri var i princip lika grymt som det amerikanska, och de härstammar från samma stammar i Afrika. Så vad är det som gör svarta invandrare dubbelt så framgångsrika som infödda svarta? Varför brukar resenärer till länder efter slaveriet dra slutsatsen att västindiska och latinamerikanska svarta verkar “stolta och våldsamt oberoende” i jämförelse med de “krossade”, “trasiga” och “beroende” svarta i den amerikanska underklassen? Varför är rädsla och hat fortfarande de grundläggande ingredienserna i förhållandet mellan svarta och vita i Amerika, medan lynchningar, korsbränningar och rasupplopp samt organisationer som NAACP och Black Panthers är helt okända i Brasilien?

1975 - Palo Alto, Kalifornien - Servitris som serverar på familjen Pabsts ranch i bergen.

Min förklaring är att de vita försvann från Västindien efter slaveriet, varefter de svarta där omgavs av svarta förebilder, vilket gjorde det möjligt för dem att återuppbygga det självförtroende som hade krossats av slaveriet. Men i USA fortsätter svarta att leva i ett majoritetssamhälle av vita där vi har makten att definiera dem och fortsätter att krossa deras självförtroende. Därför kan svarta amerikanska föräldrar inte på ett övertygande sätt, i likhet med västindier och judar, uppmuntra sina barn med: “Ja, mitt barn, det är ett rasistiskt samhälle, men du kan fortfarande klara dig genom att arbeta dubbelt så hårt som andra!”. Endast människor som tror på sig själva kan göra det. De svarta invandrarnas initiativ och uppfinningsrikedom krossas inte av vårt tveeggade svärd av nedlåtande liberal generositet och reaktionär rasistisk grymhet, som definierar det effektiva slaveriet. Svarta invandrare är för stolta för att acceptera det första och har under mer än ett århundrade inte tvingats hantera det andra. Eftersom deras psykologi inte är präglad av rasism gör de motstånd och blomstrar på samma sätt som Europas judar ofta gjorde trots antisemitism. Det är inte förvånande att mina infödda svarta vänner i Hartford, CT kallar västindierna för “go getters” eller “svarta judar”.

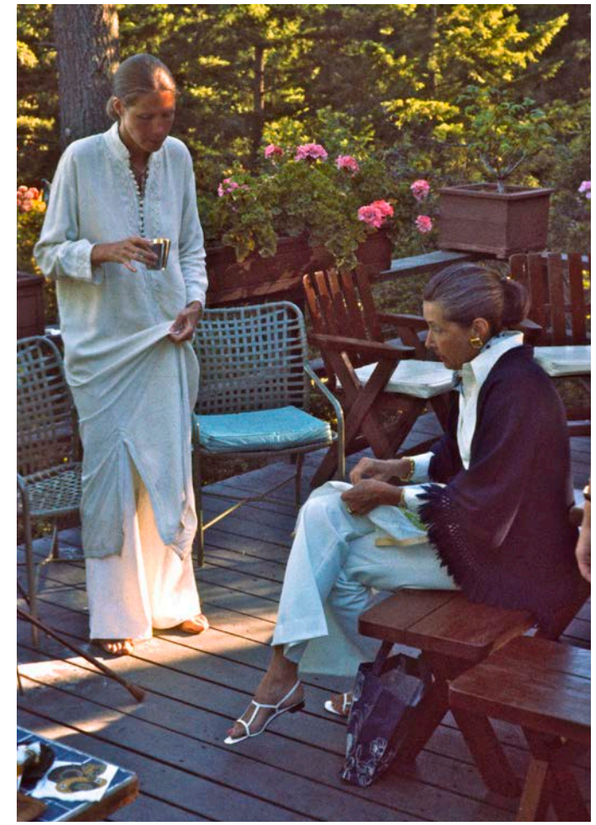

1975 - Palo Alto, CA - Mrs Pabst och dotter på deras bergsranch.

Mrs Pabst hade anlänt precis som Lidy - bruten men inte bruten - med en bakgrund som skickade henne direkt till överklassen. Som medlem av den gamla ryska aristokratin förlorade hon allt i revolutionen utom det viktigaste: sin ackulturation i överklassen. Hon kunde därför gifta sig med pengar (Pabst Brewing Company) som resten av de 2/3 av de rikaste 1 procenten som föddes in i sin rikedom. I dag äger de flera herrgårdar runt om i världen, och jag semestrade med dem på en gård i Kalifornien som kostade 3 miljoner dollar. Jag gillade fru Pabst, intensivt intresserad som hon var av konst och kultur, och hoppades att hon skulle ge mig lite pengar för att köpa mer film. Så jag visade henne mina bilder, som den här lilla pojken i det leriga diket. Hans värld skiljer sig så mycket från den som fru Pabsts barnbarn, som pigan serverar, att om det inte stod Pabst på ölburkarna skulle vi inte veta att de tillhör samma värld och att deras liv på något sätt är förbundna med varandra. Men när fru Pabst såg dessa foton av människor som besegrats av apati och alkoholism skrek hon: “Jag hatar dem! Jag hatar dessa lata djur! Varför vill de inte arbeta? Varför tar de inte ett jobb?” Men varifrån får fru Pabst egentligen allt det där guldet i öronen, och varför arbetar inte dessa “djur”?

1972 - Chicago

Sing a song of sad young men,
glasses full of rye.
All the news is bad again
kiss your dreams goodbye.
All the sad young men
sitting in the bars
drinking up the night
and missing all the stars.
All the sad young men
drifting through the town
drinking up the night
trying not to frown.
All the sad young men,
singing in the cold
trying to forget
that they are growing old.
All the sad young men
choking on their youth,
trying to be gay
running from the truth.
Autumn turns the leaves to gold
slowly dies the heart.
Sad young men
are growing old,
that's the cruelest part.
Misbegotten moon
shines for a sad young man,
let your gentle light
guide them all again.
All the sad, sad, sad young men.

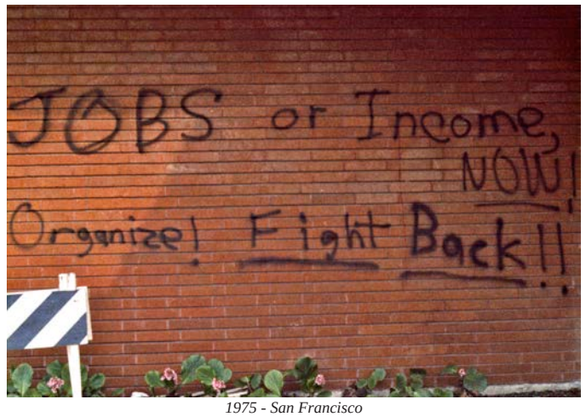

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

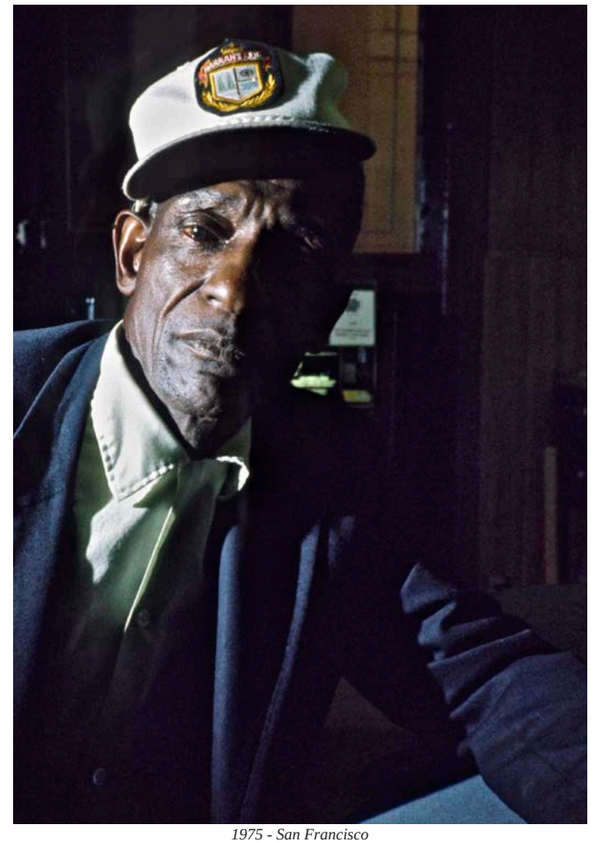

1975 - San Francisco

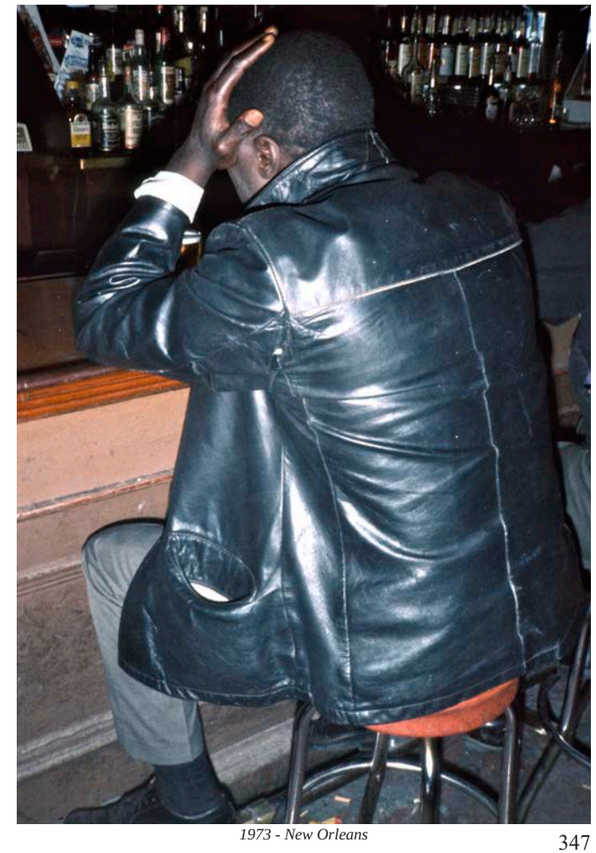

1973 - New Orleans

1975 - San Francisco

1974 - Raleigh, NC

1974 - Raleigh, NC

1975 - Seattle, WA

1975 - Seattle, WA

1974 - Raleigh, NC

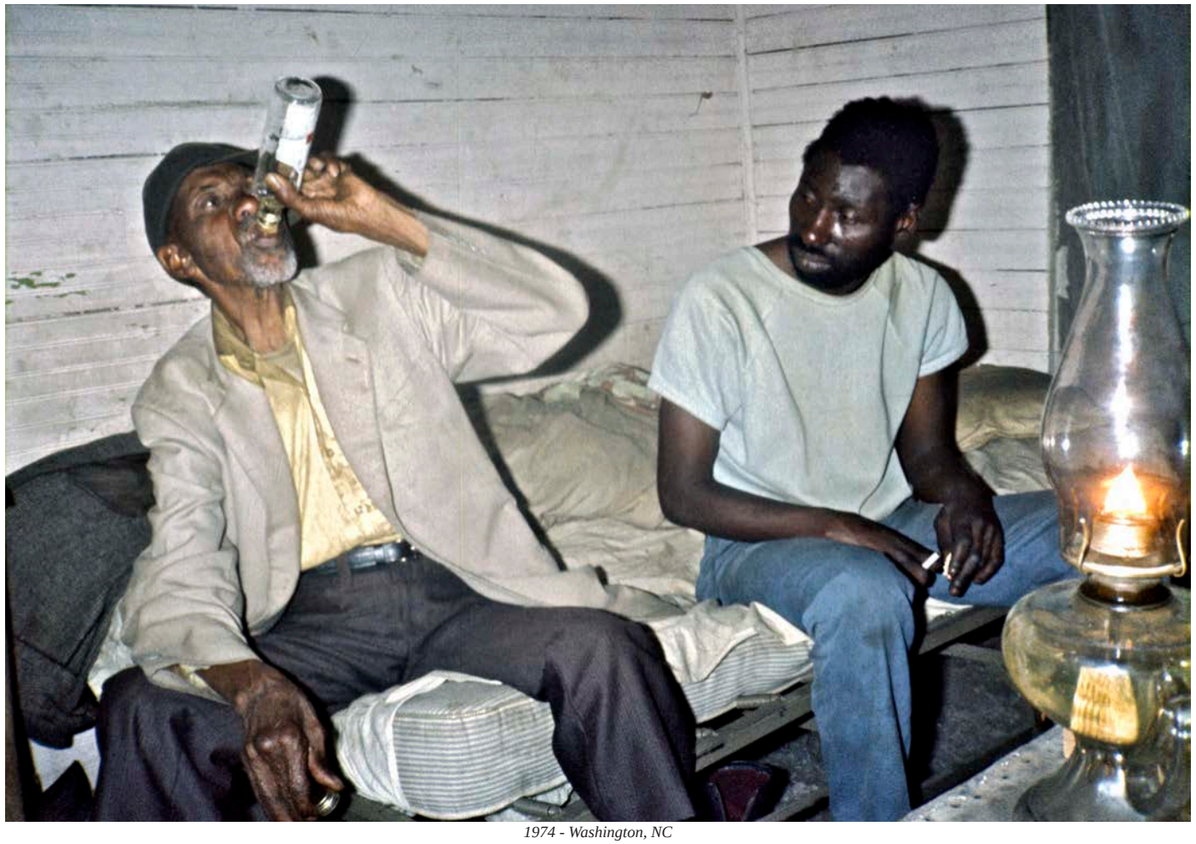

1974 - Washington, NC

Jag får ofta frågan hur jag fick bo hos Rockefellers - och varför. Här är min berättelse. Jag lämnade Washington DC en vårmorgon 1974 med målet att träffa fattiga kolgruvearbetare i West Virginia. Eftersom det var varmt, gick jag iväg i skjortärmar, utan att veta att våren kommer tre veckor senare i bergen. Jag befann mig snart i en snöstorm vid korsningen mellan Rt 50 och I-79. Bergsfolk tar i allmänhet inte med sig liftare - "även om det vore min egen son", insisterade en man. Men när förare ser någon i en snöstorm utan så mycket som en vindjacka antar de att det är en förrymd fånge och kör förbi utan att tänka sig för. Jag stod där hela dagen så kall att jag inte ens kunde sträcka ut min frusna tumme.
Men ju mer jag led, desto mer kände jag att något fantastiskt skulle hända den dagen. Som vagabond hade jag fått en nästan religiös fatalism när det gäller lidande - att endast genom lidande kan man komma in i himlen. Dessutom är man genom just den övertygelsen kapabel att smälta bergen, eller kalla hjärtan, runt omkring en. Slutligen, när det blev mörkt, fick min handhållna danska skylt mig upplockad av två advokater. När den ena såg mitt eländiga tillstånd sa han att jag kunde stanna hos honom i Charleston över natten. Så jag var klar, även om det inte riktigt lät som "himlen" att bo hos en arbetsrättsadvokat. Knappt en halvtimme längre ner på motorvägen sa en av dem: "Där inne ligger Buckhannon, där Rockefeller bor..." och jag visste genast varför jag hade utstått så mycket den dagen. Till deras förvåning bad jag dem att släppa av mig där. Sedan började jag den 13 mil långa promenaden längs en mörk, öde bergsväg - fortfarande i en fruktansvärd snöstorm och fortfarande i skjortärmar. I staden frågade jag var Rockefeller bodde. Han var nu rektor för West Virginia Wesleyan College och snart hittade jag hans hus på Pocahontas St nära skolan.
För att förklara detta måste jag kortfattat gå tillbaka till mina protester mot Vietnamkriget (innan jag kom till Amerika). Moraliskt upprörd över USA:s användning av napalmbomber, som förbrände eller skadade tusentals vietnameser - däribland barn - utformade och tryckte jag på egen bekostnad en affisch med texten ESSO makes napalm. (Esso är numera känt som Exxon.) Jag sprang runt och klistrade upp dem över hela Köpenhamn, ofta med polisen i heta förföljelse. En kall decemberkväll klättrade jag upp i ett högt träd för att undvika att bli fångad av polisen, som, som jag upptäckte, vanligtvis också var motståndare till Vietnamkriget. För att leka med mig parkerade två leende

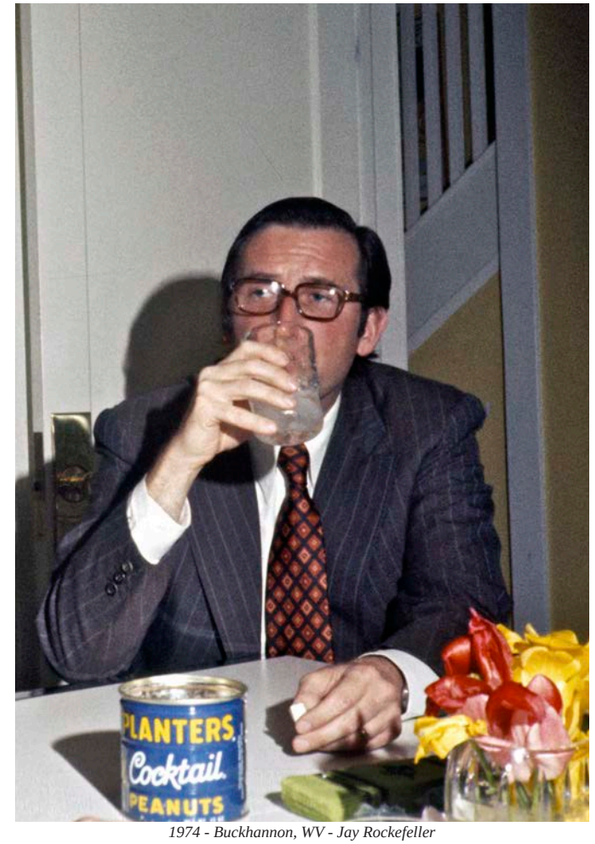

1974 - Buckhannon, WV - Jay Rockefeller

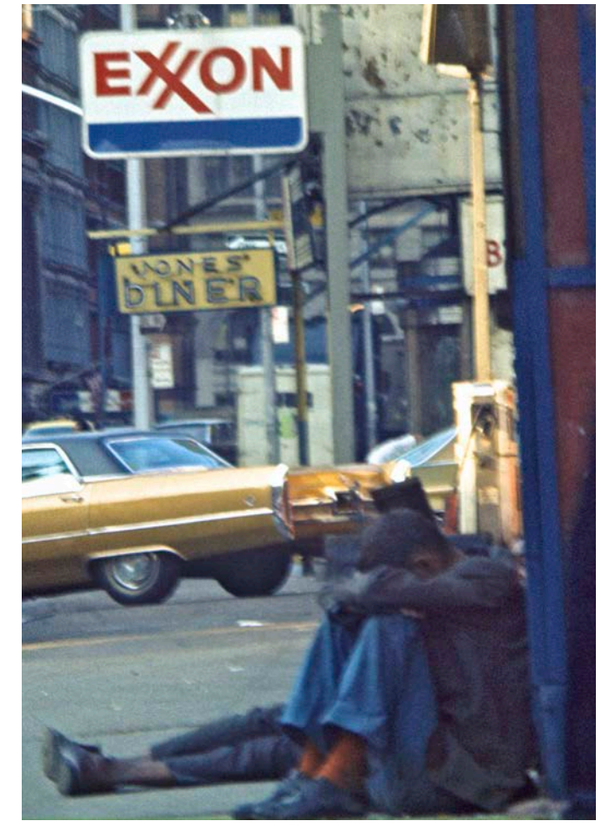

1971 - NYC

poliser sin bil bredvid trädet. "Du kan sitta där uppe hela natten och frysa medan vi kopplar av i den varma bilen och dricker kaffe tills du kommer ner". Även om jag frös i min höga tillflyktsort var jag fast besluten att vinna över mina plågoandar. Jag kom inte ner och på morgonen gav de upp. Varje dag kunde jag se hur jag vann mitt moraliska krig. Esso, till exempel, var tvunget att anställa en hel armé av arbetare för att gå runt och måla över Essos logotyp med svart färg för att stoppa den utbredda bojkotten av deras bensinstationer. Reklamens makt - detta var min första reklam - fick mig alltså att både hata och älska Esso-logotypen. Under processen byggde jag upp överväldigande fientliga bilder av monstret bakom Esso: Rockefeller-familjen. Jag fick också veta att de hade varit ansvariga för 51 strejkande män, kvinnor och barns död i Colorado 1914. Med CIA:s hjälp hade de störtat regeringar, däribland Irans, och installerat den mordiska och torterande shahen för att hindra Iran från att nationalisera sina oljekällor (detta ledde senare till den islamiska revolutionen). Och så, med en déjà vu-upplevelse (min iskalla natt i ett träd) och överväldigad av rättfärdig ilska, kände jag att jag hade rätt att möta själva monstret - och knackade på dörren.

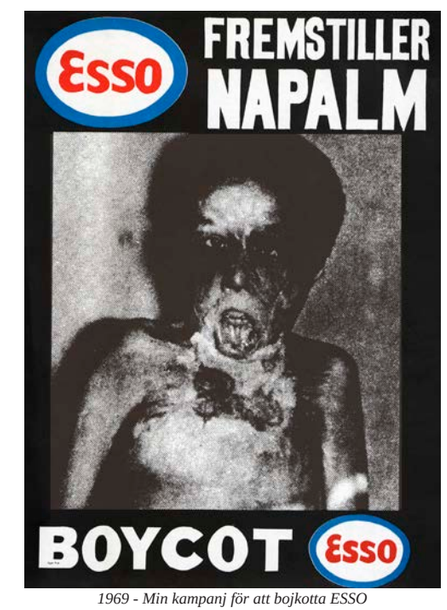

1969 - Min kampanj för att bojkotta ESSO

1974 - Valerie Rockefeller

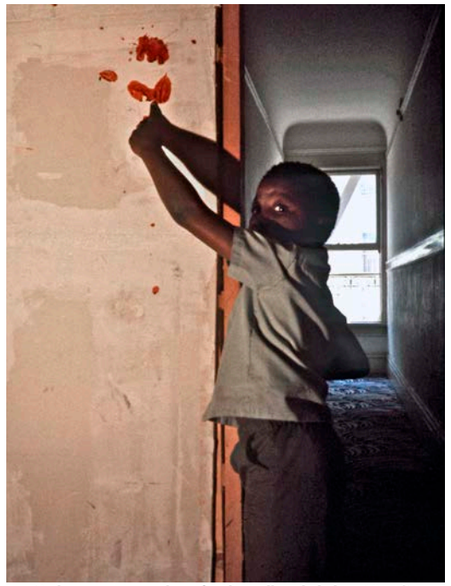

Pojke som visar var hans familjemedlem dödades - 1975 SF

Och vad hände? Samma sak som alltid händer när jag flyttar in hos monstren i mitt huvud: En vacker ung kvinna öppnade dörren. Jag antog att det var en av många tjänare och frågade på det mest naturliga sättet - jag hade rätt att vara där trots allt - “Kan jag få träffa mr Rockefeller?”. Hon sa att han inte var hemma, men att jag kunde komma in och vänta på honom. Även om jag själv såg ut som ett slags monster (ett snömonster) trodde hon förmodligen att jag var en student från hans universitet. Hon räckte mig handdukar för att torka mig och frågade om jag var hungrig. Om jag var det skulle hon börja laga mat eftersom hon inte visste när hennes “make” skulle komma hem. Make? Jag tänkte. Alla de hatiska karikatyrer jag hade sett av “Rockefeller” hade varit av gamla män. Detta var definitivt fallet efter Rockefellers massaker på fångarna i Attica, när de gjorde uppror för att kräva en fängelsereform. Jag hade varit på begravningen och kände några av de svarta änkekvinnorna (sidan 406). Men Sharon Rockefeller var nästan i min egen ålder och hennes man, Jay, bara tio år äldre. Medan hon lagade mat åt mig började jag leka med hennes bedårande treåriga dotter Valerie. När Sharon såg hur bra vi kom överens föreslog hon att jag kanske kunde stanna och ta hand om henne; hon skulle åka till Europa om några dagar och hade ännu inte hittat någon barnvakt. Lite senare kom en vän till familjen förbi, och medan vi pratade viskade hon att Valerie var uppkallad efter Sharons tvillingsyster, som hade mördats. “Mördad? Hur då?” Jag frågade misstroget. Jag var van vid mord i underklassen, inte bland de rika. Efter att Sharon, vars flicknamn är Percy, och Valerie hade tagit examen från college samlades familjen i deras herrgård vid sjön i en förort till Chicago. Sharon gick till Valeries sovrum för att säga god natt till sin syster, och nästa morgon hittades hennes enäggstvilling misshandlad och knivhuggen till döds. Brottet, som aldrig löstes, lämnade Sharon traumatiserad och kastade en mörk skugga över familjen som aldrig försvann. Vid den tiden blev jag inte förvånad över Sharons barnvaktsuttalande eftersom jag var van vid att folk omedelbart litade på mig, men under årens lopp har jag ofta reflekterat över denna anmärkningsvärda kvinna. Hur många andra kvinnor skulle, så kort tid efter att en älskad syster hade mördats av en inkräktare, ha modet att bjuda in en främling som såg ut som Charles Manson i sitt hem? (Precis efter mordet på en annan Sharon under Tate-Labianca-morden.) Hur många skulle be denna främling att sitta barnvakt åt hennes dotter (uppkallad efter den största förlusten i hennes liv)? Sharon delade min egen tillitsfulla syn.

När Jay Rockefeller äntligen kom hem förlorade jag helt mitt hjärta till denna varmhjärtade familj. Eftersom jag var försjunken i samtal med hans fru antog han att jag var en vän till henne och frågade aldrig varför jag var där (precis som jag själv hade glömt varför jag var där). Om jag hade förväntat mig att möta ett monster var det min egen projektion eftersom vi till min förvåning och glädje hade samma åsikter om nästan allting. Han var också motståndare till Vietnamkriget och kritiserade senare krigshjälten John McCain för att han släppte napalmbomber på civila vietnameser. Efter college hade han gått samma väg som jag och arbetat med fattiga kolgruvearbetare som bodde i lika eländiga hyddor som de jag hade fotograferat. Han arbetade för att förbättra deras villkor i VISTA-programmet, som John F. Kennedy hade startat, men förlorade sitt hjärta till gruvarbetarna, stannade där och har sedan dess varit en kraftfull förespråkare för dem, först som deras guvernör och senare som senator i Washington. Jag kände direkt att han var “min man”. Efter att vi hade druckit en hel

1974 - Charleston, SC

Sharon Rockefeller med Valerie i 1974

del flaskor och han hade visat stort intresse för mina bilder av kåkstäder och fattigdom kände jag mig så upplyft att jag berättade för honom att jag förgäves hade försökt få stöd för att köpa en professionell Nikon-kamera och film så att jag kunde slutföra mitt arbete. Jag kommer aldrig att glömma hans svar: “Talar du till mig som person eller till stiftelsen? Kom till mitt kontor i morgon och visa mig ditt förslag till bidrag.” Jag kunde knappt sova den natten. För första gången hade jag ett verkligt hopp om att få lite stöd för min fotografering (om så bara lite barnvaktspengar). Men när jag tittade igenom den ansökan som jag alltid hade med mig såg jag en mening om “Rockefeller-klanens brutala slakt av 41 fångar i Attica”. Jag hade helt glömt bort det. Jag skämdes så mycket efter att ha mött så mycket värme, gästfrihet och förtroende från Rockefellers sida att jag inte kunde förmå mig att knacka på hans dörr. Istället vände jag om och fortsatte mitt vagabonderande med den gamle Rockefellers slogan: varken “ett mynt till banken eller ett öre att spendera”. Arg på mig själv för mina fördomar formulerade jag min nya insikt: Underklassens syndrom av mord och alkoholism är bara en spegel av den härskande klassen. Visserligen hänvisade alkoholismen till vad jag hade sett i andra överklassfamiljer snarare än till den här familjen, som hade visat mig, trots att jag var en inkräktare, så mycket generositet. Två dagar senare stannade jag hos denna kvinna i ett skjul som låg mitt emot ett Exxon-raffinaderi. Förutom min hatkärlek till Exxon-logotypen tror jag att det fanns en annan anledning till att jag hamnade hos henne. Under mitt första år i Amerika undertecknade president Nixon National Environmental Policy Act för att eliminera bly i bensin. Blybaserad bensin hade introducerats av Standard Oil (Exxon) för dess “antikockeffekt”, och Exxon hade kämpat mot tidigare försök att förbjuda den. Strax innan jag bröt min vagabondprincip om “anti-knock” i Jay och Sharons hus - jag väntade alltid passivt på att folk skulle bjuda hem mig - hade jag hört talas om nya studier som visade blyets destruktiva effekter på barn. Jag tänkte på allt det bly som svarta barn utsattes för i ghettohusen, som ofta byggdes intill motorvägar i innerstaden. (Sid 299). Detta gav mig svaret på varför våld och mord hade exploderat ungefär 20 år efter det att blyhaltig gas blev vanlig. (Den här pojken visar mig blodet från någon i hans familj som just hade blivit mördad). Bly spelar också en viktig roll för de inlärningssvårigheter som många ghettobarn har och förklarar varför många vita, som Valerie, klarade sig bättre i skolan.

17 år senare, efter en av mina föreställningar i Stanford, kom en vit kvinna fram till mig och frågade om vi kunde prata i enrum. Hon verkade lite arg när hon sa: “Jag är med i din bok”. Jag blev helt förvirrad eftersom det knappt fanns några vita i boken. När hon hittade sidan förstod jag att hon var Valerie Rockefeller. “Förra året”, fortsatte hon, “när min rumskamrat kom hem efter ert program och berättade att ni framställde min far som en alkoholist och massmördare blev jag väldigt arg på er. Men nu när jag själv har sett showen måste jag ge dig en stor kram. Och här är mitt visitkort. Om du någonsin behöver min hjälp är det bara att ringa mig.” Wow. Återigen drabbades jag av skuldkänslor eftersom jag i boken inte tillräckligt hade gjort skillnad mellan Exxon, en symbol för förtryck, och den kärleksfulla familj som en gång hade tagit emot mig. Jag mötte exakt samma överväldigande reaktion från tre andra Rockefellerbarn vid andra universitet. De bad till och med om mina råd om hur de bäst skulle kunna tjäna de fattiga. Så jag blev inte förvånad över att se Valerie, vars tunga bagage var både negativt och positivt, slutade som specialpedagog för ungdomar med inlärnings- och känslomässiga svårigheter i East Harlem. På något sätt såg jag en direkt linje som gick från vårt första möte i hennes hus när hon var barn till hennes sociala engagemang som vuxen i Harlem. Först och främst formades hon av sina föräldrars långa sociala engagemang.

Kanske förstärkt av hennes mors nedärvda trauma (parallellt med det nedärvda traumat bland svarta barn). I vilket fall som helst blev jag, liksom hennes far, förvånad över hur mycket vi var överens om allting när vi senast kommunicerade 2015. “Jag är fortfarande hyperkritiskt dömande mot människor med pengar!” skrev hon till mig. Hon är också en del av Rockefeller-familjens arbete för att stoppa Exxon/Mobils klimatförnekelse. “Som ättlingar har vi en extra börda att bekämpa klimatförändringarna”, säger Valerie.

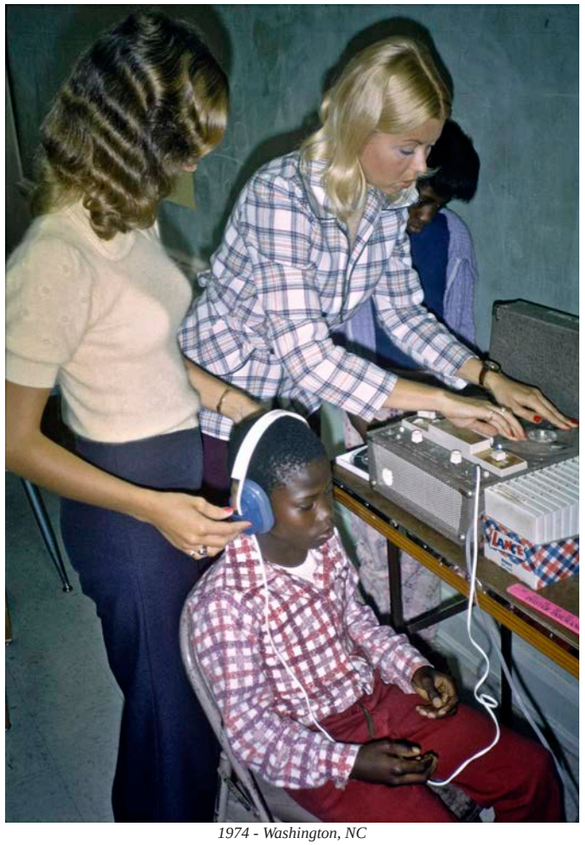

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

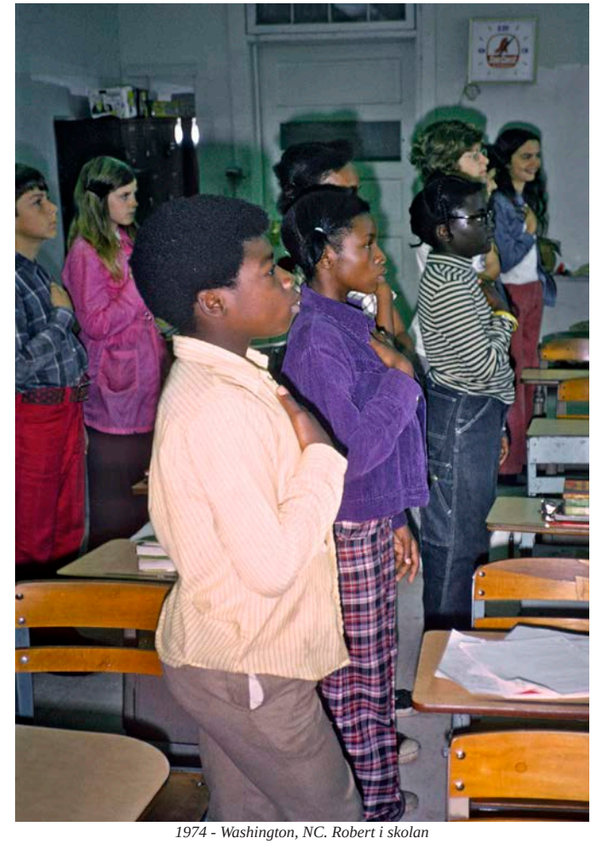

1974 - Washington, NC. Robert i skolan

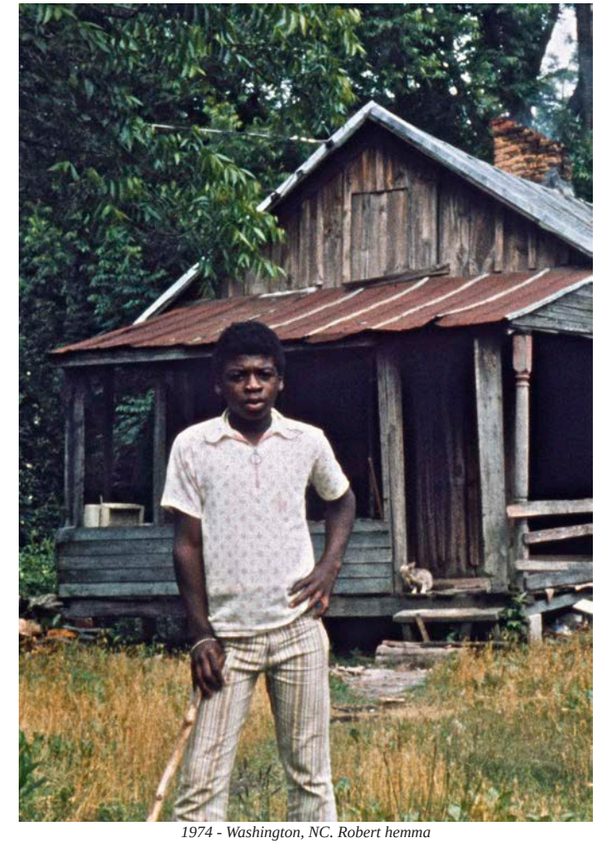

1974 - Washington, NC. Robert hemma

1974 - Jersey City, NJ

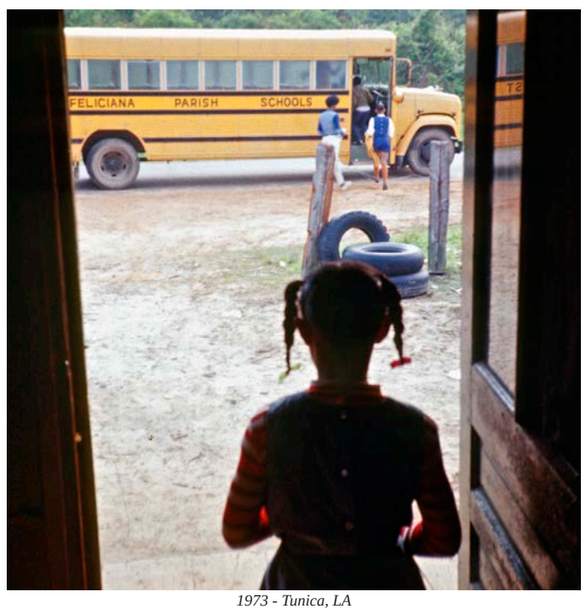

1973 - Tunica, LA

1974 - Washington, NC

Integrationen av svarta och vita skolbarn var ett av de viktigaste resultaten av medborgarrättskampen. Att många bättre bemedlade liberaler inte lät sina barn integreras bidrog till att sabotera integrationen och skapa förbittring bland fattiga vita, som inte hade råd med privatskolor.
Att se förhållandena i amerikanska skolor var kanske den mest chockerande aspekten av min resa. Aldrig hade jag hört så många hjärntvättande fraser, som “Män värdesätter frihet över allt annat”, kombinerat med ett nästan totalt utelämnande av svartas historia. I dag förbjuder många skolor till och med böcker av svarta som Nobelpristagaren Toni Morrison.
Denna totalitära reglering är som “trohetslöfte” till “en nation, under Gud, odelbar, med frihet och rättvisa för alla”. Det står i skriande kontrast till slaveriets tillstånd som hamras in i svarta barn i dessa förfallna “ghettoskolor” med plywoodfönster.
I teorin ger vi gärna frihet och rättvisa till Robert, som här ses när han svär trohet i Washington, NC, för att sedan gå hem till sin hydda med fler råttor än böcker. Att täcka fönstren med stjärnor och ränder hjälper åtminstone till att hålla kylan - och hans amerikanska dröm - borta.

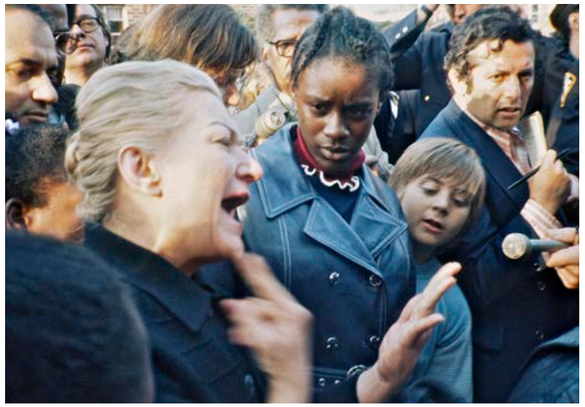

1972 - Canarsie, NY

1972 - Canarsie, NY

1972 - Canarsie, NY

WHITES ATTACK TWO SCHOOL BUSES HERE

Mafia Captain Indicted

1972 - NYC

1973 - Louisville, KY

1974 - San Francisco

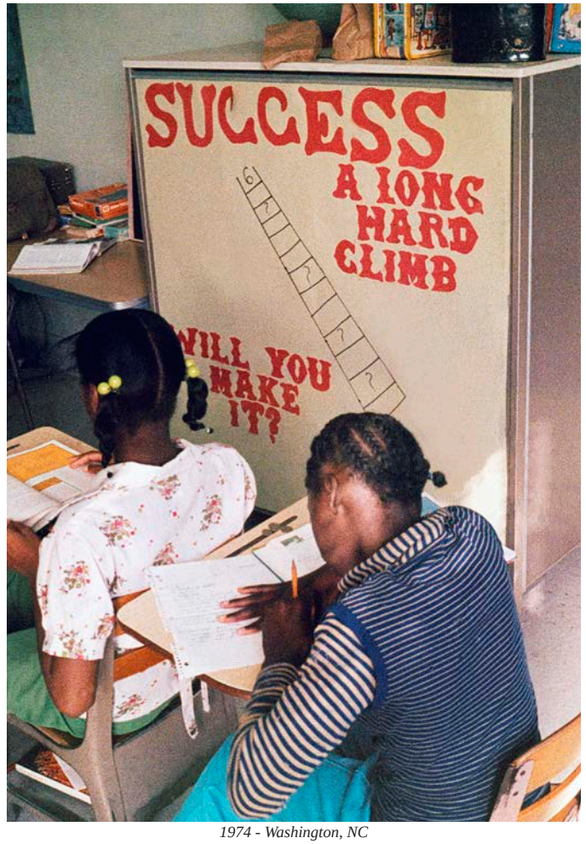

1974 - Washington, NC

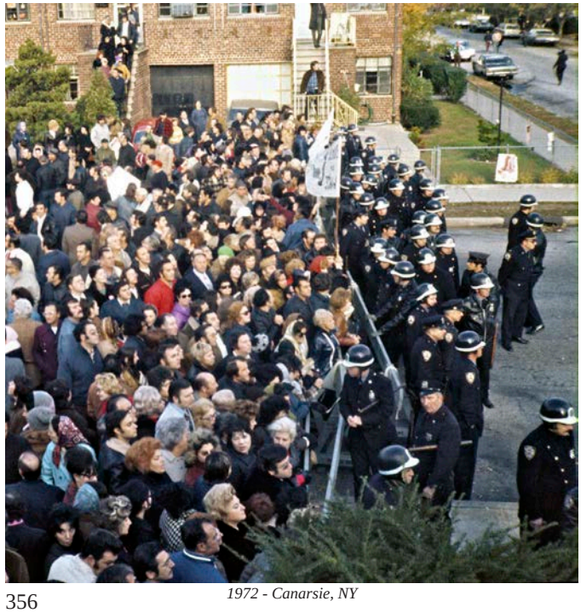

1972 - Canarsie, NY

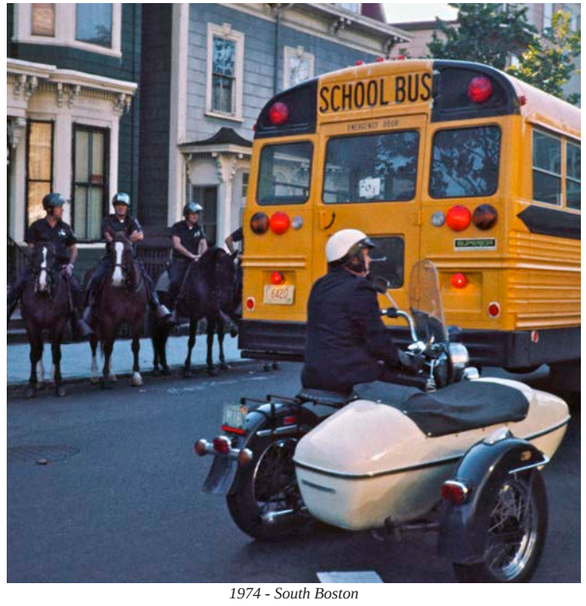

1974 - South Boston

Jag såg våldsamma strider i städer överallt när svarta, som desperat försökte bryta sig loss från segregationen och ge sina barn en chans till en likvärdig utbildning, bussade dem till skolor i vita kvarter.

När poliser och soldater måste eskortera barnen på varje buss och rasande stenkastande vita måste hållas bakom barrikader för att skydda svarta barn, lär vi dem på deras första dag i den vita världen att Ku Klux Klan finns i hjärtat av varje vit ... som jag felaktigt skrev då. I mitt arbete med KKK sedan dess har jag lärt mig att KKK:s barn ofta är de enda vita i helt svarta skolor eftersom de är för fattiga för att flytta från svarta stadsdelar.

Dessutom är “svarta skolor” just det som många danska föräldrar idag flyr från trots att de som självgoda ungdomar på 70-talet högljutt fördömde den amerikanska rasismen när de såg mitt bildspel.

1974 - South Boston, MA

1971 - East St Louis, IL

1989 - Harlem, NY

1974 - Jersey City, NJ

Detta är svarta skolbarn i ett amerikanskt ghetto som spelats in på band, men samtalet kunde lika gärna ha spelats in i dag bland bruna ghettobarn i Europa:
- Vi borde vara vänner med vita människor, som Mary. Hon är min vän och hon är vit.
- Vänta tills du växer upp och hon kommer att vara helt fantastisk!
- Hur vet du att hon kommer att vara enastående?
- Hon kommer inte att vara ute ur världen, utan ute ur det här landet.
- Ut ur landet eller ut ur ghettot?
- Ut ur det här landet, ghettot eller vad som helst ...
- Hon kommer fortfarande att vara min vän.
- Hon kanske vänder sig mot dig. De kanske hjärntvättar henne.
- En vit person är fortfarande en människa!
- Men varför ... hur kommer det sig att de behandlar en svart person som ett djur?
- Vi måste ha gjort något fel!
När jag lyssnade på sådana samtal med sju- och åttaåriga barn kunde jag bara dra slutsatsen att många av dem inte bara ser sitt ghetto utan även sitt land som ett slutet system och - värre - klandrar sig själva för det. På frågan "Var kommer du ifrån?" svarar till exempel bruna barn födda i Danmark "Turkiet". Precis som svarta har de internaliserat budskapet i vår splittrande retorik: "Du är oönskad och ingår inte i våra värderingar."
När de ständigt får höra att de inte hör hemma är det inte förvånande att många ghetto-föräldrar motsätter sig integrerad skolgång trots att de vet att ghetto-skolor inte fungerar. Att bli berövad en bra utbildning i sin egen ghettoskola är att föredra framför illusionen av att tillhöra det etablerade samhället med den berövelse man också måste utstå här. Det är ett sorgligt faktum att vi även i integrerade skolor dödar andan och motivationen hos de barn som vi har marginaliserat. Överallt i världen skapar lärarna elever för att passa in i den bild och de förväntningar de redan har på dem. Om man tar ett slumpmässigt urval av en klass och säger till lärarna att dessa elever är "potentiella akademiska språngbröder" kommer dessa barn efter ett år eller två att leva upp till den förväntningen tack vare den särbehandling som läraren omedvetet ägnar dem. I ett samhälle med herre och slav kommer den som förväntas bli slav (oduglig) alltså att få en sämre utbildning, med svarta eller vita lärare, utan att segregation eller integration gör någon större skillnad.

1974 - Washington, NC

Denna "oskyldiga" diskriminering får katastrofala konsekvenser när vi delar upp eleverna i "långsamma" och "smarta" spår, som naturligtvis återspeglar klassamhället utanför. Hur skadlig sådan diskriminering är för ett barns självkänsla visade sig när en dator av misstag placerade alla så kallade "långsamma" barn i den "smarta" klassen och vice versa. Ett år senare, när misstaget upptäcktes, fann pedagogerna att de långsamma eleverna betedde sig som om de var smarta och de smarta eleverna betedde sig som om de var dumma - början på ghettobildning. Jag träffade ständigt lärare och till och med rektorer som kallade sina ghetto-elever för "djur". Till den grad att jag såg till och med små barn tänka på sig själva som råttor.
I min egen skola lärde jag mig själv att den bild som läraren hade av ett barn blev den bild som barnet försökte leva upp till. Jag talade en dialekt från landsbygden, som lät "dum" i öronen på lärarna i staden, där de talade "korrekt" danska. Därför undvek de mig omedvetet, och lite efter lite blev jag introvert med tillfälliga explosioner av "dumt" beteende. Jag förlorade all lust att lära mig och fick konsekvent 30-50 % lägre poäng än de andra eleverna. Till slut tvingades jag hoppa av skolan, vilket så småningom gjorde mig till en gatuovänlig vagabond. Om jag, förutom min ADHD, hade varit svart eller brun i ett rasistiskt samhälle, där vi omedvetet försöker hålla sådana "olärbara" utanför synhåll tills de blir "beteendemässigt oberörbara", hade jag lätt kunnat sluta inte bara som "gatufarlig" utan också som "kriminell", "missbrukare", "prostituerad", "socialbidragslösare" eller någon av de andra roller som ett samhälle av bortkastningsbara människor finner det passande att forma sina oönskade människor till.
#359

För att undvika anklagelsen om att vara herre-slavsamhällets piskhand hittar lärarna ofta nya sätt att lägga skulden på sina elever. Liberaler insisterar på att ghettobarnens “bristande motivation” och “nedsatta inlärningsförmåga” beror på att de är “kulturellt missgynnade” eftersom de kommer från hem där det inte finns fler böcker än vad som kan hittas i slavstugor (eller i en turkisk eller arabisk bondes hem). Kan det vara så att lärarna själva har fastnat i ett slutet system och blivit utmärkta förtryckare med sina “Våra skolor är inte dåliga, men vi får dåliga elever” eller “stackars små saker”, domar som krossar barnen?
Om det finns något tvivel kvar är det värt att komma ihåg att mycket motiverade, politiskt och socialt medvetna lärare i skolor som drevs av Svarta pantrarna och svarta muslimer förde upp sina ghettobarn till nationell (vit) standard. Privata muslimska skolor i Danmark kan göra det på samma sätt. Med andra ord genom att utmärka sig akademiskt, inte enbart genom idrottsstipendier.
Denna förväntade avskräckning av inlärning kan också ses i samhällen som genomsyras av ett förtryckande tänkande gentemot andra utsatta grupper. Amerikanska kvinnor, till exempel, som gått i flickskolor, där de skyddas från samhällets sexism, klarar sig bättre efter examen än kvinnor som gått i integrerade skolor. Om vissa av oss har svårt att möta vår egen rasism, låt oss inte glömma hur få män för 50 år sedan såg sig själva som sexister.

Men att vi krossade flickor med våra attityder avslöjas av statistiken från dessa år, som visar hur många kvinnor vi “tvingade” bort från högre utbildning med känslomässiga blockeringar som hindrade dem från att bli läkare, advokater och vetenskapsmän. När vi ser 4:e klassens syndrom hos våra marginaliserade svarta och bruna barn i både USA och Europa måste vi dra slutsatsen: Antingen behöver vi hjälp med att bearbeta vår rasism, eller så måste färgade barn skyddas från oss i icke-integrerade skolor med mycket engagerade och samvetsgranna lärare, “räddande änglar” som kan återupprätta den känsla av självkänsla och identitet som vi så tidigt stjäl från dem.
Tyvärr finner jag mig själv vara en aktiv del av denna rasism. Efter månader av undervisning på mestadels vita universitet har jag till exempel internaliserat studenternas tänkande. Jag kommer ofta på mig själv med att tänka i rasistiska termer om “svarta”. När jag är lika isolerad i Danmark blir mitt tänkande om dem som danskarna betecknar som “muslimer” snedvridet på samma sätt. Med rasistens förebrående och distanserande perspektiv samt hans förkärlek för att hitta fel hos “den andre” hjälper jag alltså våra utstötta att forma en defaitistisk, fientlig attityd - återigen i blindheten av mitt vita privilegium. För blindhet är det när vi utåt kräver integration, men i vårt inre tänkande “distanserar oss från”, fruktar och följaktligen krossar dem vi borde integrera oss med.

1974 - Greensboro, NC

1972 - Detroit

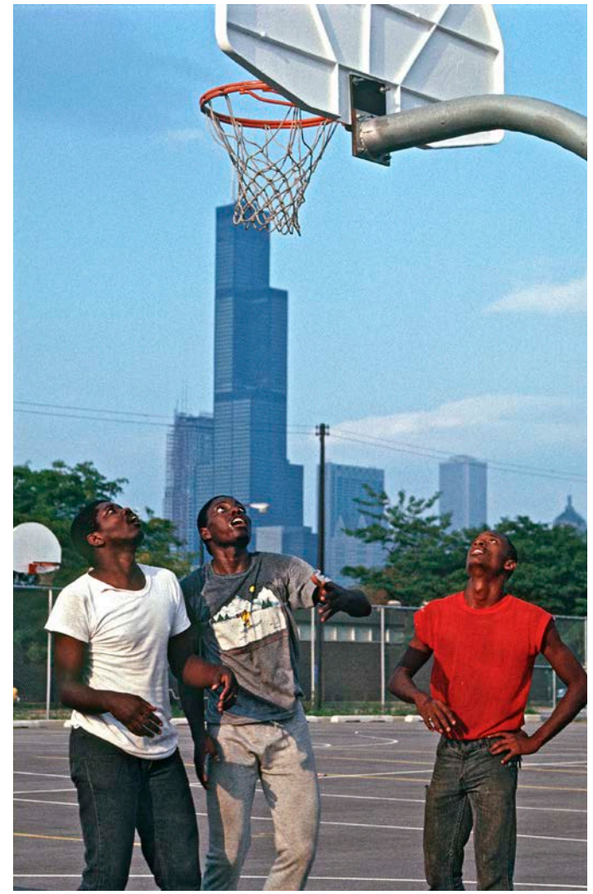
1990 - Chicago

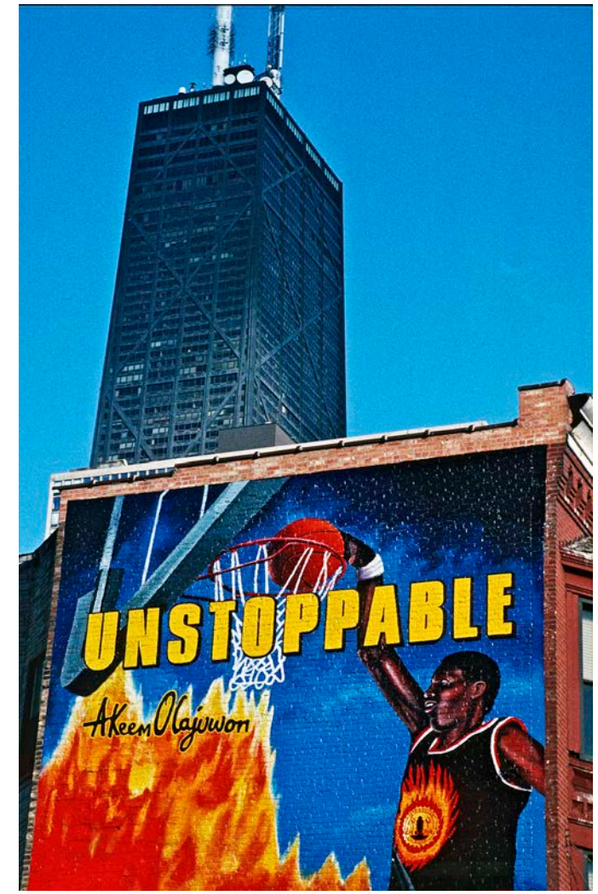

1990 - Chicago

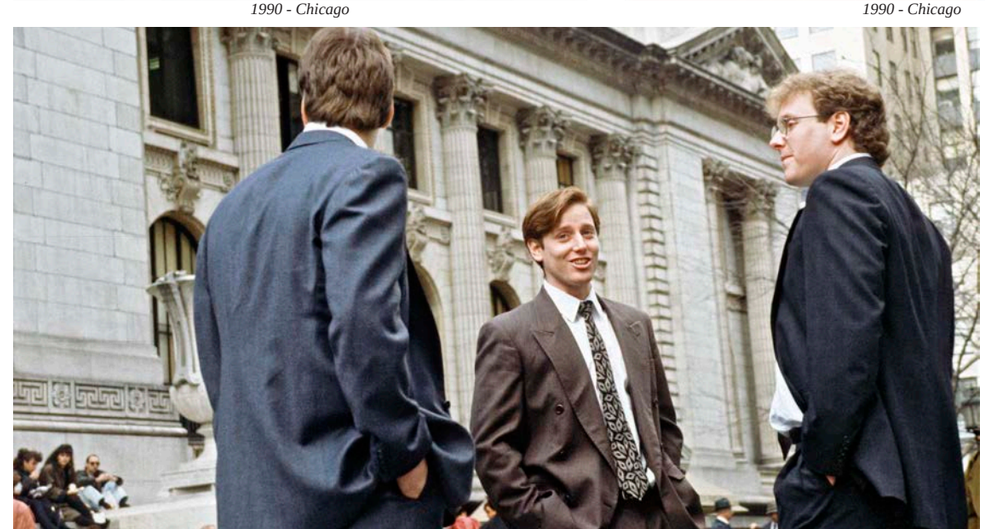
1989 - NYC

1990 - Burke County, GA

I Los Angeles såg jag ett vackert fall av rassolidaritet när västindiska invandrarstudenter bildade en organisation för att motivera infödda svarta att inte hoppa av high school och college - ett slags historisk upprepning av den underjordiska järnvägen, där fria svarta hjälpte människor ut ur slaveriet.

I vilken utsträckning vi alla är offer för detta förtryck visas på den här bilden av en grupp svarta tonåringar. Flickan adopterades som bebis av svarta i ghettot och har uppfostrats till att vara svart: att bete sig svart, tänka svart och klä sig svart. Hon har knappt något gemensamt med vita; hon kan inte ens tala “vårt språk”. I vita hem ser jag motsatsen. Svarta och vita, palestinier och judar, infödda och invandrare, män och kvinnor, heterosexuella och homosexuella lider allvarlig skada när föräldrarna tidigt återskapar de förtrycksmönster som de själva fått från sina föräldrar. Båda parter berövas så småningom förmågan, liksom viljan, att behandla den andra sidan mänskligt. Vi ger upp innerst inne och bestämmer oss för att det är en absurd etnisk alkemi att försöka integrera element som stöter bort varandra som olja och vatten. Liberalernas

1973 - Baltimore

frenetiska försök att skaka om dessa två element så mycket att de för en kort stund splittras i mindre partiklar är bara ett meningslöst försök att ge förtrycket ett mänskligt ansikte - som att rösta på Obama medan man är fångad i den massiva apartheid som svarta och vita hjärtan utgör. Finns det då något hopp överhuvudtaget?

2009 - High school bal i Natchez, MS

Ja, jag hör ofta till och med de värsta rasisterna säga: “Jag önskar att vi kunde adoptera alla svarta barn så att de kunde bli som vi”. Även om de på typiskt rasistiskt vis söker felet hos “de andra” är det inte ett uttryck för rashat. Precis som européer gläds när “muslimer” konverterar till kristendomen och glömmer att det är den annorlunda kulturen som de reagerar negativt på. Jag ser detta besvärliga hopp tydligast hos vita studenter på amerikanska universitet när de berättar hur de av liberala skuldkänslor försöker nå ut till svarta studenter. Men hela tiden hålls de tillbaka av reaktionär skuld: de minns alla varningar från sina föräldrar i barndomen; vanligtvis inte verbalt, utan i deras ögon eller i klickandet av bildörrarnas lås när de körde för nära ett svart område.

Det är skrämmande att förråda våra föräldrars kärlek, som vi kan känna i bakhuvudet dra åt motsatt håll. Så när de sträcker ut handen till svarta av kärlek dras de bakåt av kärlek. De blir klumpiga och nedlåtande mot svarta, som reagerar med djupt rotad ilska och fientlighet eftersom de har gått igenom ett liknande, men omvänt förtryck. Detta återupplivar den vita rädslan - nu rädslan för att bli avvisad.

På så sätt “skapar” förtryckaren och den förtryckta ständigt varandra eftersom ingen av oss är fri. För det som definierar alla förtryckssystem är en förlust av “frihet”; friheten att agera på ett sätt som en utomstående i detta system skulle se som “normalt” och “mänskligt”.
Denna cocktail av vit skuld och rädsla skapar den ilska och fientlighet som internaliserad rasism innebär bland svarta, vilket i sin tur skapar mer vit rädsla och skuld, osv.

Den värsta rasismen idag skapas alltså inte av hat utan i kärlekens namn - i önskan att skydda våra barn från det vi själva lärde oss att frukta.
När jag tar med vita till svarta fester i USA eller till bruna fester i Danmark ser jag ofta hur de spricker upp i tårar av skuldkänslor: efter att så länge omedvetet ha demoniserat dem upplever de plötsligt “de andra” som riktiga människor.
Våra tårar avslöjar att vi alla är offer för rasism.

1975 - San Francisco

1974 - Palm Beach, FL

1973 - Indianapolis, IN

1974 - Brownsville, NY

1982 - San Francisco

Ju mer jag lärde mig om den förlamande och
självförstärkande effekten av att bli utestängd, desto svårare
blev det för mig att fördöma vita för deras rasism. Inte
ens för mig och afrikanska och karibiska invandrare, som
inte formades av vår mästarkultur, var det alltid möjligt att
reagera på ett mänskligt sätt mot dem som är fångade i en
pariakultur. De vitas klumpiga beteende gentemot svarta i
USA, och sedan dess gentemot “muslimer” i Europa, blev
särskilt begripligt när jag jämförde det med mina egna
svårigheter att vara fullt mänsklig gentemot dem som mitt
heterosexuella samhälle låst in i det homosexuella ghettot.
Min inställning till homosexuella hade i grunden varit
“liberal”. Även om jag omedvetet hade tvingat dem
lika effektivt under jorden i min danska barndom på
landsbygden som de är i Saudiarabien, hade jag inte
formats av öppet hatiska attityder mot dem. Därför behövde
jag inte träffa många självhatande bögar i garderoben på
de amerikanska motorvägarna för att inse att jag kände
det som en moralisk plikt för mig att bli aktiv i världens
första öppna bögrörelse i San Francisco. Där lärde jag
mig snart av mer “befriade” bögar att liberaler är den
sanna befrielsens mest försåtliga fiende. Vår djupa känsla
av heterosexuell överlägsenhet förblir oberörd av vår
omsorg om homosexuellas “svåra situation”. Vi tycks
medge så mycket med vårt nedlåtande “vi måste acceptera
homosexuella”, medan det liberala “vi” alltid utesluter
just den minoritet vars integrering man uppmanar till.
Vi lämnar de förtryckta att kämpa inte bara mot verkligt
uttalad fanatism och hat, utan också mot “sympati” och
“förståelse” - “tolerans” som utsträcks till något beklagligt
snarare än normalt.

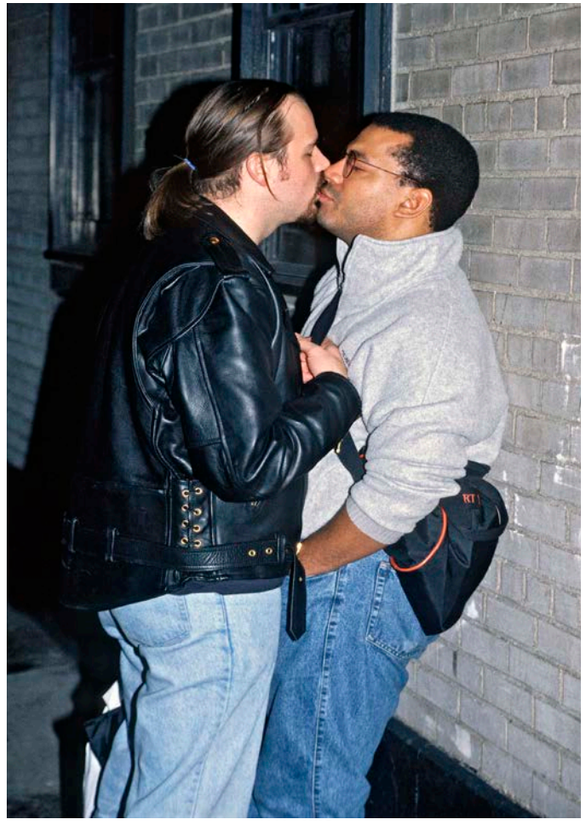

1992 - NYC

1989 - Washington, DC

1984 - Swarthmore, PA

2012 - Washington, DC

Efter en sådan indoktrinering känner “vi” oss lika osäkra,
oroliga och hotade av “dem” som de vita känner sig hotade av
de svarta/bruna, och det blir bekvämare för oss att hålla dem i
getton. Vissa amerikaner såg homosexuella ghetton som San
Francisco och New Orleans som uttryck för ett tolerant och fritt
samhälle. Precis som med de gamla judiska ghettona i Europa är
det precis tvärtom. När vi i århundraden hindrade homosexuella
från att reagera fritt, kyssas och hålla varandra i handen i en
öppen atmosfär utan rädsla, stiftade lagar mot dem i de flesta
delstater, fick dem att avsky homosexualitet innan de nått vuxen
ålder så att de anammar och internaliserar heterosexuellas
definition av gott och ont, när vi tvingar bögar och lesbiska
under hela deras liv till smärtsamma, meningslösa försök att räta
upp sina liv med samma förlamande effekt på deras självbild
som när svarta rätade upp sitt hår för att “passera” eller bara
överleva, - då kommer vi så småningom att tvinga in dem
i liknande segregerade ghetton, komplett med upplopp och
subkulturer. Att vara en tidig förespråkare för homosexuella
uppmärksammades och det var svarta homosexuella som Albert
Johnson, direktör för SF Film Festival, och teaterdirektören
Burial Clay (mördad en vecka efter att ha satt upp min
föreställning) som först bjöd in American Pictures till Amerika.
När jag bodde med den svarta gayaktivisten Lawrence Andrews
medan han hjälpte till att sätta upp min American Pictures
Theater i San Francisco bjöd han in mig att göra workshops för
hans grupp “Black and white men together” för att hjälpa till att
bekämpa den rasism han såg bland medlemmarna. “De vita kan
gå till sängs med oss, men efteråt vill de inte ha något med oss
att göra.” Splittringen mellan bögar och lesbiska var ännu större
då, men på 80-talet såg jag hur lesbiska kvinnor kom ut ur sin
berättigade manliga ilska och förenade sig med vår rörelse.

1973 - Baltimore. Ms Willie efter vår Thanksgiving-middag.

2021 - landsbygden i NC. Ms Willie 72 år gammal.

1995 - NYC

1973 - Baltimore. Ms Willie i sitt vardagsrum

1975 - Tenderloin, San Francisco

När jag liftade med min danska skylt i Baltimores ghetto på Thanksgiving-kvällen 1973 och hoppades hitta ett ställe att bo på, blev jag förvånad över att bli upplockad av en vacker svart kvinna, eftersom svarta kvinnor aldrig hade plockat upp mig. Hon bjöd in mig till sitt prydligt putsade förortshem och eftersom hon hade läst dansk litteratur kom vi in i ett djupt intellektuellt samtal, varefter hon bjöd in mig att dela hennes silkessäng på övervåningen. Inte förrän hon började kyssa mig berättade hennes skäggstubb att hon inte var en kvinna. När jag senare berättade historien för amerikanska män brukar de brista ut i illamående: “Vad har du gjort? Hoppade du ut genom fönstret?” Kort därefter dödade faktiskt två män en sådan transsexuell person i tron att de hade plockat upp en kvinnlig prostituerad. För mig blev Willie istället en kär vän som introducerade mig till transsexuellas värld. Han beundrade Danmark för att landet först tillät könsbytesoperationer och berättade för mig om Christina Jorgensens bok om detta. Jag blev förvånad när jag hörde hur Willie som växte upp på tobaksfälten i North Carolina hade känt sig attraherad av kvinnokläder sedan hon var fem år, men sedan flydde norrut för att bättre kunna leva ut sin verkliga identitet. Hur tiderna har förändrats framgår av hur hon i dag - nu 72 år gammal - har flyttat tillbaka till sina rötter i North Carolina. Efter Willies kärleksfulla introduktion till den spännande trans- och dragvärlden kände jag mig helt hemma när jag senare flyttade in i en byggnad full av transpersoner i Tenderloin i San Francisco. Särskilt eftersom jag såg många av deras identitetsproblem under deras övergångar, älskade jag deras glädjefyllda fester och dragshowtävlingar. Så när jag på äldre dagar öppnade Danmarks första kvinnliga moské gjorde jag det på villkor att våra många HBTQ-flyktingar kunde bära högklackade skor i moskén för sina dragshower.

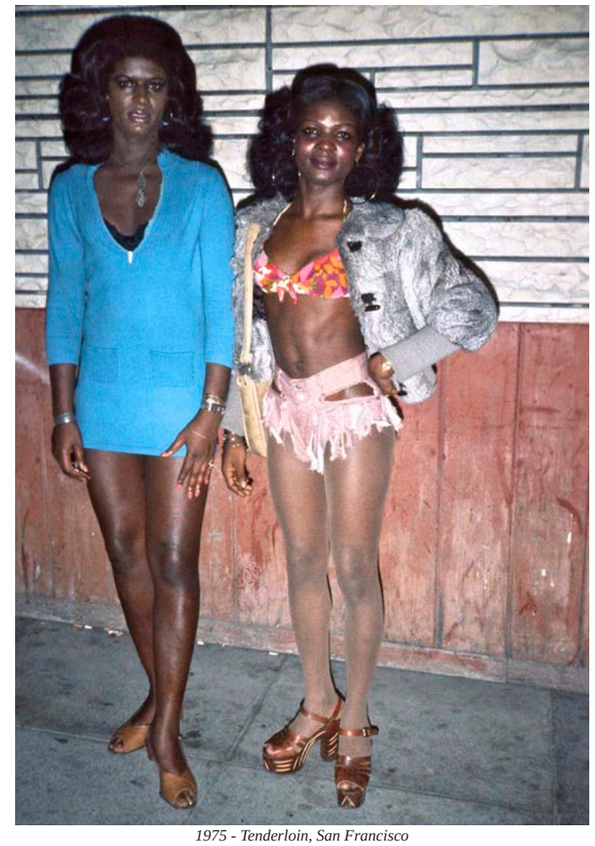

1975 - Tenderloin, San Francisco

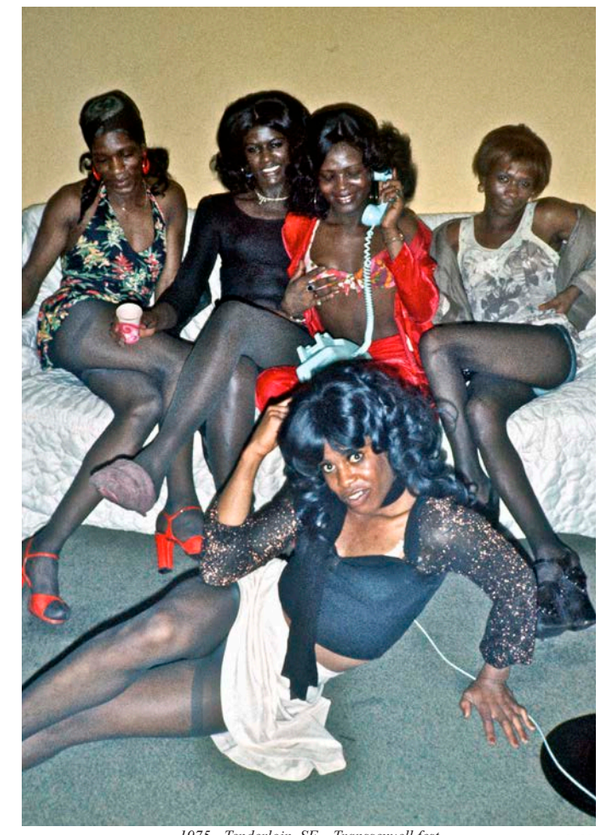

1975 - Tenderloin, SF. - Transsexuell fest

1975 - Tenderloin, San Francisco

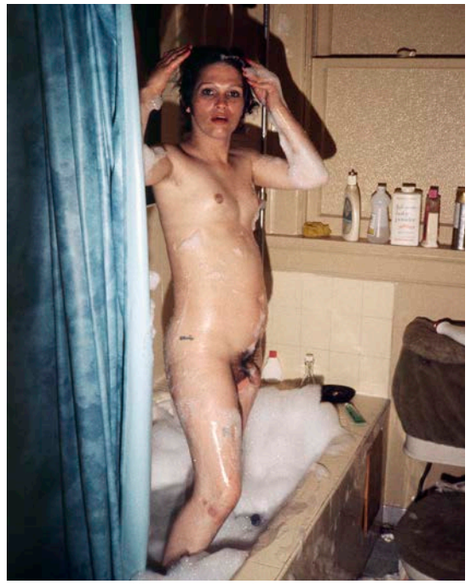

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, SF. - Transseksuel fest

1975 - SF. Födelsedag för en transsexuell pappa som firar sin sons födelsedag

För frigörelsen var inte lätt. Jag såg tidigt hur det yttre förtrycket drev många transsexuella in i droger och prostitution, och därmed speglade det mest uppenbara slutresultatet av det svarta förtrycket. Så de flesta av mina vänner förlorade jag kontakten med. När ett socialt system behandlar en minoritet med förakt och fientlighet blir de som befinner sig i detta ghetto till slut så medvetna om dess slutna system att de går ett steg längre och överdriver sin upplevda “skillnad”. På så sätt fullbordas förtryckets onda cirkel, eftersom subkulturen nu synligt verkar “rättfärdiga” samhällets förakt för den. På detta sätt skapas “ghettot i ghettot” eftersom de “trevliga”, konformistiska bögarna och lesbiska ofta känner att drag-, transsexuella och andra speciella hbtq-subkulturer förstör för dem i deras förhållande till den heterosexuella världen.

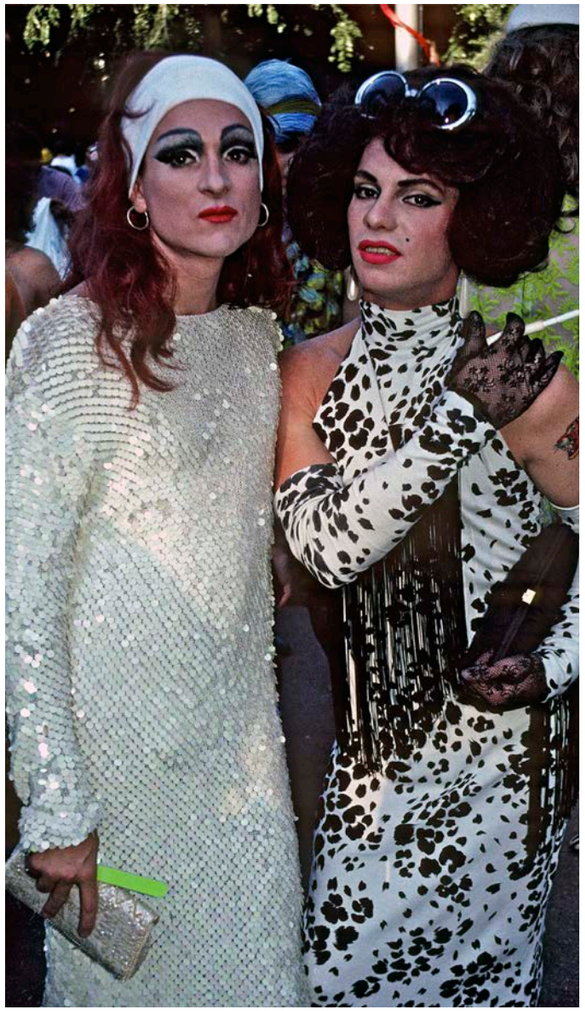

2001 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1991 - NYC

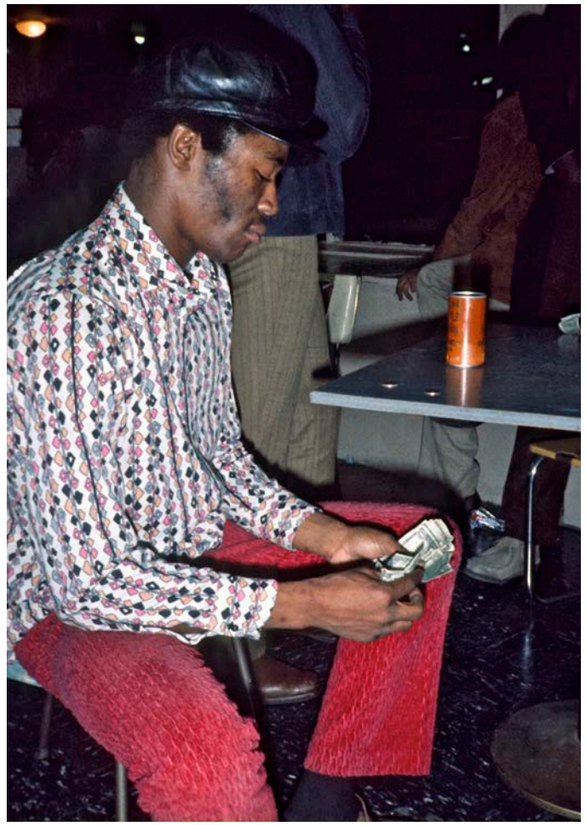

1975 - Tenderloin, San Francisco

En stark subkultur i det svarta ghettot är en nagel i ögat på bättre bemedlade svarta (och bättre bemedlade bruna i Europa). Båda minoriteterna försöker göra sig "förtjänta" av integration, men hela tiden använder vi en patologisk bild av denna subkultur för att stereotypisera dem. Det övre ghettot är känsligt för denna aspekt och tenderar att betrakta det nedre ghettot med en känsla av skam snarare än som ett bevis på deras gemensamma förtryck.

Spänningarna mellan övre och nedre gettot är så starka att jag ofta var tvungen att välja sida, vilket inte var svårt efter att jag hade sett lidandet i nedre gettot och det resulterande föraktet från både övre gettot och vita. Ju mer jag började förstå det lägre gettot, desto mer förstod jag dynamiken i förtrycket i vårt system. För många vita är det lägre gettot en obegriplig värld av kriminella, hallickar, gängmedlemmar, människohandlare, prostituerade och missbrukare. Eftersom de lever i ett slutet system är deras handlingar desperata och avslöjar ett mönster av absolut förakt för resten av samhället, som de vet att de aldrig kommer att bli en del av. Poolhallar är deras mötesplats, lyxbilar deras statussymbol, svart/brun kulturnationalism

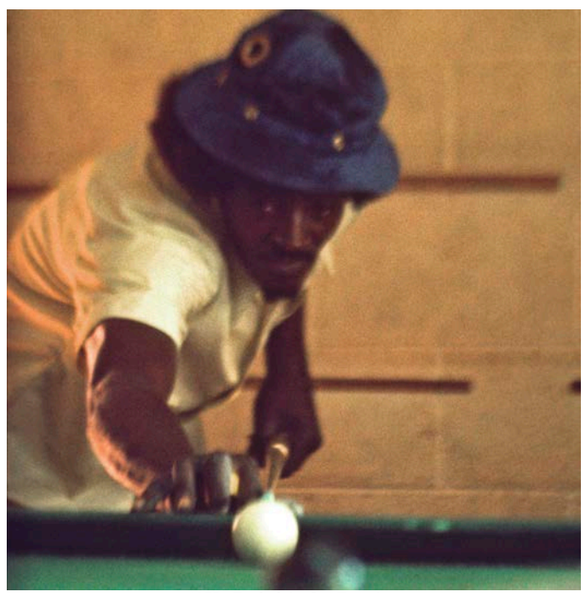

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1973 - Greensboro, NC

eller islamism deras uppviglande gemenskap och identitet, det broderliga handslaget och det sofistikerade "jive" eller "walla" samtalet deras kommunikation. "Bakomliggande" kan vara lika vanligt som det broderliga handslaget.
Men när man har lärt sig dessa regler och en viss teknik för att överleva kan man inte undgå att komma att älska dessa utstötta, våra barn av smärta, mer än någon annan social grupp. För att möta mänsklighet mitt i en brutal omgivning kommer alltid att vara mer överväldigande och uppmuntrande än att finna den bland människor som är skyddade från motgångar.
När denna undervärld provocerar oss är det inte minst för att den utgör en enormt överdriven spegelbild av oss själva. Utan att förstå och respektera denna skrämmande kultur är vi oförmögna att erkänna de förtryckande och våldsamma aspekterna av oss själva, som vi ser återspeglas i dessa obehagliga bilder här. För de visar inte någon "svart" eller "brun" kultur, utan vårt eget sinnestillstånd i all sin nuvarande brutalitet. Här finns alla tendenser i vårt system som är avskalade till en hemsk parodi: tävlingsandan, jakten på statussymboler, sexism och (inte minst) förhållandet mellan herre och slav.

1974 - Daytona Beach, FL

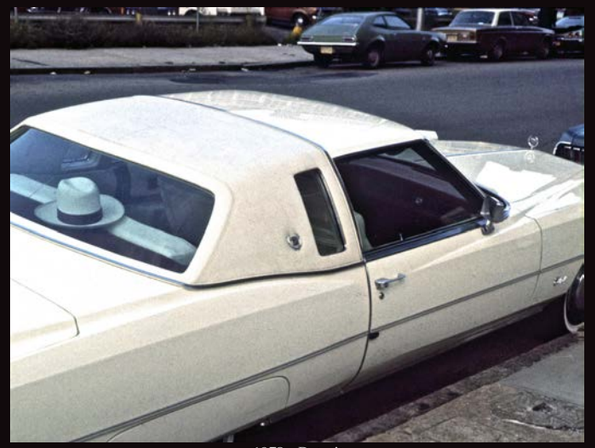

1972 - Detroit

1972 - Jackson, MI

1975 - Richmond, VA

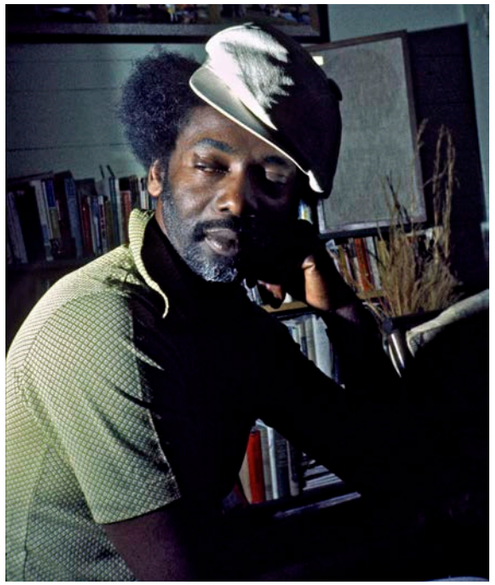

1973 - Zebulon, NC

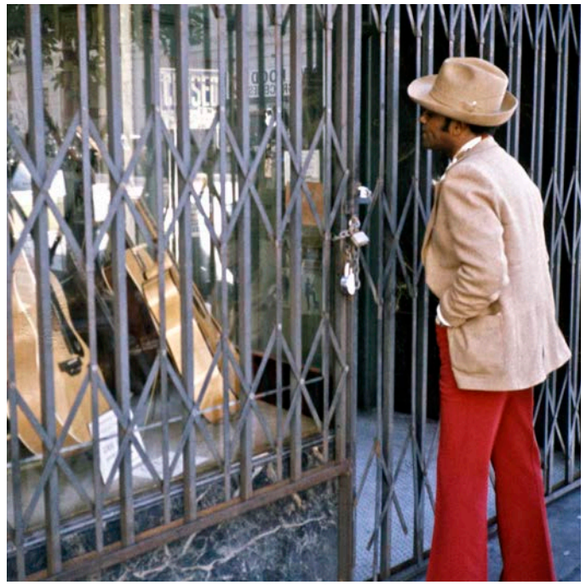

1974 - NYC

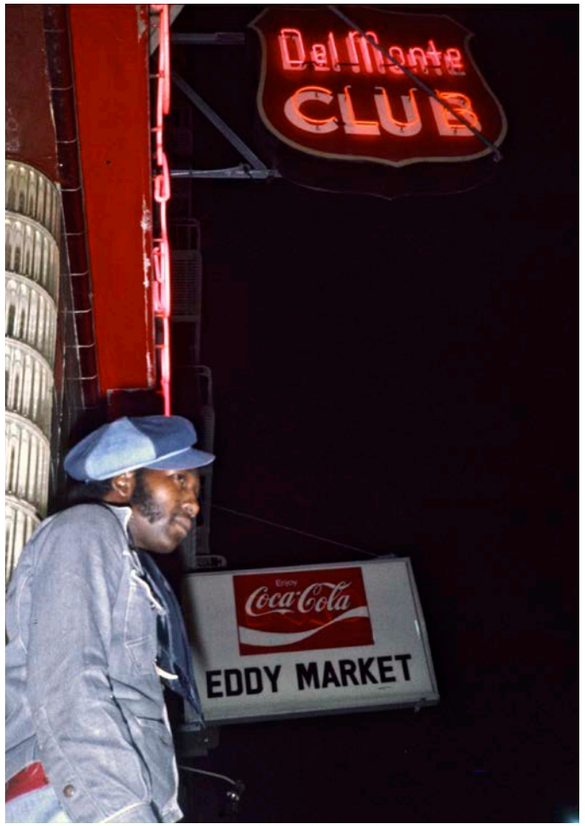

1975 - Tenderloin, San Francisco

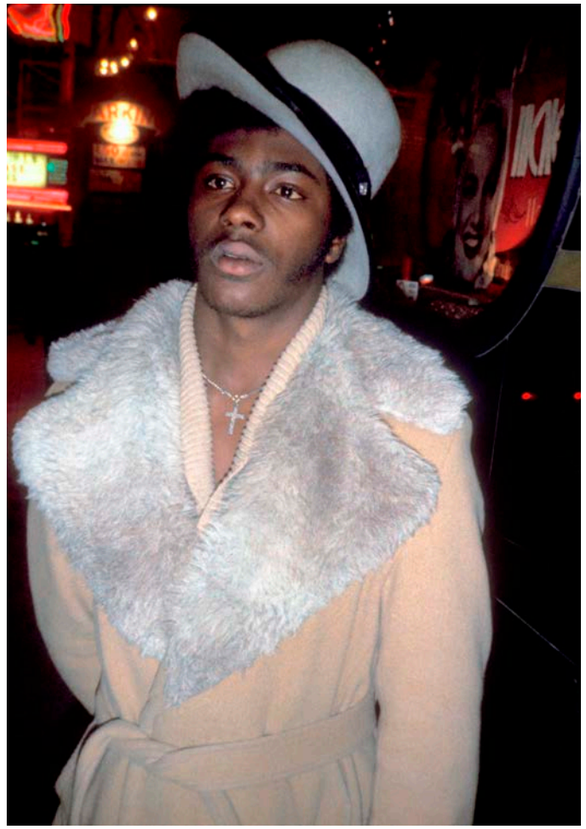

1975 - Tenderloin, San Francisco

Varhelst i världen herre-slav-förhållandet existerar kommer det inom slavkulturen att ske ytterligare uppdelningar i nya herre-slav-förhållanden. Där någon sådan relation existerar mellan människor kommer du att veta att dessa människor inte är fria eftersom en sådan relation endast kan existera i ett slutet system. I underklassen syns ett sådant slaveri tydligast i relationen mellan hallick och prostituerad. Den svarta prostituerade är fullständigt underkuvad av hallicken och kryper mentalt ihop vid hans fötter i djup vördnad.

Hallicken är dock inte bara bödel utan också ett offer i det större systemet, där han blir den nya slavdrivaren som ser till att varorna levereras till slavmästaren, den vite mannen. Hans verktyg är inte längre piskan utan hallickens pinne gjord av vridna klädgalgar. Även om hallickar, liksom affärsmän i det större samhället, kan uppträda ganska omänskligt, är det viktigt att komma ihåg att de, liksom kapitalister, gör affärer enligt väldefinierade regler och lagar som ligger utanför deras kontroll.

Dessa lagar fastställs i The Book, en oskriven Adam Smith- eller affärsmanual som har förts vidare från hallick till hallick i generationer och som nästan kan ses som en förlängning av kapitalistiska avhandlingar eftersom den beskriver det underliggande systemet i det större ekonomiska systemet. Ve den hallick som inte följer reglerna! Precis som de större kapitalisterna har de sina dagliga styrelsemöten med andra hallickar, där de inte bara diskuterar hur de ska hålla lönerna nere, utan också utbyter tekniska detaljer om hur de ska manipulera sina “horor”. På samma sätt fastställer de sina anställdas arbetstider, som de kallar “git down-time”. Man kan vanligtvis avgöra vilka horor som tillhör en “mack-man” och vilka som är “laglösa” eftersom alla organiserade horor går ut på gatan vid exakt samma tid varje kväll, medan de “laglösa” kommer och går som de vill.

Eftersom de var de yttersta förlorarna i flera olika nivåer av exploatering kände jag mig alltid exceptionellt nära svarta prostituerade, som ofta erbjöd mig gästfrihet (även om de naturligtvis var “laglösa”). Eftersom jag var en av de få män i deras liv som de inte hade vare sig en sexuell eller affärsmässig relation med, kunde de gentemot mig uttrycka den mänsklighet som ännu inte hade förstörts av deras hårda exploatering.

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

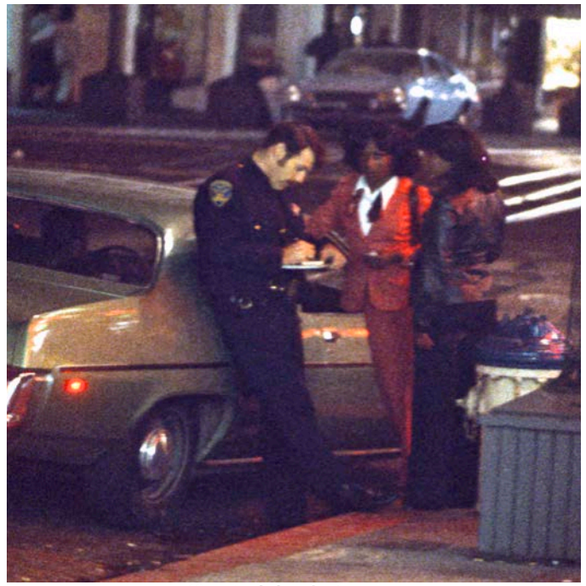

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1996 - Astoria, NY

Ett skäl till att vi kom så bra överens var utan tvekan att de var tvungna att känna till varje detalj av “systemet” i det nedre gettot för att hålla sig fria från hallickar, medan jag som fredlös (vagabond) i det större samhället gradvis hade skaffat mig en viss kunskap om det för att kunna överleva. Vi hade på mycket olika sätt kommit fram till en gemensam syn. Eftersom parallellen mellan överbyggnaden och underbyggnaden var uppenbar, var det lätt för dessa kvinnor att se den inre dynamiken i det kombinerade system som orsakade deras dubbla förtryck: rasism och sexism.

Förhållandet mellan hallick och prostituerad är på många sätt bara en vild överdrift av förhållandet mellan man och kvinna i det lägre ghettot, eller till och med i samhället som helhet, där en av mannens många “hustles” består i att få “breda pengar” från desperata kvinnor i utbyte mot skydd mot att hon blir “stött på” av sexuellt aggressiva män. I ett sådant samhälle ser kvinnan mannen i en skrämmande grad som ett objekt för att få pengar och lyx. Hon är ofta mycket rak om sin önskan att “gifta sig med en rik man”.

Denna snabba ghettoflykt var chockerande för mig eftersom jag sällan hade sett sådana självviska drag hos danska kvinnor, kanske för att i en mer egalitär välfärdsstat är en sådan exploatering mellan könen inte lika meningsfull. Den prostitution som är förknippad med att köpa kvinnor med status och rikedom visar sig särskilt tydligt i den amerikanska över- och underklassen.

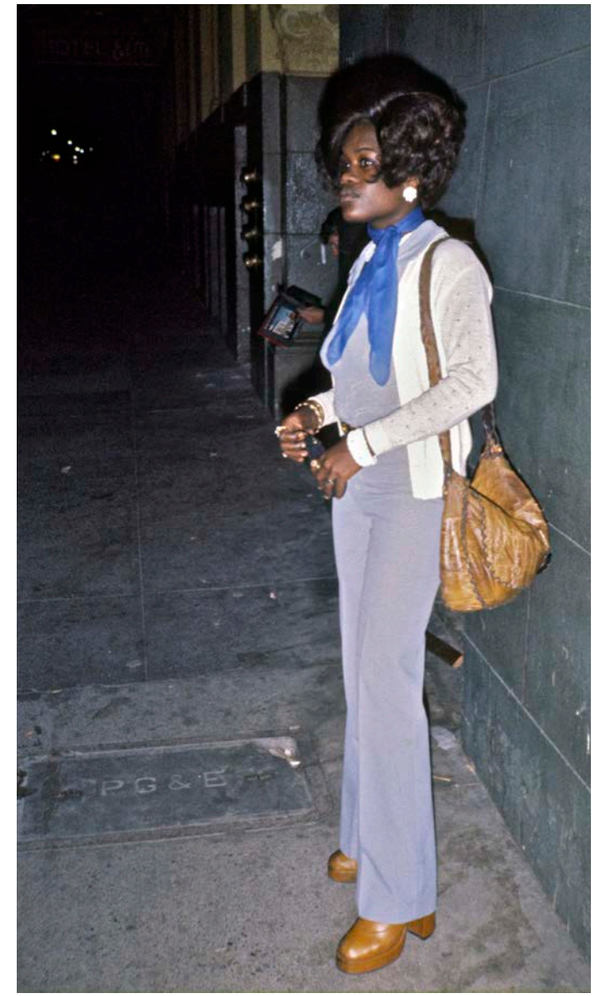

1975 - Tenderloin, San Francisco

Inom sitt slutna system har underklassen inpräntats samma beundran för “vassa” hallickar och “rättfärdiga hustlers” i fina “trådar” som människor i det större samhället har lärt sig att hysa för maverickkapitalister. Sådana flashiga hallickar och hustlers som “lyckas” är farliga förebilder för ghettobarn, som lockar dem till gatuinstitutionen vid 8 eller 9 års ålder, men liksom den nyrike kapitalisten är de också ömkliga oberäkneliga figurer som ständigt manipulerar alla - de får aldrig bli slappa, annars kommer deras imperium att kollapsa.
Jag lärde mig detta när jag tillbringade ett år med att arbeta i en kyrka som försökte organisera prostituerade i en fackförening som skulle skydda dem från både brutala polisrazzior och hallickar.

1973 - Geegurtha arbetar i Drug Action Council

1973 - Med Geegurtha i Greensboro, NC

2005 - Med Geegurtha i Atlanta 32 år senare

Bland de prostituerade som gjorde de starkaste intrycken på mig var Geegurtha, som kämpade för att ta sig ur detta slaveri. När jag träffade henne första gången hade hon just suttit i fängelse och hade nästan helt förstörts av droger och våld. Hennes dotter föddes som missbrukare men räddades genom blodtransfusioner. Under de fem år som Geegurtha var prostituerad såg hon ingenting av sin dotter Natasha. Men genom en enorm ansträngning blev Geegurtha "uphabiliterad". Den moderskärlek hon gav sedan dess - som uttrycks i detta foto - är djupt rörande och till och med mirakulös för mig när jag minns henne från de dagar då hon var ett vrak. Hon blev chef för den klinik som hade hjälpt henne, gick på college och studerade psykologi.
Jag hade träffat Geegurtha när Tony Harris, en socialarbetare, bjöd in mig att tala till de hårdföra fångarna i hans drogrehabiliteringsprogram. Gee var så imponerad av min analys av deras kriminella bakgrund och de prostituerade jag hade bott med att hon bjöd hem mig en dag. Hon bodde hos sin djupt religiösa familj som var rädd att hon skulle falla tillbaka till droger och prostitution.
Så hennes syster Georgia, som var anställd av en kyrka, bad mig flytta in hos dem och till och med dela säng med Geegurtha och Natasha i en vecka. Hon ansåg att det skulle vara till hjälp för Gees läkning att utveckla en intim och förtroendefull relation med en man som inte är baserad på sex, pengar eller våld. Hennes religiöst övervakade läkning var så framgångsrik att hon aldrig gick tillbaka, och 30 år senare tog Tony den här bilden på oss som replikerar den bild som Georgia hade tagit på oss en söndagsmorgon före kyrkan 1973.

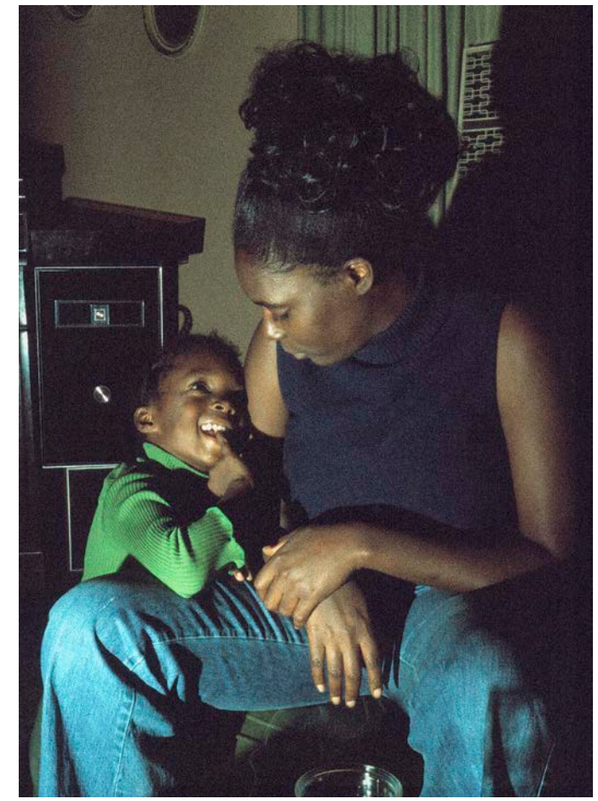

1973 - Med dottern Natasha - född som missbrukare - i Greensboro, NC

1973 - Greensboro, NC

1974 - Greensboro, NC

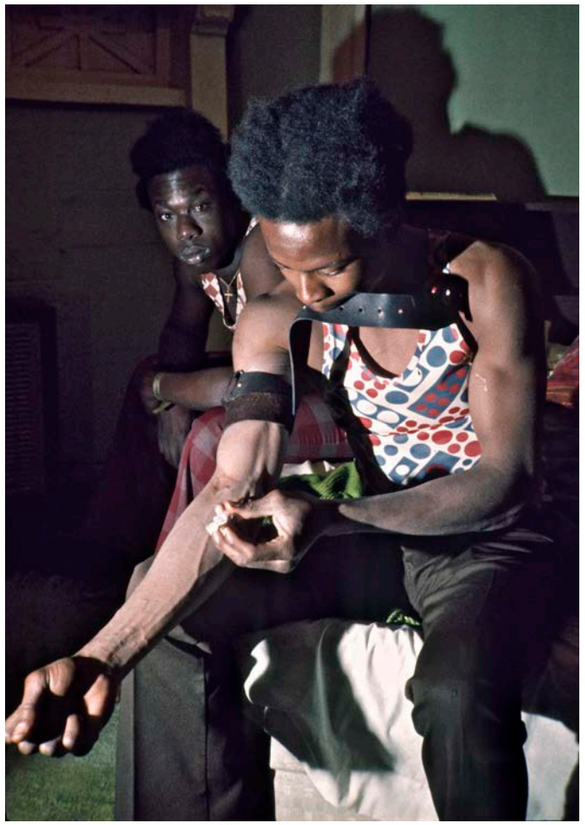

1974 - Jacksonville, FL

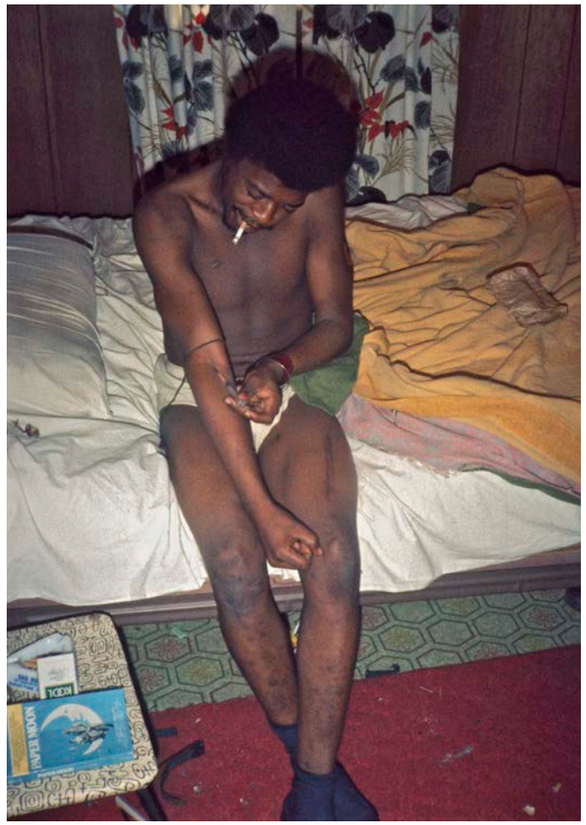

1974 - Daytona Beach, FL

1974 - NYC

Med tanke på hur jag hade sett oddsen staplade mot svart moderskärlek blev jag djupt rörd av denna solskenshistoria. Oddsen är lika dåliga för faderskärlek. Den här mannen, som lät mig dela hans säng i en enrumsbarack i Florida, sköt sig själv först på morgonen. Eftersom han inte kunde sluta med sitt missbruk hade hans familjeliv försämrats, och han var djupt ledsen över att inte få vara med sitt barn. När jag bodde med Baggie, mamman med dessa tre barn, hade hon också varit missbrukare men hade blivit “ren” och lagt all sin kärlek på att ge sina barn en god religiös uppfostran. Men när jag kom tillbaka ett år senare hade hon dömts till 25 års fängelse för väpnat rån. Den amerikanska plattityden att “den familj som ber tillsammans håller ihop” stannade inte. Människor som vi stänger in i ett slutet system tar oftast den snabbaste vägen ut - ofta minuter innan de är på väg att göra det. De har så fullständigt internaliserat våra vita rasistiska förväntningar på dem att de inte har någon tilltro till sin förmåga att lyckas på vanliga sätt. De flesta människor förstår på något sätt varför en fånge som har sju år kvar av sitt straff tar chansen och rymmer i stället för att tålmodigt vänta på att få lämna helvetet på laglig väg. Inte förrän jag själv nästan blev ghettoiserad - i stället för att bara leva det privilegierade vagabondlivet i ghetton - kunde jag känna hur det slutna systemet fungerar exakt som ett fängelse där man varken har det psykiska överskottet eller medel att investera i en sjuårig utbildning som skulle kunna få en att ta sig ur det kvävande förtrycket på det konventionella sättet. Alla ghettohandlingar är därför desperata, styrda av kortsiktiga mål som bestäms av det faktum att man redan lever i ett fängelse. För sådana människor kommer inget fängelse eller någon form av straff att vara tillräckligt avskräckande.

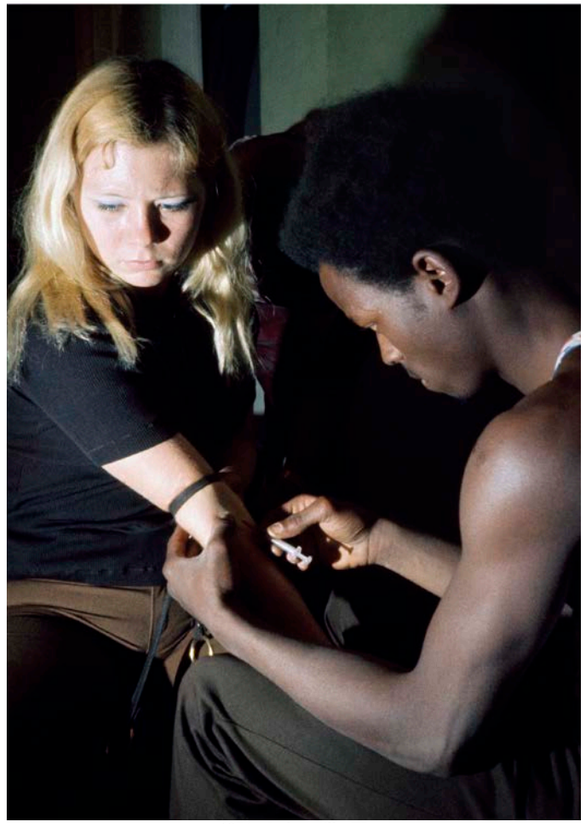

1974 - Jacksonville, FL

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - New Orleans

1975 - San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - New Orleans

Kriminella rymningar, såsom rån och bedrägeri, är inte mer typiska för kortsiktighet än de mer lagliga rymningsförsök som ständigt nämns i rasistiska stereotyper. Klimatet av död och rädsla dödar den långsiktiga tilliten till framtiden och gjorde det 1970 lättare att köpa en Cadillac än att spara pengar för att en dag flytta ut ur en ruttet hydda. Eftersom jag kommer från en välfärdsstat tyckte jag att det var ironiskt att föraktfulla vita amerikaner ständigt hänvisade till en “låg tillfredsställelsetröskel” hos svarta medan deras egna liv var bundna i en kortsiktig skatteuppror, där de försökte stapla BMW:er, yachter och onödiga prylar över sin egen tröskel. När man vägrar att betala för det gemensamma bästa bjuder man in brottslingar till sitt hus. Ett land förtjänar de brottslingar det producerar.

Den ghettokriminella som direkt utmanar dessa ojämlikheter är den mest missförstådda och onödigt fruktade personen i det vita Amerika. Han utgör faktiskt en liten fara för de vita; mer än 95 procent av brottsligheten i USA sker mellan vita och vita eller svarta och svarta. I Afrika imponerade brottslingarna på mig genom att arbeta tillsammans i mycket organiserade grupper. De skulle ge sig på de rikaste hemmen, oavsett färg, ägna dagar åt att forska när vakterna var lediga, förgifta hundarna tidigare på dagen och på natten, blåsa in “häxpulver” i huset (sades det), få hela familjen att sova och på så sätt undvika våld. När familjen låg i djup sömn skulle tjuvarna tömma hela huset och till och med ha en fest i det.

Däremot tyder den svarta amerikanska brottslingens oorganiserade tillstånd på ett slaveritillstånd lika mycket

1973 - New Orleans

som de meningslösa amerikanska slavupproren gjorde. Jag kan vara tvivelaktigt stolt över att ha deltagit i flera rån. Detta hände eftersom mina vänner inte lät mig veta om dem i förväg och faktiskt inte ens hade haft några planer själva. När de såg ett byte agerade de på stundens gång i en ondartad cocktail av djupt rotad hat och självhat snarare än ett verkligt behov. Precis som koloniserade barn överallt kommer att stjäla från dig när du visar dem “mästarens” vänlighet, upptäckte jag att de vuxna “rånarna”, “stjälarna” och till och med “de starka armhävningarna” drevs av Shakespeareska motiv:
“Jag är en, min herre, som världens elaka slag och bufféer har retat upp så mycket att jag är oförsiktig om vad jag gör för att reta upp världen”.
(Macbeth, tredje akten)

1974 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

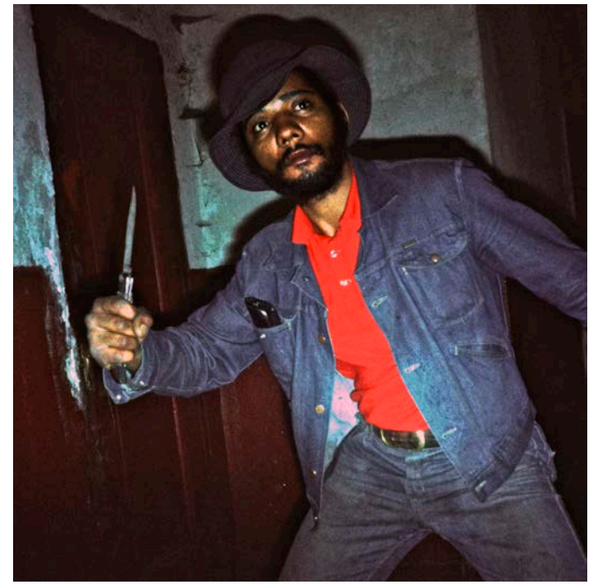

1974 - NYC

1973 - Baltimore

1974 - Brooklyn, NY

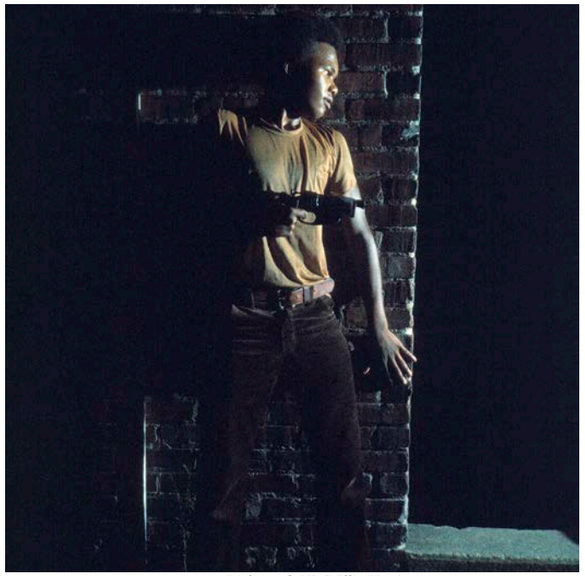

1975 - Richmond, VA (Willie Hurt)

Freddy's dead, that's what I said.
Let the Man rap a plan,
say he would send him home,
but his hope was a rope
and he should have known.
Why can't we brothers protect one another?
No one's serious and it makes me furious.
Everybody misused him,
ripped him off and abused him
another junkie plan, pushing dope for the man...

När man lever tillräckligt länge i dessa omgivningar känner man konspirationen mot ghettot som våra fångar talar om. Liksom för förtryckare över hela världen manifesterar sig vår rasism psykologiskt i ett behov av att "söndra och härska". I hela mitt liv har jag hört svarta amerikanska barn häckla varandra med "du beter dig som vit" eller "du är inte riktigt svart" - nästan samma hatiska ord som jag i dag hör hos bruna barn i Danmark: "Du är för dansk", "du är inte riktigt muslim", "hora" (om flickor som klär sig "för danskt" eller bara annorlunda än den utestängda gruppen). Precis som de svarta förnedrar varandra med "Oreo" och "kokosnöt", testar muslimska åttondeklassare varandra med "du luktar fläsk" eller "din syster är en dansk jävel". Övre ghettot ställs mot nedre ghettot, gäng mot gäng, familj mot familj, till och med bror mot bror.

När jag bodde med en 15-årig pojke, Willie Hurt, och hans mamma i Richmond, VA, låg hans 13-åriga bror på sjukhus, träffad av broderns kula i ett gängslagsmål. Såret gjorde honom blind. Jag följde Willie Hurt på gatuexpeditioner två dagar efter tragedin. Många av dessa gäng hade en gång förstörts av heroin; pressen avslöjade att polisen hade sålt heroin och översvämmat gettot med det vid en tidpunkt då vissa gäng hade blivit politiserade. Det är återigen politiken att dela och härska som används mot ett koloniserat folk.

Ändå känner jag vita tillräckligt väl för att tro att det inte finns någon konspiration mot svarta, med undantag för några få FBI-aktioner med "Cointelpro". Det finns inget behov av det eftersom vår dagliga "oskyldiga" rasism, våra dagliga aktiviteter och master-race-vibrationer fungerar lika effektivt som den mest välplanerade konspiration. När jag besökte världens rikaste man, Paul Getty, i hans lyxiga hem såg jag bland hans favoritmotiv en konstnärlig skildring av de förtryckta som slåss mot sig själva.

1988 - NYC

1975 - Malibu, CA

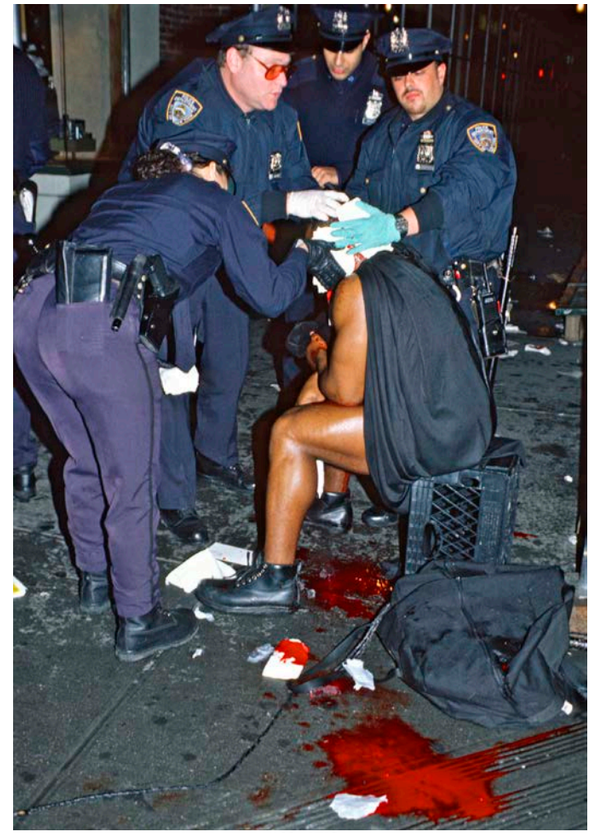

1988 - NYC

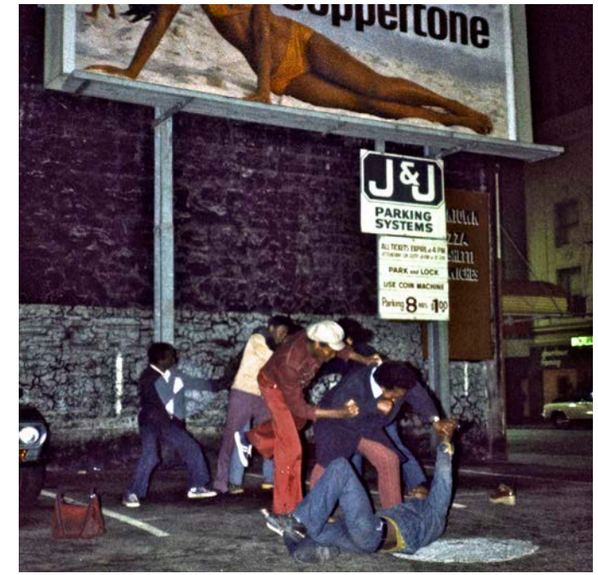

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1989 - Harlem, NY. "Hey Dude. Låt oss sluta döda varandra"

1995 - Queens, NY

I början av 80-talet hade jag räknat till 22 vänner som hade mördats. Sedan dess har jag tappat räkningen. Simon Williams, som min sexårige son hade lekt med i Astoria-gettot 1986, var den fjärde person som jag hade känt i samma familj som mördades. Vid hans begravning 1995 inledde prästen, som var en riktig komiker, med att säga: "Vi har nått det mörker där vi inte längre kan gråta ut vår smärta. Låt oss skratta ut den." Sedan började han skämta så att alla 150 gästerna i begravningslokalen till slut vrålade av skratt, till och med Simons syster Cathrine som syns här nedan. Men när jag kom tillbaka några månader senare för att ge henne mina bilder hade även hon mördats, träffad av lösa kulor tillsammans med flera andra i en livsmedelsbutik. Cathrine var det femte mordoffret i Lela Taylors familj.

1995 - Queens, NY - Catharine och hennes make två månader före hennes mord.

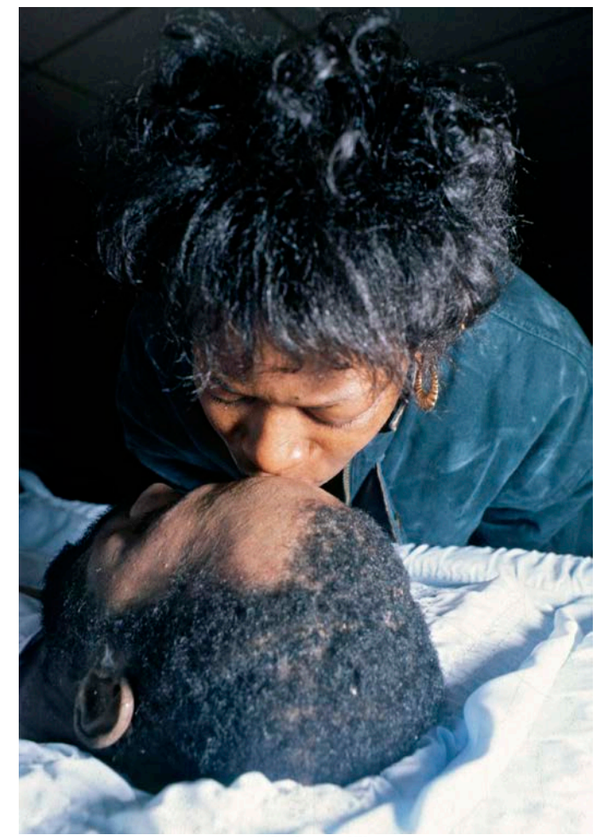

1995 - Queens, NY

Bland Eloi och Morlocks

(Luke 9: 3-5)

I North Carolina lånade en miljonär som jag ofta bodde hos mig en av sina bilar, en stor Buick, så att jag kunde ta mig ut på de mest öde bakvägar där det är omöjligt att lifta. Efter att ha sett mycket fattigdom under dagen kom jag till Wilmington på kvällen. Jag hade hört att det hade förekommit rasistiska oroligheter i staden, så jag kände att jag ville lära känna den lite bättre. Som alltid när jag kommer till en ny stad började jag från botten genom att gå in i de värsta kvarteren. Jag parkerade bilen långt bort eftersom man inte kan kommunicera med folk om man rullar in i en bil. Jag tog min axelväska och gick nerför gatan som om jag precis hade liftat in i staden och gick sedan över till en av de värsta svarta barerna på en av huvudgatorna. Jag älskar dessa sunkiga kombinationsbarer och grillar med de små burkarna med inlagda grisfötter och peppar, och sitter ofta i timmar på en sådan bar. Det är alltid något som händer. Men den här kvällen gick saker och ting snett.

Det var runt elva och helt mörkt när jag kom till stället. Utanför fanns den vanliga skaran av halvkriminella typer: hustlers. De ser ofta elaka och farliga ut i sina solglasögon, men de är inte så dåliga om man behandlar dem rätt. Jag älskar dem verkligen, för det är en sådan utmaning för mig att hitta människan bakom solglasögonen. Det är antingen vinna eller förlora; om du gör ett felsteg kan det innebära döden. Som alla brottslingar är de faktiskt extremt blyga och reagerar därför spontant och nervöst. Jag använder som tumregel att ju mörkare deras solglasögon är, desto räddare är de för mig och för varandra. Men så snart man vinner deras förtroende och solglasögonen tas bort över ett glas öl eller en joint, visar de sig vara fantastiska människor och gör allt för en. Det är därför jag alltid söker upp dem först när jag kommer till en ny stad eftersom de har många kontakter. Jag är alltid helt ärlig mot dem och låtsas inte vara något annat än vad jag är, jag försöker till exempel aldrig imitera deras språk eller använda den vanliga vita sentimentaliteten om “vi är bröder” och all den där skiten som de har hört så ofta från vita. Man måste komma ihåg hur paranoida de är och att de inte har någon tilltro till vita i allmänhet, eller till sitt eget folk, eller till sig själva. De har blivit trampade på i hela sitt liv och det förtrycket kan inte övervinnas med hjälp av något falskt “broder”-prat. Men genom att tala helt ärligt kan du på olika sätt visa dem vem du verkligen är och vad du vill, du kan övervinna deras misstänksamhet. De måste veta vem de har att göra med. Det är till exempel denna starka önskan som gör att många svarta föredrar sydstatsrasisten framför nordstatsliberalen, för med rasisten vet de var de står och kan respektera honom för hans ärlighet, medan liberalen alltid säger en sak och gör en annan. Med mina bilder och mina detaljerade beskrivningar av vad jag har gjort i andra getton är det vanligtvis inte svårt att övertyga dem om min identitet (när jag själv vet vad min identitet är). De är aldrig helt övertygade om att jag inte är en civil polis, men de tar ändå nästan alltid chansen. Varje person har ett behov av att vara mänsklig i detta sociala system och det finns alltid en risk för detta. Om man låter masken falla riskerar man att bli skadad. Både kapitalisten och brottslingen är i sin vardag så starkt deformerade av de roller som systemet dikterar för dem att de har en outsäglig drift mot mänsklig vänlighet. Denna önskan har de möjlighet att uttrycka hos vagabonden, som står helt utanför systemet. För att få något att äta eller en plats att bo på måste vagabonden alltid tala med det “goda” (det mänskliga) i kapitalisten eller brottslingen, och när han för första gången inser att detta alltid är möjligt kan han inte längre fördöma dem som “kapitalister” eller “brottslingar”, utan drar slutsatsen att de alla har möjligheter att handla i enlighet med ett annat system än det som vanligtvis styr dem. På så sätt börjar vagabonden i stället att fördöma det system som han alltid måste kämpa mot för att överleva. Därför brukar även de värsta brottslingarna ta den chansen med mig, och gradvis, när den värsta misstron avtar och några öl går ner, kan vi bli ganska förälskade i varandra i ömsesidig beundran av de roller vi vanligtvis spelar. De är alltid intresserade av vad jag har lärt mig av andra brottslingar, och ju fler “hustles” jag beskriver, desto närmare är vi knutna till varandra. Men i utbytet av sätt att “sno” (det ord som täcker allt som brottslingen behöver, vare sig det är en påse heroin, en bil, en pistol, en kvinna eller vin) betonar jag alltid att sätta in det i ett politiskt sammanhang. Ofta blir de händelser som vi utsätts för under en sådan kväll alltmer kriminella. Jag vet att för att få en plats att sova på morgonen måste jag övertyga dem om att jag är med dem hela vägen. Så den första natten i en ny stad får jag vanligtvis inte mycket sömn; men på detta sätt får jag fotfäste i andra sociala kretsar i ghettot, eftersom de kriminellas systrar, bröder, föräldrar och vänner inte nödvändigtvis är kriminella själva.

Men den här natten i Wilmington gick något fel. Jag fick samma fientliga vibrationer från människorna utanför baren som jag alltid får, men det fanns ingen möjlighet att bryta isen. Vad jag än sa så gick det inte igenom. De började komma med hotelser och sa: “Vi är militanter, ta dig härifrån eller så är du en död man”. Jag var så förbluffad över att min överlevnadsfilosofi inte fungerade att jag blev

1975 - Tenderloin, San Francisco

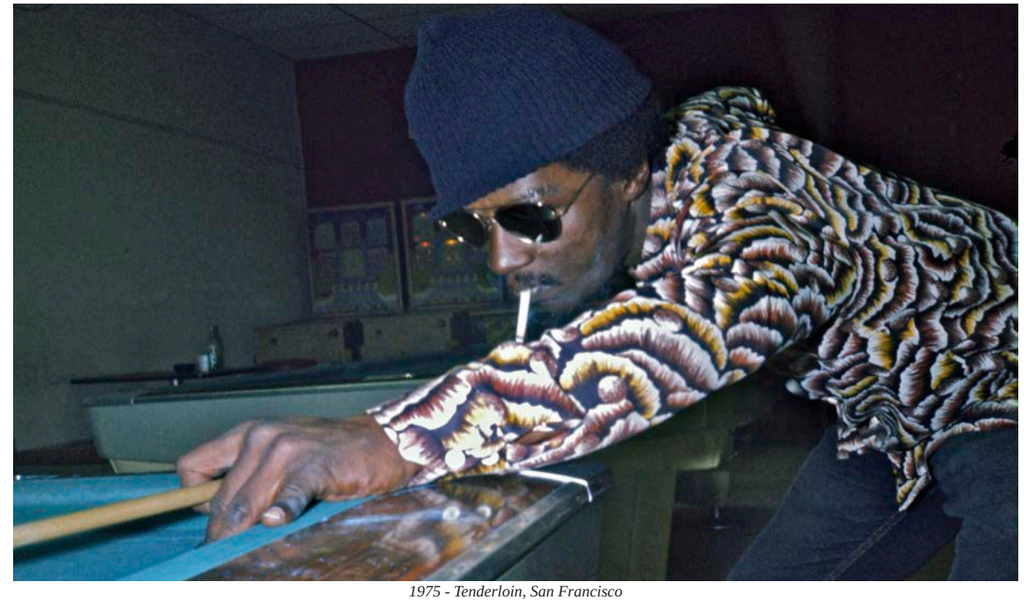

1975 - Tenderloin, San Francisco

helt svag i knäna. Jag kände plötsligt att jag inte hade någon kontroll över händelserna och gav upp. Jag gick lite längre ner på huvudgatan, men för att komma tillbaka till bilen utan att passera dem igen svängde jag av till höger genom ett obelyst “projekt” - som dessa kommunala fattighus kallas. Men just när jag svängde in där märkte jag att de hade börjat efter mig. Uppenbarligen uppfattade de detta som deras territorium. Jag gjorde misstaget att springa längre in för att gömma mig för dem. Jag gömde mig under en buske och såg att de plötsligt var överallt, ungefär ett dussin av dem. Jag började skaka, jag var så chockad över denna utveckling. Jag insåg att jag inte hade en chans och sprang ut i en mörk gränd för att ge upp. Jag blev genast omringad, knivar och pistoler riktade mot mig från alla håll. Från den stunden minns jag inte exakt vad som hände, bara att jag började rabbla en massa ord. Jag sa bland annat något i stil med att de skulle vänta bara två minuter, titta på mina bilder och höra varför jag var där, och om de inte gillade det kunde de döda mig då. Jag vet inte om det var det som fick balansen att tippa över, men efter mycket skrik och rop om vad de skulle göra med mig var det som till slut hände att de ledde mig ut på huvudgatan med pistoler och knivar i min hackor. Jag skakade vid tanken på att någon skulle kunna trycka på avtryckaren av misstag. De sa att jag skulle gå rakt uppför vägen tills jag var utanför staden. För att komma tillbaka till staden var jag nu tvungen att gå två mil ut och sedan två mil tillbaka på en parallell gata. Jag funderade på att ringa en taxi eller polisen, men gav upp tanken. Jag hade inga pengar till en taxi och kände att det var fel att använda polisen. Om jag sågs med polisen skulle de verkligen vara övertygade om att jag inte stod på deras sida. Så i mörkret sprang jag från träd till träd längs den parallella gatan för att undvika att bli sedd från bilar, eftersom det kunde vara mina angripare i bilarna. Scenen var precis som i filmen “In the Heat of the Night” - fast rasistiskt omvänd.
Jag kom tillbaka utan en skråma och rusade ut ur staden i full fart. Jag hade fått nog av att stanna i ghettot för den natten. Jag har sedan dess försökt analysera vad jag gjorde för fel den kvällen. Det råder ingen tvekan om att jag misslyckades eftersom jag var oärlig mot brottslingarna. Jag låtsades vara en fattig vagabond som behövde en plats att sova på, men i själva verket var jag inte fattig, eftersom bilen var gömd i närheten och jag visste hela tiden att jag vid behov kunde sova i bilen den natten. Jag hade inte varit helt ärlig mot dem och kunde därför inte göra det positiva intryck som skulle öppna upp dem. Jag hade begått samma misstag som feodalherren som kommer ridande i sin

1975 - Tenderloin, San Francisco

bekväma vagn med lysande lyktor och på så sätt bär med sig sitt eget ljus och sitt eget mörker. Han njuter av sin trygghet och av det ljus som kastas på den närmaste omgivningen, men han förstår inte att den starka bländningen bländar honom och hindrar honom från att se stjärnorna, som den stackars bonden som vandrar till fots och utan lampa kan se helt klart och använda som vägledning.

Jag körde sedan ut till ett vitt samhälle i närheten. Efter denna dystra upplevelse började jag känna att något fantastiskt skulle hända den natten. Det är så det nästan alltid går till när man reser: när man är som mest nere kommer man att vara som mest uppe direkt efteråt. Jag har blivit så fatalistisk på den här punkten att när jag två veckor tidigare stod i skjortärmar och frös i en snöstorm i timmar på en småväg i West Virginia, utan att kunna få lift, blev jag helt övertygad om att något gott skulle komma ut av det, och visst, samma kväll landade jag hos Rockefellers. Om du som vagabond inte är besatt av denna fatalism är du förlorad, för bara genom din övertygelse kan du förmedla en så stark positiv energi att du själv faktiskt bidrar till att skapa en gynnsam situation. Hur som helst, när jag klev in i en bar på Wrightsville Beach den kvällen blev jag inte helt överraskad av vad som hände. Jag hade stått där ensam ett tag när en mycket söt ung kvinna kom fram och drog mig i skägget och ville veta vem jag var. Sedan gick det ganska fort och hon började hälla en massa vin i mig. När man som vagabond står helt ensam i världen är man väldigt svag i sådana situationer och blir otroligt lätt förälskad. Men när man bara en timme tidigare har varit närmare döden än någonsin tidigare, då får denna förälskelse så våldsamma dimensioner att den blir helt överväldigande. Varje människa som hade visat mig värme den natten skulle jag ha bundit mig till för alltid. En av de första sakerna hon frågade mig var om jag hade någonstans att bo. När jag svarade nej sa hon genast att jag borde flytta in hos henne. Hon skulle ge mig alla pengar jag behövde och ett bensinkreditkort till bilen. Det visade sig att hon tillhörde en av USA:s rikaste

familjer, som äger bryggeriet Schlitz. Jag kommer aldrig att glömma den kvällen. Vanligtvis är jag impotent den första natten med en ny kvinna, men den våldsamma upplevelsen fanns fortfarande så mycket i mig att jag tänkte mer på det, och därför gick allting som det skulle. Det var exakt samma sak som den gången i New Orleans när en kvinna och jag bevittnade hur en av våra vänner dödade en annan medan vi spelade biljard, och efteråt gick hem och älskade hela natten. Sex och våld är förmodligen mycket intimt sammankopplade. På det hela taget känner jag att många av mina kärleksaffärer i USA har föranletts av en våldsam upplevelse - eller har resulterat i en sådan. Min kärlek till det här landet kan vara av samma slag. Den kvällen blev vi så förälskade i varandra att hon genast började prata om att gifta sig. När vi gifte oss skulle vi få 50 000 dollar och därefter 30 000 dollar per år. “Jag vill ha ett barn med dig”, sade hon. Under de första dagarna var jag själv så övertygad om att jag skulle gifta mig att jag började skriva till alla mina vänner att “nu hade jag äntligen hittat den rätta”.

Jag var fascinerad av henne och hennes överklassnatur. Hon spenderade pengar som om det vore vatten. Första veckan spenderade vi hundratals dollar och hon var tvungen att telegrafera sin far i Europa för att få mer pengar. Jag njöt av att gå på de finaste restaurangerna och äta hummer och biff, vilket kändes bra efter flera månader av “soul food”. Men jag insisterade ändå på att fortsätta mina upptäcktsfärder och körde ut i bilen på dagtid för att fotografera fattigdomen och hungern i östra North Carolina. En expert på geofagi (jordätande) hade berättat för mig om hungern i området. På dagen fotograferade jag hungern och på kvällen frossade jag i biffar. Varannan dag tillbringade jag med min fästmö på en närliggande ö, som endast var avsedd för rika människor. Det fanns en vakt på bron för att hindra svarta och andra fattiga utstötta från att ta sig ut dit. Vi bodde i en härlig stor villa och låg på stranden hela dagarna och slöade. Det var här jag först började tappa intresset för henne, eftersom jag helt enkelt var uttråkad till döds. I början visade hon ett visst intresse för min “hobby”, men så småningom stod det klart att hon uppfattade svarta som undermänniskor. Jag har ofta förälskat mig i sydstatsrasister på grund av deras exotism och charmiga dialekt och min egen fascination för personen bakom förhållandet mellan herre och slav, men långsamt gick det upp för mig att man inte kan grunda ett äktenskap på en sådan fascination. Jag började känna att vårt barn skulle bli mer en produkt av våld än av kärlek. När jag frågade vad hon skulle göra om vi kom ifrån varandra sa

1974 - Charleston, SC

hon: “Oroa dig inte, jag har tillräckligt med pengar, jag kan få en abort när som helst”. Hon var fortfarande vansinnigt kär i mig, men jag började få fötterna på jorden. Så när hon kort därefter var tvungen att resa till Galapagosöarna för att titta på sköldpaddor och ville ta mig med sig, kände jag mig först mycket frestad, men sa ändå nej. Det skulle vara bra att få henne på lite avstånd och svalka sig. Hon bad mig komma hack på hennes födelsedag, vilket jag lovade att göra.

Jag liftade ett par tusen mil för att komma tillbaka den dagen och anlände strax runt middagstid och trodde att hon skulle bli glad. Men hon låg bara på sin säng och var helt kall. Hon hade haft en bra semester med sköldpaddorna men hade börjat känna att vi inte passade ihop. Till slut hade hon åkt till Ecuador för att göra abort. Det hade varit mycket dyrt och svårt “i det primitiva, katolska landet”.
Nu hade hon inga känslor kvar för mig, sade hon. Jag blev både djupt sårad och mycket lättad på samma gång, tog farväl och åkte tillbaka till ghettot i Wilmington för att göra ett nytt försök att få bo där. Jag gick in på samma bar, men den här gången på dagtid och köpte en runda Schlitz till människorna där med de pengar jag hade kvar från mina lyxiga dagar. Den här gången lyckades jag bli accepterad och det blev prat och prat och en värme utan like. Det var vid den tiden som Schlitz startade sin nya reklamkampanj med sloganen “Endast kärlek är bättre än Schlitz”. Varje gång jag såg den runt om i landet tänkte jag på Wilmington och dess våldsamma rashat.

Sammanfattning av breven

Efterskrift. Jag nämner inte här Schlitz-kvinnans namn och tar inte heller med bilder på henne eftersom hennes föräldrar någon gång på 80-talet berättade för mig att hon just hade begått självmord. Jag tyckte att det var märkligt att de enda två av mina gamla “flickvänner” som senare begick självmord, båda var miljonärer.

1974 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

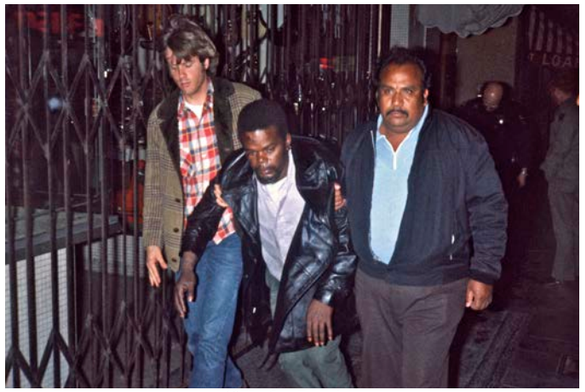

1975 - San Francisco

1973 - Wilmington, NC

De fattigas brottslighet, liksom de rikas exploatering, är nästan omöjlig att fotografera. Man kan ta bilder av resultatet, men sällan av själva processen. Vanligtvis skulle jag vara med brottslingar i flera dagar innan jag fotograferade dem. För att överleva bland dem var det en nödvändighet att jag alltid hade en tilltro till den inre godheten hos dessa barn av ilska, och att jag riktade mig mot den inre människan och bort från den roll som systemet hade tvingat dem att modellera sina liv efter. Genom att fotografera deras skumma aktiviteter relaterade jag mer till deras miljösida och förrådde därmed på ett sätt den tillit de hade gett mig. Jag har alltid velat fotografera brottslighet ur brottslingens synvinkel, men för att göra det var jag tvungen att ställa mig på avstånd och var därmed inte längre “en av dem”. Det var lättare att registrera systemets våld än att fotografera dess motvåld.

Här blev jag fångad i en skottlossning mellan polis och brottslingar i Harlem. En polis rusade över och använde min dörröppning som skjutposition, och jag befann mig plötsligt (fotografiskt) på polisens sida. Vid sådana tillfällen började jag förstå polisens brutala men alltför mänskliga reaktioner. Deras rasistiska attityder och bristande förståelse för ghettots reaktioner är en av orsakerna till de arga anklagelserna om polisbrutalitet. Samhället har tränat polisen att förvänta sig det värsta i stället för att kommunicera med det goda i människor. Därför skjuter de innan de ifrågasätter. I allmänhet anser jag att det är en våldshandling att bära vapen i ett ghetto eftersom det visar att man inte har någon tilltro till människorna i ghettot, vilket föder motvåld. Under mina två första år i Amerika hyste jag fortfarande internaliserad vit rädsla - huvudingrediensen i all rasism. Så tills jag lärde mig icke-våldsam kommunikation och positivt inre tänkande om medmänniskor, blev jag ständigt slagen av svarta. Polisen bygger på det negativa hos människor och uppmuntrar det därmed. Om de i stället kom obeväpnade, med öppna ansikten, skulle de ha en chans att främja de positiva sidor som jag alltid lyckades hitta även hos de värsta typerna, de “som skulle döda för en dollar” - eller för en kamera. I stället bygger polisen upp ett klimat av rädsla på båda sidor, vilket gör brutalitet oundviklig. Fram till dess att dagens avslöjande videor sätter stopp för det, sanktionerades det mesta av det av vita myndigheter. Många stater tillåter polisen att bryta sig in i människors hem utan att knacka på. Många oskyldiga människor har dödats på detta sätt.

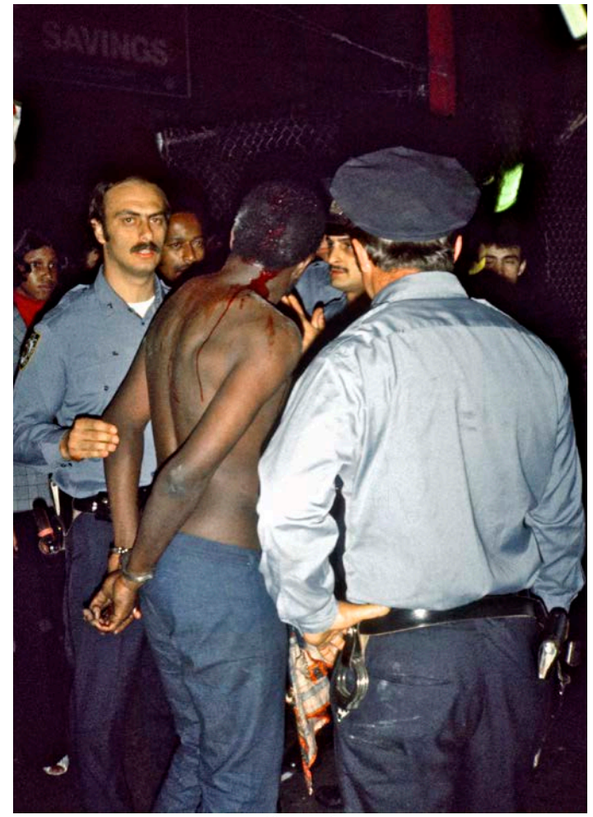

1974 - NYC

1973 - New Orleans

You explained it to me, I must admit,
a long rap about “no knock”
being legislated for the people you’ve always hated
in this hell-hole you/we call home.
NO KNOCK the man will say to protect people from
themselves. Who’s going to protect me from you ?
No knocking, head rocking, enter shocking, shooting,
cursing, killing, crying, lying and being white.
NO KNOCK told my brother Fred Hampton
bullet holes all over the place.
But if you’re a wise »no knocker you’ll tell your
knocking’ lackeys no knock on my brother’s head
no knock on in my sisters head
and double lock your door
because someone may be NO KNOCKING... For you!

1973 - NYC

#399

Black Lives Matter: James och Barbaras kärlek

En dag såg jag i New York Times en bild på borgmästare Lindsay som överlämnade en blombukett till en “heroisk” polis i en sjukhussäng. Det stod att han hade blivit nedskjuten när han “gick in i en lägenhet”. Jag bestämde mig för att ta reda på vad som egentligen låg bakom denna händelse och nosade runt i Bronx i flera dagar för att hitta släktingarna och lägenheten där allting ägde rum. Småningom fick jag reda på vad som hade hänt. James och Barbara var ett ungt svart par som bodde i USA:s värsta kvarter runt Fox Street i södra Bronx. En dag hörde de inbrottstjuvar på taket och ringde polisen. Två civilklädda poliser kom till lägenheten och sparkade in dörren utan att knacka. James trodde att det var inbrottstjuvarna som bröt sig in och han sköt mot dörren, men blev sedan själv dödad av polisen. Barbara sprang skrikande in i grannens lägenhet. När jag gick till polisstationen i 41:a distriktet bekräftade de historien och medgav att “det hade skett ett litet misstag”, men James “bad naturligtvis om det, eftersom han var i besittning av en oregistrerad pistol”.
Jag var vid det här laget så van vid denna typ av amerikansk logik att jag inte kände någon särskild indignation mot polisen. Jag kände bara att han hade fel. Eftersom jag hade ägnat så mycket tid åt att ta reda på fakta i fallet. Jag kunde lika gärna gå på begravningen också.
Jag rusade runt på stan för att försöka låna en fin skjorta och kom till begravningsbyrån på morgonen ungefär en timme före gudstjänsten. Jag tog några bilder på James i kistan. Han var väldigt stilig. Jag beundrade det fina jobb begravningsentreprenören hade gjort med plast för att täppa till kulhålen. Svarta begravningsentreprenörer är rena konstnärer på det här området; till och med människor som har fått ögonen utrivna kan de få dem att se helt normala ut. Eftersom svarta kroppar anländer i alla möjliga färger och tillstånd använder de nästan hela färgspektrumet i plastmaterial. James gjorde inget särskilt intryck på mig; jag hade redan sett så många unga svarta lik. Det enda jag undrade över var att det inte fanns någon blomsterkrans från polisen. Jag väntade ungefär en timme, vilket skulle bli den sista normala timmen den dagen. Inte fler än tio personer kom till begravningen, alla var förvånade över att se en vit man där. En ung kille viskade till mig att han tyckte att det var lite olämpligt att en vit man var närvarande vid just denna begravning. Plötsligt hörde jag fruktansvärda skrik från den främre hallen och såg tre män föra in Barbara. Hennes ben släpade på golvet. Hon var oförmögen att gå. Jag kunde inte se hennes ansikte, men hon var en lång, vacker, ljus hudfärgad ung kvinna. Hennes skrik fick mig att rysa. Aldrig tidigare hade jag hört sådana olidliga och smärtfyllda skrik. När hon nådde kistan blev det outhärdligt. Det var första och enda gången i Amerika som jag inte kunde fotografera. Jag hade tagit bilder med tårar rinnande nerför kinderna, men jag hade alltid hållit mig på så stort avstånd från lidandet att jag kunde registrera det. När Barbara kom fram till kistan kastade hon sig ner i den. Hon lade sig ovanpå James och skrek så att det skar genom märg och ben. Jag kunde bara uppfatta orden “James, vakna, vakna!” om och om igen. De andra försökte dra bort henne, men Barbara märkte inget annat än James. Jag var vid det här laget helt övertygad om att James skulle resa sig i kistan. Jag har sett mycket lidande i Amerika, men jag har ofta mitt i lidandet uppfattat ett visst hyckleri eller till och med ytlighet, vilket gjorde det möjligt för mig att ta avstånd från det. Barbara slog mina fötter helt och hållet ur led. Allt började snurra runt framför mina ögon. Det måste ha varit vid den tidpunkten som jag plötsligt gråtande rusade ut ur begravningsbyrån. Jag sprang i flera kvarter för att komma undan. Min gråt var helt okontrollerbar.
Jag vacklade ner genom Simpson och Prospect Streets, där nio av tio dör en onaturlig död. Rånare och de vanliga gatukriminella stod i dörröppningarna, men jag stapplade bara vidare utan att lägga märke till dem, snubblande över soptunnor och trasiga flaskor. Det var ett under att ingen rånade mig, men de måste ha trott att jag just hade blivit rånad.

När jag kom till James och Barbaras hyreshus, fortfarande gråtande, frågade jag några barn om det fanns någon uppe i lägenheten “till mannen som sköts häromdagen”. De frågade om jag inte menade mannen som blev skjuten i byggnaden på andra sidan gatan i går kväll. Nej, det var i den här byggnaden, sa jag. Men de hade inte hört att någon hade blivit skjuten i deras byggnad. De bodde på tredje våningen och James och Barbara bodde på sjätte våningen. Jag gick upp till lägenheten som nu stod tom.
Rånare hade redan plundrat den och det fanns bara pappersbitar och småsaker utspridda på golvet.
Lägenhetens tomhet fick mig att gråta ännu mer. Det fanns kulhål överallt i vardagsrumsväggen där James hade suttit, men det fanns bara två i dörren som polisen hade sparkat upp.

Det fanns tre lås på dörren som överallt i New York, liksom en tjock järnstång som satt fast i golvet - en säkerhetsåtgärd som polisen själv rekommenderar att folk använder för att

1974 - Bronx, NY

undvika att deras dörrar sprängs upp av brottslingar. James och Barbara hade varit så rädda för brottslingar att de hade satt dubbla stålstänger i fönstren trots att det var sex våningar upp och det inte fanns någon brandstege utanför. Nere på gården fanns det en tre meter hög med sopor som folk hade kastat ut genom fönstren.
Här hade James och Barbara bott sedan de var sexton år med sin nu fyraåriga dotter. Efter ett par timmar vågade jag mig ut ur lägenheten. Jag hade gråtit så mycket att jag fick en sprickaktig huvudvärk, och hela vägen in till Manhattan kom gråtandet tillbaka i vågor. När jag kom till en biograf på West Side vandrade jag in utan att riktigt veta vad jag gjorde. Det var vid den här tiden som filmer regisserade av svarta producerades för första gången i historien.
Filmen hette “Sounder” och handlade om en fattig familj i Louisiana på 1930-talet. Det fanns en överväldigande känsla av kärlek och samhörighet i familjen, men till slut togs fadern av de vita myndigheterna och skickades till ett arbetsläger för att ha stulit en köttbit. Filmen gjordes i Hollywood och romantiserade fattigdomen; efter flera år i ett arbetsläger kom fadern tillbaka till familjen, så att filmen skulle få ett lyckligt slut.
Detta var inte den typ av fattigdom som jag hade mött i Södern. Den enda gången jag grät i filmen var när jag såg saker som påminde mig alltför mycket om James och Barbara. Efteråt vandrade jag över i riktning mot Broadway. En gammal svart kvinna som jag hade bott hos i North Bronx kvällen innan hade gett mig tio dollar så att jag kunde köpa några fina kläder till begravningen. Hon hade först inte litat på mig och hade tillbringat flera timmar med att ringa till olika polisstationer och frågat dem vad det var för idé att skicka en undercoverpolis till hennes hus. Men när hon efter en halv dag hade försäkrat sig om att jag inte var en polisagent blev hon så glad att hon gav mig de tio dollarna, och jag fick lova att komma och bo hos henne igen, och hon ringde till Alaska så att jag kunde prata med hennes dotter som bodde där uppe. Nu hade jag fortfarande lite pengar kvar och gick i mitt konstiga sinnestillstånd direkt in på en annan biograf på Broadway och såg “Farväl, farbror Tom”. Det var en gripande film om slaveri. Den gjordes av icke-amerikaner (i Italien), så den romantiserade inte slaveriet. Man såg hur slavarna såldes på auktion, vilka tortyrinstrument som användes, och man såg hur män såldes bort från sina fruar och barn. Det var fruktansvärt.

Hur kunde allt detta tillåtas för bara hundra år sedan?
Vid några tillfällen i filmen höll jag nästan på att spy. Jag tittade runt i biografen flera gånger, eftersom jag var rädd att det skulle finnas svarta där inne, men det fanns bara två personer i hela biografen förutom jag. När jag kom ut var det en ung svart kille som hängde runt med solglasögon på. Jag stod länge och tittade honom i ögonen och kunde inte förstå varför han inte slog ner mig.

I flera dagar efteråt var jag ett vrak. Jag kommer aldrig att glömma den dagen. Den står helt tom i min dagbok. Det gick ett helt år innan jag tog mig samman och sökte upp Barbara. Men när jag kom till köket på veteransjukhuset där hon arbetade skickades en gammal svart kvinna ut för att prata med mig. Hon berättade för mig att hon var Barbaras förmyndare, eftersom Barbara inte hade varit normal sedan begravningen. Hon hade blivit mycket tillbakadragen och pratade aldrig mer. Jag frågade henne hur Barbara hade varit innan James död. Hon blev djupt eftertänksam en stund och berättade sedan med tårar i ögonen om de fyra år då James och Barbara hade arbetat tillsammans där i köket. De hade alltid varit glada, sjungande och en verklig glädje för kökspersonalen. De hade aldrig missat en arbetsdag, de hade alltid kommit in tillsammans och hade alltid gått tillsammans i slutet av dagen. Men hon lät mig inte träffa Barbara, för Barbara ville inte träffa någon.
Ytterligare ett år gick innan jag skickade ett brev till Barbara från någonstans i söder. Jag antog att Barbara vid det här laget hade kommit över mordet på sin man. När jag återigen gick till köket mötte samma äldre kvinna mig. Det var som om tiden inte hade gått alls och vi bara fortsatte där vi hade slutat. Hon suckade djupt och såg mig i ögonen. “Barbara har blivit galen”, sade hon.

Barbara fortsatte att dyka upp i mina tankar var jag än reste. Men en annan händelse kom att göra ett lika starkt intryck på mig. Någonstans i Florida hade en olycklig vit kvinna klättrat upp i ett vattentorn och stått på kanten, på väg att begå självmord. Men hon kunde inte förmå sig själv att hoppa. Det var i ett ghettoområde och en stor folkmassa, de flesta svarta, samlades vid foten av tornet. Polisen och brandkåren försökte övertala kvinnan att inte hoppa, medan folkmassan skrek att hon skulle hoppa. Jag var helt oförmögen att förstå det. Jag skrek så högt jag kunde: “Sluta, sluta, snälla, låt den stackars kvinnan leva.” Men deras rop blev högre. Det var den värsta och mest sjuka masshysteri jag någonsin upplevt. Plötsligt slog det mig att

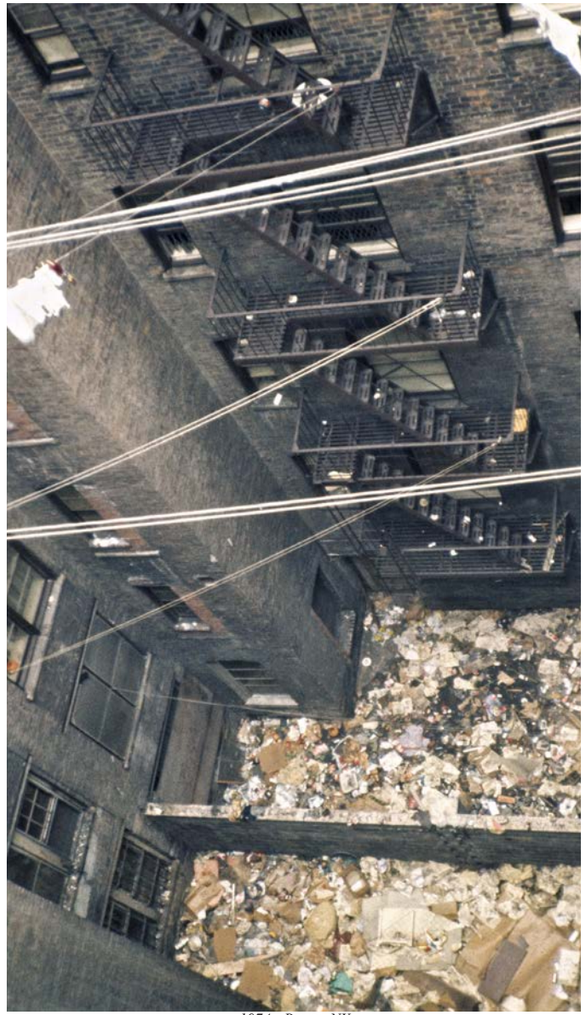
1974 - Bronx, NY

skriken lät som Barbaras den oförglömliga morgonen. Jag började bli svag i knäna och rusade iväg, lika snabbt som vid begravningsbyrån. Om fem år kommer jag att försöka kontakta Barbara igen. Jag måste se hennes ansikte igen någon gång!

Sammanfattning av breven

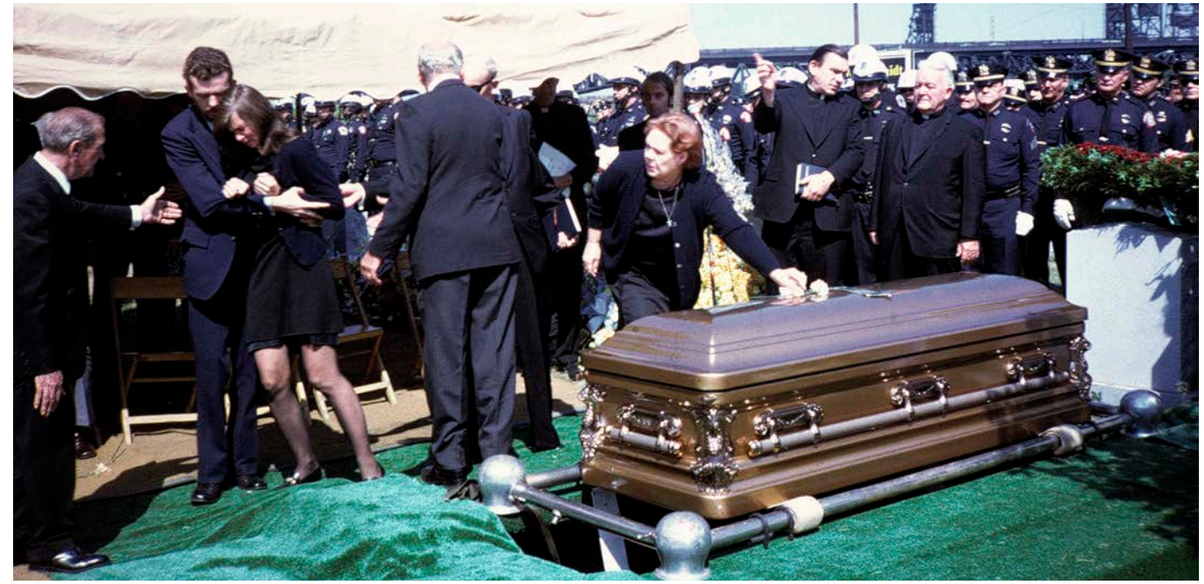
1973 - Jersey City, NJ

1973 - Jersey City, NJ

Den dag jag blev ett med lidandet kunde jag inte längre skildra det. Skrik från människor i det slutna systemet drunknar i ett vakuum för världen utanför. En vit polis som slår en svart kvinna sköts ner i ilska av en ung man på ett tak. Som vedergällning marscherar 5 000 poliser genom gettot för att skrämma våra förtryckta. Varje gång en polis dödas av en svart krypskytt sätts hela den koloniala maktapparaten i rörelse på detta sätt.

Men det finns en djupare tragedi som ligger bakom dessa sorgliga polismord. Den 26-åriga änkan till den avlidne polisen kommer, liksom han, från samhällets fattigaste vita skikt. Även om det inte ursäktar brutaliteten kan man mycket väl förstå den.

1973 - Jersey City, NJ med World Trade Center bakom sig.

Dessa vita har själva ofta varit förtryckta och utnyttjade. Eftersom de stod inför dystra utsikter i livet hade de inget annat val än att ansluta sig till de gamla slavdrivarna. Den rasism och brist på tillit som en dålig understimulerad uppväxt har ingjutit i dem förvärras av deras nervositet inför att vara en del av en ockupationsstyrka i en kultur som de inte tillhör.

Det har blivit vanligt att angripa polisen, men vi glömmer att de i lika hög grad är offer för systemet som de är dess företrädare. Vi ser på deras trånga läppar och hårdnackade ansikten och förtvivlar. Man kan bara dra slutsatsen att de för alltid kommer att präglas av bitterhet, hat och rädsla. Men har de medvetet skapat dessa ansikten?

Eller tvingades de leva ett liv som stramade upp deras ansikten till en perverterad förvrängning av mänskligheten?
Ja, det är svårt att skapa ett rättvisare samhälle eftersom det att ens se möjligheten till förändring innebär att man måste ha tillräckligt stor tilltro till mänsklighetens inneboende godhet och till sin vardag för att kunna se bortom de nödmönster som överallt förlamar oss. Vår plikt är att förändra detta system, som bygger på vår gemensamma ackumulerade smärta, så att människor kan bli fullt mänskliga över hela världen. Genom att göra det kommer vi också att rädda planeten från det värsta av alla våra förtryck: förstörelsen av vår miljö, klimatet och våra barns framtid. Jag vet att jag inte hade kunnat överleva bland alla konstiga människor i Amerika om jag inte hade haft en stark tro på det bästa hos människor. Utan den tron skulle det värsta ha fått övertaget och jag skulle ha blivit utplånad.

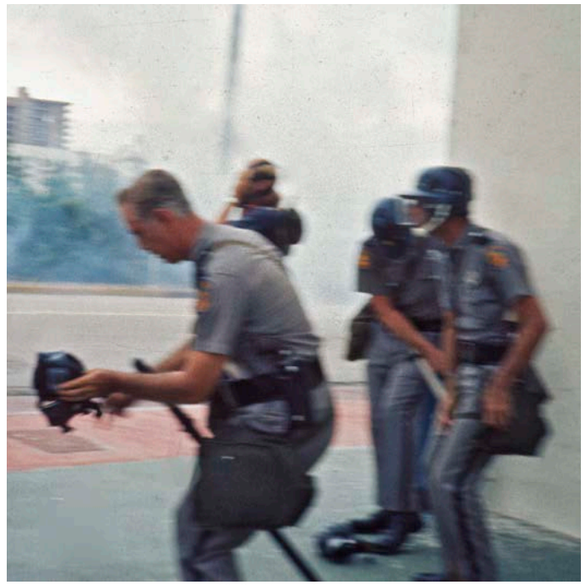

1972 - Miami Beach, FL

1975 - San Fraqncisco

1973 - Jersey City, NJ

1972 - Miami

1972 - Miami

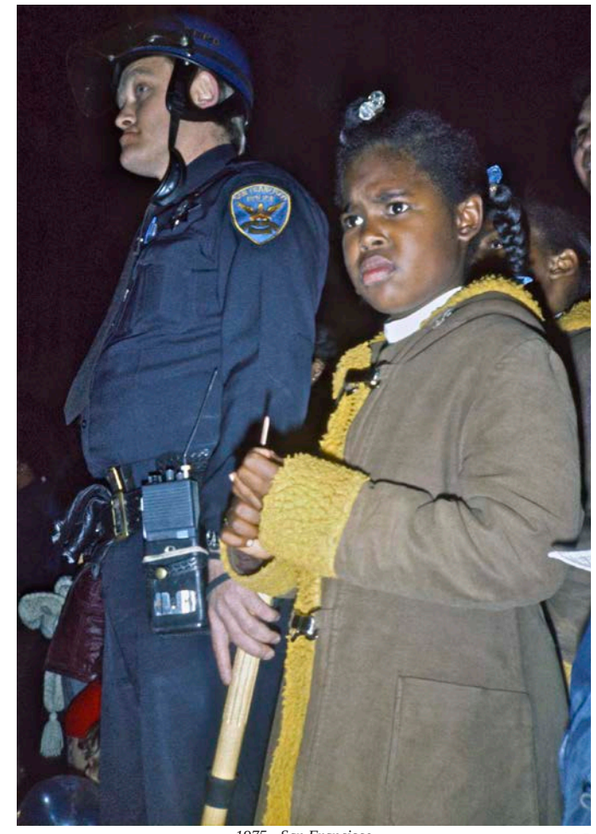

1975 - San Francisco

Min resa har lärt mig att jag inte längre kan hata någon enskild person, grupp eller klass av människor, inte ens de värsta exploatörerna. Om jag skulle säga att jag hatar familjen Rockefeller skulle jag helt enkelt ljuga. Visst är det sant att Nelson Rockefeller beordrade massakern i Attica och mördade 41 fångar som bara krävde en fängelsereform. Men även om jag var närvarande vid massbegravningen och hörde de beväpnade Svarta pantrarna i kyrkan ropa "Död åt Rockefeller! Fängsla de rika, frigör de fattiga!", och även om jag kände flera släktingar bland de gråtande familjerna, och även om jag återigen såg blodets färg i den afroamerikanska flaggan ... ja, även då var jag inte kapabel att hata Rockefeller.

För jag vet att bakom den roll som han uppfostrades att spela och tro på inom systemet finns en människa som under andra förhållanden inte skulle ha blivit en mördare i ett desperat försök att hålla fångarna i ghettot på plats. Om vi förstår att underklassen mördar och rånar på grund av sin miljö, måste vi också logiskt erkänna att överklassen, i sina handlingar, sitt tänkande och sin tradition, är slavbunden av sin miljö. Ju mer jag lät mig hjärntvättas till överklassen, desto mer började dess handlingar verka giltiga.

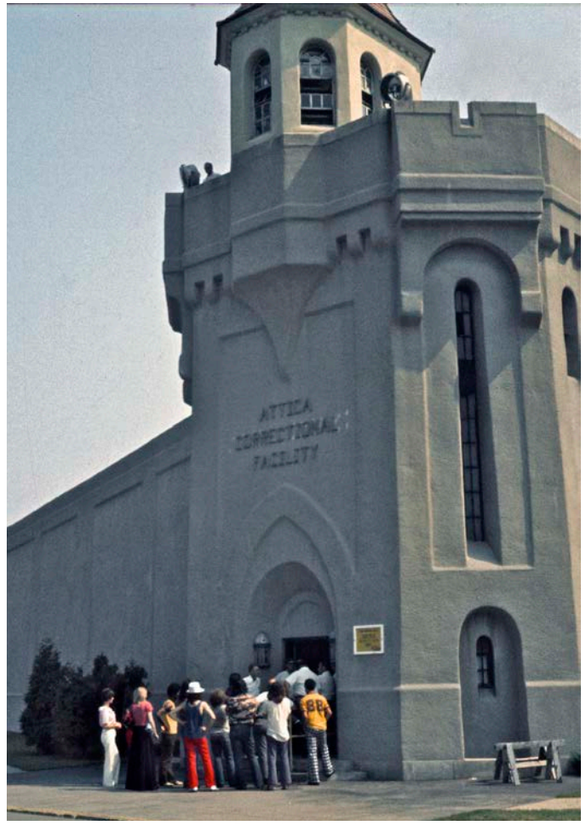

1974 - Attica prison, NY

1971 - NYC

1971 - NYC

1971 - NYC

De överlevande i Attica: (Foto: New York State Police)

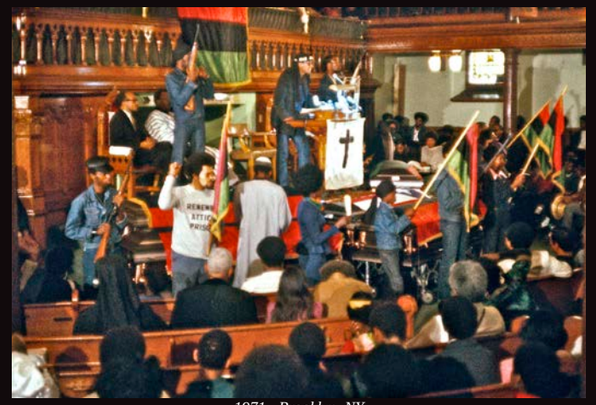
1971 - Brooklyn, NY

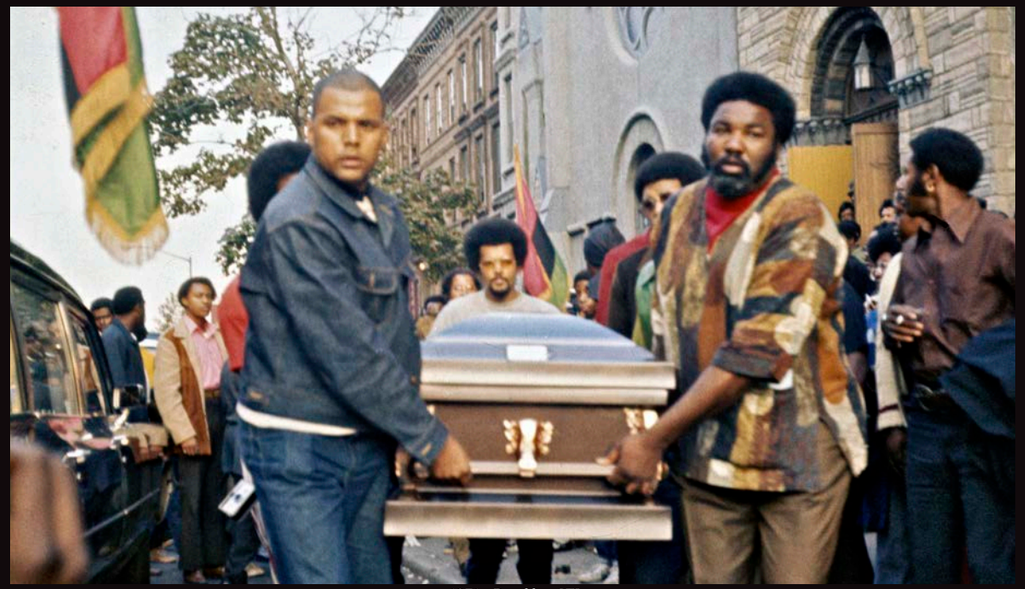
1971 - Brooklyn, NY

1991 - Washington, DC

1985 - NYC

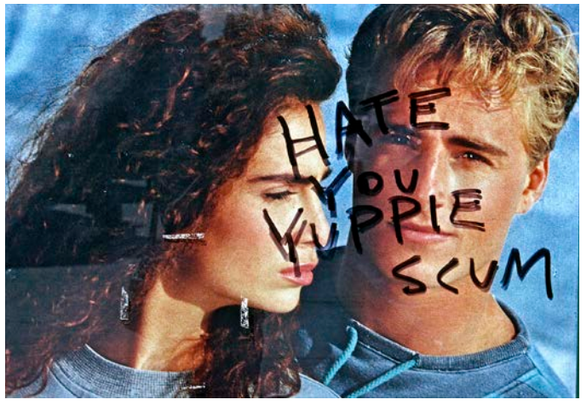

1989 - NYC

1990 - NYC

Jag skulle också vara oärlig om jag försökte dölja det faktum, att jag har kommit att gilla de människor jag har träffat från USA:s överklass. När jag fördömer överklassen är det egentligen ett fördömande av det system som skapat dessa klasser och som lär sina medlemmar att råna och mörda, inte bara i USA utan även i tredje världen - ett omänskligt system som är så starkt att det inte kan förändras genom att bara angripa dess symboler. Om jag hade hatat Rockefellers som symboler skulle jag ha förnekat dem den mänskliga värme och gästfrihet som de hade visat mig som vagabond under förhållanden som inte dikterades av systemet.

Ju längre jag vandrade som vagabond i detta system, desto mer förlorade jag lusten att någonsin mer bli en del av det. Överallt hade systemet gett människor ett falskt ansikte. Ju tydligare dessa deformerade masker beskrev sig själva för mig, desto starkare blev min lust att komma bakom dem och titta ut genom ögonspringorna. Det var aldrig en vacker syn - bara hat, rädsla och misstro. Jag hade ingen lust att bli en del av detta hat. Jag lärde mig att det är mycket lättare att hata och fördöma än att förstå.

Hat bygger på förenklade ensidiga överväganden och de flesta människor är så uppslukade av smärtan av att inte kunna leva upp till normerna i sin miljö att det är lättare för dem att reducera verkligheten till symboler än att förstå den. När man läser en bok som denna är det mycket lättare att hata vita än att försöka förstå oss, eftersom man på så sätt undviker att bekämpa den del av systemet som finns i en själv. Inte förrän vi inser hur vi själva är en del av förtrycket kan vi förstå, fördöma och förändra de krafter som avhumaniserar oss alla.

Jag kunde överleva utanför systemet eftersom jag alltid sökte människan bakom den falska fasaden. Men bakom dessa fasader såg jag alltid kärlekens nederlag. Ju färre trådar som förbinder människor i ett hälsosamt samhälle, desto mer förstenade och ogenomträngliga verkade maskerna som jag var tvungen att tränga igenom för att överleva. Men även inom detta förtryck är det möjligt att hitta många nyanser av mänsklighet. Även om kärleken mellan människor har dödats i detta system vet vi alla att kärleken fortfarande kan skjuta upp genom asfalten närhelst ... varhelst ...

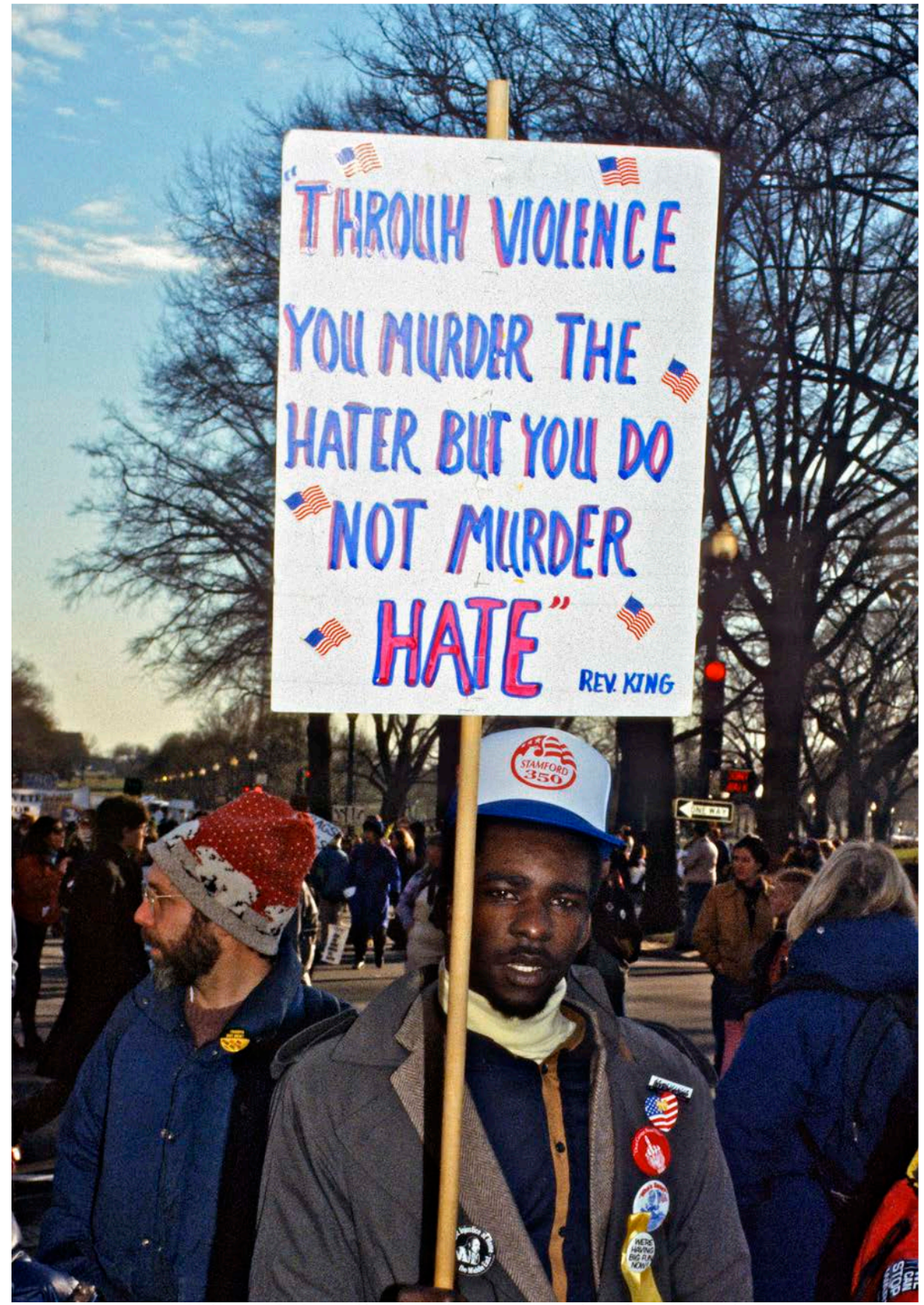

1991 - Washington, DC. "Genom våld mördar man hataren, men man mördar inte hatet." Martin Luther King

1991 - Bullock County, AL

1974 - Jersey City, NJ

1975 - Bullock County, AL

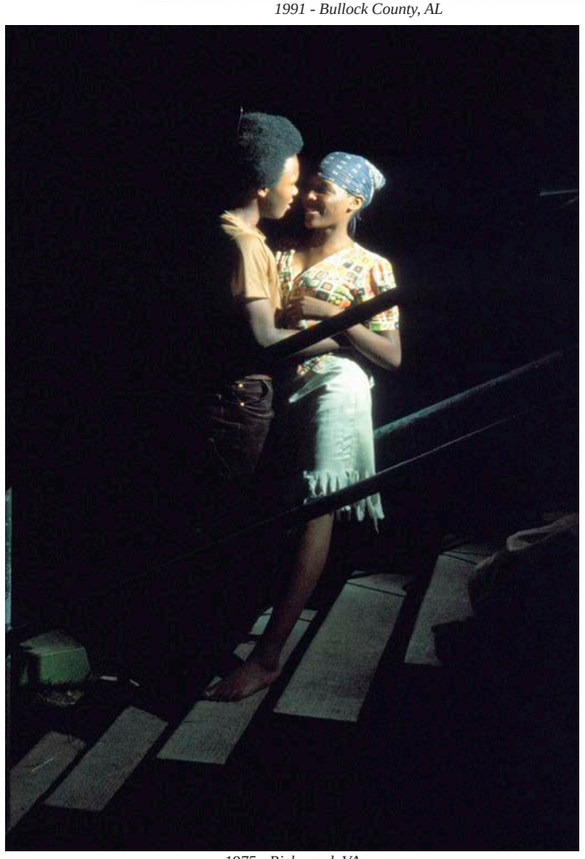

1975 - Richmond, VA

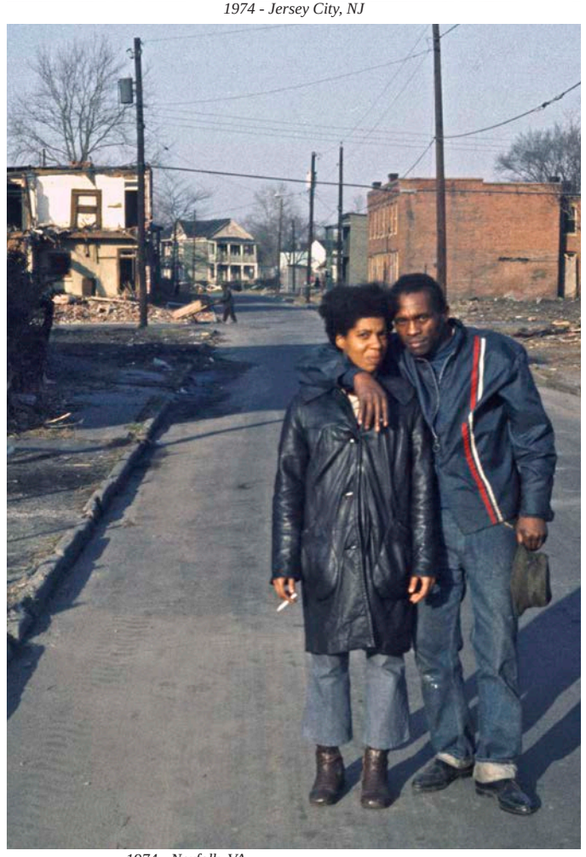

1974 - Norfolk, VA

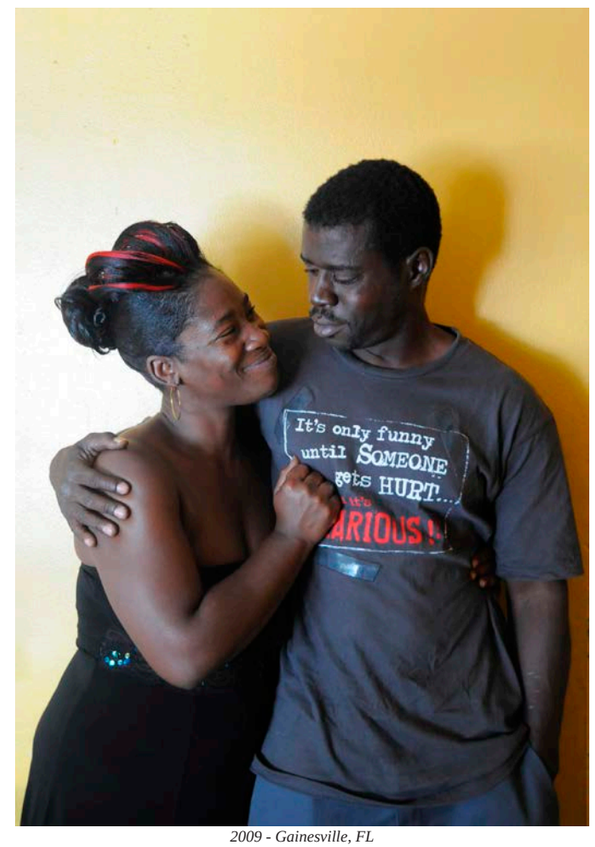

2009 - Gainesville, FL

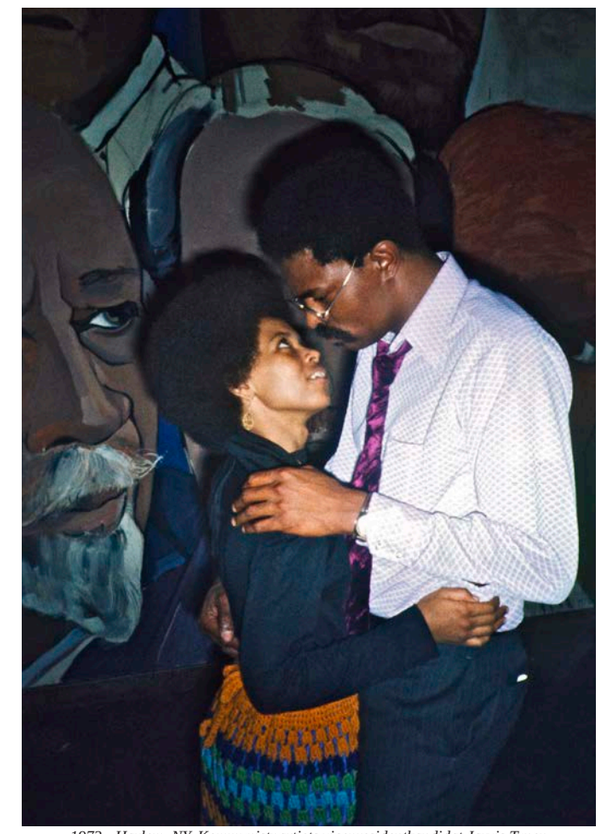

1973 - Harlem, NY. Kommunistpartiets vicepresidentkandidat Jarvis Tyner.

1975 - Philadelphia, PA

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1985 - Harlem, NY

2012 - St. Francisville, LA

1973 - Greensboro, NC

1973 - Zebulon, NC. Caroline her mördades senare.

1974 - Abilene, TX

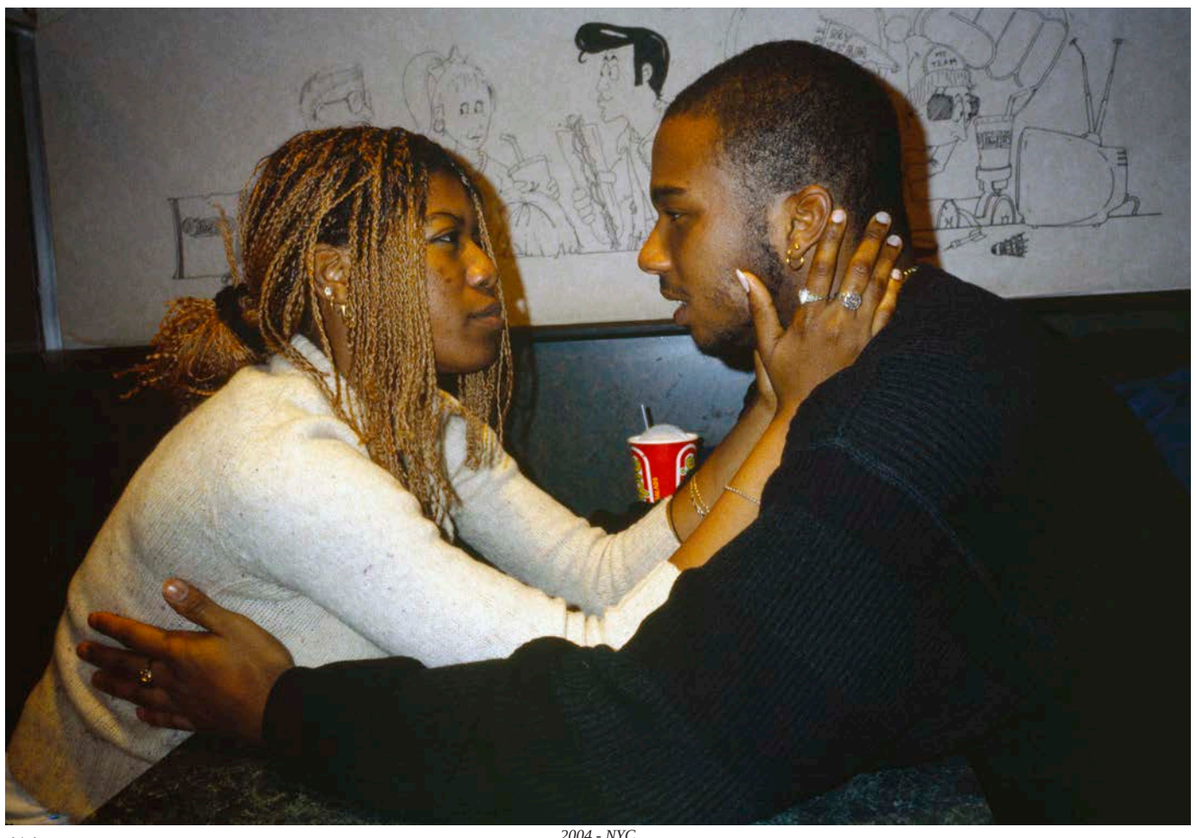

2004 - NYC

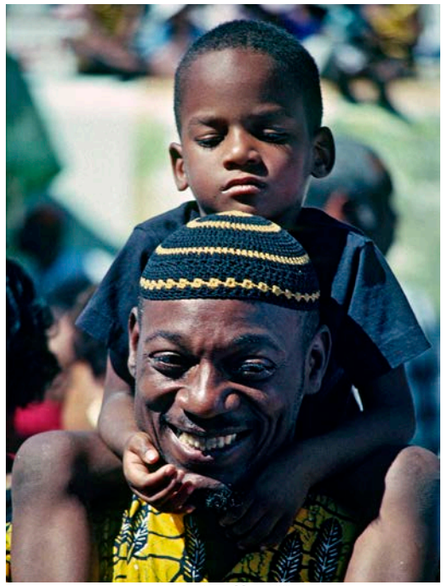

1993 - Brooklyn, NY

1985 - Harlem, NY

1996 - Chicago

1991 - Houston, TX

1975 - Baumont, TX

1975 - Philadelphia, PA

1978 - Jacksonville, FL

1996 - Tunica, LA

1973 - Baltimore

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1973 - rural LA

1975 - San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

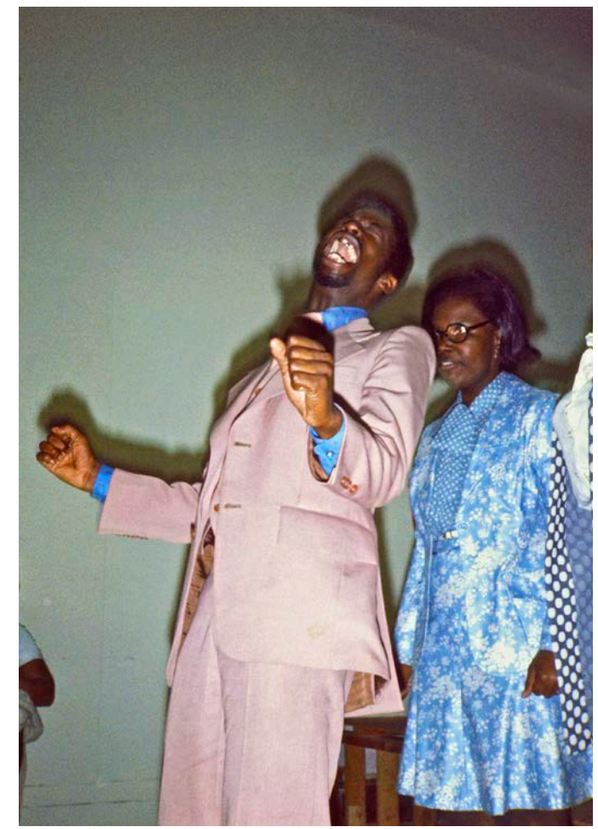

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Philadelphia, MS. Min svärfars, pastor Jake Rush, hade hand om mig.

2009 - Harlem, NY

1975 - Meridian, MS

2003 - Min svärfars kyrka, pastor Jake Rush.

1978 - Washington, GA

Ghetto love

“There is no love like ghetto love”.
Efter fyra års vagabonderande i ghettot slutade jag med att gifta mig med det. Annie är den enda kvinna som jag minns att jag tog initiativ till. När hon satt där på en restaurang i New York - oemotståndligt vacker - var det uppenbart från våra första blickar att vi behövde varandra. Båda var lätta offer: hon kände ingen, hon hade just återvänt från tio års exil i England för att delta i sin mors begravning, och jag befann mig i en av mina deprimerade perioder av vagabondering. Vi var båda barn till präster och hade på olika sätt gjort uppror mot vår bakgrund. Hon var djupt rörd av mina foton och ville hjälpa mig att publicera dem. Hon hade en stark litterär läggning och en mycket större intellektuell bredd än jag, så jag blev snart mycket beroende av henne för att få bitarna i mitt pussel att falla på plats.

Annie hade i sin exil till stor del frigjort sig från den herre-slavmentalitet som gör äktenskapet nästan ohållbart för de få olyckliga amerikaner som blir förälskade i strid med det slutna systemets realiteter. För “blandäktenskap” är verkligen en subversiv handling. Till och med liberaler famlar efter ett svar när frågan kommer: “Skulle du vilja att din dotter gifter sig med en”? Jag har alltid funnit vanliga segregationsivrare som inleder samtalen med: “Jag bryr mig inte om huruvida människor är vita, svarta, lila eller gröna...”. Tio meningar senare var de svurna fiender till “blandäktenskap”. Men fram till dess att det förbjöds 1691 fanns det gott om blandäktenskap mellan vita och svarta indentured servants, och innan de svarta reducerades till slavarbete var det “fattiga vita” hatet mot dem okänt. I de flesta andra länder, till och med i länder efter slaveriet som Kuba och Brasilien, finns det inget som liknar amerikanernas fanatism mot blandäktenskap. Även om jag kommer från ett konservativt landsbygdsområde kan jag inte erinra mig att jag under min barndom hört en enda negativ anmärkning om de ofta förekommande internationella äktenskapen mellan danskar och afrikanska studenter. Tvärtom kände jag en stark solidaritet och till och med avund mot dem som flyttade till avlägsna länder. Men i Amerika kan inget rasblandat äktenskap betraktas som en naturlig förening. I Hollywood ville svarta promotorer investera mycket pengar för att publicera mitt bildspel, men först ville de att jag skulle ta bort avsnittet om min fru: “Det förstör ditt budskap och får dig att se ut som ännu en liberal.” Många svarta och liberaler kommer av samma anledning att falla bort i detta kapitel. En svart kvinna blev rasande efter att ha sett mitt bildspel med foton av flera nakna svarta kvinnor (ovetande som hon var om min danska kultur där nakenhet odlas i hög grad: familjeströnder och innerstadsparker är fulla av nakna kvinnor knappt några minuter efter att solen har gått fram). “Är du inte medveten om hur oansvarig du har varit genom att ha haft relationer med alla dessa mentalt obalanserade kvinnor? Är du inte medveten om att slaveriet gör oss alla mentalt sjuka?” Hon träffade kärnfrågan: Hur kan jag ingripa som neutral i ett herre-slav-samhälle utan att bli en del av problemet? Ändå gjorde hon samma misstag som de flesta amerikaner, nämligen att automatiskt anta att ett foto av en naken kvinna är lika med ett sexuellt förhållande med henne.

Hon behöver egentligen inte oroa sig, för till skillnad från vad jag fann bland svarta kvinnor i större delen av Afrika har den svarta amerikanska kvinnan utvecklat enorma försvarsmekanismer mot den vite mannen som svar på århundraden av övergrepp. Även om jag tillbringade större delen av min tid i svarta samhällen var mer än 90 procent av de kvinnor som bjöd in mig att dela deras sängar vita. Men misstanken om den vita manliga sexuella exploatören hängde naturligtvis alltid över mig under min resa. När jag gick på natten i ghetton i den djupa södern frågade unga män: “Sir, vill du att jag ska skaffa dig en kvinna?”.

Jag är ganska övertygad om att de flesta kvinnor inte skulle ha erbjudit mig gästfrihet om de inte hade känt den icke-aggressiva komponenten hos mig. Eftersom jag alltid såg mitt vagabonderande som en passiv roll och därför varken undvek eller initierade sexuella relationer tycker jag att det är intressant att analysera vad som faktiskt hände när jag kom nära kvinnor. Efter några dagar, om vi kom bra överens med varandra, skulle vita kvinnor uttrycka sexuell aggression. Men även om vi blev intima och omfamnade varandra, hände vanligtvis inget mer med den svarta underklasskvinnan, särskilt i södern. Det var som om något gick fel i oss båda - en gemensam insikt om att detta var en alltför stor historisk böld för att punkteras. Hon kunde inte undvika att medvetet eller omedvetet signalera att detta var ett förhållande mellan en fri och en ofri person, vilket omedelbart gav mig känslan av att bara vara ännu en i raden av vita sexuella exploatörer. De flesta av mina sexuella och långvariga relationer med svarta kvinnor var därför med kvinnor från medelklassen eller Västindien som, även om de var mer konservativa än de vita kvinnor och kvinnor från underklassen som jag mötte, ändå hade frigjort sig från detta slaveri i högre grad. Vissa amerikaner

skulle säga att om man är medveten om att vissa människor lever i slaveri bör man som privilegierad vit inte ge sig in i sådana intima situationer där en sexuell relation eller ett "intermarriage" skulle kunna uppstå. Men slaveriet är en produkt av att man inte kan umgås med en grupp helt fritt som jämlikar och därmed isolerar och förlamar den.

Annie var ett av mina undantag med underklassen. För även om hennes yta verkade mycket "medelklass" efter hennes långa ledighet, var hon i sitt grundläggande synsätt präglad av sin uppväxt i underklassen. Ett sådant förhållande hade förmodligen kunnat fungera med mycket tillit och ansträngning från båda parter, men på grund av min rasism, sexism och framför allt den osynliga "oskuld" som alltid kommer att vara den härskande klassens yttersta privilegium, var detta inte vad som hände. Istället blev det ett så smärtsamt förkrossande nederlag för mig att jag till exempel inte kunde förena det med min ursprungliga bok. Till och med början gick fel. Vi gifte oss fredagen den 13 september utan någonstans att bo.
Ett hembiträde lät oss tillbringa vår smekmånad i den sydafrikanska konsulnens lyxlägenhet, som hade kallats hem av sin apartheidregim. Efteråt hamnade vi i det värsta området i ghettot. Vi hade knappt betalat den första månadshyran innan alla Annies besparingar stals. Vi bodde på femte våningen i ett hus med enbart prostituerade, uteliggare, missbrukare och socialbidragsmammor. Annie hade inte levt i en underklasskultur sedan sin barndom och det var en fruktansvärd chock för henne att hamna här.
På grund av hennes utseende och det ställe vi bodde på blev hon ständigt "uppsökt" av hallickar och hustlers som försökte rekrytera henne. När jag var tvungen att lifta iväg några dagar blev Annie kidnappad av en prostitutionsring som under pistolhot tvingade henne att klä av sig naken medan de spelade rysk roulette med henne "för att bryta in henne". På natten lyckades hon fly genom ett badrumsfönster utan kläder ut på stadens gator. När jag kom hem låg hon upplöst i tårar och smärta.
Hallickarnas attacker fortsatte, och det hjälpte inte att jag var vit. En dag kastade en hallick hånfullt en handfull pengar på Annie på bussen. Med mina gamla vagabondvanor plockade jag upp dem. Annie blev rasande på mig och ville inte prata med mig på en vecka. Det var våld och skrik och frenetisk smärta i byggnaden dag och natt. Flera gånger i början försökte jag ingripa mellan hallickar och de horor de slog. Det fanns också en pyroman. Nästan varje natt under de första månaderna väcktes vi

1974 - Vårt bröllop i City Hall, NY (med den sydafrikanska konsulnens barn).

av brandlarmet och såg lågor slå ut från de angränsande lägenheterna. Vi var så förberedda att vi hade allting packat hela tiden. Det första jag tog var en resväska med alla tusentals diabilder till den här boken. En kväll när vi alla stod halvnakna i nattkläder på gatan bad jag Annie att hålla ett öga på resväskan medan jag fotograferade branden, men hon hörde mig inte i oljudet och när vi kom tillbaka till lägenheten. hade den lämnats kvar. Jag skyndade mig ner på gatan och hittade resväskan som fortfarande stod där. Alla i byggnaden kallade det för ett verkligt mirakel eftersom ingen någonsin hade sett några värdesaker lämnas på gatan ens en minut utan att bli ryckta.
Det psykologiska trycket var till en början värre för Annie än för mig. Vi försökte få socialbidrag för att kunna flytta, men fick bara 7 dollar. Nästan varje natt låg hon i gråt och förtvivlan. Under de första månaderna, när jag fortfarande hade lite psykiskt överskott kvar, försökte jag tränga in i den värld som så uppenbart hade upplösts för henne. Liksom de flesta av mina andra förhållanden i Amerika berodde detta förhållande på våld. Vi hade träffats efter mordet på hennes mor, och några månader senare hittades hennes styvfar vacklande på gatan, dödligt skadad av en kniv. Ett fruktansvärt mönster från hennes barndom började dyka upp för mig under dessa tårfyllda nätter. När hennes 16-åriga mor hade fött henne och en tvillingsyster sågs det som en sådan synd i prästfamiljen att modern hade skickats norrut och Annie till en moster i Biloxi, Mississippi. Allt Annie minns från dessa fyra första år var att den berusade tanten alltid låg i sin hydda medan Annie satt ensam ute i sanden. En dag kvävdes hon nästan ihjäl av ett kycklingben och kämpade desperat och ensam. Ingen kom för att hjälpa henne. Morföräldrarna upptäckte vanvård och tog henne tillbaka till Philadelphia, Mississippi, där hon fick en rigorös fundamentalistisk uppfostran. All uppvisning av glädje, dans och lek bestraffades. Ofta hängdes hon med läderremmar runt handlederna i utedasset och piskades till gelé. På vägen hem från skolan skedde nästan dagligen stenkastning mellan svarta och vita barn. En dag vände

1975 - Annie i ghettot Tenderloin, San Francisco

de vita barnen tyska herdar mot dem och Annie blev svårt biten. Två av dessa vita barn gick senare med i Ku Klux Klan, och en av dem, Jim Bailey från Annies gata, var den som senare mördade tre medborgarrättsarbetare 1964.
Efter detta Klan-våld, med parader med brinnande kors genom Annies gata, flydde hon norrut och gick senare i exil. Eftersom hon var den första svarta som integrerade stadens bibliotek vågade hon aldrig återvända. Ju mer dessa tårfyllda nätter avslöjade, desto mer chockad blev jag. Hon var otroligt känslig och en kväll minns jag hur hon grät vid tanken på "den vita konspirationen" som hade hållit henne och de andra svarta skolbarnen ovetande om mordet på sex miljoner judar.
Till slut lyckades Annie få ett tillfälligt kontorsjobb på byrån för arkitektur där hon tog hand om räkningar från byggföretag. Hon orsakade stor turbulens genom att upptäcka det ena svindeln och bedrägeriet efter det andra. Med sitt ovanliga flugpappersminne kunde hon upptäcka hur byggföretagen månader tidigare hade skickat fakturor för samma jobb men med olika formuleringar. I åratal hade dessa maffianer lurat staden. Varje dag kom hon hem och berättade om hur hon just hade sparat staden 90 000 dollar eller liknande. När hennes jobb tog slut sa hennes chef till henne att hon kunde skriva vilken rekommendation hon ville: han skulle skriva under den. Men vi själva hade fortfarande inga pengar och det var som om denna korrupta atmosfär bidrog till att ytterligare bryta ner vår moral. När de rika stjäl, varför skulle inte vi göra det? När vi en dag hittade en handväska med 80 dollar i i korridoren tog det lång tid innan vi bestämde oss för att ge tillbaka den till ägaren en socialbidragsmamma. När hon öppnade sin dörr tog hon tag i handväskan utan ett ord, med en föraktfull blick som om hon ville säga: "Ni måste vara idioter som försöker vara bättre än andra här". Från den stunden gled allting mer och mer i kriminell riktning. Det hade varit vår idé att jag skulle använda tiden till att skriva en bok. Annie och andra ansåg att jag borde skriva om mina erfarenheter från ghettot med en utlännings ögon. I början satt jag dag efter dag framför ett tomt papper, men det var omöjligt för mig att få ner ett ord i den våldsamma och nervpirrande atmosfären.
Så småningom förlorade vi båda vårt självförtroende och jag gav upp. Ju mindre överskott vi hade, ju mindre hopp, desto våldsammare blev stämningen mellan oss. Småningom började Annie dricka som svar på min ökande okänslighet. Hon började tjata på mig för att jag inte var något annat än en naiv liberal. Dessa ändlösa nätter är mer än något annat orsaken till angreppen på liberaler (eller mig själv) i den här boken. För första gången på min resa började jag förlora tron på svarta - att se på deras verklighet snarare än potential. Jag höll på att amerikaniseras, hade blivit ett offer för herre-slavmentaliteten. Ju mer jag förlorade tron på människor (och min egen framtid), desto mer sjöd jag av hat och ilska. För att undvika den outhärdliga atmosfären hos Annie började jag tillbringa större delen av min tid på gatan. Ju mer maktlös jag blev, ju dystrare mina utsikter blev, desto mer förlorade hon tron på mig. En kväll skrek hon: "Du kan inte ens försörja mig! Du hör, blåögda nigger, försörja dig!" Vad som var ännu värre var att även om jag ständigt försökte få arbete började jag skylla på mig själv. Jag gjorde ingenting annat än att stå i kö. På morgnarna satt och låg jag i kö i blodbanken för att få 5 dollar. Varje dag klockan 11 i åtta månader stod jag i en timslång soppkö och på kvällen åt jag ofta i en kyrka. Resten av dagen stod jag i kö för att få arbete, vilket var omöjligt eftersom jag inte hade några färdigheter. Om jag kom dit klockan fyra på morgonen lyckades jag ibland bli anställd för en dag för att kasta reklam i de välbärgade förorterna för 2 dollar i timmen.
Efter ett tag gav jag upp och tillbringade mer och mer tid med de kriminella på gatan. Jag var aldrig inblandad i någon storskalig brottslig verksamhet, men det gick tydligt åt det hållet. En kväll när en kille skakat berättade för mig att hans bror just hade blivit mördad i Chicago svarade jag bara kallt: "Vilken kaliber pistol?". Först efteråt insåg jag hur djupt jag hade halkat ner. Under den tid jag bodde med Annie hade åtta personer mördats i vårt kvarter, några av dem bekanta. Theresa, som så ofta hade gett mig gratis mat i sitt kafé, mördades en dag av en kund som inte kunde betala sin räkning på 1,41 dollar. Ibland var till och med väggarna i vår korridor smutsiga av blod. När jag kom hem sent på kvällen låg Annie ofta i en dimma av tårar och sprit. Jag brydde mig knappt längre. Till slut kom jag av rädsla för de destruktiva bråken inte hem förrän hon sov. Vårt sexliv, liksom allt annat, upplöstes.

Till slut hyste jag ett sådant hat mot både svarta och vita runt omkring mig att jag blev rädd för mig själv. En natt när Annie hade druckit blev jag så desperat att jag riktade ett slag mot henne i mörkret. Nästa morgon hade hon ett blått öga som alla andra i byggnaden hade haft. Eftersom jag aldrig tidigare hade lagt en hand på en människa blev jag skakad. Jag fick en plötslig rädsla för att det skulle sluta med att jag skulle döda henne en dag. Det enda sättet för mig att bryta ghettoiseringen var att fly. Vi lyckades få ett litet rum åt Annie i ett vitt hem utanför ghettot. Efter det åkte jag direkt till motorvägen. Motorvägen som jag visste betydde trygghet och säkerhet, rekreation och frihet. I fyra år hade jag levt ett eskapistiskt privilegierat vagabondliv i ghettona utan att påverkas. När jag blev en del av ghettot var jag förstörd på mindre än ett år, hade slutat hata svarta, hade förlorat tron på allt och hade sett de värsta delarna av min karaktär börja styra mitt beteende. En av dessa var en ökande självviskhet och aggressiv känslokallhet i mitt förhållande till kvinnor. Det var ingen tillfällighet att jag omedelbart gick in i en period av påfallande konsumtion av “tjejer” med min vän Tony i North Carolina. Jag hade inga hämningar kvar. Ändå var jag inte precis någon hornsäker förförare. Gång på gång viskade Tony till mig: “Hej, varför gör du inte ett försök?” Och gång på gång slutade det med att han fick köra hem min dejt i förtid. Och sedan fanns det varje kväll störande hinder. En kväll kunde jag inte komma hem med min dejt på grund av en skottlossning på gatan. En annan kväll gick vi alla på Earth, Wind and Fire i Chapel Hill och jag använde mitt vita privilegium för att “lura” mig in gratis eftersom jag aldrig hade pengar. Detta irriterade Bob, som körde bilen, så mycket att han på vägen hem plötsligt stannade och sa: “Du, du måste gå ut, förstår du?”. Eftersom Bob var en dubbelmördare, han hade dödat både sin fru och sin älskare, och alla visste att han kokade inombords, försökte ingen ingripa och jag var tvungen att ta mig ut i den frostiga natten mitt ute i ingenstans.
Ett viktigt verktyg vid dejting är bilen. Eftersom jag inte kunde ta med mina dejter på en åktur bjöd jag istället in dem till det jag älskade mest av allt i världen: lifta. Det var dessa resor mer än något annat som gjorde mig medveten om min sexplundrande sinnesstämning. Jag hade levt med svarta så ofta att jag knappt brydde mig om att vara “på fel sida av spåren”, men att lifta med en svart kvinna gör att man snabbt blir “på plats” igen, särskilt om man är så okunnig som jag hade lyckats förbli om mäns och kvinnors ytterligare herre-slavförhållande. På grund av min vagabondattityd att föraren bör “underhållas” skulle jag,

2004 - Phil. MS - Återbesök hos Annies familj genom hela mitt liv.

om föraren var en kvinna eller en homosexuell man, sitta längst fram för att föra en konversation, medan jag, om det var en heterosexuell man, skulle tvinga kvinnan att sitta bredvid honom, även om hon inte ville det. Reaktionerna från de vita manliga förarna var skrämmande. Om de inte nöjde sig med psykologisk tortyr av kvinnorna skulle de använda sig av direkta fysiska ingrepp. Trots att de flesta av dem jag liftade med var välklädda döttrar till professorer och läkare i norr och hade den utbildning och det förtroende för sin omgivning som gjorde att de - till skillnad från ghettokvinnor - till och med vågade åka på en sådan resa med en vit, så betraktades de som inget annat än lätta sexuella byten eller till och med horor. Flera gånger försökte lustfyllda förare våldsamt att knuffa ut mig. För en del av dessa kvinnor var det deras första chans att se sitt land. De flesta klarade sig inte ens till statsgränsen. En av dem klarade sig 4 000 miles genom Kanada och Grand Canyon - och bröt sedan ihop i ett hysteriskt anfall som nästan ledde till att vi båda blev arresterade.
Jag var fortfarande enormt ur balans efter min ghettobildning och jag bestämde mig för att jag behövde återskapa mig själv i en lugn familjemiljö. Efter att ha bott i ett par vita hem sökte jag mig tillbaka till det mest harmoniska och stabila gifta paret jag kunde minnas att jag hade sett i underklassen: Leon och Cheryl i Augusta, Georgia. Deras kärlek och hängivenhet till varandra hade varit så berikande och smittande att jag ofta tänkte på dem under min egen misslyckade ghettokärlek som ett levande bevis för mig själv på att äkta ghettokärlek kunde frodas. Medan jag bodde i deras hem hade jag haft fred och stöd, vilket gjorde det möjligt för mig att dag efter dag lifta ut för att utforska fattigdomen i området. Men när jag kom till deras hus kände jag genast att något hade förändrats. Leon bjöd in mig, men han var inte glad. Han verkade vara i trans när han berättade för mig att hans fru hade dött av en sjukdom som kunde botas men som de inte hade haft pengar att få under ordentlig behandling innan det var för sent. Leon hade inte återhämtat sig från förlusten.

1975 - Annie i ghettot Tenderloin, San Francisco426

Han gick aldrig ut ur sitt hus som låg precis bredvid elitläkarutbildningen i Augusta. Hela dagen satt han på den blå lumpmattan framför sin lilla stereoanläggning som om den vore ett altare och lyssnade på musik medan han stirrade på ett foto av Cheryl ovanför. Vissa dagar sjöng han kärlekssånger under hela dagen och satte hennes namn i dem. Då och då skrek han ut i rummet: “Jag vill ha dig! Jag vill hålla om dig. Jag vill vara med dig igen ... Vi måste förenas, vara ett ... Jag vill dö ... dö ... dö ... “ Aldrig har jag sett en mans kärlek till en kvinna vara så intensiv. Högst en gång om dagen vände han sig om och kommunicerade med mig, och då bara för att berätta om hur han ville ansluta sig till Cheryl i himlen. Ibland när han stirrade direkt på mig med denna tomma blick som om jag inte fanns där fylldes mina ögon med tårar. Jag kände en djup förståelse för honom, men kunde inte uttrycka den. På kvällarna låg han i sitt rum. Hans mor eller en annan kvinna kom med lagad mat till oss under de två veckor jag stannade där. Denna deprimerande upplevelse fick mig att se djupare in i mig själv. Jag blev fast besluten att återvända till Annie, och senare återvände hon med mig till Danmark. Vårt förhållande hade lidit för mycket, så efter ett tag separerade vi. Vi uppnådde ett gott samarbete och hon hjälpte till att översätta delar av den här boken och hela filmen.

Tre år senare reste jag över hela Amerika för att ge eller visa den här boken till alla de vänner som gjorde det möjligt. En av dem var naturligtvis Leon, som hade hjälpt mig så mycket och som var en av dem jag hade tänkt mig skulle komma och hjälpa till att driva showen i Europa. Men när jag kom till hans fönsterdörr med boken under armen svarade en märklig kvinna på min knackning. Nej, Leon bodde inte längre där. Han blev skjuten för tre år sedan - av en vit man. Hela eftermiddagen visade hans mamma mig fotoalbumet med Leon och Cheryls bilder och berättade tårfyllt om deras tre lyckliga år tillsammans. Vi satt gråtande i varandras armar på verandan. Jag vet att Leon och Cheryl är förenade igen. “Det finns ingen kärlek som ghettokärlek.”

Skrivet med hjälp av min ex-fru i hennes sjukhussäng. Annie dog efter en lång period av hälsoproblem 2002 i Danmark.

1973 - NYC

Ett samhälle där kärlek och ömsesidiga förbindelser har dödats är ingen vacker syn. Till och med kyrkan flyr från Kristi sociala etik och förråder de utstötta. Att dessa utstötta sedan förråder kyrkan är inget konstigt. Arga ungdomar från ghettot anländer ofta till vita kyrkor precis innan kollekttallriken går runt och tvingar kyrkobesökarna under pistolhot att ge till de verkligt kärlekshungriga.

Överallt där vi kastar ut våra medmänniskor genom ghettobildning och den vita flyktningens fördärv står våra höga symboler för välgörenhet tomma vid sidan av sina krossade mosaikfönster. Den danska sjömanskyrkan i Baltimore, där jag ofta fann en viss sinnesfrid, var tvungen att stänga eftersom Alphonso och mina andra vänner i grannhusen ständigt rånade den.

1975 - Richmond, VA

1973 - Bronx, NY

1973 - Baltimore

1973 - Queens, NY. Christmas Eve

1974 - NYC. Hemlösa utanför kyrkan

1974 - NYC. Hemlösa utanför kyrkan

En förtvivlad präst i Chicago berättade för mig att hans kyrka höll på att stängas eftersom församlingen rånades varje söndag. Enligt de partiska medierna tvingades en “kristen präst bort från sin kyrka (i ett ghetto i Danmark) av muslimska ligister” när våra bruna ungdomar på exakt samma sätt uttryckte den smärta och ilska som det innebär att känna sig avvisad av den vita flykten. När jag höll en försoningsworkshop för dem och för de få kvarvarande vita i gettot fann jag att den enda skillnaden mellan dem och deras amerikanska motsvarigheter är hur exemplariskt deras beteende (fortfarande) är i Europa.

I vissa amerikanska städer finns det beväpnade vakter eller poliser för att skydda gästerna på varje våningsplan på hotell. På tunnelbanetågen i New York och Chicago finns både uniformerade och civilklädda poliser - och ändå mördas och våldtas människor inför ögonen på panikslagna passagerare. Turister återvänder till Europa med “amerikansk hals” efter att ständigt ha skickat oroliga blickar tillbaka över axeln. En nigeriansk student som jag träffade i Philadelphias ghetto var så panikslagen över förhållandena där att hon försökte bli hemskickad, “i säkerhet”, innan hennes studier var slut. Hennes uttalande skulle inte ha förvånat mig om det inte vore för det faktum att hon just hade upplevt inbördeskriget i Biafra.
Inlåsningen av underklassen är avhumaniserande för alla. I fem av de bostäder jag bodde i skedde två väpnade rån medan jag bodde där. Samhället spenderar miljarder på att bota de sjuka i stället för att utbilda oss om det lidande som vår rasism åsamkar oss själva. Vi känner intuitivt att vi gräver våra egna gravar, men eftersom vi inte kan göra något åt saken förvandlar vi den till ett dike. En tillverkare som jag bodde med hade gjort en förmögenhet genom att tillverka militär utrustning men övergick till att tillverka larm och tårgasgevär, kanske för att landet slösade så mycket resurser på att exportera krig att “kriget mot fattigdomen” på hemmaplan måste överges. Ju mer vi kämpar för “frihet” utan ömsesidig respekt, desto mer avskärmar vi oss från den. Därför lever många nu bakom stålstångsbefästningar.

Långsamt men stadigt drar järnridån ihop sig om Amerika. Du går in i en affär och finner dig själv inne i en stålbur. De rika har råd att investera miljarder i osynliga elektroniska befästningar mellan sig själva och ghettot. Ju mer elektroniska strålar ersätter förtroende, desto mer stänger systemet sig självt. Människor, av vilka många från barndomen är tränade i att använda vapen, är förlamade av rädsla. Många beväpnar sig till döds för att “försvara sig mot negrerna”, som en familj i en förort i Michigan berättade för mig. Jag vet inte vad som är mest chockerande: att våra barn av ilska känner sig så psykologiskt marginaliserade att de kan döda för en dollar eller att miljontals amerikaner är beredda att ta ett människoliv bara för att försvara en TV.
Till och med lärare blir ofta misshandlade inför sina elever. Min vän Jerry, som nämns i brevet från Detroit på sidan 183, hade lärt sig att inte lägga sig i när hans elever satt och polerade sina vapen i hans klassrum. Som föreläsare kom jag ofta för att stödja hans ansträngningar att vara en räddande ängel för dessa blödande ghettobarn. Men när den enda elev han lyckades få in på Harvard efter år av försök dödades i klassen av förlupna kulor från ett gängslagsmål - strax före examen - gav Jerry upp. År 2005 flydde han

från USA och kom till mig i Köpenhamn. Bara tre år senare bröt dock gängkrig ut bland våra egna marginaliserade människor och tvingade danskarna till samma flykt från sina egna skapelser.

Ju fler bilar, ju fler vapen, ju fler fästningar, ju mer militär uppbyggnad ... desto mer berikar sig den privata industrin på denna systematiska omstörtning av samhället. Ju högre barriärer storföretagen bygger upp mellan människor, desto mer lyckas de döda kärleken mellan människor - och desto högre stiger aktiekurserna på Wall Street.
I processen blir vi okänsliga för till exempel denna hungriga kvinna på gatan utanför börsen ...

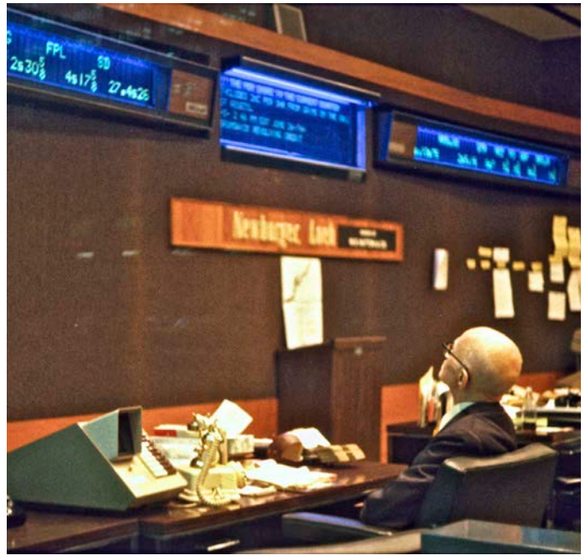

1974 - NYC

1974 - Tiggare på Wall Street

2006 - NYC

2007 - NYC

2003 - Portland, OR

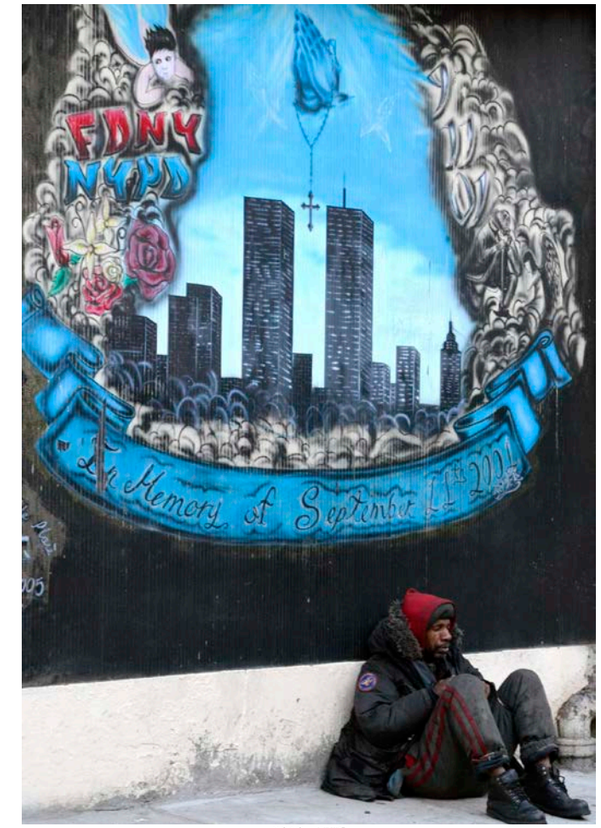

2010 - NYC

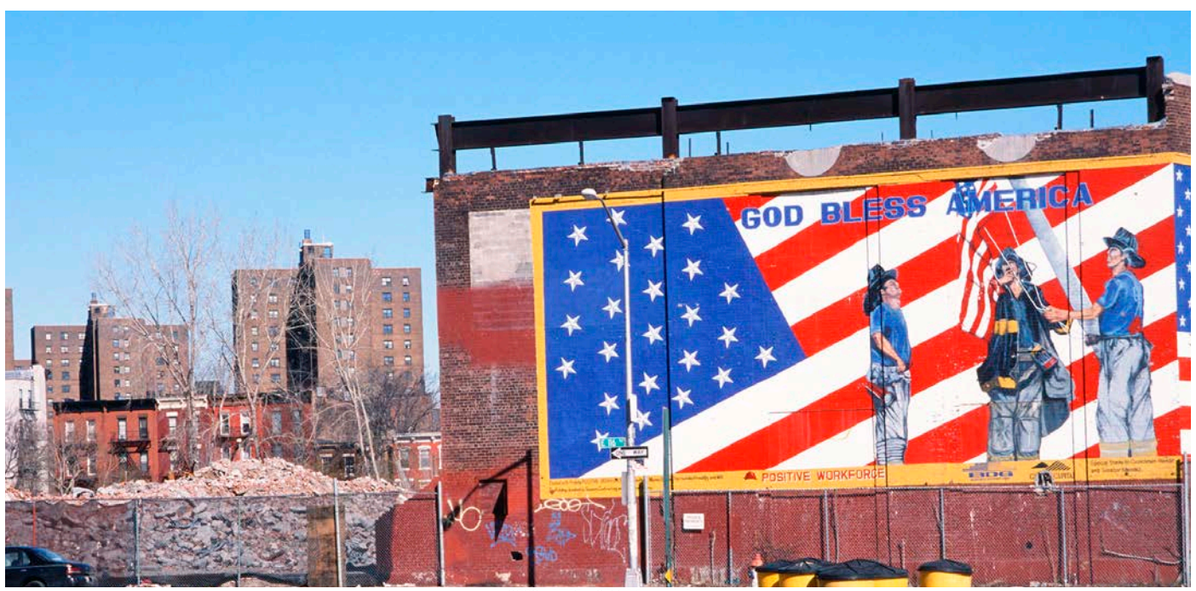

2002 - NYC - 9/11 Memorial

1975 - San Diego, CA

1972 - Miami Beach, FL - Republican convention

1973 - NYC

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Jersey City, NJ

När vi misslyckas med att befästa rättvisan blir det nödvändigt att rättfärdiga våld. Ju mer vi försöker skjuta ut en genväg till frihet och trygghet, desto mer liknar våra handlingar i flykt och desperation dem som är typiska för ghettot. På samma sätt som ghettointagna söker snabba flyktvägar till respektingivande lyxbilar och våld, flyr vi genom att använda ännu mer respektingivande pansarvagnar och militärt våld, som riktas mot ghettot, i stället för att ändra de attityder vi förespråkar och som skapar ghetton.
Hur fria är vi egentligen i Guds eget land när tusentals människor måste se Frihetsgudinnan bakom fönster med stålgaller? Hennes vaksamma blick, som alltid vänds bort även från de mest ondskefulla rasistiska handlingar, ersätts alltmer av storebrors ständigt närvarande öga.

På grund av rädsla och främlingskap bryter vi ständigt mot konstitutionen under förevändning att bekämpa brottslighet och terrorism. Även i Danmark begränsar vi gång på gång vår egen frihet med ny och hårdare terroristlagstiftning av rädsla för dem vi har marginaliserat. I ett avseende är Amerika farligt nära totalitarism: landet kryllar av hemliga poliser. Ingen, absolut ingen, förutom de som liksom jag har liftat runt i stora och små amerikanska städer, har någon aning om hur många av dessa civilklädda poliser det egentligen finns. De visiterade mig hela tiden. Till och med i små sömniga städer i södern kunde jag upptäcka upp till tjugo poliser under en enda natt. Ju mer systemet stängs, desto mer försvinner förtroendet för samhällets handlingar och värderingar som helhet. Rädslan ersätter förnuftet och kväver vår omsorg och medkänsla för våra medmänniskor.

Våra (svarta) kriminella och (vita) repressiva flyktinghandlingar förgiftar hela befolkningen, som gradvis korrumperas av det våld den utövar mot det svarta ghettot. Ett ghetto skapas och vidmakthålls av yttre krafter; det kan inte avvecklas inifrån. Förlamat av rädsla och våld börjar hela vårt samhälle anta ett ghettos karaktär. Befolkningen blir alltmer medveten om att den verkar i ett slutet system - ett system där vi har förlorat till och med vår inbillade handlingsfrihet. Ett system vars långvariga inspärrning av (våra) oönskade i enorma ghetton för länge sedan har blivit så institutionaliserat att det verkar helt naturligt för oss. Under generationer har vår “systemiska rasism” format och förlamat oss i en sådan utsträckning att vi varken kan tänka oss alternativ eller på kort sikt skulle kunna leva med dem om vi kunde.

Och så blir hela samhället ett slutet system på samma sätt som Södern var före 1865 och före 1954 - ett system som trots liberalers och aktivisters ansträngningar inte kunde förändras inifrån. Nordens inblandning i Sydstaternas slutna system bröt inte cirkeln; den fann bara en ny högre nivå av balans, genom att höja den svarta medianinkomsten i Sydstaterna från 45 procent till 55 procent av den vita inkomsten. Vi vita har makten att eliminera ghettona genom en attitydförändring, men så länge vi passivt låter oss fångas av det förslavande mönstret av välkoordinerat förtryck ser jag ingen möjlighet att detta skall ske. Vi förstår inte det underklassmonster som vi ständigt skapar, och därför vänder vi ryggen till det och förstör vårt samhälle i processen.

1974 - Harlem, NY

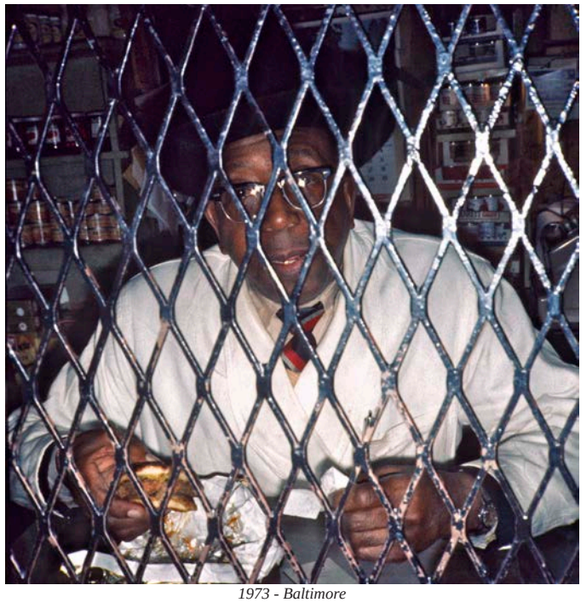

1973 - Baltimore

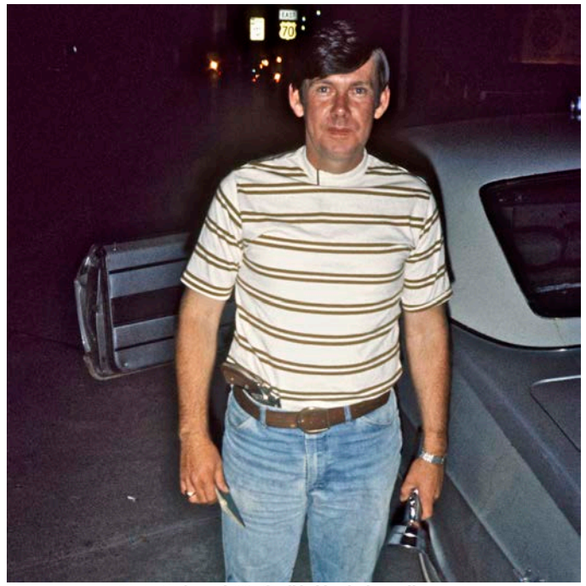

1974 - Richmond, VA. Civilklädd polis kontrollerar mig

1986 - Amherst, MA

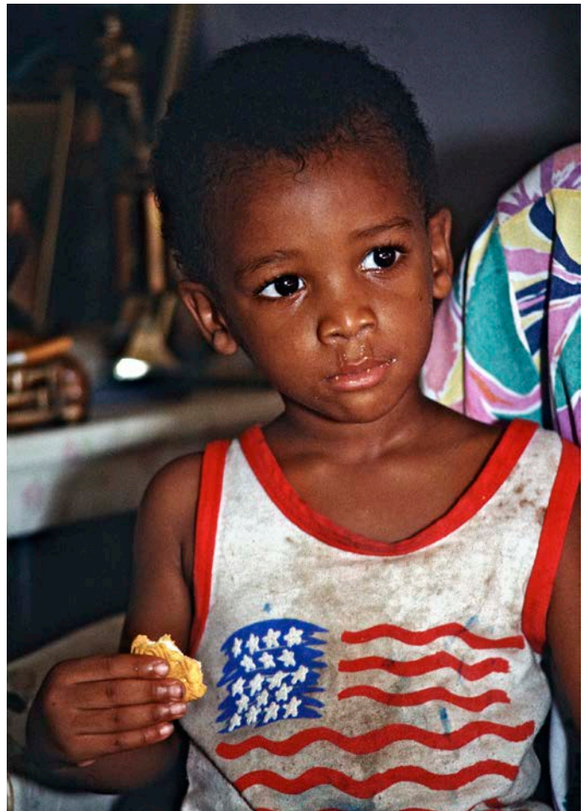

1975 - Philadelphia, MS

1972 - Jackson, MI

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - San Bruno Jail, CA

Min resa genom denna sociala djungel hade automatiskt lett mig in i det yttersta slutna systemet, fängelset, där jag stötte på tre rånare från underklassen som hade attackerat mig vid min ankomst till Amerika fem år tidigare. Medan samhället sakta hade slutit sig runt mig, som ett skruvstäd, hade dessa människor öppnat sig för mig och hade genom min egen ghettoisering blivit en del av mig själv. Jag förstod nu att de inte hade haft något verkligt val: deras frihet var endimensionell. Deras val då, huruvida de skulle göra mig till offer eller inte, är vägledande för det vita valet: Ska vi sluta förtrycka ett oförlöst folk för att inte riskera att själva hamna i ett slags fängelse? Eller har vi förlorat friheten att välja, eftersom vi är inlåsta i ett system där “livets utformning redan är gjord”?
Även om vi avsatte miljarder dollar för att återuppbygga slummen, för att tillhandahålla bättre skolor och arbetstillfällen, skulle de som sitter fängslade i gettot se det som ännu ett fall av förödmjukande smulor från ovan. Det skulle bara förvärra självbilden hos dem som vi gjort oss av med och halvhjärtat försöker återvinna - och de skulle bita i händerna på dem som matar dem. Vår stora liberala öppna hand skulle drabbas av en snabb konservativ tillbakagång. Nej, vi kan inte bara betala bort vår rasism! Till och med under de bästa åren av liberal tokenism, 1960-67, spenderades 348 miljarder dollar på krig och 27 miljarder dollar på rymdforskning, men endast 2 miljarder dollar på bistånd till ghetton. Det är ingen överraskning att underklassen brände ner ghettona i förakt!

En sådan hjälpande hand uppifrån fungerar oavsiktligt precis som det amerikanska straffsystemet. Här används 95 procent av pengarna för att göra sig av med de oönskade och brutalisera dem, medan endast 5 procent går till paternalistisk “rehabilitering” av avfallsprodukten (som tog åratal att producera). De flesta fångar är så förstörda av fängelsesystemet att de aldrig anpassar sig till livet utanför och hamnar tillbaka i fängelse igen. Miljontals människor som behöver psykiatrisk behandling till följd av ghettots institutionaliserade, kroniska och självupprätthållande patologi låses i stället in. Ungefär 25 procent av fängelsefångarna är mentalt efterblivna på grund av sin fattiga bakgrund och blyförgiftning. Nästan hälften av fångarna är svarta trots att de bara utgör 13 procent av landet. När svarta dessutom i genomsnitt får dubbelt så långa straff som vita för samma brott (enligt New York Times) börjar man förstå varför många svarta ser sig själva som politiska fångar.

Det kan tyckas att jag framställer svarta som hjälplösa offer, men hur ska vi annars kunna se bödeln i oss själva? Medan du läser den här boken har din omedvetna rasism försökt att förneka ansvar genom att insistera på att problemet trots allt förmodligen beror på de svartas medfödda underlägsenhet. Men kom ihåg att svarta västindiska invandrare, som inte tvingades internalisera vår rasism, klarar sig lika bra som vita i Amerika. Så när infödda svarta, som är djupt präglade av vår rasism, bara har hälften så hög inkomst som vita och utgör mer än hälften av alla fängelsefångar, ja, då är många av dem hjälplösa offer för vår rasism. Bilderna av trasiga och apatiska människor i den här boken är inte de bilder som våra förtryckta, som kämpar för att behålla lite värdighet, vill se av sig själva.

1973 - NYC

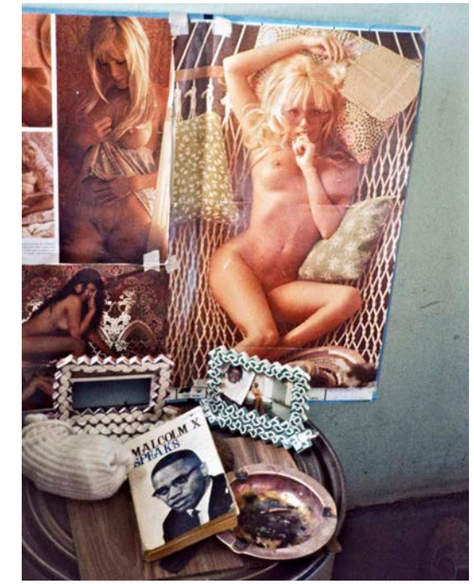

1975 - San Bruno Jail, CA

1974 - Baltimore

1975 - San Bruno Jail, CA

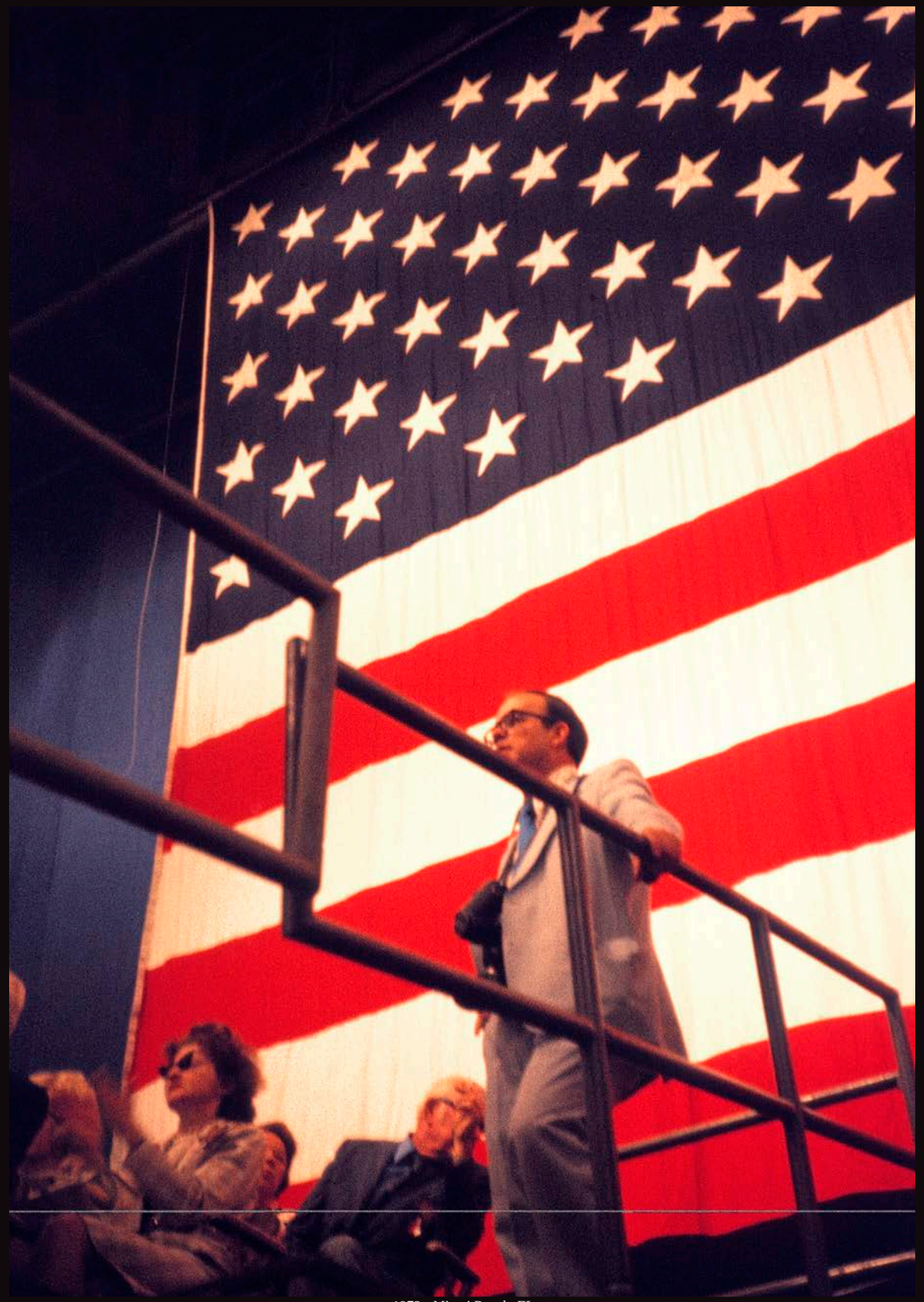

1972 - Miami Beach, FL

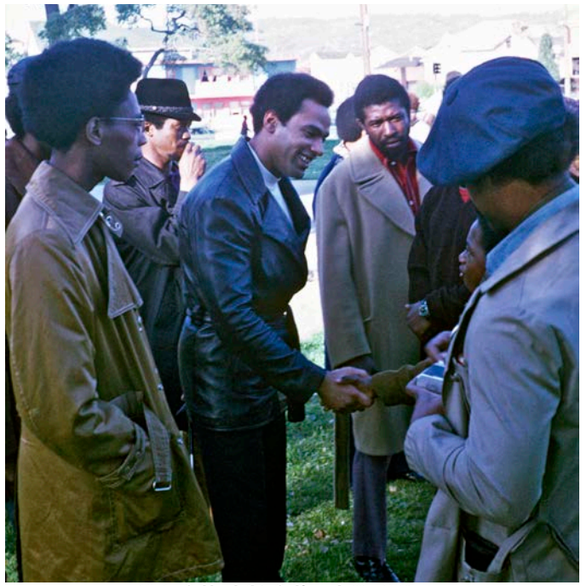

1971 - Oakland, CA. Ordförande Huy P. Newton

Senare BPP-ordförande Elaine Brown som sjunger den sista sången i denna bok.

1973 - Baltimore. BPP:s program för gratis frukost

1973 - Baltimore. BPP:s program för gratis frukost

Men förtryck producerar alltid fler trasiga människor än mönsterbrytare, och om vi inte förstår dem som är för svaga för att göra motstånd, hur ska vi då någonsin kunna inse hur destruktiv vår rasism är?

Dessa fångar gjorde motstånd. Det som fick dem att välja vårt ultimata straff var inte faktiska behov eller hunger utan okontrollerbar ilska - en ond cocktail av hat och självhat som fick dem att förakta allting. De är bara de synliga symptomen på vårt förtryck; deras ilska delas av alla svarta amerikaner. Deras ilska besegrar dem ständigt, får dem att snubbla där andra lätt lyckas. Istället för att undersöka orsaken till deras ilska, skyller vi på dem för att de inte lyckas. Vi förstår inte det ghettomonster som vi har skapat. Istället vänder vi ryggen till det, “massinburar” det - en dag kanske det blir “koncentrationsläger” - och förstör vårt eget samhälle i processen.

Men oavsett hur formidabelt förtrycket verkar, har det alltid funnits en aktiv rörelse för att motsätta sig det, från Nat Turner till Black Lives Matter. Jag kunde inte passivt se på all denna förstörelse, så jag anslöt mig till min generations rörelse, Black Panthers. De hade redan använt sig av den politiska teaterns kraft vid några modiga evenemang, där de utövade sin rätt att bära vapen enligt andra tillägget och samtidigt protesterade mot de ändlösa polismorden på svarta. De vita blev så rädda för svarta med vapen att guvernör Reagan, med stöd av NRA (tro det eller ej), skärpte vapenlagarna i Kalifornien. Och trots att Pantrarna i övrigt var icke-våldsamma startade FBI en hemlig COINTELPRO-operation för att krossa gruppen och mördade otaliga pantrar, vissa i sömnen som Fred Hampton. Jag var särskilt imponerad av programmet Free Breakfast for Children som

Henry och Ilane vid Huey P. Newtons affisch.

1975 - Seattle, WA

de inrättade i många ghetton, och jag liftade runt för att stödja dem. I Baltimore bodde jag oftast hos mina Panther-vänner Henry och Ilane (här ses de med sin bebis under affischen med Huey Newton). Jag hjälpte dem att ge mat till de lokala barnen och såg dessa barn, klädda i trasor, gå långa sträckor på morgonen för att få en måltid. Jag kände att detta var mer meningsfullt än att gå med i sekten kring den skiftande ledaren Huey Newton (överst till vänster), som jag ofta hade träffat i Oakland, tillsammans med andra ledare, till exempel Elaine Brown, som sjunger “There is a Man” i slutet av min show. Men när David Dubois blev chefredaktör för Panther-tidningen övertygade han mig om att min verkliga roll var som fotograf för tidningen. Jag var otroligt stolt över att arbeta för sonen till den store W. E. B. Du Bois, som här ses i BPP:s högkvarter i Oakland tillsammans med den berömda tecknaren Emory Douglass. Bilderna i den här boken publicerades först i The Black Panther.

Det finns ett sorgligt efterord till den här historien: När jag 2013 var tvungen att recensera filmen The Butler i dansk TV bröt jag ihop i tårar under den del där Svarta pantrarna för första gången porträtterades positivt - som ett naturligt skede i det svarta motståndet. Jag insåg hur jag själv hade förträngt mitt Pantherengagemang, som var en del av min ursprungliga danska bok. När jag startade min show i Reagans Amerika 1984 raderade jag alla spår av den, av rädsla för att jag skulle bli anklagad för att vara terrorist. Amerika och jag hade förändrats sedan jag träffade Reagan 1972, då jag fräckt hade anklagat honom för att förtrycka svarta. Jag hade rätt. Han var den första kandidat som använde sig av “kodad” rasism och hundfiffel (“djungel” = ghetto, “monkies” = afrikaner) för att vinna presidentposten sedan medborgarrättsrörelsen.

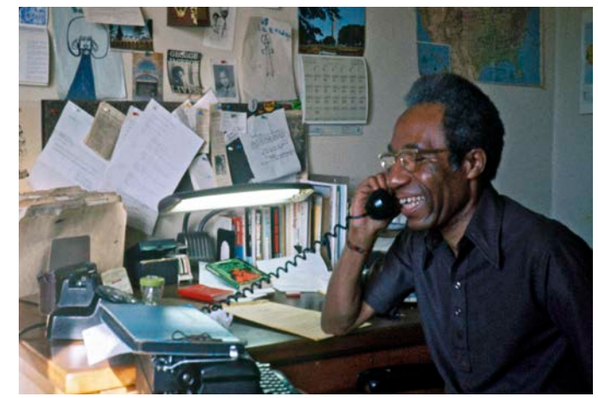

1974 -David Dubois i BPP:s huvudkontor i Oakland.

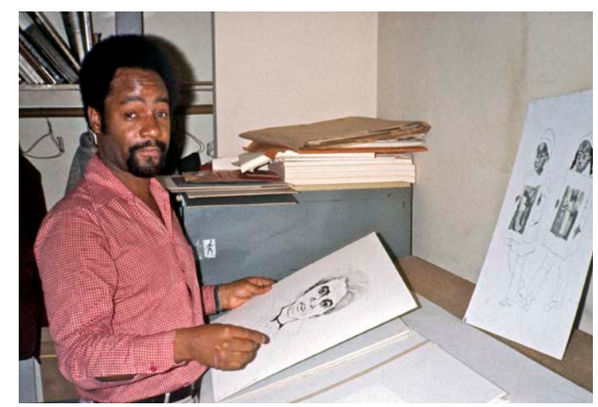

1974 -Emory Douglass i BPP:s högkvarter i Oakland.

1971 - Washington, DC

Jag deltog tillsammans med svarta i otaliga demonstrationer, från Black Panther-sponsrade evenemang fram till Black Lives Matter-protesterna, men jag såg aldrig så många svarta som deltog som när de ställde upp mot Reagans dubbelriktade rasism: Han använde den färgkodade sydstatsstrategin mot svarta på hemmaplan och stödde den sydafrikanska apartheidregimen. Han förtryckte till och med kvinnor när han förespråkade diktatorn Zia att införa sharialagar i Pakistan. Jag insåg att svarta alltid hade försökt vädja till sina förtryckares samvete, men under Reaganåren kände jag att förtryckarna var en stor gemensam konspiration av vita, judar, muslimer och invandrare (även svarta invandrare, åtminstone på universiteten) mot våra korsfästa offer. Därför delade jag den svarta frustrationen över att demonstrera mot människor som, liksom Reagan, i grunden var goda i hjärtat (som hans gravskrift säger).

1987 - Ann Arbor, MI

1991 - Philadelphia, PA

Jag fotograferar en Black Lives Matter-demonstration 2016.

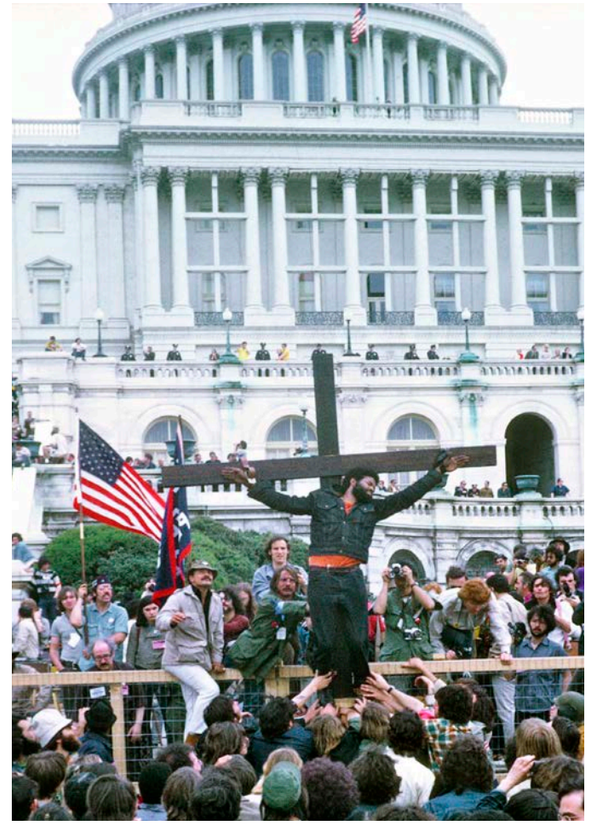

1971 - Washington, DC

1972 - Ronald Reagan, Miami Beach, FL

2013 - Vid hans minnesgrav hittade jag äntligen något som Reagan och jag kunde enas om - och försonades med honom.

1975 - Popeye i fängelset i San Bruno, Kalifornien.

Men vi får inte glömma att de som kan anpassa sig till detta gulag-system kan uppleva vårt samhälle, med sina gallerförsedda fönster och öde, räddhågade gator, som det friaste i världen. En bok som denna kommer att tas emot med öppna armar, eftersom systemet är så massivt i sitt förtryck att all kritik är förlorad för det, och det blir underhållning eller religiös flykt.
Det är bara när systemet möter organiserat motstånd som det slår hårt mot en, vilket jag såg med min bästa vän i Kalifornien, Popeye Jackson.

När jag träffade Popeye hade jag nått slutet på min resa. Som vagabond älskade jag friheten att förlora mig i den enskilda personen och trodde naivt att jag kunde hålla mig fri från rasism. Men nu började jag känna att min vagabondering hade varit en privilegierad vit flykt - som så många andra. Den konceptuella ram som jag använder här hade blivit ett nödvändigt hopp samt ett sätt att överleva i en värld av förtryck, men jag insåg nu att det fanns andra sanningar och mer andliga sätt att uppfatta det mänskliga livet. Jag kände att jag utnyttjade lidandet med min kamera, och när jag kände min egen växande rasism började det göra mig sjuk. Det är inte trevligt att upptäcka att man har blivit det man kämpar mot, men rasism är inte frivilligt i ett rasistiskt samhälle, och jag visste att jag var mer än bara en rasist. Så i stället för att skämmas fick min rasism mig att känna mig som en del av Amerika, och jag var tvungen att ta ansvar för det genom att bli en aktiv antirasist och hjälpa till att förändra det land som jag hade kommit att älska. Ju mer jag älskade Amerika, desto svårare blev det att bara tyst iaktta dess självförstörelse. Medan jag hade fotograferat

1975 - Popeye i San Bruno Jail, CA

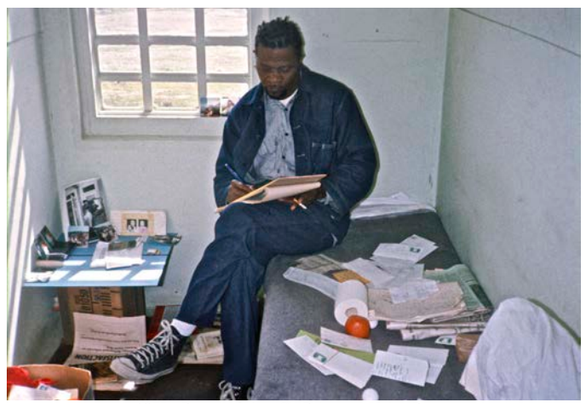

1975 - Popeye skriver för Prisoners Union Paper.

hade dussintals av mina vänner åkt i fängelse - vänner som hade protesterat mot systemet, många utan att tänka på det - medan jag hade tänkt och knäppt med min kamera utan att agera.
Så jag lade undan kameran och började arbeta med Popeye. Han bevisade för mig att offret, långt ifrån hjälplös, är kapabel att göra motstånd. Han var stolt över sin lägre ghettobakgrund och klädde sig alltid som en hustler. Han var personifieringen av underklassen, med all dess öppenhet, våld, sexism, vackra kultur, generositet - allt det som vi i Europa betraktar som stereotypt amerikanskt. Popeye hade själv varit på en lång resa. Han var bara 10 år gammal när han först hamnade i fängelse och tillbringade sammanlagt 19 år i fängelse. Under den långa inspärrningen mognade hans politiska medvetande, och han kände att han genom

1975 - Popeye i ett besöksrum

1975 - San Francisco

marxismen kunde befria sig från det intensifierade självhat som fängelsevistelsen vanligtvis framkallar. Han ville inte att marxismen bara skulle vara en individuell psykologisk flykt eller ett rent analytiskt system, som det är för så många europeiska studenter, så han började organisera de andra fångarna i United Prisoners Union (UPU) och blev senare dess ordförande. Han ansåg att det var möjligt att fly från ghettot endast genom att kollektivt förändra hela systemet. Han blev snabbt en välkänd person och valdes till exempel som medlare mellan familjen Hearst och Symbionese Liberation Army, den terroristgrupp som kidnappade Patricia Hearst.
Popeyes inflytande på fängelsefångarna ökade, och jag fick veta att polisen hade försökt få honom tillbaka till fängelset genom att placera knark i hans bil (vid ett tillfälle hade de också hotat honom med döden). Genom att arbeta tillsammans i UPU blev vi mer och mer nära knutna till varandra. När han märkte de stora hålen i mina skor gav han mig ett par stövlar utan ett ord. Trots att jag hade slutat fotografera övertalade han mig att ta dessa bilder för fängelsetidningen. Jag lovade att aldrig berätta hur jag smugglade in kameran, men eftersom sheriff Hongisto, som var en hemlig bög, nu är död, känner jag mig fri att avslöja att det var Hongisto som “fängslade” mig av uppskattning för mitt arbete inom bögrörelsen.
Popeye försökte ständigt organisera fångarna under omänskliga förhållanden som kvävde allt privatliv på en plats där systemet använde nästan alla medel för att bryta ner människor. Just för att jag själv var helt förlamad i denna miljö gjorde det ett outplånligt intryck på mig att se hur Popeye fick de andra fångarna att läsa politisk litteratur, trots att det var omöjligt att föreställa sig hur någon skulle kunna läsa bland det olycksbådande bullret och den ständigt närvarande rädslan. Många fångar berättade för mig att Popeye hade haft en liknande effekt på dem - han var ingen “falsk intellektuell revolutionär”, han var en av deras egna.

Även om Popeye var en oerhört lovande organisatör var han naturligtvis inte utan allvarliga mänskliga brister som störde många av de frivilliga i vår grupp, särskilt kvinnorna. De hade lärt sig en läxa av den naiva vänstern på 60-talet, som romantiskt hade omfamnat ett antal våldtäktsmän som “revolutionens avantgarde”. Några av dem lämnade vår grupp på grund av Popeyes sexism. Jag kolliderade intensivt med dem eftersom jag ansåg att deras åsikter bara var en annan form av rasism - ett uppdaterat radikalt sätt att säga: Jag gillar inte underklassen.
“Om ni tror att en man kan komma ut ur 300 års slaveri och 19 års fängelse som en ängel är ni dårar. Till och med Martin Luther King var sexistisk”, säger Coretta King i dag.” Då sa jag: “Om du tycker att en man ska nekas en mäktig ledarroll tills han lever upp till vita liberala normer i alla avseenden, då är du en lika farlig fiende till positiv särbehandling som den värsta sydstatsrasisten. Om ni vänder Popeye ryggen nu är det inte deras rasism som tvingar honom tillbaka till ett ghetto, utan er rasism.” Efter att själv ha hamnat i sexistfällan (sidan 274) var jag en stor försvarare av Popeye. Men jag förrådde honom samtidigt: Precis som vita inte sätter tillräckligt tryck på varandras rasism, försökte jag och de andra männen i gruppen inte ändra Popeyes sexism, om så bara för att han skulle kunna bli en mer framgångsrik organisatör.

1975 - San Bruno Jail, CA

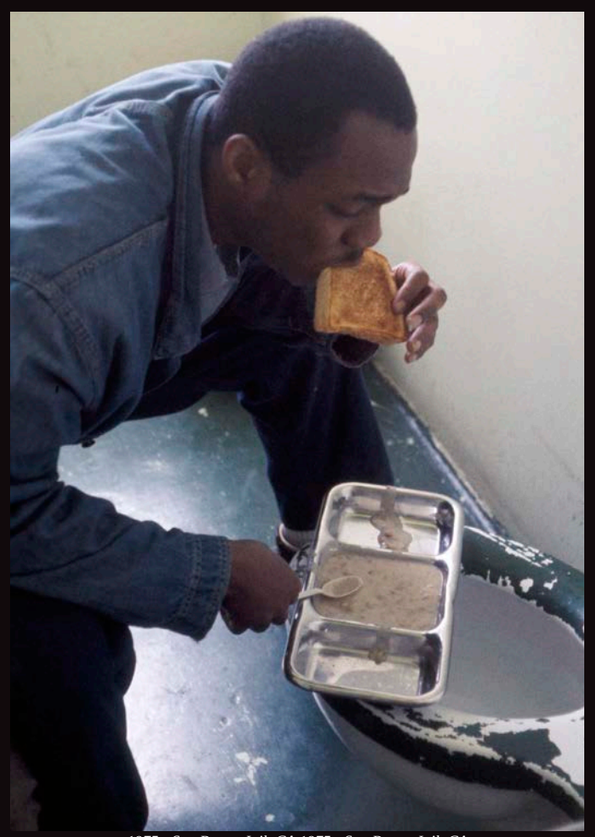

1975 - San Bruno Jail, CA 1975 - San Bruno Jail, CA

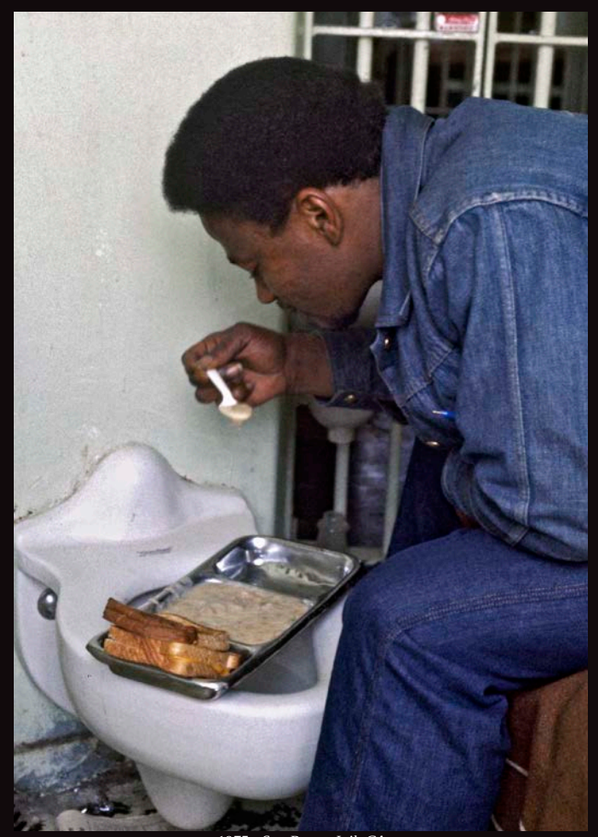

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - Popeye på vår "back in the world" release party

1975 - Lokala TV-nyheter

Utanför fängelset startades en effektiv kampanj för att få Popeye frigiven, och till slut blev han fri. Vi ordnade en stor "tillbaka i världen"-fest för honom. Popeye hade ofta varnat mig för FBI-infiltratörer som utgav sig för att vara medlemmar i UPU. Eftersom jag alltid litade på alla jag träffade under min vagabondism, tog jag hans varningar som normal ghettoparanoia. Jag hade svårt att föreställa mig att någon jag kände var hemlig polis, så jag blev helt knockad när jag upplevde den terror som systemet använde mot Popeyes fackförening: En av mina vänner - faktiskt den jag hade mest förtroende för - var en FBI-informatör. Hon hette Sara Jane Moore. Hon var lite äldre än de andra och vi trodde att hon var en trevlig, sympatisk, om än något förvirrad, hemmafru från förorten. Det chockade oss när hon erkände för tidningarna att hon var spion för FBI men nu hade samvetsbetänkligheter - under vårt arbete hade hon konverterat till Popeyes åsikter.

Två månader senare förändrade hon nästan världshistorien när hon försökte skjuta president Ford på Union Square. Hon upplevde en så fruktansvärd plåga över vad hon hade åstadkommit med sitt FBI-arbete att hon ville hämnas på FBI genom att mörda systemets ledare, som hon sa.

Billy, en granne i huset där jag bodde med transvestiter, slog pistolen ur Sara Janes hand och räddade presidentens liv. Detta gjorde att han blev inbjuden till Vita huset. Men Billy dejtade gayrörelsens ledare, Harvey Milks älskare Joe, och Vita huset drog tillbaka inbjudan när Milk fick honom att öppet bekänna att han var gay. (Efter 32 år i fängelse släpptes Sara Jane 2007 och jag kontaktades av film- och TV-bolag som ville använda mina bilder på henne).
Vad hade hänt mellan dessa två episoder som kunde få henne så ur balans? På lördagskvällen, ett par dagar efter vår fest, skulle Popeye komma över för att välja ut fängelsebilderna till vår tidning. Han ringde dock upp och sa att han inte hade tid; han hade ett möte att gå till. Jag sa att jag skulle komma till mötet senare och köra hem med honom. Bara två timmar innan jag skulle åka fick jag ett telefonsamtal från Annie som grät av rädsla och bad mig att inte åka hem med Popeye. Om jag inte hade fått det samtalet skulle jag inte ha sett nyheterna nästa kväll:

"Det här är söndagsutgåvan av Eyewitness News klockan elva. San Francisco-polisen fortsätter sin utredning av det avrättningsliknande mordet på fängelsereformatorn Popeye Jackson, som var chef för United Prisoners Union. Jackson satt i en bil tillsammans med Sally Voye, en skollärare från Vallejo, när skottlossningen ägde rum klockan 2:45 på söndagsmorgonen. Enligt polisen dog de båda omedelbart.

- Som många av er älskar jag hundar. Jag är orolig för dem. Det är därför jag matar mina hundar med Alpo. Eftersom kött är en hunds naturliga föda. Det är vad de älskar mest. Och Alpos köttmiddag innehåller nötköttsprodukter som är riktigt bra för dem. Inte en enda fläck spannmål. Inte en bättre hundmat i världen.

(Polis): Enligt rapporter avlossade mördaren först ett skott som krossade en ruta på bilen. Den första kulan träffade miss Voye och sedan Jackson. Skytten var inte där för att råna folket. Plånböckerna var intakta.
Detta låter som ett mord i avrättningsstil ...
- Det kan man kalla det. Vi arbetar med det som en möjlig teori. Vi måste utesluta rån.
- Polisen säger att ett antal människor gick till sina fönster när de hörde skotten. Polisen kommer att börja förhöra dem i morgon för att hitta mördaren.

- Så här börjar det. Du ser någon ta den första munsbitarna och du måste bara smaka själv. I den här världen finns det bara en stekt kyckling som alltid smakar så fingerslickande gott, och du måste säga "HEY! Det är en Kentucky Fried Chicken-dag!".

Trots att det var min bästa vän som jag såg ligga i en blodpöl på TV bara några timmar efter att jag själv hade planerat att köra hem med honom den där katastrofala kvällen, kunde jag inte gråta de fyra första dagarna - allt verkade så overkligt för mig, presenterat som det var i denna märkliga amerikanska blandning av hundmat och reklam för stekt kyckling. Systemet, med medierna till sitt förfogande, kan komma undan med nästan vad som helst eftersom det kan få oss att glömma i nästa ögonblick vad vi såg i det föregående.

Vad som hade hänt gick inte upp för mig förrän på begravningen, och jag bröt ihop helt i tårar. Jag hade också insett att Sally, som hade arbetat med fångar och ghettobarn trots att hon bodde i en trygg förort, som till och med hade försökt arbeta med Popeyes sexism, och som jag hade gillat, denna fantastiska kvinna hade också mördats - bara för att hon skulle ha varit ett vittne till mordet. Mitt öde hade inte varit annorlunda om jag hade varit med dem den kvällen.

Här är Sally med Popeye några dagar före mordet på dem. Mördaren har aldrig fastställts. Men sedan Sara Jane Moore, som dömts till livstids fängelse, gav Playboy en plågsam redogörelse för sitt undercoverarbete för FBI, inklusive hur FBI hotade henne till livet när de insåg att hon var övertygad av Popeyes idéer, är det få av oss som hyser några tvivel. Popeye hade ofta varnat mig för f.d. fångar som kunde ha gjort upp med polisen om förtida frigivning. Själv var han aldrig rädd för att dö trots att polisen, som San Francisco Chronicle senare avslöjade, hade hotat att döda honom. I sin sista artikel, som han skrev medan jag var med honom i fängelset, sade han: “Vi bör inte frukta döden. Vi är den dömda klassen och endast genom revolution kan vi vinna vår frihet och friheten för alla förtryckta människor i världen”.

Vid begravningen, där jag var den enda fotografen som bjudits in av hans familj, kysste många av hans fackföreningsarbetare och fängelsevänner - indier, svarta, chicanos och vita - honom farväl. Många andra skulle inte kunna komma “tillbaka till världen” och se hans grav förrän en generation senare. Hans mor, som hade gett honom tårta i fängelset varje vecka i 19 år, fick ett totalt sammanbrott framför kistan.

Few assassination clues

Who killed ‘Popeye’ Jackson?

SLA jury's 11th day-- no verdict

Livermore street gala ends in riot

CIA called a danger to the people

Rockv's report

Ford takes to TV in furor over CIA

1975 - San Francisco Examiner

‘Popeye’ Jackson -- who executed him?

By Larry D. Hatfield

Wilbert "Popeye" Jackson, one of California's fiercest and best known prison reformers, was shot to death early yesterday as he and a woman companion sat in a parked car outside his apartment.

The woman, Sally Voye, a 28-year-old Vallejo kindergarten teacher, also was slain, although San Francisco police said Jackson apparently was the target of the attack.

Police said they had "few clues."

Surviving leaders of Jack-

'POPEYE' JACKSON Coolly killed

SALLY VOYE Slain with 'Popeye'

1975 - S F Chronicle

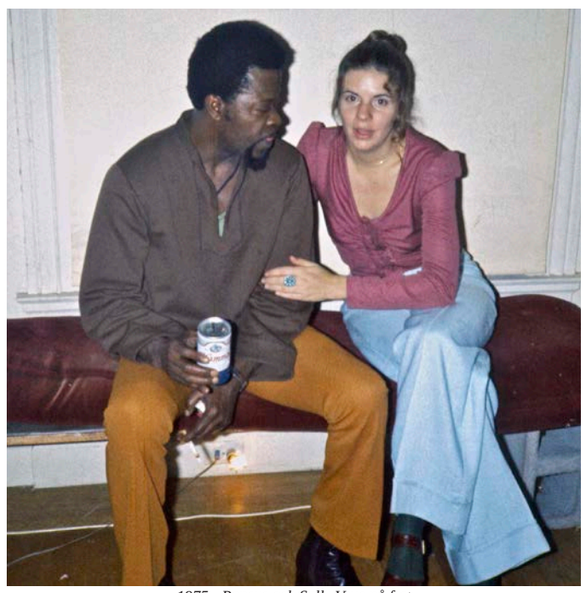
1975 - Popeye och Sally Voye på fest

1975 - Popeye at party

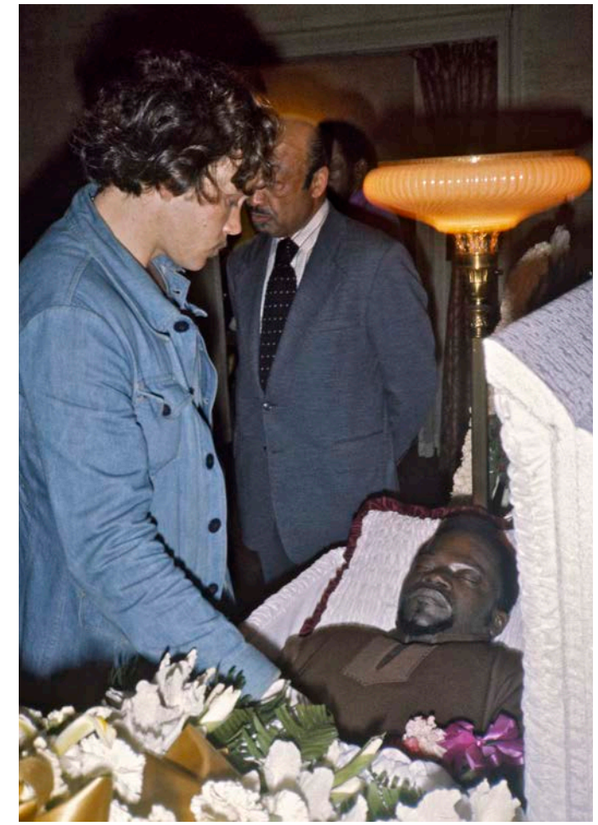
1975 - UPU-medlemmen “Sleepy” på begravning

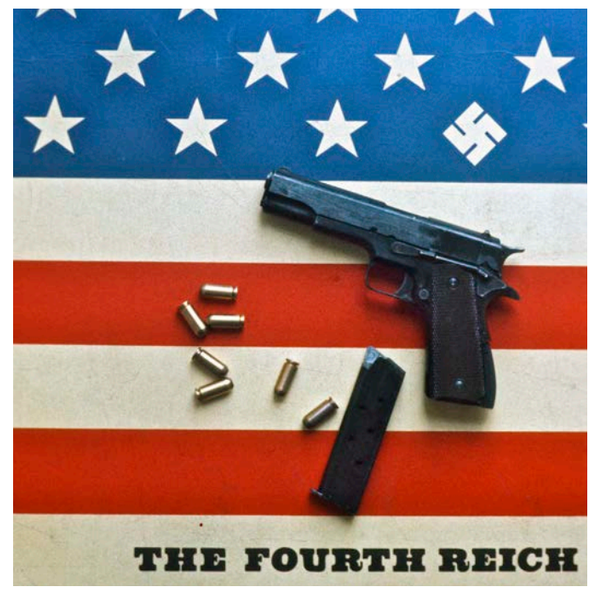

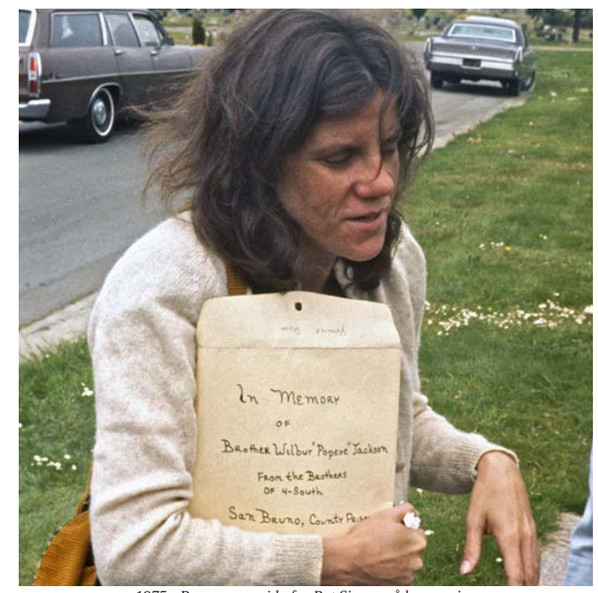

1975 - Popeyes gravida fru Pat Singer på begravning

1975 - gäster vid en middag för 5000 dollar per tallrik för att samla in pengar till president Ford.

There is a man
who stands in all our way.
And his greedy hands
reach out across the world.
But if we slay this man
we will have peace in this land
and this glorious struggle
will be done.

And what we want is just to have
what we need
and to live in peace with dignity.
But these few old men,
no they won't break or bend
so it's only through their death
that we'll be free.

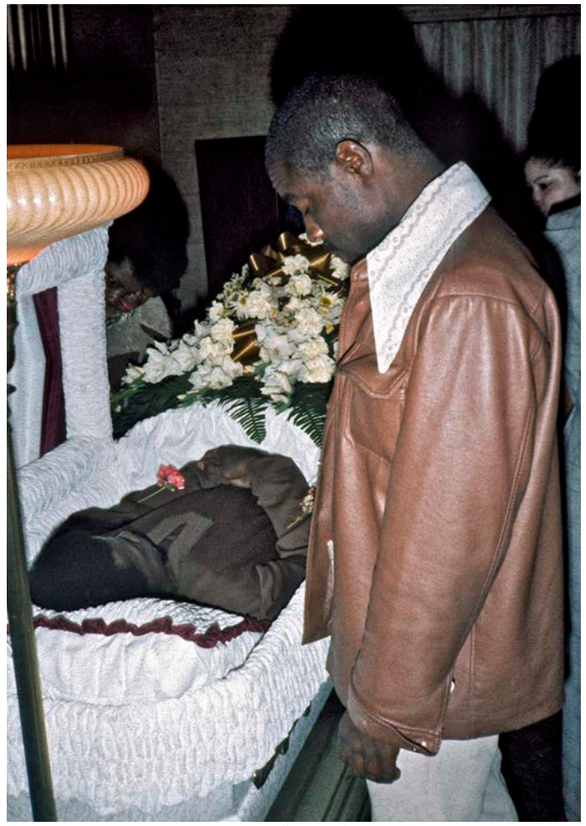

1975 - Ex-fånge tar farväl

And if we dare to fight
for what, for what we want
sparing none
who are standing in our way:
The fight is hard
and long
but we can't, we can't go wrong,
for our liberation will be won.

And we can meet again
if we do not die
for that is the price
that might be paid,
But if we pass this way
we shall meet some day,
we shall meet again
if we do not die...

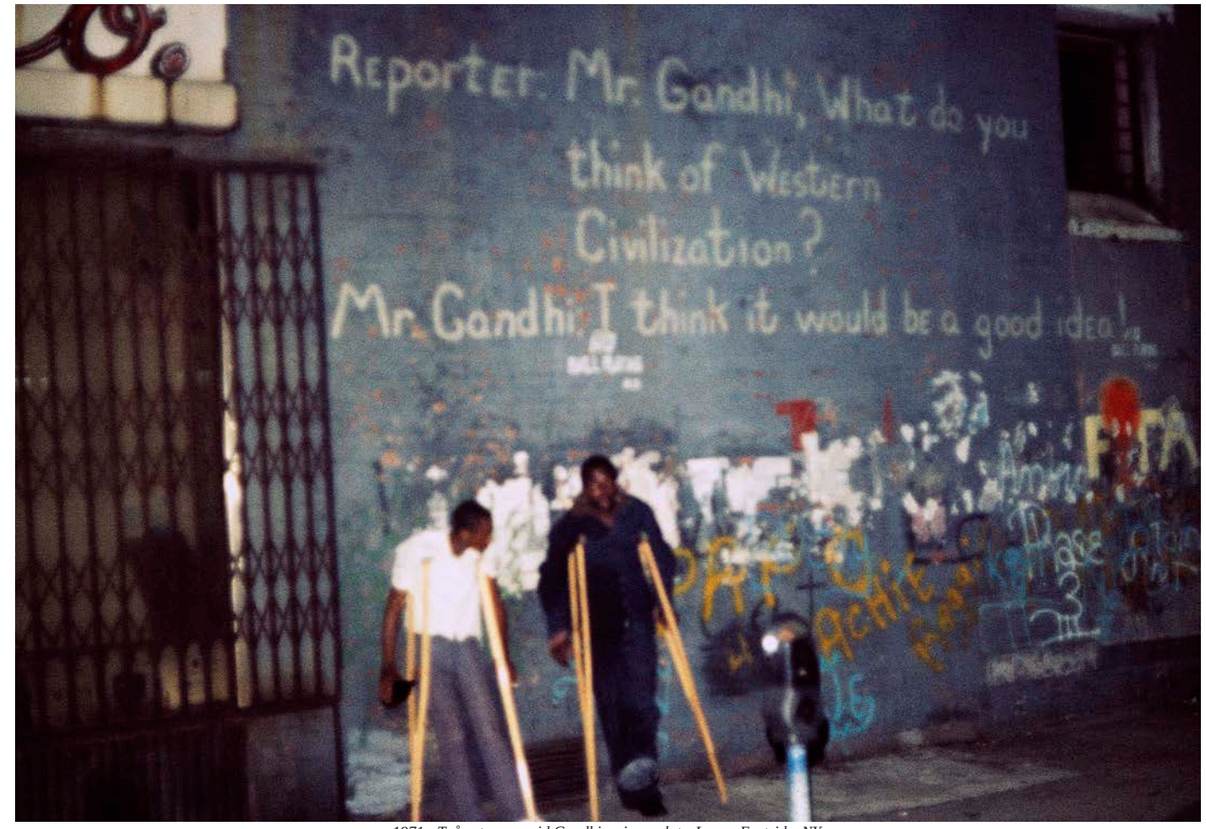

1971 - Två veteraner vid Gandhis minnesplats, Lower Eastside, NY.

1971 - en död kropp mittemot Gandhi-minnesmärket.

Men hur länge ... hur länge ...?

Popeye var den sista vän jag ville ta farväl av på det här sättet. I och med morden på Sally och Popeye hade alla mina känslor och sinnen dödats. Jag orkade inte längre och flydde från landet. Jag hade förlorat tolv av mina bästa vänner till detta meningslösa amerikanska våld, och åtskilliga andra hade försvunnit i fängelse på livstid.

Den här mannen mördades i New York nära där jag bodde, mitt emot en väggmålning från ghettot (bakom likduken), som han kanske aldrig uppmärksammat, kanske inte kunde läsa. Sent en kväll, vid samma vägg, hittar vi två invalidiserade veteraner som varit ute och försvarat "den västerländska civilisationen" och som nu måste tigga på gatorna.

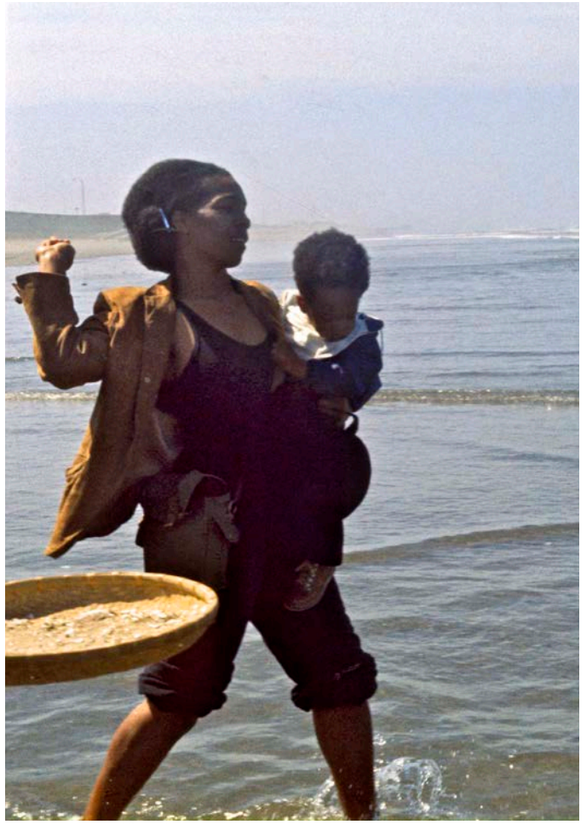

1975 - San Francisco. Linda Jones kastar aska i havet

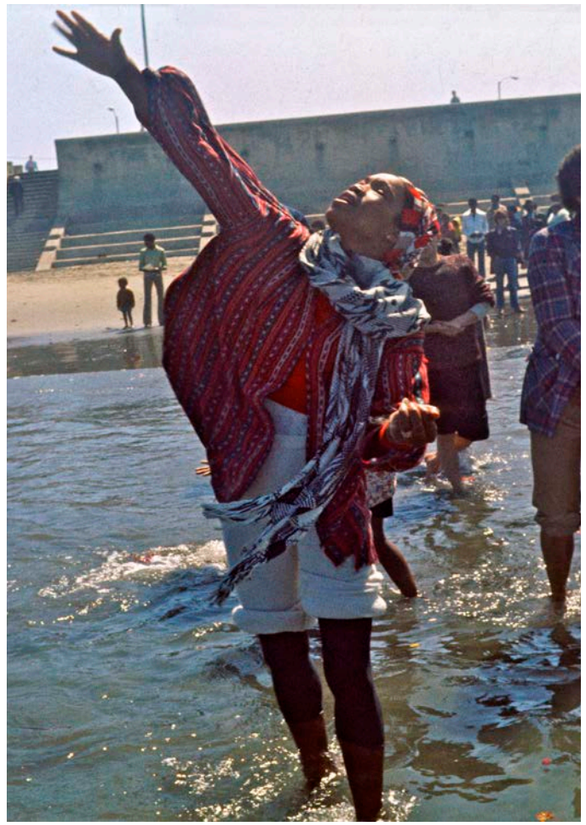

1975 - San Francisco. Rhodessa Jones kastar aska

Jag älskade det amerikanska folket mer än något annat jag någonsin känt. Jag hade till slut önskat bli en del av Amerika och hade inte tänkt lämna landet.
Den mänskliga värme som jag överallt hade mött - samma värme som andra invandrare hade välkomnats med öppna armar - var en frisk fläkt i mitt liv efter den avskildhet och återhållsamhet som jag hade känt i Europa. Men amerikanernas värme och öppenhet stod i skarp kontrast till det grymma och omänskliga ghettosystem som hade vuxit fram ur deras egen intensiva smärta. Jag hade varit på de högsta topparna och jag hade varit i de djupaste skuggiga djupen med en fot i Amerikas grav.
Överallt gjorde det ont i mig att se den ökande fossiliseringen och befästningen som denna värme och öppenhet utsätts för - en värme som jag fortfarande kunde dra nytta av som utlänning men som för länge sedan hade förstenat till rädsla, hat och bitterhet mot andra amerikaner. Amerikaner lever i större isolering och alienation från varandra än något annat folk jag känner till.
Och våldet mot förtryckta folk överallt fortsätter. Mellan vår gettoisering av världens fattigaste och mest utsatta människor och vår klimatrasism - tillsammans med en orättvis handelspolitik - dödar vi varje år fler människor än vad andra världskriget gjorde och kommer att driva miljontals människor till våra kuster som flyktingar. Är vi redo att täcka över ännu en kropp? Och hur många är vi beredda att göra oss av med eftersom vi är rädda för en djupare personlig förändring som skulle gynna världen som helhet?
Scenen håller på att förändras. De koloniserade folken, med ryggen mot väggen, måste nu fungera som kolonisatörer och förtryckare. De skickas ut över havet som deras förfäder korsade för att komma hit. Vår omänsklighet har gått i en sluten cirkel. Vi har äntligen lyckats skapa dem i vår civilisations egen blodiga avbild. Ännu ett barn har dödats i ghettovåld (fem år gammalt). Ringen håller på att stängas. Ännu en gång måste en svart mor kasta sitt barn i havet, som hon gjorde från ett av slavskeppen för 400 år sedan ... vårt systems livstid ....
Havet ska leda henne tillbaka till de stränder som hennes förfäder kom från när vi behövde dem. Hur mycket mer lidande ska vi bevittna - eller orsaka? Vi vet inte. Vi kastar vår osäkerhet i havet tillsammans med askan från våra offer

Ship Ahoy! Ship Ahoy!...
Can't you feel the motion of the ocean ?
Can't you feel the cold wind blowing by?
We're just... we're just... .
riding on the waves...
riding on the waves...

1975 - San Francisco

Ett personligt efterord

(här är en möjlighet, men skrivs senare efter samråd med en förläggare)

THE END?

Efter att ha varit förtryckt under hela den här boken kan du nu känna:
skyldig, paranoid, frustrerad, uttömd, upprörd, avtrubbad, spänd, arg, förbannad, tystad, dum, förvirrad, ovärdig, försiktig, underlägsen, maktlös, rädd, ödmjuk, passiv.....
Ytterligare förtryck kan också ha gjort dig... skyddande, ouppmärksam, fientlig, avstängd, listig, spelande spel, bedräglig, intrigerande, manipulativ, vedergällande, överlägsen, observant (på förtryckaren), listig, destruktiv, distanserad, kaxig.... och slutligen, kanske våldsam!

Dessa känslor liknar dem som upplevs av svarta i getton som lever under förtryckarmönster i USA och Sydafrika, av invandrare i Europa, palestinier under Israel och i varierande grad av många andra förtryckta folk. Den smärta som följer med dessa känslor tvingar människor till förlamning, hopplöshet och självförtärande ilska. Det irrationella och maktlösa beteende som blir resultatet ger i sin tur bränsle åt den vita rasismen. Att vara medveten om hur denna onda cirkel fungerar ger oss kraft att arbeta tillsammans för att befria oss från dessa förtryckande mönster ...
...för mänsklighetens och våra egna själs skull!

Men vi får inte glömma en viktig sak. Efter att ha blivit "förtryckta" själva genom den här boken löper vi nu risken att hamna i den andra änden av förtrycksmönstret:
Utan ett lämpligt eller konstruktivt utlopp för vår smärta kan det sluta med att vi använder våra nya kunskaper för att bli ännu mer sofistikerade rasister än tidigare.
Den smärta, medkänsla, ilska, skuld eller sorg som du kanske känner nu visar på den mänskliga omtanke som finns i var och en av oss och vår djupa längtan efter att få saker och ting rätt. Många kommer att känna ett behov av att gråta eller skratta eller låta någon nära dig veta vad du känner. Att dela med sig av våra känslor och vår djupa oro över rasism är ett meningsfullt första steg mot att bryta sig loss från den rädsla och hämning som håller oss fast i sårande mönster.

Jag överlåter åt andra att presentera genomförbara regeringslösningar för hur vi ska ta itu med vår förkrossande institutionella rasism - summan av all vår individuella rasism. Jag har bevittnat och personligen dragit nytta av den progressiva regeringspolitik som Gunnar Myrdals "Ett amerikanskt dilemma" en gång inspirerade mig till. Under flera år efter medborgarrättsrörelsen försökte regeringen ändra det förtryckande vita tänkandet eftersom - som Myrdal med rätta påpekade - endast en minskning av vita fördomar skulle leda till att de förtryckta kunde röra sig uppåt. Samtidigt blev jag deprimerad när jag såg hur den europeiska tendensen i skarp kontrast insisterar på att minoriteterna först måste förändras för att bli acceptabla för den vita majoriteten - ett synsätt som jag är rädd att det sedan dess har tagit över i Amerika och banat väg för Trumps splittrande och destruktiva inflytande.
En av dem som gynnades av de progressiva regeringsprogrammen var min mentor, dr Charles King, som regeringen anställde i sina seminarier om att "vita människor måste förändras" för anställda inom militären, CIA, FBI och många andra statliga institutioner och stora företag som IBM, Federal Express osv. Tanken var att endast genom en avprogrammering av deras splittrande rasism skulle deras kombinerade förenade makt kunna "göra Amerika starkt igen". Efter att ha sett min föreställning bjöd Charles King in mig att delta i hans seminarier som en neutral observatör, "Jag kommer inte att behandla dig som de andra", sade han i förväg och placerade mig vid sin sida utan att berätta något om vad som skulle hända. Sedan började han misshandla, dela upp, skälla ut, anklaga, förtrycka och ställa deltagarna mot varandra under två dagar och visade dem hur detta liknade det som händer med svarta. Som vit tyckte jag att han gick för långt och tyckte synd om dessa högt utbildade och rättviseminded deltagare som hade kommit överens med sin arbetsgivare om att inte fly från hans program - även om vi alla ibland kände oss frestade att göra det. Med sin formidabla insikt i svart och vit psykologi såg jag hur han gradvis bröt ner dessa mäktiga ledare, så att de till slut betedde sig och svarade nästan "som barn". Han visste precis vad han gjorde. Han började den första dagen med att bara fråga efter deras namn - inget mer - och skrev sedan något på ett litet papper med deras namn och lade det i en låda. Efter två dagars förtryck bad han var och en av dem komma fram och läsa högt de förutsägelser han hade skrivit om hur var och en av dem skulle reagera på hans förtryckande beteende, hur en del av dem skulle dra sig tillbaka i ett skal, hur andra, "de militanta", skulle slå tillbaka till en början, och alla de andra flyktroller som människor under förtryck vanligtvis hamnar i. Till slut bad han dem alla individuellt att skriva ner de känslor de nu hade, och jag blev förvånad över hur likartade de alla var -

1986 - Med Dr. Charles King efter en av hans seminarier.

även mina (om än bara för att jag inte hade varit förberedd på hans förtryck). Sedan avslutade han med att säga att "det är exakt samma känslor som vi svarta går runt med varje dag på grund av den vita rasismen". ....Men nu ska jag sluta förtrycka er, det lovar jag. .....Litar ni på mig?" I vår förkrosselse efter många sådana kortvariga ögonblick av att se ljus i slutet av tunneln litade naturligtvis ingen av oss på att vår store förtryckare någonsin skulle ge sig, även om han "drog tillbaka sin kniv från 4 till endast 2 tum i våra ryggar". Men han ändrade sig till slut och avslutade de två hektiska dagarna med att efteråt hålla en riktig befrielsefest med massor av "Black and white Scotch blended whisky" under vilken jag aldrig har sett en sådan tacksamhet strömma ut mot en människa. Alla kände att han hade lyft dem till ett nytt och friare tänkande. Själv hade jag känt mig eländigt ensam under hela den känslomässiga prövningen eftersom de andra nu erkände att de hade trott att jag var spion eller allierad med Charles King, även om jag på så många sätt var chockad över att få uppleva hur mina inre känslomässiga reaktioner hade varit likartade med deras - både de vita och de svarta deltagarnas. Som utomstående blev jag därför otroligt stolt när han till slut presenterade mig som "den enda moderna John Brown".
Så under åren därefter tog jag ofta med mig mina elever på utflykter till Harper's Ferry där John Brown hade startat sitt abolitionistiska uppror.

Charles King var den förste som fick mig att inse att de känslor som människor hade efter hans förtryck var desamma som de känslor som människor som går igenom American Pictures hade, och en av anledningarna till att

1991 - Med min mentor på hans dödsbädd i Atlanta några dagar före sin död.

jag därför slutade med att sträcka ut den över två dagar. Hans kraftfulla tillvägagångssätt misslyckades dock på universitetsområden eftersom studenterna i motsats till hans normala regeringsanställda inte var tvungna att vara "inlåsta" under hans förtryck och snart skulle söka sig ut och gå ut. Lyckligtvis gjorde blandningen av kraftfulla bilder och musik mina studenter "fångna" och "chockade" i fem förtryckande timmar, varefter de var förpliktigade till en andra dag av helande frigörelse - under vilken de vanligtvis var helt tysta under de första timmarna, men sedan - särskilt under inverkan av min svarta assistent Tony Harris - började öppna sig och slutade med den första djupa svart-vita dialogen de någonsin hade haft på campus. Snart skulle de vara i ett så lyckligt utbyte av känslor med varandra att de inte behövde oss där längre - och Tony och jag skulle i tysthet smyga ut och gå till nästa campus samma kväll för att börja om med hela programmet igen. Vanligtvis tog de oss tillbaka inom ett år till sina "American Pictures Unlearning Racism"-grupper, men ofta hörde jag inte om vad som kom ut av våra program för förtryck/helande förrän 20 år senare, när dessa studenter träffades igen för att utvärdera hur American Pictures hade förändrat deras liv och de ville att vi skulle komma igen.
Att "förtrycka" människor så att de konfronterar sina djupare förtryckande tankar om varandra och för dem samman i en dialog - öga mot öga - är det enda effektiva sätt som jag har sett för att läka och bekämpa rasism. Processen används i olika former av otaliga andra antirasistiska rådgivare vars workshops jag har upplevt under åren. Det finns bara en metod som jag tror är mer effektiv; det är att flytta in hos dem man känner fördomar

mot. Det såg jag när jag tog med mig studenter eller utlänningar eller till och med KKK-medlemmar för att stanna hos de människor som är instängda i våra ghetton och möta dem på deras egna villkor. Snart skulle de avlärda sina mönster av rädsla och skuld, vilket är svårt i den trygga omgivningen av en intellektuell universitetsmiljö. Och under processen hjälpte de också ghettoborna att lära sig att glömma många av sina djupt rotade mönster av ilska och fientlighet.

Observera. Ett efterord kommer så småningom att skrivas i samråd med min eventuella amerikanska förläggare. Detta är bara några idéer....

..... För jag har inte den akademiska bakgrund som krävs för att komma med stora institutionella lösningar på problemet. Utifrån mina begränsade erfarenheter kan jag på sin höjd ge läsarna några idéer om hur de kan ta itu med sin egen individuella rasism. Varje läsare måste naturligtvis översätta mina "vagabondmetoder" för att "flytta in hos dem man känner fördomar mot" enligt sina egna förutsättningar. Även om det låter så enkelt vet jag från mina seminarier mycket väl att "kärlek" inte är något som människor lätt kan lära sig eller effektivt "klä sig i" (Kolosserbrevet 3:12-14) - åtminstone inte innan de i helande grupper har försökt frigöra sig från de olika förtryck, trauman och oläktade ilska som var och en av dem har utsatts för. Vilket bokstavligen inkluderar oss alla. Så detta är bara mitt sätt att illustrera hur vi inte kan uppnå integration utan en förlösande kärlek till våra medmänniskor.
Nåväl, eftersom jag under årens lopp har sett så många av mina elever motiveras av "kristen skuld" att vilja göra något åt sin rasism, vill jag bara påpeka att jag inte är den förste som förespråkar ett sådant tillvägagångssätt. För utan Paulus skulle de inte ens ha kunnat kalla sig kristna. Hur lyckades Paulus och de andra apostlarna predika denna förenande gemenskap i en fientlig och våldsam mångkulturell värld och tala i så många tungor? Tänk bara på den uppgift som apostlarna fick att gå ut och kommunicera med alla "parther, meder, elamiter, mesopotamier, judar, kappadokier, frygier, pamfliter etc." om Guds kärlek på deras egna språk, det vill säga på tusentals lokala språk. Uppenbarligen bara genom att tala hjärtats språk - det gemensamma språk som smälter alla stenhjärtan. För återigen, alla människor påverkas av kärleksfulla tankar oavsett språk eller kulturella hinder. Endast genom den övertygande kärlek som strömmade genom lärjungarna uppifrån kunde de i en värld av oälskade människor - djupt sargade av oändlig misshandel och krig i barndomen - på några få årtionden nå så många med sitt märkliga budskap om att alla människor är älskade. För alla människor vill känna sig älskade och inkluderade och något som Paulus och alla andra missionärer snabbt lärde sig - för att undvika att stenas till döds - som Stefanus hade blivit av samma Saulus (Paulus tidigare namn som "rasistisk" jude) - ja, det var att om de tänkte nedlåtande och fientligt om dem som de ville förmedla sina värderingar till, så stängde sig åhörarna in i sig själva och blev själva fientliga. För kärlekens språk innefattar också "fiendekärlek".
Det är ingen konst att älska dem som har så mycket överskott att de kan återgälda kärleken. Lyssna därför ett ögonblick på orden, där Paulus öppet avslöjar sin effektiva integrationsmetod:
"Om jag talar i människornas och änglarnas tungor, men inte har kärlek, är jag en ljudlig gong eller en klingande cymbal. Och om jag har profetiska krafter och förstår alla mysterier och all kunskap, och om jag har all tro, så att jag kan flytta berg, men inte har kärlek, så är jag ingenting. Om jag ger bort allt jag har och överlämnar min kropp för att brännas, men inte har kärlek, så vinner jag ingenting."
Hans lärjungar som gradvis växer till tusentals anhängare kan lära sig att "klä er med kärlek, som binder oss alla samman i perfekt harmoni". Och det kan vi också göra i dag.
När jag efter ett par år genom andras kärleksfulla hjälp lärde mig att övervinna min rädsla och misstro mot mina medmänniskor och såg hur de nu öppnade sig för mig, fann jag en dag denna dikt av Nis Petersen och kände mig utmanad av den att ytterligare försöka öppna mig och lita på dem som fortfarande underblåste min aversiva rädsla för människor. Jag illustrerade den med mina foton och hade den med mig överallt som en "handbok".
År senare blev den inledningen till alla mina föreläsningar, "Om att säga ja till dem vi undviker".

Med kärlek Jacob Holdt

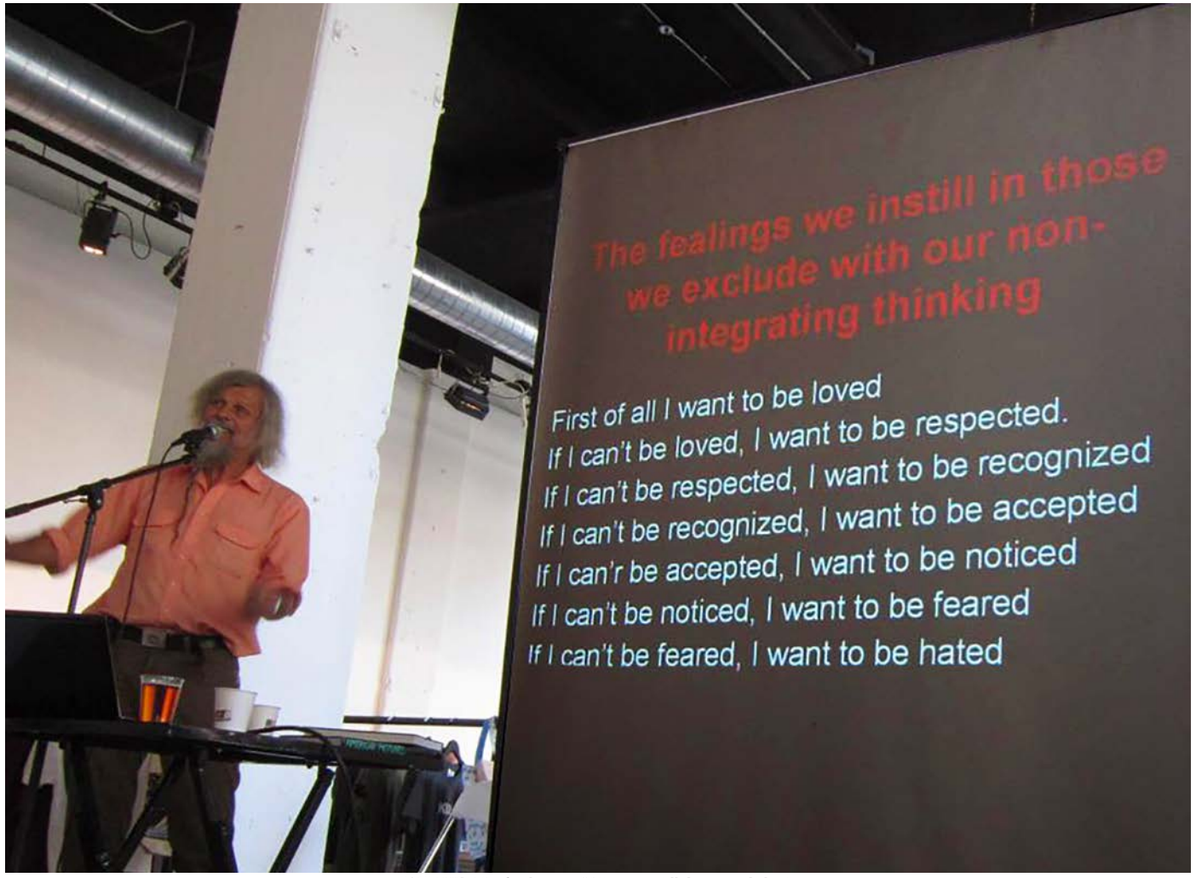

2012 NYC. Min föreläsning "Att säga ja till dem vi undviker".

ÄLSKAR DU MÄNNISKAN?

Människan kom mot mig
- tungt - smärtsamt -
bakom honom vägen
med slemmiga spår
av lögner och svedande sår -.
En röst ljöd: Älskar du människan?
Nej! sa jag - jag kan inte.
Kärlek! Sa rösten.
Mannen kom -
närmare - krypande -
dreglande av lust -
med flugor och ohyra
i såren i hans mage.
Rösten hamrade:
- Älskar du människan?
Nej! Jag sade.
Kärlek! sade rösten.
Närmare - och långsamt närmare -
tum för tum -
stanken var tung
från Lie's tusentals sjukdomar -
och rösten hotade:
- Älskar du människan?
- Nej - jag älskar inte!
- Kärlek! Sa rösten.
Sedan reste han sig upp på sina fötter -
och sträckte sina händer mot mig,
och se: de spetsiga såren rann rött -
de nakna armarna var täckta till axlarna.
med svarta sår av synd -
och mannen skrattade:
- Så älskade Gud!
En ögonbindel föll från mina ögon -
Och jag ropade:
- Mand - jag älskar dig!
Och min mun var full av blod -
människans blod.

“Det som gör American Pictures så oroväckande kraftfullt är de kumulativa effekterna av Holdts fotografier i kombination med hans analys av dynamiken i fattigdom och förtryck i USA.”
Los Angeles Times

“Det är en kraftfull och störande titt på en hel del av vår befolkning som aldrig har uppnått frihet i någon meningsfull mening.”
San Francisco Chronicle

“Man skulle kanske kunna beteckna American Pictures som ett “mästerverk”. Men “mästerverk” är ett ord som innebär fyra stjärnor i dagstidningarnas filmsektion. Det är ett ord som är mest tillämpligt på “stora” Hollywoodfilmer - dessa stora, storslagna, melodramatiska filmspektakel som så lätt tillfredsställer våra önskemål om illusion, passivitet och voyeurism.
Sådana mästerverk glöms snart bort.
American Pictures uttrycker en global verklighet och ett ansvar som vi alla delar. Den kommer att förfölja dig i flera dagar efter att du har sett den. Den kommer att besätta dig känslomässigt och intellektuellt som om den vore pest. Även om denna extraordinära samling av amerikanska kulturer kan inbjuda till etiketten “mästerverk”, skulle en sådan etikett dölja den kraft och det överväldigande grepp som denna produktion utövar på sina tittare. American Pictures uppnår det som “mästerverk” sällan ens försöker göra. American Pictures utmanar tittaren att agera, inte bara reagera på ett katartiskt sätt, att göra något åt det amerikanska systemets fasor. Det är detta till synes enorma språng från inspirerande konst till empirisk handling som American Pictures medvetet har satt som mål. Det som dock får Holdt att erkänna att dessa empiriska resultat är omöjliga att mäta är hans medvetenhet om det amerikanska systemets enorma förmåga att absorbera allt och förmåga att skapa masker som ständigt döljer dess fasor och orättvisor. Under hela American Pictures ifrågasätter Jacob Holdt ständigt giltigheten av sin skapelse, han uttrycker en rädsla för att han kanske bara är ännu en vit man som utnyttjar minoriteter och hävdar ständigt att den blotta representationen av hans erfarenhet aldrig kan motsvara verkligheten i det Amerika som han har försökt förstå. Samma sak gäller här: ingen ren beskrivning eller lovord kan förmedla upplevelsen av American Pictures. American Pictures är en presentation som alla amerikaner måste uppleva själva.
Chicago Reader

Flik på baksidan av boken

Här är några exempel på recensioner av American Pictures, men dessa flaptexter kommer att skrivas senare av min förläggare.

Jacob Holdt skriver om det första “Black Lives Matter”-mordet han upplevde under sin resa:

.... James och Barbara var ett ungt svart par som bodde i USA:s värsta kvarter runt Fox Street i södra Bronx. En dag hörde de inbrottstjuvar på taket och ringde polisen. Två civilklädda poliser kom till lägenheten och sparkade in dörren utan att knacka. James trodde att det var inbrottstjuvarna som bröt sig in och han sköt mot dörren, men blev sedan själv dödad av polisen. Barbara sprang skrikande in i grannens lägenhet. När jag gick till polisstationen i 41:a distriktet bekräftade de historien och medgav att “det hade skett ett litet misstag”, men James “bad naturligtvis om det, eftersom han hade en oregistrerad pistol i sin ägo”. ..... Plötsligt hörde jag fruktansvärda skrik från begravningsbyråns entré och såg tre män föra in Barbara. Hennes ben släpade längs golvet. Hon var oförmögen att gå. Jag kunde inte se hennes ansikte, men hon var en lång, vacker, ljus hudfärgad ung kvinna. Hennes skrik fick mig att rysa. Aldrig tidigare hade jag hört sådana olidliga och smärtfyllda skrik. När hon nådde kistan blev det outhärdligt.

Det var första och enda gången i Amerika som jag inte kunde fotografera.....